

PATRÍCIA CORNWELL
NYOM NÉLKÜL

Ezúttal is sorozatgyilkosság ügyében nyomoz Patrícia Cornwell megszokott csapata: Kay Scarpetta doktornő, Virginia állam igazságügyi orvosszakértője, Pete Marino nyomozó és Wesley Benton FBI-ügynök.

Fiatal szerelmespárok elhagyott kocsiját találja meg a rendőrség, és csak hónapokkal később a holttesteket, amelyek már annyira bomlásnak indultak, hogy a halál okát lehetetlen megállapítani. A legutolsó eset azonban némileg rendhagyó. A tizenkilenc éves lány gerincéből a doktornő revolvergolyót távolít el. És a lány sem akárcsak annak a Pat Harvey-nak a lánya, aki a kábítószer-ellenes küzdelem vezéralakja, és akiből talán az Egyesült Államok első női alelnöke válik hamarosan. Vajon közvetve oellene irányult ez a bűntett, és a gyilkos (netán bérgyilkos) csak utánózni próbálja a korábbi esetek jellegzetes és egyelőre megmagyarázhatatlan körülményeit? És vajon mi a szerepe mindebben az FBI-nak, amelynek titkos kiképzobázisa van a közelben? Benton Wesley mintha titkolózna. És Scarpetta doktornő barátja, a lázas magánnyomozást folytató újságíró arról panaszkodik, hogy minden lépését követik, és lehallgatják a telefonját. Éppen egy elhagyatottnak látszó autóparkolóban folytatnak bizalmas megbeszélést, amikor egy autó kanyarodik melléjük, és egy férfi útbaigazítást kér. Valami azt súgja nekik, hogy fel kell írni a rendszámát, és ez döntő fordulatot jelent a nyomozás szempontjából...

1.

Szombaton, augusztus utolsó napján már hajnal előtt nekifogtam a munkának. Nem gyönyörködhettem sem abban, ahogy a nap felszárítja a ködöt a furol, sem az ég egyre szemképrázatosabb kék-ségében. A rozsdamentes asztalok mindegyikét tetemek foglalták el, és az intézetben nincsenek ablakok. A munka ünnepe autóbalesetekkel és fegyverropogással köszöntött be Richmondban.

Délután kettőkor mentem végre haza West End-i otthonomba. Hallottam, hogy Bertha a konyhában mos fel. Szombatonként járt hozzám takarítani, és korábbi utasításom nem feledve fittyet hányt a telefonra, amikor csörögni kezdett.

- Nem vagyok itthon - kiabáltam, miközben kinyitottam a hűtőt.

Bertha kezében megállt a nyeles felmosórongy. - Egy perce is szólt - közölte. - És elotte is. Ugyanaz a férfi.

- Nincs itthon senki - ismételtem.

-Ahogy óhajtja, Kay doktornő. - A felmosórongy ismét elindult a kövön.

Próbáltam agyamból kirekeszteni az üzenetrögzítőről felhangzó testetlen szavakat, melyek megzavarták napsütésben fürdő konyhám nyugalma. Az osz közeledtével hörcsöggént kezdtem felhalmozni a paradicsomot, amiből nyáron boven termett. A hűtőben most mégiscsak három maradt. És hova lett a csirkesaláta?

A sípjel után ismeros férfihang szólalt meg.

-Doki? Itt Marino...

Jaj, istenem, sóhajtottam fel, és csípómmal belöktem a hűtő ajtaját. Pete Marino, Richmond gyilkossági nyomozója éjfél óta róttá az utcákat, és nemrég találkoztam vele az intézetben, ahol

egyik klienséből bányásztam ki a golyókat. Úgy tudtam, a Gas-ton-tóhoz tart, hogy horgászattal töltse a hétvége hátralevo részét. Jómagam alig vártam, hogy a kertben dolgozhassak.

- Próbáltam elérni. Kifelé tartok a városból. Csipogtasson rám. Marino hangja sürgetően csengett, így felvettem a kagylót.

- Tessék.

- Maga az, vagy a kibaszott rögzítője?

- Találja ki - förmedtem rá.

- Rossz hírem van. Ismét elokerült egy elhagyott kocsi. New Kent, nyugati irányban a 64-es pihenohely. Benton most hívott...

- Megint egy pár? - szakítottam félbe napi terveimről meglepedkezve.

- Fred Cheney, tizenkilenc éves fehér férfi. Deborah Harvey, tizenkilenc éves fehér nő. Tegnap este nyolc körül látták őket utoljára, amikor Harveyék richmondi házából elindultak Spind-riftbe.

- Azt mondja, az autó a nyugati sávban volt? - kérdeztem, mert az észak-karolinai Spindriftről Richmondtól három és fél órányira keletre feküdt.

- Aha. Úgy fest, hogy ellenkezo irányba tartottak, vissza a városba. Motoros rendor akadt rá egy órája a kocsijukra, egy

Cherokee dzsipre. A fiataloknak nyomuk sincs.
- Máris indulok - mondtam.

Bertha ugyan egy pillanatra sem hagyta abba a felmosást, de tudtam, hogy lekagylózott minden szót.
- Amint végzek, már itt sem vagyok - biztosított. - Bezárok, és bekapcsolom a riasztót. Ne aggódjon, Kay doktornó.
Félelem cikázott végig az idegeimen. Felkaptam a táskám, és kisettem a kocsimhoz.

Eddig négy pár volt. Mind a négy esetben nyomuk veszett, hogy utóbb meggyilkolva akadjanak rájuk Williamsburg ötven mérföldes körzetében. A sajtóban csak „párgyilkosság”-ként emlegetett esetekre nem volt magyarázat, nem voltak nyomok, sem bizonyíték, mint ahogy elfogadható elmélet sem, még az FBI-nál vagy a veszélyes bunözök elfogási programjánál, azaz a VEBEP-nél sem, amely kiemelten muködtetett egy mesterséges intelligenciájú számítógépen futtatott országos adatbázist. Az adatbázis képes volt eltunt személyeket azonosítatlan holttestekkel összevetni és sorozatgyilkosságokat egymással kapcsolatba hozni. Miután több mint két éve megtalálták az elso pár holttestét, a helyi rendőség segítségül hívta a VEBEP körzeti csoportját, azaz Benton Wesleyt, az FBI különleges ügynökét és Pete Marino gyilkossági nyomozót, a richmondi rendőség veteránját. Később eltunt még egy pár, majd két másik. És mindegyik esetben az eltunt tinédzserek már halottak voltak, és testük valahol egy erdo mélyén oszladozott, mire a VEBEP-et értesítették, vagy mire az OBIK, azaz az Országos Bunügyi Információs Központ Amerika-szerte szétküldte személyleírásukat a rendörorsöknek.

Kikapcsoltam a rádiót, majd áthaladtam az autópálya-kapun, és a keleti 64-es államközire érve ráléptem a gázpedálra. Akaratlanul is képek, hangok kavarohtak a fejemben. Levelekkel betakart csontok és málló ruhadarabok. Eltunt tinédzserek vonzó, mosolygó arca az újságokban közzétett fényképeken, televízióban meginterjúvolt és telefonon nálam érdeklödo, rémült, zaklatott családok.

- Sajnálom, ami a lányával történt.
-Kérem, mondja meg, mi történt a kicsikémmel. Istenem, csak azt árulja el, hogy szenvedett-e?
- A halál oka ismeretlen, Mrs. Bennett. E pillanatban többet nem mondhatok.
- Hogy érti, hogy nem tudja?!
- A csontjain kívül nem maradt más, Mr. Martin. Amint a lány részek elbomlanak, lehetlenné válik, hogy megállapítsuk, milyen sérülés...
- Nem akarom hallani az orvosi halandzsáját! Követelem, hogy mondja meg, mi végzett a fiammal! A zsaruk drogról kérdezösködnek. A fiam sosem rúgott be, nemhogy droggal élt volna! Felfogta, hölgyem? Meghalt, ok meg valamiféle ócska stricinek próbálják beállítani...

„TANÁCS TALAN VEZETO IGAZSÁGÜGYI ORVOS SZAKÉRTO: Kay Scarpetta doktornó képtelen megállapítani a halál okát.”

A halál oka: ismeretlen.

Újra meg újra. Nyolc fiatal embernél.

Borzalmas. És számomra példa nélkül való.

Nincs bunügyi orvos szakérto, akinek ne lennének megoldatlan esetei, de eloször fordult elo velem, hogy ennyi, feltehetően összefüggo halálesetnél nem jutottam eredményre.,

Kinyitottam a napfénytetőt, és az ido némileg javított a hangulatomon. Húsz fok körüljárt. Hamarosan sárgulni kezdenek a levelek. Miami csak tavasszal és ősszel nem hiányzott. Richmond-ban nem kevésbé forróak a nyarak, s még tengeri szello sem söpri tisztára a levegot. Elviselhetetlen a páratartalom. A télnek sem örültem, mert utálok a hideget. De a tavasz és az osz valósággal megbolondított. Mámorosan szívtam be a levegot, ami rögtön a fejembe szállt.

A New Kent megyei 64-es államközi pihenohely pontosan harmincegy mérföldre esett a házamtól. Úgy nézett ki, mint Virginia más országúti pihenoi: padok és asztalok, grillezok, fa szeméttartók, téglafallal körülvett illemhelyek, italautómaták és frissen ültetett fák. De sehol egy autó vagy kamion, viszont annál több rendorkocsi.

Kékesszürke egyenruhájában izzadt, mosolytalan motoros rendör lépett hozzám, amikor a noi mosdónál leparkoltam.

- Elnézést, asszonyom - mondta leengedett ablakomhoz hajolva. - Lezártuk ezt a pihenot. Megkérném, hogy hajtson tovább.
- Kay Scarpetta doktornó - mutatkoztam be, és leállítottam a motort. - A rendőség hívott ide.
- Mi célból, asszonyom?
- Én vagyok a vezeto igazságügyi orvos szakérto - válaszoltam. Végigmért, tekintete szkeptikusan villant. Gondolom, nem látszottam „vezetonek”. A tekintély külsö jegyei híján voltam ko-mosott farmerszoknyámban, rózsaszín Oxfordból varrt ingemben és bor félcipomben. Még csak nem is szolgálati autóval jöttem, mert a kocsim állami szervizben volt, új gumikra várt. Elso pillantásra nem túl fiatal, tehetos városi értelmiséginek látszottam, aki sötétszürke Mercedesében furikázik; kicsit szórakozott hamvasszoke no, útban egy közeli bevásárlóközpont felé. - Ha lenne szives igazolni magát.

Beletűrtam a táskámba, kivettem lapos fekete tárcámat, és megmutattam réz orvos szakértoi jelvényem, aztán átnyújtottam jogosítványom is. A rendor mindkettőt hosszan tanulmányozta. Éreztem, hogy zavarban van.

- Hagyja csak itt a kocsiját, Scarpetta doktornó. Ott hátul vannak, akiket keres. - A buszoknak, kamionoknak fenntartott parkoló felé mutatott. - Minden jót - tette hozzá félszegen, és odébb lépett.

Elindultam a téglával kirakott ösvényen. Amikor megkerültem az épületet, és elhaladtam a fák árnyéka alatt, újabb rendorautókat pillantottam meg, egy autómentot, tetején villogó jelzólámpával, s vagy egy tucat egyenruhás és öltönyös rendort. A piros Cherokee dzsipet meg sem láttam, míg szinte bele nem ütköztem. A kihajtó felénél szaladt le az úttestrol egy mélyedésbe, a le-vélzet eltakarta. Finom porréteg fedte. Kétajtós dzsip volt, és amikor benéztem a vezető feloli ablakon, láttam, hogy a bézs borbevonatú ülés nagyon tiszta, a hátsó ülésen táskák, léc, vízisieléshez használt, felcsavart sárga nejlonkötél, piros-fehér muanyag hutóláda.

A gyújtásban ott lógott a kulcs. Az ablakokat félig leengedték. A füves rézsun jól kivehető volt az úttestrol leguruló kerekek mély nyoma, a kocsi elején lévő krómozott rács kis fenyocsoportnak támaszkodott. Marino egy vézna, szoke férfival beszélgetett, akit nem ismer-

tem. Jay Morrell az állami rendorségtol, mutatta be Marino. Úgy tunt, o itt a fonök.

- Kay Scarpetta - mutatkoztam be, mert Marino mindig csak „doki”-ként emlegetett.

Morrell mereven felém fordította sötétzöld Ray Ban napszemüvegét, és biccentett. Egyenruha nélkül, kamaszos pihénél többnek nemigen nevezhető bajuszával az a hivatalos virtus rítt le róla, amit újonc nyomozóknál figyeltem meg.

- A következőket tudjuk eddig - nézett körül idegesen. - A dzsip Deborah Harveyé. A barátjával, izé, Fred Cheneyvel tegnap este úgy nyolc körül indultak el Harveyék házából. Spindrifftbe készültek, ahol a Harvey családnak tengerparti nyaralója van.

- Deborah Harvey családja otthon volt, amikor a pár elhagyta Richmondot? - kérdeztem.

- Nem, asszonyom - fordította felém egy pillanatra napszemüvege tükrét. - Spindrifftben voltak; a nap folyamán korábban odamentek. Deborah és Fred külön kocsival akartak menni, mert hétfon már vissza is akartak jönni Richmondba. Mindketten másodévesek a Carohnán, és hamar vissza kellett térniük az iskola miatt.

Marino eloásta a cigarettáját, és átvette a szót. - Pont mielőtt tegnap este elindultak a Harvey-házból, odaszóltak Spindrifftbe, és közölték Deborah egyik öccsével, hogy indulnak, éjfél és egy óra között érnek oda. Amikor még hajnali négykor sem voltak sehol, Pat Harvey riasztotta a rendorséget.

- Pat Harvey! - néztem döbbenet lwarinóra. Helyette Morrell válaszolt.

- Hát igen. Ezt jól kikaptuk. Míg itt a szánk járta, Pat Harvey már úton van ide. Helikopter vette fel úgy... - órájára pillantott - fél órája. Az apa, izé, Bob Harvey még semmirol sem tud. Úton volt tegnap. Charlotte-ba ment, és holnapra várják csak Spindrifftbe. Ha jól tudom, még nem sikerült értesíteni, így nem is tudja, mi történt.

Pat Harvey. Az Országos Kábítószer-ellenes Programiroda igazgatója, akire beosztása miatt a média a Drogcárno nevet ragasztotta. Nemrég szerepelt a Time címloldalán, mint az elnök különmegbízottja. Mrs. Harvey Amerika legbefolyásosabb és legjobbban csodált asszonyai közé tartozott.

- Mi a helyzet Bentonnal? - kérdeztem Marinót? - Tudja, hogy Deborah Harvey Pat Harvey lánya?

- Nekem egy szóval sem említette. Felhívott, amikor Newport Newsban leszállt, ugyanis az iroda gépével jött. Pár szót beszélünk csak, mert rohant kocsit bérelni.

Ez felért egy igenlo válasszal. Benton Wesley nem teremne itt az FBI különgépén, ha nem lenne tisztában vele, kicsoda Deborah Harvey. Kíváncsi voltam, miért nem szólt errol Marinónak, VEBEP-es társának, s próbáltam a választ kiolvasni Marino széles képének egykedvu vonásaiból. Marino arcizmai meg-meg-rándultak, kopaszodó feje búbjá vöröslött, és izzadságcseppek csillogtak rajta.

- Pillanatnyilag úgy áll a dolog - folytatta Morrell -, hogy körbeállítottam egy csomó embert. Lezárják a környéket. Benéztünk az illemhelyekre, körülnéztünk, megbizonyosodtunk, hogy a fiatalok nincsenek a közelben. Amint befut a Félszigeti Kutató-és Mentoosztag, azonnal nekilátunk, hogy átfésüljük az erdot.

A dzsip motorháztetejétől északra a piheno gondozott környékét szinte átmenet nélkül olyan suru bozót és erdo váltotta fel, hogy a leveleken megcsillanó napfényen kívül semmit sem láttam Távolabb egy fenyocsoport fölött karvaly körözött. Bár a 64-es államközi mentén feltartóztathatatlanul épültek a bevásárlóközpontok és lakónegyedek, a Richmond és Tidewater 'cözti táj érintetlen maradt.

De abból, amit máskor megnyugtatónak és békésnek láttam, most baljós fenyegetés áradt.

- A rosseb egye meg! - szitkozódott Marino, amint otthagytuk Morrellt, és kezdtünk körbejárni.

- Sajnálom, hogy kútba esett a kirándulása - vigasztaltam.

- Mindig ez van. Hónapok óta készülök erre a kibaszott horgásztúrára. Nem elcseszik megint? Nincs új a nap alatt. Zsörtölödését elengedtem a fülem mellett.

- Észrevettem, hogy amint az ember lekanyarodik az államközirol, az út kétfelé ágazik. Az egyik visszafordul ide, a másik a pihenohely elejéhez vezet. Ha valaki a személyautók számára fenntartott elülso parkolóhoz hajt, és később mégis meggondolja magát, képtelen hátrahajtani, illetve csak úgy juthat oda, ha jókora kerület tesz, és kockáztatja, hogy összeütközik egy másik kocsival. Tegnap este biztos óriási volt a forgalom a munka ünnepe miatti hosszú hétvége következtében.

- Az tuti. És nem kell atomfizikusnak lenni ahhoz, hogy kiderítsük, az illeto pontosan ott hátul akarta elrejtteni a dzsipet, mert

tegnap este biztos sokan parkoltak elől. Ezért választotta a kamionoknak és buszoknak fenntartott behajtót. Valószínűleg elég elhanyagott volt erre felé. Senki sem látta, ahogy észrevétlen meglépett.

- És azt sem akarta, hogy a dzsipet rögtön megtalálják, ezért az úttól minél messzebb gurította le a fák közé - fuztem tovább. Marino pillantása elkalandozott az erdő felé.

- Kezdek kiöregedni ebből.

Marino, az örök panaszkodó, rendszerint úgy érkezett egy-egy buncselekmény helyszínre, mint aki a háta közepére kívánja az egészséget. Régóta dolgoztunk már együtt, hogy hozzá szokjak, de viselkedését ezúttal szerepjátszásnál többnek éreztem. Elkéseredése mélyebbről fakadt, nem csupán egy horgásztúra meghiúsulásából. Talán összeveszett a feleségével, jutott eszembe.

- Hm, hm - morogta a téglapépület felé bökkve. - Befutott a magányos farkas.

Megfordultam. Benton Wesley karcsú, ismerős alakja bukkant fel a férfivécéből. Épp csak odavetett valami köszönésfélét. Ezüstös haja nedvesen tapadt a halántékára, kék öltönye hajtókéja vízfoltos volt. Tekintete egykedvűen pihent meg a dzsipen, aztán kihúzta zsebéből a napszemüvegét, és feltette.

- Mrs. Harvey már ideért?

- Nem - felelte Marino.

- És a sajtó?

- Az sem.

- Helyes.

Wesley keményen összeszorította a száját, amitől éles vonású arca a szokottnál is kérlelhetetlenebbnek és megközelíthetetlen-nebbnek látszott. Jóképu lenne, ha nem olyan rideg, gondoltam. Gondolataiba, érzéseibe nem engedett belelátni, és mostanában olyan mesterien emelt falat személyisége köré, hogy néha úgy éreztem, egyáltalán nem ismerem.

- Amíg lehet, ne szelloztessük - folytatta. - Ugyanis amint kitudódik, kitör a gyalázat.

- Mit tud erről a párról, Benton? - kérdeztem.

- Nagyon keveset. Miután Mrs. Harvey ma reggel bejelentette az eltunésüket, felhívta otthon az igazgatót, aki aztán engem értesített. Amennyire tudom, a lánya és Fred Cheney a Carolinán ismerkedtek meg, és első éves koruktól járnak együtt.

Mindketten feltehetően rendes, egészséges gondolkodású fiatalok. Nincs folt a múltjukon, tehát semmi sem utal arra, hogy nemkívánatos elemmel találkoztak itt, legalábbis Mrs. Harvey szerint. Van valami, ami mégis szemet szűrt, mégpedig az, hogy Mrs. Harvey egyes érzelmekkel viseltetik a fiatalok kapcsolata iránt. Úgy gondolja, hogy Cheney és a lánya túl sokat vannak együtt.

- Talán ez a valódi ok, hogy külön kocsival akartak a tengerpartra utazni - szűrtam közbe.

- Igen - nézett körbe Wesley. - Nagyon is elképzelhető, hogy ez húzódik meg mögötte. Az igazgató szavai azt a benyomást keltették bennem, hogy Mrs. Harvey nem lelkesedett azért, Deborah a barátját is magával viszi Spindriftbe. Szigorúan családi összejövetelt tervezhetett. Mrs. Harvey hét közben Washingtonban lakik, és idén nyáron ritkán volt együtt a lányával és két fiával. Az igazat megvallva az az érzésem, hogy Deborah és az anyja mostanában nem jönnek ki jól egymással, és lehetséges, hogy

összeszólalkoztak, mielőtt a család tegnap reggel elindult Észak-Karolinába.

- És mi van, ha a fiatalok megszöktek? - vetette fel Marino. - Okos srácok, nem igaz? Újságot olvasnak, tévét néznek, egyik héten valamelyik tévés különkiadásban látnak egy beszámolót ezekről a párokról. Lényeg, hogy bizonyára tudtak a környékbeli esetekről. Ki tudja, hátha csak szívatni akarják az osöket? Frankón megrendeznek egy eltunést, és szépen megbüntetik öket.

- Egy eshetőség a sok közül, amit figyelembe kell venni - felelte Wesley. - És egy okkal több, hogy reményeim szerint a lehető legtovább titkoljuk a sajtó előtt.

Morrell csatlakozott hozzánk, ahogy a kihajtón a dzsip felé sétáltunk. Világoskék, kempingezéshez használt lakóautó állt meg, fekete tréningruhás és bakancsos férfi és nő szállt ki belőle. Lenyitották a hátsó ajtót, és két lihego, farkát csóváló vérebet engedtek ki a rekeszből. Hosszú pórázttal kapcsolattak a derekukra csatolt boröv karikájára, aztán megragadták a kutyák hámját.

- Sós, Neptun, lábhoz!

Nem tudtam, melyik kutya melyik. Egyformán nagyok voltak, sárgásbarna színűek, gyurótt pofájúak, lógó füleek. Morrell elvgyorodott, és odatartotta a kezét.

- Hogy ityeg a fityeg, srácok?

Sós vagy talán Neptun megnyalta a kezét, és orrával megbö-kögte a lábát.

A kutyás rendörök yorktowniak voltak. Jeff és Gail. Gail ugyanolyan magas volt, mint a társa, és ugyanolyan erősnek is látszott. Külsője azokra a nőkre emlékeztetett, akik egy farmon élnek az életüket, arcukra ráncokat és kemény munka és a nap, egykedvű türelmük a természet mélységes ismeretéből és egyfajta beletörődésből fakad, amellyel elfogadják a természet ajándékait vagy csapásait. Gail volt a kereső- és mentőosztag parancsnoka, s abból, ahogy a dzsipet vizsgálta, tudtam, hogy azt nézi: érintetlen-e a helyszín, vagyis a szagok.

- Semmihez sem nyúltunk - biztosította Marino, és lehajolt

hogy az egyik kutya fültövét megvakarásssa. - Még az ajtókat sem nyitottuk ki.

- Nem tudja, beszállt-e valaki? - kérdezte Gail. - Esetleg az, aki megtalálta a kocsit.

- A rendszámot már kora reggel telexen szétküldtük, SK-ra... - magyarázta Morrell, de Wesley félbeszakította.

- Mi az az SK?
- Sürgös közlésre.

Wesley arca mozdulatlan volt, mint egy koszoboré, míg Morrell folytatta:

- Az országúti járőrök nem szoktak eligazításon részt venni, így a telexen érkezett közlést sem szokták látni. Egyszerűen bevágják magukat a kocsijukba, és irány az országút. Amint a pár eltűnését bejelentették, a közlést rádióon is leadtuk, és délután egy körül egy kamionsofőr figyelt fel a dzsipre. Rádióon bejelentést tett. A járőr, aki a jelentésre kiment, azt állította, hogy csak benézett az ablakon, nincs-e bent valaki, egyébként nem nyúlt semmihez.

Reméltem, hogy így történt. A rendőrök többsége, még azok is, akiknek igazán tudniuk kellene, nem bírnak ellenállni a kísértésnek, hogy kinyissák az ajtót, átnézzék a kesztyutartót, hátha megtalálják a vezető iratait.

Jeff a két kutya hámjába kapaszkodva elvitte őket, hogy „elvégezzék a dolgukat”, Gail pedig megkérdezte:

- Van valamijük, amiről a kutyák szagmintát vehetnek?

- Pat Harveyt megkértük, hogy hozzon magával valamit, amit Deborah nemrégiben viselt - felelte Wesley.

Ha Gailt meglepte, vagy hatással volt rá, kinek a lányát keresi, nem mutatta jelét. Hanem továbbra is várakozóan nézte Wesleyt.

- Helikopterrel jön ide - pillantott órájára Wesley. - Bármelyik pillanatban itt lehet.

- Csak arra vigyázzanak, hogy ne itt szálljon le - jegyezte meg Gail a dzsip felé sétálva. - Szeretném, ha minden így maradna.

-Bekukkantott a vezetőülést felőli ablakon, megszemlélte az ajtó

belsejét, a muszerfalat, a kocsik belsejének minden centiméterét. Aztán elhátrált a dzsiptól, és hosszan vizslatta a fekete muanyag külső kilincset.

- Legjobb, ha az ülésekkel kezdjük - határozott. - Sós szagot vehet az egyikről, Neptun a másiktól. De először is úgy kell bejutnunk, hogy minden érintetlen maradjon. Van valakinél toll vagy ceruza?

Wesley kihúzta ingzsebéből Mont Blanc tollat, és odaadta neki.

- Másikra is szükségem van - mondta Gail.

Meglepo módon senki másnál nem volt toll, még nálam sem. Pedig megesküdtem volna, hogy több is van a táskámban.

- Mit szólna egy zsebkecshez? - kérdezte Marino farmerja zsebében kotorászva.

- Szuper.

Egyik kezében tollal, másikban svájci bicskával Gail egyszerre nyomta le a vezetőülés felőli ajtó gombját és húzta el a kilincset, aztán bakancsa orrát a résbe tette, és óvatosan szélesebbre tárta az ajtót. Közben egyre hangosabb lett a helikopter rotorjának mással összetéveszthetetlen tompa dobaja.

Percekkel később egy piros-fehér Bell Jet Ranger közölt a pihenő fölött, aztán lebegni kezdett, mint egy óriás szitakötő, kisebb légörvényt kavarva a földön. Motorjának hangja minden más hangot elnyomott, a rettenetes szélben meghajoltak a fák, lelapult a fű. Jeff és Gail szorosan lehunyt szemmel guggoltak a kutyák mellett, és erosen kapaszkodtak hámjukba.

Marino, Wesley és én az épületek védelmébe húzódtunk, és innen figyeltük a pokoli alászállást. Ahogy a helikopter sikoltó motorzaj és felkavart levegő örvényében leszállóhelyet keresett, egy pillanatra megláttam Pat Harvey arcát, ahogy lánya dzsipjét nézi, mielőtt eltakarta a rávetülő napfénytől tükörré váló ablak.

Mrs. Harvey leszegett fejjel, lábához tapadó szoknyával jött el a helikoptertól, Wesley pedig a lassuló légcsavaroktól biztos távol-

ságban várta, nyakkendoje úgy repkedett válla felett, mint egy pilóta sálja.

Az Országos Kábítószer-ellenes Programiroda élére történt kinevezése előtt Pat Harvey az államszövetség főügyésze volt Richmondban, majd Virginia keleti körzetének szövetségi államügyésze lett. A szövetségi jogrendszer keretein belül olyan nagy érdeklődésre számot tartó kábítószeres ügyekben is képviselte a vádat, amelyek áldozatait én boncoltam, bár egyszer sem kellett tanúvallomást tennem, csupán jelentéseimet küldtem el a bíróságra. Mrs. Harveyval személyesen sosem találkoztam.

A televízió képernyojén, újságok fotóin komoly, határozott fellépésű asszony benyomását keltette. Szemtel szemben noies volt és feltűnően vonzó, karcsú teremtés, arca szoborszerűen tökéletes, a nap aranyosvörösén csillant meg rövid, gesztenyebarna haján.

Wesley kurtán bemutatott bennünket, Mrs. Harvey pedig egy hivatalos politikus udvarias és magabiztos modorában rázott kezét velünk, bár nem mosolygott, és egyikünknek sem nézett a szemébe.

- Pulóver van benne - nyújtott át Gailnek egy papírszatyrot. -Debbie nyaralóbeli hálósobájában találtam. Nem tudom, mikor volt rajta utoljára, de úgy hiszem, mostanában nem mosta ki.

- A lánya mikor járt utoljára a nyaralóban? - kérdezte Gail, de nem nyitotta ki a zacskót.

-Július elején. Néhány barátja társaságában töltött ott egy hétvégét.

- És biztos benne, hogy ő viselte ezt? Nem fordulhat elő, hogy esetleg egyik barátja vette fel? - kérdezte mellékesen Gail, mintha az időjárásról csevegne.

Kérdése meglepte Mrs. Harveyt, akinek egy pillanatra kétség felhozta sötétkék szemét. - Biztosan nem merném állítani - köszörilte meg a torkát. - Feltételezem, hogy Debbie viselte utoljára, de nem esküdnék meg rá. Nem voltam ott.

Pillantása elsiklott mellettünk, és megállapodott a dzsip nyi-

tott ajtaján, a gyújtásban lógó kulcsokon, a kulcsosomó láncán fityego ezüst „D” betűn. Hosszúra nyúlt a csend, s láttam, ahogy esze érzelmeivel birkózik, és tagadással próbálja pánikfélmét csitítani.

Aztán visszafordult felénk.

-Debbie-nél szokott táska lenni. Élénkpiros nejlonból van. Sportos táska, ami tépozárral csukódik. Esetleg megtalálták a kocsiban...?

- Nem, asszonyom - felelte Morrell. - Eddig legalábbis nem láttuk, mármint az ablakon keresztül. De a kocsi belsejét még nem kutattuk át, nem nézhettünk át a kutyák bevetése előtt.

- Gondolom, az első ülésen lehet. Vagy talán a padlón - eros-ködött Mrs. Harvey.

De Morrell a fejét ingatta. Wesley szólalt meg.

- Mrs. Harvey, tudja esetleg, hogy sok pénz volt-e a lányánál?

- Ötven dollárt adtam neki ennyivalóra és benzinre. Persze lehetett még nála pénz, amiről nem tudok. És volt nála hitelkártya. Meg csekk-könyv.

- Tudja, mennyi volt a folyószámláján? - kérdezte Wesley.

- Múlt héten kapott az apjától egy csekket - felelte az asszony tárgyilagosan. - Az egyetemi kiadásaira, tankönyvekre, ilyesmikre. Nagy biztossággal állíthatom, hogy már beváltotta. Gondolom, legalább ezer dollár kell, hogy a számláján legyen.

- Azt tanácsolom, hogy ellenorizze - javasolta Wesley. - Nézzen utána, nem vette-e fel mostanában a pénzt.

- Azonnal utánanézek.

Álltam és figyeltem, ahogy remény ébredt benne. A lányánál készpénz volt, hitelkártya, hozzáférhetett a folyószámláján lévő pénzhez. Úgy tunik, a táskája nem maradt a kocsiban, tehát még mindig vele lehet. Ami azt is jelentheti, hogy él, egészséges, és valahol a barátjával együtt van.

- Megfenyegette valaha a lánya, hogy megszökik Freddel? - szegezte neki Marino nyersen a kérdést.

- Nem. - A dzsipre meredve még hozzátette, amit hinni szeretett volna. - De ettől még nem kizárt, hogy ez történt.

- Milyen hangulatban volt, amikor utoljára beszélt vele? - folytatta Marino.

- Tegnap a fiaim jelenlétében vitatkoztunk, aztán én elutaztam a tengerpartra - felelte Mrs. Harvey szenvtelen, kifejezéstelen hangon. - Haragudott rám.

- Tudott a környékbeli esetekről? A párokról - kérdezte Marino.

- Igen. Természetesen. Beszéltünk róluk, eltunodtunk a lehetőségeken. Tudott róluk.

- Hozzá kellene látnunk - ajánlotta Gail Morrellnek.

- Egyetértek.

- Lenne még egy kérdésem - fordult Gail Mrs. Harveyhoz. - Tudja talán, hogy melyikük vezetett?

- Úgy hiszem, Fred. Ha együtt mentek valahova, mindig ő vezetett.

Gail bólintott. - Sajna, megint szükségem lenne a tollra és a zsebkésre.

Átvette oket Marinótól és Wesleytól, aztán átment az anyósülés feloldalra, és kinyitotta az ajtót. Megragadta az egyik véreb hámját. A kutya felállt, és gazdájával tökéletes harmóniában mozogva, szaglászva a kocsihoz ment, fényes szoru, laza bore alatt remegtek az izmok, fülei a földet súrolták, mintha ólomsúly húzná le oket.

- Gyere, Neptun, vedd be azt a csodás szimatú orrod. Szótlanul figyeltük, ahogy Neptunt az anyósüléshez irányította, ahol tegnap feltételezhetően Deborah ült. A kutya hirtelen felugatott, mintha csörgökigyóval találta volna szembe magát, majd visszahokolt a dzsiptól, és majdnem kitépte magát Gail szorításából. Farkát behúzta a lábai közé, hátán felállt a szor, míg az anyé-men a hideg futkosott.

- Nyugodj meg, úgy, ni.

Neptun szukölve, reszketve leguggolt, és a fure kakilt.

2.

Másnap reggel kimerülten, a vasárnapi újságtól rettegve ébredtem.

A vastag betus focímét akár egy kilométerrel is el lehetett olvasni:

ELTUNT A DROGCÁRNO LÁNYA ÉS ANNAK BARÁTJA -A RENDORSÉG ALJAS MERÉNYLETRE GYANAKSZIK.

Az újságírók nemcsak Deborah fényképét kaparintották meg, de lefényképezték, amikor a dzsipjét elvontatták a pihenohelyről, és egy régebbi képet is közöltek Bob és Pat Harveyről, amint kéz a kézben sétálnak a kihalt spindriffti tengerparton. Míg kávét ittam és újságot olvastam, akaratlanul is Fred Cheney családja járt az eszemben. Ő nem származott híres családból. Csak, mint „Deborah barátját” emlegették. Pedig ő is eltunt. És őt is szerették.

Fred, mint kiderült, egy southside-i üzletember egyetlen fia, akinek édesanyja egy éve halt meg, amikor agyában megpattant egy bogyó nagyságú veroértágulat. Az újság szerint a rendorségnek tegnap késo éjjel sikerült Fred apjának nyomára akadnia Sarasotában, ahol rokonlátogatáson volt. Ha csak elméletileg is felmerül a lehetősége, hogy fia „megszökött” Deborah-val, az az újságban leírtak szerint egyáltalán nem vallana Fredre, aki „jól tanuló diák a Carolinán, és az egyetemi úszóválogatott tagja”. Deborah-t kiváló hallgatónak, és remek, akár olimpiai reménységnek is számító tornásznak írták le. Az alig ötvenkilós lánynak vállig éro sötétszoke haja volt, és anyja szép vonásait örökölte. Fred széles vállú és szikár testalkatú volt, hullámos fekete hajú s

mogyoróbarna szemu. Szép párnak tartották oket. És elválaszthatatlannak.

„Soha nem jártak egymás nélkül sehova sem - idézte az újság egyik barátjukat. - Szerintem Fred anyjának halála is közrejátszott benne. Fred akkoriban ismerkedett meg Debbie-vel, és úgy hiszem, Debbie nélkül képtelen lett volna lelki válságán túljutni.”

A cikk persze visszakerodzte a másik négy virginiai pár eltunését és holttestük megtalálását. Többször megemlítettek engem

is. Elmondásuk szerint értetlenül állok az események előtt, frusztrált vagyok, és nem nyilatkozom. Megfordult-e vajon a fejükben, hogy hétről hétre gyilkosságok, öngyilkosságok és balesetek áldozatait boncolom? Munkámhoz tartozik, hogy beszélnem kell az áldozatok hozzátartozóival, tanúskodnom kell a bíróság előtt, eloadást kell tartanom mentosőknek és a Rendorakadémia hallgatóinak. Párok ide vagy oda, az élet - és a halál - meg tovább.

Felálltam a konyhaasztaltól, kávémat iszogatva az ablakhoz léptem, és csodálattal adóztam a ragyogó reggelnek, amikor megszólalt a telefon.

Anyámra számítottam, aki vasárnap ilyentájt szokott hívni, hogylétem felol érdeklödvé, és megkérdezze, voltam-e misén. Kihúztam a közeli széket, és felvettem a kagylót.

- Scarpetta doktorno?

- Igen. - A noi hang ismerosnek tetszett, de nem tudtam beazonosítani.

- Itt Pat Harvey. Kérem, bocsássa meg, hogy otthon zavarom. - Szilárd hangjából kiéreztem a félelmet.

- Egyáltalán nem zavar - feleltem szívélyesen. - Miben segíthetek?

- Egész éjjel keresték őket, és még most is ott vannak. Hoztak még kutyákat, hívtak rendoröket, repülogéprol is kutatnak utánuk. - Gyorsabban kezdett beszélni. - Semmi. Nyomtalanul eltuntek. Bob is a keresokhöz csatlakozott. Itthon vagyok. -

Elbizonytalanodott. - Arra gondoltam, nincs-e kedve átjönni. Ha nincs más meghívása, velem ebédelhetne.

Hosszas szötlán töprengés után kelletlenül beleegyeztem. Letettem a kagylót, és magamat kezdtem szidni, mert tudtam, mit akar tolem. Pat Harvey a többi párról akar kikérdezni. Helyében én is ezt tenném.

Felmentem a hálósobámba, levettem a köntösöm. Aztán hosszan áztam a forró fürdovízben, haját mostam, miközben üzenetrogzítom felvette a hívásokat, amelyeket csak sürgos esetben állt szándékomban viszozozni. Egy órán belül már el is készültém, Khakiszínu kosztümöt vettem fel, és feszülten játszottam vissza az üzeneteket. Összesen öt volt, mindegyik újságíróktól, akik híret vették, hogy elhívtak a New Kent megyei országúti pihenohöz, s tudták, hogy ez nem javítja az eltunt pár kilátásait.

A telefon után nyúltam, hogy felhívjam Pat Harveyt, és lemondjam ebédmehívását. De képtelen voltam kiverni a fejembol, milyen volt az arca, amikor helikopteren megérkezett lánya pulóverével, és nem bírtam elfelejteni a többi szülo arcát sem. Visszatettem a kagylót, bezártam az ajtót, és beszálltam a kocsimba.

A közszférában dolgozók nem engedhetik meg maguknak mindazt, amivel megóvhatják magánéletüket, hacsak nincs más jövedelemforrásuk is. Pat Harvey szövetségi fizetése kétségtelen elenyészett családjá vagyona mellett. A James folyó melletti Windsorban laktak egy fényuzo, Jefferson korabeli házban, ami a folyóra nézett. A legalább ötholdnyi birtokot magas téglakerítés vette körül, rajta „Magánterület” táblák. Amikor a fák árnyékában húzódó hosszú felhajtóra kanyarodtam, súlyos kovácsoltvas kapu állta utamat, ami elektronikusan nyílt, mielőtt leereszthettem volna a kocsim ablakát, és beleszólhattam volna a kaputelefonba. Amint áthajtottam, a kapu nesztelenül azonnal becsukódott mögöttem. Sima oszlopos, római stílusú elocsarnok, régi vöröstéglás falak és fehér áttört szegély előtt, egy fekete Jaguar szedán mellett parkoltam le.

Míg kiszálltam, már nyílt is a bejárati ajtó. Pat Harvey bátran mosolygott le rám a lépcsö tetejéről, kezében konyharuha, amivel a kezét törölgette. Arca sápadt volt, szeme fénytelen, tekintete fáradt.

- Nagyon kedves, hogy elfáradt, Scarpetta doktorno. - Intett, hogy lépjek be. - Kérem, jöjjön beljebb.

Az elotér tágas volt, akár egy nappali. A vendégeknek fenntartott társalgón át követtem a konyhába. Tizennyolcadik századi bútorok, faltól falig perzsaszonyegek, eredeti impresszionista festmények a falon, a kandallóban muvészien egymásra rakott bükkfa hasábok. A konyha mindenesetre lakottnak és barátságosnak tunt, bár az volt az érzésem, senki sincs a házban.

- Jason és Michael az apjukkal mentek - magyarázta Pat Harvey, amikor rákérdeztem. - A fiúk ma reggel jöttek vissza kocsiával.

- Hány évesek? - kérdeztem, amikor Pat kinyitotta a süto ajtaját.

- Jason tizenhat, Michael tizennégy. Debbie a legidosebb. -Körülnézett, edényfogót keresett, aztán kikapcsolta a sütot, és a sült tejsodót egy melegítöre tette. Keze remegett, amikor kést és lapátot vett ki egy fiókból. - Mit inna inkább? Bort, teát, kávé? Könnyu a sodó. És gyorsan összeütöttem egy gyümölcssalátát is. Gondoltam, kiülhetünk a verandára. Remélem, nincs ellene kifogása.

- Dehogy, csodálatos lesz - feleltem. - És kávé kérek. Láthatóan másutt jártak a gondolatai, miközben ír krémkávét vett elo, és kimérte a megfelelo adatot a filteres kávéfözobe. Szötlánul figyeltem. Végso elkeseredés vehette rá, hogy felhívjon. Férje, fiai nincsenek otthon. Lánya eltunt. A ház üres és néma.

Nem kezdett kérdezösködni, amíg ki nem ültünk a verandára. Az üveges tolóajtók tárva-nyitva voltak, az elöttünk kanyargó folyó vize csillogott a napsütésben.

- A kutyák viselkedésére, Scarpetta doktorno - fogott bele salátáját piszkálva. - Tudna valami magyarázattal szolgálni? Tudtam, de nem akartam.

- Az egyik kétségtelen izgatott lett. De a másik nem, ugye. -Megjegyzésének kérdo hangsúlyt adott.

A Sós névre hallgató másik kutya valóban Neptuntól eltéroen viselkedett. Miután megszaglászta a soforülést, Gail a kutya hámjára kapcsolta a póráz, és ráparancsolt: „Keresd!” A kutya nekilödult, mint egy agár. Körbeszimatolta a kihajtót, az étkezhelyet. Aztán végigvonszolta Gailt a parkolón az államközi felé, és berontott volna a száguldó kocsi közé, ha Gail nem kiabál rá, hogy: „Lábhöz!” Figyeltem, ahogy végigmennek a kelet és nyugat felé tartó ellentétes sávokat elválasztó fás

szigeten, átvágnak az úttesten, majd odaérnek a pihenőhelyre, ami pontosan szemben volt azzal, ahol Deborah dzsipjét megtalálták. A véreb végül a parkolóban vesztette el a nyomot.

-Vonjam le azt a következtetést - folytatta Mrs. Harvey -, hogy az, aki utoljára vezette Debbie dzsipjét, kiszállt, átvágott a nyugati irányba tartó autópálya melletti pihenő és az autópályán? Majd ez a személy minden valószínűség szerint beszállt a keleti irányba tartó autópálya melletti pihenő parkolójában hagyott kocsijába, és elhajtott?

- Ez is egy a lehetséges magyarázatok közül - feleltem a sodó-mat maj szóva.

- Milyen más lehetséges magyarázatot tart elképzelhetőnek, Scarpetta doktornő?

- A véreb szimatot fogott. Hogy a nyom kié vagy mié, azt nem tudhatom. Lehet Deborah-é, Fredé, egy harmadik személyé...

- Órák óta ott volt a dzsipje - szakított félbe Mrs. Harvey, és a folyót bámulta. - Gondolom, bárki beszállhatott, hogy értéket, pénzt keressen benne. Egy stoppos, egy átutazó, egy gyalogos, aki aztán átment az autópálya másik oldalára.

Nem emlékeztetem a legkézenfekvőbb válaszra. A kesztyűtartóban a rendőség megtalálta Fred Cheney tárcáját, benne hitelkártyáját, harmincöt dollár készpénzt. A fiatal pár holmiját nyilvánvalóan nem kutatták át. Amennyire meg tudták állapítani, a dzsipből nem hiányzott más, csak két utasa és Deborah táskája.

- Az első kutya reakciója - folytatta Mrs. Harvey tárgyilagosan

- mindenképp szokatlannak nevezhetném. Valami megijeszthette. Vagy legalábbis felzaklatta. Egy másféle szag, nem az, amit a másik kutya megérezett. Azon az ülésen, ahol esetleg Debbie ült...

- Hangja elhalkult, ahogy találkozott a tekintetünk.

- Igen. Úgy tunik, a két kutya más-más szagot fogott.

- Scarpetta doktornő, arra kérem, legyen velem egészen őszinte. - Remegett a hangja. - Ne kímélje az érzéseimet. Kérem.

Tudom, hogy a kutya okkal lett olyan izgatott. Ön bizonyára kapcsolatba került munkája során kutató- és mentosoztagokkal, vérebeikkel. Látott már ilyet, hogy egy kutya így reagáljon?

Igen. Kétszer is. Egyszer egy kutya beleszimatolt egy kocsis csomagtartójába, amelyben egy meggyilkolt személyt szállítottak; a holttestet később egy szemetesekukában találták meg. A második esetben a nyom egy gyalogösvény melletti területre vezetett, ahol egy asszonyt megerosszakoltak és agyonlöttek.

- A véredek igen jellegzetesen reagálnak feromonos illatokra

- feleltem inkább.

- Hogyan? - nézett rám értetlenül.

-Szekréciókra. Állatokra, rovarokra, szekréciók, azaz kiválasztott vegyszerekre. Szexuális vonzerot gyakorló anyagokra -soroltam szenvtelenül. - Bizonyára tudja, hogy a kutyák jelzik a területüket, és támadnak, amikor másoknál félelmet éreznek. Csak bámult rám.

- Amikor valaki szexuálisan felajzott, szorong vagy fél, akkor a szervezetében különféle hormonális változások zajlanak le. Van egy elmélet, amely szerint az illatokat megkülönböztető állatok, mint például a véredek, megérik a feromonokat, vagyis azokat a kémiai anyagokat, amelyeket testünk bizonyos mirigyei választanak ki...

Félbeszakított. - Debbie hasgörcsökre panaszkodott, mielőtt Jasonnal és Michaellel elindultam a tengerpartra. Akkor jöhetett meg a menstruációja. Ez talán elég magyarázat...? Ha az anyósülésen ült, talán a kutya ezt a szagot érezte?

Nem feleltem. Felvetése nem indokolta a kutya rendkívüli kínját.

- Nem elég. - Pat Harvey elkapta rólam a tekintetét, és szalvétáját gyurögte az ölében. - Nem magyarázza meg, hogy a kutya miért kezdett vinnynogni, miért állt fel hátán a szor. Ó, édes Istenem! Hasonló a többi pár esetéhez, ugye?

- Ilyesmit nem állíthatok.

- De gondolja. A rendőség is. Ha első perctől nem ez jár mindenki fejében, akkor önt sem hívták volna oda tegnap. Tudni akarom, mi történt velük. A többi párral.

Nem szóltam semmit.

- Amit olvastam - erőtelt tovább -, abból az tunt ki, hogy ön ott volt az összes helyszínen. A rendőség hívta ki.

- így van.

Blézere zsebébe nyúlt, elovett egy törvényszéki iratot, és kisimította a térdén.

- Bruce Phillips és Judy Roberts - kezdett tájékoztatni, mintha ugyan szükségem lett volna rá. - Középszkolai szerelmespár. Két és fél éve, június elsején vesztett nyomuk, amikor egy barátjuk gloucesteri házából indultak el kocsival, és egyikük sem érkezett haza. Másnap reggel Bruce Camaróját a 17-es helyi út mellett találták meg. Kulcsa a gyújtásban, az ajtókat nem zárták be, az ablakokat leengedték. Tíz héttel később önt egy fás vidékre hívták a York folyó menti Nemzeti Parkba, ahol vadászok két, részben lecsupaszított csontvázat fedeztek fel. Arccal lefelé feküdtek a leveleken, mintegy négy mérföldre attól a helytől, ahol Bruce kocsiját tíz héttel korábban megtalálták.

Eszembe jutott, hogy akkoriban kérte fel a helyi rendőség a VEBEP-et, hogy segítsen. Marino, Wesley és a gloucesteri nyomozó azonban nem tudták, hogy júliusban, egy hónappal Bruce és Judy eltűnése után egy másik pár eltűnését is bejelentették.

- A következő pár Jim Freeman és Bonnié Smyth - folytatta Mrs. Harvey, és felpillantott rám. - Július utolsó szombatján tuntek el a Freemanék Providence Forge-i otthonában rendezett

billárdparti után. Jim késo este kocsival hazavitte Bonnie-t, és másnap egy Charles City-i rendőr találta meg elhagyatva Jim Blazerét tíz mérföldre Freemanék házából. Négy hónappal később, november tizenkettedikén vadászok bukkantak a testükre WestPointnál...

Gyanítottam, hogy nem tudja, gondoltam megbántottan, hogy ismételt kérésem ellenére sem kaptam meg a rendőségi

jelentések bizalmas részének másolatát, a helyszínen készített fényképeket vagy a bizonyítékokról készült jegyzőkönyvet, illetve leltárt. Az együttműködés szembeszöke hiányát az illetékeség egyre táguló körének számlájára írtam.

Mrs. Harvey kérelmelhetetlenül folytatta. Következő év márciusában újra megtörtént. Ben Anderson Arlingtonból indult el, hogy felvegye barátját, Carolyn Bennettet a lány családjának a Chesapeake-öböl melletti Stingray Point-i otthonában. Nem sokkal hét előtt indultak el Andersonék házától, és a norfolki Old Dominion Egyetemre tartottak, ahol mindketten harmadévesek voltak.

Másnap este egy országúti járó hívta fel Ben szüleit, és közölte, hogy fiuk Dodge kisteherautóját a 64-es államközi leállósáv-jában találták meg üresen, Buckroe Beachtól körülbelül öt mérföldre. Kulcs a gyújtásban, az ajtókat nem zárták be, Carolyn táskája az anyósülés alatt volt. York megyében, hat hónappal később fedezték fel részben lecsupaszított csontvázukat a szarvasvadászati idényben a 199-es úttól három mérföldre délre. Ezúttal még a rendőrségi jegyzőkönyvről sem kaptam másolatot.

Amikor idén februárban Susan Wilcox és Miké Martin tettek el, a hírről a reggeli újságból értesültem. Miké Virginia Beach-i házába tartottak, amikor a többi párhoz hasonlóan nyomuk veszett. Miké kék furgonját a Williamsburg közelében lévő Colonial Parkway mentén találták meg elhagyatva. Az antennára fehér kendőt kötöttek, ami motorhibát jelez, ám amikor a rendőrség később átvizsgálta a kocsit, a motor kifogástalanul működött. Pulykára vadászó apa és fia találta meg a pár bomlásnak indult holttestét James City megyében, a 60-as út és a 64-es államközi út közötti erdővidéken.

Ismét felidéztem, hogyan csomagoltam össze a csontokat, hogy a Smithsonian törvényszéki patológusának küldjem őket, egy utolsó vizsgálatra.

Nyolc fiatal élet, és bár nem is tudom, milyen sok időt töltöttem mindegyikük vizsgálatával, képtelen voltam megállapítani, hogyan és miért haltak meg.

- Ha ne adj' isten lesz egy következő eset, ne várja meg, míg elokerülnek a holttestek - kötöttem végül Marino lelkére.

-Azonnal értesítsen, amint megtalálják a kocsit.

-Aha. Akár a kocsit is felboncolhatja, mivel a testekből úgysem derít ki semmit - mondta, megjegyzését humorosnak szánva.

- Kivétel nélkül mindig nyitva voltak az autók - összegezte Mrs. Harvey -, a kulcs a gyújtásban volt, nem volt jele dulakodásnak, és úgy tunt, semmit sem loptak el. Az eljárás módja gyakorlatilag ugyanaz volt.

Összehajtogatta jegyzeteit, és visszacsúsztatta őket a zsebébe.

- Ön igen tájékozott - mindössze ennyit feleltem.

- Azt szeretném ezzel hangsúlyozni, hogy ön kezdettől fogva mindegyik esetenél közreműködött - mondta. - Megvizsgálta a holttesteket. És mégis úgy tudom, nem sikerült megállapítania, mitől haltak meg.

- Így van. Nem tudom - válaszoltam.

-Nem tudja?! Vagy nem akarja megmondani, Scarpetta doktoro?

Pat Harvey szövetségi közvédelmi szereplésével országos tiszteletet, ha nem félelmet vívott ki magának. Bátor volt és rámenos, és hirtelen az az érzésem támadt, mintha verandája tárgyalóteremmé válna.

- Ha ismerném a halál okát, nem írtam volna alá, hogy a halál oka ismeretlen - mondtam higgadtan.

- De úgy véli, meggyilkolták őket.

- Úgy vélem, Mrs. Harvey, hogy fiatal, egészséges emberek

nem hagyják ott váratlanul az autójukat, és nem halnak meg természetes okból kifolyólag az erdőben.

- Mi a helyzet az elméletekkel? Mit fuzne hozzájuk? Gondolom, egyik sem újdonság.

Ebben igaza volt.

Négy jogszolgáltatási hatóság és legalább ennyi nyomozó kapcsolódott az esetekhez, és mindnek számtalan felvetése volt. A párok - mondta egyikük - élénkítőszerekkel éltek, és egy dílerrel találkoztak, aki valami új és halálos, rutin toxikológiai vizsgálatokkal kimutathatatlan drogot adott el nekik. Vagy okkult magyarázattal jöttek. A párok egy titkos társaságba tartoztak, és megállapodtak, hogy öngyilkosságot követnek el.

- Nem tartom sokra ezeket az elméleteket - mondtam.

- Miért nem?

- Eredményeim nem támasztják őket alá.

- És mégis mit támasztanak akkor alá? - támadt nekem. - És miféle eredmények? Mindannak alapján, amit hallottam és olvastam, nincs egyetlen istenverte eredménye sem.

Ködpára tompította az ég kékjét, a nap alatt egy repülőgép fehér szálát húzó ezüstös tu volt. Szótlanul figyeltem, ahogy a kondenzcsík kitágul, majd eloszlik a levegőben. Ha Deborah és Fred ugyanarra a sorsra jutottak, mint a többiek, egyhamar nem találunk rájuk.

- Az én Debbie-m sosem szedett kábítószer - folytatta könnyeit nyelve -, és nem tartozott bizarr vallásokhoz vagy szektákhoz. Ingadozó a kedélye, néha lehangolt, mint más normális tinédzser. De sosem tenne... - Váratlanul elhallgatott, és próbálta összeszedni magát.

- Az itt és mostra kell összpontosítania - mondtam halkán. - Nem tudjuk, mi történt a lányával. Nem tudjuk, mi történt Freddel. Megeshet, hogy sokára tudjuk meg. Van valami, amit elmondhatna róla, róluk? Bármi, ami segítene?

- Egy rendőrtiszt járt itt ma reggel - felelte, és mélyen remegve szívta be a levegőt. - Járt Debbie szobájában, ruhadarabokat szedett össze, a hajkeféjét. Azt mondta, a kutyáknak kell, már a ruha, a hajkeféből a haj pedig összehasonlításra a dzsipból

esetleg elokerülő hajszákkal. Szeretné megnézni? Mármint a hálószobáját?

Kíváncsi lévén bólintottam.

Követtem a fényes keményfa lépcsőn az emeletre. Deborah hálószobája a keleti szárnyban volt, ahonnan láthatta a napkeltét és a James felett gyülekező viharfelhőket. Távolról sem emlékeztetett a kamasz lányok szokásos szobájára. Svéd fabútorral volt berendezve, egyszerű vonalú, csodás világos tikkfából készült bútorokkal. Hus kék-zöld mintás, tuzott paplan volt a széles ágyon, a padlón rózsaszín és sötét szilvakék mintás indián szőnyeg. A könyvszekrényben lexikonok és regények sorakoztak, az íróasztal fölötti két polcon trófeák és élénk színu szalagra fuzott érmek tucatjai. A legfelső polcon egy nagy fénykép Deborah-ról: a mérlegrúdon állt, háta ívben meghajolt, kezei kecses madárként lebegtek a levegőben, arc kifejezése, akár privát szentélye, szintiszta fegyelmet és kecsességet sugárzott. Nem kellett Deborah Harvey édesanyjának lennem, hogy tudjam: ez a tizenkilenc éves lány különleges teremtés.

- Itt mindent Debbie választott ki - mesélte Mrs. Harvey, míg körülnéztem. - A bútorokat, a szőnyeget, a színeket. Az ember nem is hinné, hogy pár napja még itt volt, és iskolára készült, csomagolt. - Az egyik sarokba állított boröndökre és utazóládára pillantott, és megköszöri a torkát. - Olyan rendszerető. Azt hiszem, ezt tolem örökölte. - Idegesen mosolyogva tette még hozzá. - Ha más nem is, de rendszerető, az vagyok.

Felidéztem Deborah dzsipjét. Kívül-belül makulátlanul tiszta volt, holmija, poggyásza szépen elrendezve.

- Csodálatosan vigyáz a holmijára - folytatta Mrs. Harvey, és az ablakhoz ment. - Gyakran aggasztott, hogy talán túlzottan elkényeztetjük. Ruhák, autó, pénz. Bobbal sokat beszélünk erről. Nehéz úgy, hogy közben Washingtonban vagyok. De amikor tavaly kineveztek, úgy döntöttünk, mármint az egész család, hogy nem lehet kiszakítani mindenkit megszokott környezetéből, és Bobot is ideköti az üzlet. Egyszerűbb, ha kiveszek egy lakást, és amikor csak lehet, hétfővegen hazajövök. És meglátjuk, hogyan alakul a következő választáskor a helyzet. Hosszú merengés után folytatta:

- Úgy érzem, azt próbálom ezzel mondani, hogy sosem tudtam igazán nemet mondani Debbie-nek. Nehéz józannak maradni, ha az ember a legjobbat szeretné nyújtani a gyerekeinek. Kivált, ha jól emlékszik még saját vágypaira, amikor annyi idős volt, mint ok, a ruházkodással, külsejével kapcsolatos bizonytalanságra. Amikor az ember tudja, hogy az ő szülei nem engedhették meg, hogy bogyógyászhoz, fogszabályozó orvoshoz, plasztikai sebészhez vigyék a gyerekeiket. Próbáltunk persze mértéket tartani. -Karját összefonta a derekánál. - Néha úgy érzem, nem hoztunk jó döntést. Mint például a dzsip esetében. Elleneztem, hogy kocsija legyen, de nem volt elég energiám, hogy vitatkozzam vele. Debbie tipikusan gyakorlatias volt: olyan kocsit akart, ami bármilyen időjárási körülmények között célba juttatja.

Óvatosan kérdeztem meg:

- Amikor plasztikai sebészt említett, a lányával kapcsolatos beavatkozásra célzott?

- A nagy mell akadály egy tornász számára, Scarpetta doktornő - válaszolta meg sem fordulva. - Tizenhat évesen már nagyon nagy volt a melle. Nemcsak feszélyezte, de sportkarrierjét is derékba törte volna. Tavaly azután sikerült megoldani a problémát.

- Akkor ez a fénykép friss - jegyeztem meg, mert annak a Deborah-nak, akit a képen néztem, tökéletesen kidolgozott, elegáns izomzata, kemény és apró melle, feneke volt.

- Múlt áprilisban készült Kaliforniában.

Amikor valaki eltunik, és feltehetően meghal, nem szokatlan, hogy a hozzám hasonló foglalkozásúakat az anatómiai részletek érdeklik: méheltávolítás, gyökércsatorna-kezelés vagy plasztikai sebészeti beavatkozás hegei, mert ez segíthet a holttest azonosításában.

Ilyen leírásokat néztem át mindig az OBIK eltunt személyekről kiadott nyomtatványain. Világias, nagyon is emberi jellegzetességek voltak, amikre támaszkodtam, mert az ékszerekben és más tartozékokban - ezt az évek során tapasztalatból megtanultam - nem mindig bízhattam.

- Amit most elmeséltem, ketten közt kell, hogy maradjon -mondta Mrs. Harvey. - Debbie nagyon zárkózott. A családom is.

- Megértem.

- Freddel való kapcsolata is az - folytatta. - Zárt. Nagyon is az. Bizonyára önnek is feltűnt, hogy nincsenek fényképek, a kapcsolatuknak nincsenek látható jelei. Pedig nincs kétségem, hogy adtak egymásnak ajándékokat, fényképeket, emlékeket. De Debbie mindig is titkolódzott. A születésnapja például februárban volt, és utána nem sokkal észrevettem, hogy jobb keze kisujján aranygyűrűt visel. Keskeny, virágmintás gyűrű volt. Sosem szólt róla, én meg nem kérdeztem. De biztos, hogy tole kapta.

- Kiegyensúlyozott fiatalembernek tartja? Felém fordult, szeme sötét és távolba tekintő volt.

- Fred nagyon mély érzelmi életet él, kicsit megszállott. De kiegyensúlyozatlannak azért nem nevezném. Igazándiból nem tudnék rá egy rossz szót sem mondani. Egyszerűen csak aggaszt, hogy a kapcsolat túl komoly, túl... - Elkapta a tekintetét, a megfelelő szót kereste - szenvedélyes. Ez jut róla eszembe. Mintha egymás kábítószerei lennének. - Lehunyta a szemét, megint elfordult, és fejét az ablaknak támasztotta. - Ó, istenem. Bárcsak soha ne vettem volna meg a dzsipet!

Nem fuztem hozzá megjegyzést.

-Frednek nincs autója. Debbie-nek nem lett volna más választása... - Hangja elhalkult.

- Nem lett volna más választása, mint magával tartani a tengerpartra.

- És akkor ez nem következett volna be.

Hirtelen a folyosóra vezető ajtóhoz ment. Tudtam, egy perccel sem bír tovább a lánya szobájában maradni. Követtem a lépcsőn

le, a bejárati ajtóhoz. Amikor a keze után nyúltam, elfordult tolem, és megindultak a könnyei.

- Sajnálom. - Hányszor kell még ezt a szót kimondanom?

Az ajtó halkán becsukódott mögöttem. Lementem a lépcsőn. Míg hazafelé hajtottam, azért fohászkodtam, hogy ha valaha ismét összehoz a sors Pat Harveyval, az ne vezető orvos szakértői minőségemben legyen.

3.

Egy hét telt el, mire újra hallottam a Harvey-Cheney-ügyről, a nyomozásról, ami - amennyire meg tudtam állapítani - nem mozdult el a holtpontról. Hétfőn, amikor könyékig véresen dolgoztam az intézetben, Benton Wesley telefonált. Haladéktalanul beszélni akar velem és Marinoval, és meghívott magához vacsorázni.

- Szerintem Pat Harveytól hangyás - vélekedett Marino aznap este. Wesley háza felé hajtottunk, a szélvédőn bizonytalan esocseppek pattantak le. - Én egyébként leszarom, hogy tenyérjőssel dumál-e, felhívja Billy Grahamet vagy akár a kibaszott hűsvéti nyuszit.

- Hilda Ozimek nem tenyérjős - javítottam ki.

- A cégtáblára festett tenyérrel hirdetett Rózsa Novér-lebujok fele prostiknak falaz.

- Tisztában vagyok vele - feleltem fáradtan.

Kinyitotta a hamutartót, és erről mindjárt eszembe jutott, milyen ocsmány szokás a dohányzás. Guinness-rekord, ha ide még egy csikket be tud gyömöszölni, gondoltam.

- Szóval hallott Hilda Ozimekrol - folytatta.

- Sokat nem, csak annyit, hogy Észak- vagy Dél-Karolinában él.

- Délen.

- Harveyéknál van még?

- Nem, már elutazott - felelte Marino, és kikapcsolta az ablaktörőt, amikor a nap elobukkant a felhők közül. - Bárcsak eldön-tené végre ez a nyomorult időjárás, hogy mit akar. Ozimek tegnap visszament Dél-Karolinába. Nem fogja elhinni, de magángéppel hozták-vitték.

- Közölné velem, honnan tud erről bárki is? - Meglepett, hogy Pat Harvey médium segítségéhez folyamodik, de az még inkább, hogy erről beszél is.

- Jó kérdés. Én csak azt ismétlem, amit Benton mondott, amikor felhívott. Hilda boszi ezek szerint látott valamit a kristály-gömbjében, ami igencsak kiborította Mrs. Harveyt.

- Pontosan mit?

- Tudja a bánat. Benton nem bocsátkozott részletekbe. Felhagytam a faggatódzással, mert Benton Wesley és szófukarsága zavarba ejtettek. Azelőtt szívesen dolgoztunk együtt, kapcsolatunkat kölcsönös tisztelet és baráti érzések jellemezték. Mostanában azonban távolságtartóan viselkedett velem szemben, és akaratlanul is megfordult a fejemben, hogy Wesley irányomban tanúsított megváltozott viselkedésének Markhoz van köze. Amikor Mart otthagytott, hogy elfogadjon egy kolorádói megbízatást, Quanticónak is hátat fordított, ahol pedig olyan kiváltságos posztot töltött be, mint az FBI Akadémia jogi kiképzőosztágának főnöke. Wesley kollégát és társat veszített el, amikor Mark elment, és ezt bizonyára az én számlámra írta. A férfiakat összekötő baráti szálak a házasságnál is erősebbek lehetnek, és a harcostársak sokszor a szeretoknél is hűségesebben ragaszkodnak egymáshoz.

Marino fél órával később lehajtott az autópályáról, és kis idő múlva már képtelen voltam észben tartani, merre járunk a vidéki utakon, annyit fordult be hol jobbra, hol balra. Egyre távolabb jártunk. Bár százszor is találkoztam Wesleyvel, mindig egyikünk vagy másikunk irodájában. Soha nem hívott meg a festői virginiai tanyák és erdők, fehér kerítéssel övezett legelők, csurók és az úttól tisztas távolban álló házak közt megbújó otthonába. Amikor a lakónegyedéhez vezető útra kanyarodtunk, tágas telkeken ter-pszkedő nagy, modern házakat, hosszú felhajtókat láttam, a két-három beállásos garázsok előtt európai gyártmányú kocsik parkoltak.

- Nem is tudtam, hogy Richmond szomszédságában washingtoni alvővárosok vannak! - csodálkoztam el.

- Micsoda? Négy vagy már öt éve él itt, és még sosem hallott északi megszállásról?

- Ha az ember Miami-ban születik, nem gondol percenként a polgárháborúra - feleltem.

- Igaz. A pokolba is, Miami nem is ebben az országban van. Hogy lehetne az Egyesült Államok része egy olyan hely, ahol szavazni kell arról, hogy angol-e a hivatalos nyelv.

Marino szülőhelyemmel kapcsolatos szurkálódásain már meg sem ütköztem.

Lassított, mielőtt egy kavicsos felhajtóra gördült. - Jó kis kégli, mi? A szövetségi minden jel szerint jobban fizetnek, mint a város.

A ház termésko alapokon álló, zsindeyes épület volt, kiugró öblös ablakkal. Az öreg magnólia- és tölgyfák árnyékában a homlokzatot, a keleti és nyugati szárnyat rózsabokrok szegélyezték. Míg kiszálltunk próbáltam apró nyomokat keresni, amikből többet tudhatnék meg Benton Wesley magánéletéről. A garázsajtó fölött kosárlabdaháló volt, fóliával letakart farakás mellett rászáradt fuvel beszórt piros funyíró traktor állt. A tágas hátsó udvart csodálatosan parkosították: szépen kialakított virágágyakat, azáleákat és gyümölcsfákat láttam. Egymás mellé húzva több szék vette körbe a gázüzemu grillezot. Elképzeltem, ahogy Wesley és a felesége nyugalmas nyárestéken húst sütnék, és békésen iszogatnak.

Marino becsöngetett. Wesley felesége nyitott ajtót, és bemutatkozott. Connie-nak hívták.

-Ben felment egy percre - mosolygott ránk, és bevezetett minket a széles ablakú, nagy kandallós, rusztikus bútorokkal

berendezett nappaliba. Most hallottam először, hogy Wesleyt valaki „Bennek” nevezi. A feleségével is most találkoztam először.

Negyvenes éveik közepén járó, vonzó, barna hajú nő volt,ogyoróbarna szemű olyan világos, hogy majdnem borostyánsárgába hajlott, éles vonású arca férjére emlékeztetett. Megfoghatatlan szelídség, csendes visszafogottság áradt belőle, ami jellemzőre és gyengédségre vallott. Benton Wesley, akit én tartózkodónak ismertem, otthon bizonyára más ember volt, s kíváncsi voltam, vajon Connie Wesley mennyire ismeri férje munkáját.

- Kér egy sört, Pete? - kérdezte az asszony.

Marino egy hintaszékbe telepedett. - Miután én vagyok a kijelölt sofőr, maradok a kávénál.

- Magának mit hozhatok, Kay?

- Kávét kérek, ha nem fárasztom vele - feleltem.

- Úgy örülök, hogy végre megismerhetem - áradozott oszintén. - Ben évek óta emlegeti. Igen nagyra becsüli önt.

- Köszönöm. - Bókja elképesztett és zavarba hozott, de amit ezután mondott, lelkem mélyéig megrázott.

- Amikor Mark utójára itt járt, megígértettem vele, hogy ha legközelebb Quanticóban jár, magát is elhozza vacsorára.

- Nagyon kedves - mosolyodtam el kényszeredetten. Wesley ezek szerint mégsem mondott el neki mindent, és a gondolat, hogy Mark mostanában Virginiában jár, és még csak fel sem hívott, kimondhatatlanul fáj.

Amikor Connie kiment a konyhába, Marino odafordult hozzám. - Beszélte vele mostanában?

- Denver gyönyörű - feleltem kitérően.

- Elcseszték rendesen, ha a véleményemre kíváncsi. Behozták titkos küldetésből, egy ideig Quanticóban rejtegetik, aztán megint nyugatra küldik, hogy olyasmin dolgozzon, amiről egy szót sem szólhat senkinek. Egy okkal több, hogy soha ne lépjen az iroda kötelékébe, bármennyit is fizessenek.

Hallgattam.

- A fenébe a magánélettel - füstölgött tovább. - „Ha Hoover azt akarná, hogy feleségünk és gyerekünk is legyen, őket is felvette volna a testületbe.”

- Hoover már rég volt - jegyeztem meg, és kinéztem a szélben hajladozó fákra. Lógott az eső lába, és nem is akármilyené.

- Lehet. De a magánéletnek továbbra is annyi.

- Egyikünknek sincs sok, Marino.

- Átkozottul igaz van - morogta a bajsza alatt.

Léptek kopogtak. Wesley lépett be, öltönyben, nyakkendőben, szürke nadrágja, keményített fehér inge kicsit gyűrött volt.

Fáradtnak, feszültnek látszott, amikor megkérdezte, kérünk-e valamit inni.

- Connie már gondoskodik rólunk - biztosítottam.

Wesley leült, és az órájára pillantott. - Egy óra múlva eszünk - mondta, és kezeit összekulcsolta az ölében.

- Morrell szarik értesíteni - vágott bele Marino.

- Sajnos, nincs új fejlemény. Semmi reménykelto - tette hozzá Wesley.

- Nem is feltételeztem. Csak mondom, hogy Morrell hallgat, mint a csuka.

Marino arca kifejezéstelen volt, de éreztem neheztlenségét. Bár biztosra vettem, hogy panaszainak majd csak később ad hangot, úgy sejtettem, a szezon a kispadon végigasszisztáló középhátvédnek érzi magát. Mindig is szeretett kapcsolatban lenni a más illetékességu nyomozókkal, és oszintén szólva ez volt a VEBEP virginiai tevékenységének egyik erőssége. De aztán megkezdődtek az eltunt párokat érinto esetek, és a nyomozók többé nem beszéltek nyíltan egymással. Nem beszéltek Marinóval, és velem sem.

- A helybeli próbálkozások elakadtak - tájékoztatta Marinót Wesley. - A keleti autópálya melletti pihenőnél, ahol a kutya elvesztette a nyomot, nem jutottunk messzebbre. Mindössze egy nyugta került elő a dzsipből. Deborah és Fred e szerint megálltak egy Héttől-Tizenegyignél, miután a Harvey-rezidenciáról elindultak. Vettek egy hatsomagos Pepsit meg pár apróságot.

- Akkor ezt lenyomozták - szögezte le Marino zsémbesen.

- Megkeresték az akkor ügyeletes eladót. Emlékszik rájuk. Valamivel este kilenc után tértek be.

- Egyedül voltak? - kérdezte Marino.

- Úgy tünik. Senki sem jött be velük, és ha várt is rájuk valaki a dzsipben, a viselkedésük alapján nincs bizonyíték arra, hogy bajban lettek volna.

- Helyileg hol ez a Héttől-Tizenegyig? - kérdeztem.

- Úgy öt mérföldre nyugatra attól a pihenőtől, ahol a dzsipet megtalálták - felelte Wesley.

- Azt állítja, vettek mást is - tértem vissza ahhoz, amit az elobb mondott. - Meg is tudja nevezni őket?

- Éppen erre készültem - mondta Wesley. - Deborah Harvey egy doboz tampont vett. Megkérdezte, hogy bemehet-e az üzlet vécéjébe, de azt a választ kapta, hogy ez ellenkezik a szabállyal. Az eladó a 64-es keleti oldalán lévő pihenőhöz küldte őket.

- Ahol a kutya elvesztette a nyomot - mondta Marino, és úgy ráncolta a homlokát, mint aki előtt nem tiszta valami. - Szemben azzal a hellyel, ahol a dzsipet megtalálták.

- Így van - helyeselt Wesley.

- És a Pepsi? - kérdeztem. - Megtalálták?

- Amikor a rendőrség átvizsgálta a dzsipet, hat doboz Pepsit találtak a hűtőládában.

Wesley elhallgatott, amikor a felesége behozta a kávékat, a férjének meg egy jeges teát. Nyájas csendben szolgált ki bennünket, majd távozott. Connie Wesleynek volt tapasztalata, hogyan maradjon a háttérben.

- Szóval arra gondolsz, hogy becsurtek a pihenőhelyre, hogy Deborah letudja a problémáját, és itt futottak össze a fazonnal, aki kinyírta oket - szúrta közbe Marino.
- Nem tudjuk, mi történt velük - emlékeztetett minket Wesley. - Több lehetőséget is figyelembe kell vennünk.
- Mint például? - ráncolta még mindig a homlokát Marino.
- Hogy elraborták oket.
- Úgy érted, emberrablás történt? - Marino leplezetlenül szkeptikus volt.
- Ne felejtse el, kicsoda Deborah anyja.
- Ja, tudom én. Mrs. Ki-ha-én-nem Drogcárno, akit azért eskettek fel, mert az elnök a feministáknak is akart valami koncot vetni.
- Pete - mondta higgadtan Wesley -, úgy vélem, nem helyes lenézoen nyilatkozni róla, mint valami befolyásos névleges vezetőrol vagy jelképes noi megbízotról. Bár pozíciója úgy hangzik, mintha a ténylegesnél több hatalma lenne, státusát sosem ruházták fel miniszteri hatáskörrel, így Pat Harvey egyenesen az elnöknek tartozik beszámolási kötelezettséggel. Tulajdonképpen a kábítószerrel összefüggő buncselekmények elleni harcban érdekelt szövetségi ügynökségeket koordinálja.
- Nem is szólva az Egyesült Államok szövetségi államügyészeként szerzett „érdemeirol” - tettem hozzá. - Elszántan támogatta a Fehér Ház törekvéseit, amelyek arra irányultak, hogy a kábítószerrel kapcsolatos gyilkosságokat és gyilkossági kísérleteket halálbüntetéssel sújtsák. És ezt a véleményét hangoztatta is.
- Ahogy száz más politikus is - legyintett Marino. - Nyugtalanabb lennék, ha azokhoz a liberálisokhoz tartozna, akik legalizálni akarják a füvet. Akkor bizony azon tépném magam, nem akarta-e valami jobboldali Erkölcsi Többség-szeru lökött fazon elkapni Pat Harvey gyerekeit, csak mert Isten parancsot adott neki.
- Igen rámenosen sikerült elmarasztaló ítéletet kieroszakolnia a legkeményebb ügyekben - ellenkezett Wesley -, nagy része volt abban, hogy fontos törvényjavaslatokat törvényerore emeljenek, halállal fenyegették, sot évekkal ezelott még a kocsját is felrobbantották...
- Ja, persze, a klubház előtt parkoló üres Jaguarját. Ettol aztán mindjárt hos lett - szakította félbe Marino.
- Arra akarok kilyukadni - folytatta türelmesen Wesley -, hogy épp elég ellenséget szerzett, kivált amióta a különféle jótékony célú intézmények ellen fordult.
- Errol mintha olvastam volna - jegyeztem meg, s eroltettem az agyam, hátha eszembe jutnak részletek.
- A nyilvánosság csak a jéghegy csúcsát látja - mondta Wesley. _ Legutóbb a KDAASZ ellen lépett fel. Ez a Könyörtelenül Drogellenes Anyák Amerikai Szövetségének rövidítése.
- Tréfálsz? - képedt el Marino. - Ez olyan, mintha az UNI-CEF-et pedofileknek neveznék.
- Mélyen hallgattam róla, hogy évente küldök pénzt a KDA-ASZ-nek, és lelkes támogatójuknak tartom magam.
- Mrs. Harvey már régóta gyujt bizonyítékot arra, hogy leleplezze a KDAASZ-t mint egy drokartellnek és Közép-Amerikában folytatott más illegális tevékenységnek falazó szervezetet.
- Mi a manó! - csóválta a fejét Marino. - Még jó, hogy a Rendorök Önségélyezo Egyesületén kívül nem adakozom senkinek.
- Deborah és Fred eltunése azért is különös, mert látszólag összefügg a másik négy pár esetével - tunodött fennhangon Wesley. - Ugyanakkor lehet, hogy szándékosan úgy akarják beállítani, hogy azt higgyük, összefüggés van, amikor valójában nincs. Lehet, hogy sorozatgyilkossal van dolgunk. De lehet, hogy egész másról van szó. Bármilyen is az ok, azt szeretném, ha a lehető legnagyobb titokban dolgoznánk.
- Gondolom, ezek szerint váltságdíjat követelo levélre vagy ilyesmire vársz, nem? - kérdezte Marino. - Valami közép-amerikai kemény fiúk megfelelo árért visszaküldik Deborah-t az anyjának.
- Attól tartok, nem így lesz, Pete - felelte Wesley. - Sokkal rosszabbul is alakulhat. Pat Harveynek a jövő év elején kongresszusi meghallgatáson kell részt vennie, és ennek megint csak az illegális jótékonyági intézményekhez van köze. Rosszabb nem is történhetett volna, mint az, hogy most vész nyoma a lányának.
- Gyomrom görcsbe rándult a gondolatra. Szakmailag Pat Harvey nem tunt különösebben sebezhetőnek, miután egész pályafutása során kifogástalan hírnévnek örvendett. Ugyanakkor anya, gondoltam, és gyermekei élete a sajtójánál is fontosabb. Családja tehát a sebezhető pontja.
- Nem zárhatjuk ki a politikai indíttatású emberrablás lehetőségét sem - jegyezte meg Wesley, és kinézett szél tépte kertjére. Wesleynek is van családja, tudottem. Gyötrelmes rémálom állandóan azon rettegni, hogy egy maffiacsalád feje, egy gyilkos, akit Wesley buktatott le, Wesley feleségén vagy gyerekein akar bosszút állni. Bonyolult riasztórendszer volt a házában, bejárati ajtaja előtt kaputelefon. Virginia belsejében, félreeso helyen lakik, telefonszáma titkosított, címét nem ismerik a média híenái, de még kollégáinak és ismeroseinek többsége sem. A mai napig én sem tudtam, hol lakik; úgy véltem, valahol Quantico közelben, esetleg McLeanben vagy Alexandriában.
- Biztosra veszem, hogy Marino említette a Hilda Ozimek- ügyet - fordult hozzám Wesley. Bólintottam. - És hinni lehet neki?
- Az iroda többször is kikérte a véleményét, bár ezt nem szívesen ismerjük be. Képessége, adottsága vagy nevezzük akárminek, valóságos. Igaz, az efféle jelenség nem tartozik tapasztalati körömbö, de azt azért elárulhatom, hogy egyszer segített megtalálni az iroda egyik repülőgépet, ami Nyugat-Virginia hegyeiben zuhant le. Megjósolta a Szádat elleni merényletet, és ha több hitelt adunk a szavainak, felkészülhetünk volna a Reagan elleni gyilkossági kísérletre is.
- Ugye nem azt akarod mondani, hogy megjósolta, rálonek majd Reaganre? - ámult el Marino.
- Szinte napra pontosan. De nem adtuk tovább, amit mondott. Az az igazság, hogy nem vettük komolyan. Bármilyen fura, ezzel

nagyot hibáztunk. Azóta, amint mond valamit, arról a titkosszolgálat is azonnal tudni akar.

- A titkosszolgálat is horoszkópot bújik? - érdeklődött Marino.

- Úgy hiszem, Hilda Ozimek túl általánosnak tartja a horoszkópot. És ha nem tévedek, tenyérjósással sem foglalkozik -tette hozzá csíposen.

- Mrs. Harvey honnan hallott róla? - kérdeztem.

- Talán az igazságügy-minisztériumban valakitől - vélte Wesley. - Mindenesetre pénteken elrepült Richmondba a médiumhoz, és nyilván olyasmiket hallott tőle, amitől... nos, elég, ha annyit mondom, hogy Mrs. Harveyt kiszámíthatatlanul életveszélyesnek tartom. Aggaszt, hogy azzal, amit tesz, többet árt majd, mint használ.

- Pontosan mit mondott neki a médium? - kíváncsiskodtam. Wesley higgadtan rám nézett, és így szólt: - Ebbe most nem mehetünk bele. Most nem.

- De megbeszélte magával? - erosköttem. - Pat Harvey magától elmondta, hogy a médiumtól kért segítséget?

- Nem áll jogomban beszélni erről, Kay - mondta Wesley, és egy darabig mindhárman hallgattunk.

Megfordult a fejében, hogy Mrs. Harvey talán nem is árulta el Wesleynek. Wesley máshonnan tudta meg.

- Nem is tudom - szólalt meg Marino. - Véletlen is lehet. Azt sem lehet kizárni.

- Semmit sem zárhatunk ki - jelentette ki határozottan Wesley.

- Két és fél éve folyik ez a gyilkosságsorozat, Benton - emlékeztettem.

- Az ám, piszkosul hosszú ideje - értett egyet Marino. - És továbbra is meggyőződésem, hogy valami skizó muve, aki rögesz-mésen párok vadászik, tán féltékenységből, mert vesztes, aki képtelen bármiféle kapcsolatra, és gyűlöli azt, aki képes rá.

- Egyike a valószínűbb lehetőségeknek. Valaki, aki rendszeresen cirkál, és fiatal párokat keres. Esetleg olyan helyekre jár, ahova a fiatalok is, ha kettesben akarnak lenni: országúti pihenekre, kies, nem szem előtt lévő smacizóhelyekre, ahol fiatalok parkolnak. Több sikertelen próbálkozás után egyszer lecsap, aztán hónapokig újra meg újra lejátssza magában a gyilkosságokat, míg az ölési kényszer megint leküzdhetetlenné válik, és tökéletes alkalom is kínálkozik. Mero véletlen is lehet; Deborah Harvey és Fred Cheney egyszerűen rossz pillanatban rossz helyen voltak.

- Nem tudok róla, hogy bármi is mutatna arra, hogy a párok bármelyike is parkolt valahol, vagy szexuális tevékenységet folytatott, amikor rájuk támadtak - hívtam fel a figyelmüket.

Wesley nem reagált.

- És Deborah-tól meg Fredtől eltekintve a többi pár nem állt be országúti pihenokbe vagy más „smacizóhelyekre”, ahogy maga nevezi - folytattam. - Úgy tunik, határozott úti cél felé tartottak, amikor történt valami, ami miatt lehúzódtak az útról, és vagy hagyták, hogy valaki beüljön a kocsijukba, vagy átszálltak az illeto autójába.

- A „gyilkos zsarú”-elmélet - morogta Marino. - Ne képzelje, hogy nem hallottam már.

- Valaki kiadhatja magát rendornek - felelte Wesley. - Ez mindenképp megmagyarázza, hogy a párok miért állnak félre, vagy esetleg miért szállnak be rutinszerű jogosítvány-ellenőrzésre vagy akármire egy idegen kocsijába. Bárki besétálhat egyenruha-szaküzletbe, vehet magának egyenruhát, kék villogót, jelvényt, bármit. Gond csak az, hogy a villogó figyelmet kelt. Más autósok is felfigyelnek rá. Ha igazi rendorrel fut össze, az igazi valószínűleg legalább lassít, sőt lehúzódik melléjük, kiszáll, hogy kollégája segítségére legyen. Eddig még egyetlen jelentés sem futott be arról, hogy bárki is látott volna leállított kocsit abban a körzetben, ahol a fiatalok eltűntek.

-Az is érdekes, hogy miért hagyja a kocsiban a tárcákat, noi táskákat, kivéve Deborah Harveyét, akinek nem találták meg a táskáját - morfondíroztam. - Ha a fiatalokat felszólították, hogy szálljanak be egy állítólagos rendorautóba valami rutinszerű közlekedési kihágás miatt, akkor miért nem vitték magukkal a kocsipapírjait és a jogosítványukat? Egy rendornek az az első dolga, hogy ezeket elkérje tőlük, és amikor beszállnak a kocsijába, magukkal kell, hogy vigyék az igazolványaikat.

- Talán nem önként szálltak be ennek az illetonek a kocsijába, Kay - mondta Wesley. - Azt hiszik, rendor állítja le őket, de ami-

kor a pasi odasétál az ablakukhoz, pisztolyt fog rájuk, és átparancsolja őket a kocsijába.

- Piszkosul rizikós - vetette ellen Marino. - A helyükben én tövig nyomnám a gázpedált, és söpörnék onnan. Meg aztán fennáll az esély, hogy egy arra haladó autósna feltunik valami. Úgy értem, hogy kényszeríthet fegyverrel négy, talán öt alkalommal két embert a kocsijába úgy, hogy egyetlen arra járó sem lát semmit:

-Pontosabban úgy is feltehetnénk a kérdést - nézett rám szenvtelenül Wesley -, hogy miként gyilkolhat meg nyolc embert úgy, hogy nem hagy bizonyítékot, még csak annyit sem, mint a csontot ért ütés nyoma vagy a testek közelében egy töltényhüvely?

- Kézzel vagy zsinórral megfojtja őket, vagy elvágja a torkukat

- feleltem. Nem ez volt az első alkalom, hogy emiatt szorongatott.

- A testek mind erosen bomlásna indultak, Benton. És hadd emlékeztessenem, hogy a zsaruelmélet arra utal, hogy az áldozatok beszálltak a támadó kocsijába. Valószínűnek tunik annak alapján, hogy a múlt héten a véreb meddig követte nyomon a szagot, hogy ha valaki rosszat követett el Deborah-val és Freddel szemben, akkor ez az illeto esetleg Deborah dzsipjében hajtott el, félreállította a pihenohely parkolójában, aztán gyalog vágott át az államközín.

Wesley arca nyüzött volt. Beszéd közben többször is megdör-gölte a halántékát, mintha fájna a feje. - Azért akartam mindkettojűkkel beszélni, mert ennek az ügynek lehetnek olyan vonatkozásai, amelyek mindhármunk részéről körültekintést követelnek. Azt kérem, hogy hármunk kapcsolatát nyitottság és közvetlenség jellemezze. És mindenekelőtt abszolút diszkréció. Nem járhat el a szánk az újságírók előtt, nem adhatunk felvilágosítást senkinek, még közeli rokonoknak, barátoknak, más orvos szakértőknek vagy zsaruknak sem. És rádión sem közlünk semmit. - Egyikünkrol a másikunkra nézett. - Szabad vonalat akarok, hogy azonnal értesítsenek, ha és amikor Deborah Harvey és Fred Cheney tes-

tét megtalálják. És hozzám küldjék, ha Mrs. Harvey bármelyikükkel is kapcsolatba próbál lépni.

- Engem már megkeresett - feleltem.

- Tudok róla, Kay - mondta Wesley anélkül, hogy rám nézett volna.

Nem kérdeztem, honnan tudja, de elbizonytalanodtam, és ez látszott is rajtam.

- Jelen körülmények között megértem, hogy elment hozzá -folytatta. - De ajánlatos lenne, ha nem fordulna elő még egyszer. Jobban tenné, ha nem tárgyalna vele többé ezekről az esetekről. Csak a problémák számát növeli. Meghaladja azt, amennyire Mrs. Harvey bekapcsolódhat a nyomozásba. Minél inkább belebonyolódik, annál nagyobb veszélybe sodorhatja saját magát.

- Micsoda? Talán holtan találjuk? - kérdezte szkeptikusan Marino.

- Valószínűbb, hogy elveszti az önkontrollját, irracionálissá válik.

Wesley Pat Harvey lelkiállapota miatti aggodalmát - jóllehet megalapozottnak tunt - valahogy gyatra indoknak éreztem. És akaratlanul is nyugtalanság gyötört, míg vacsora után Marinóval hazafelé hajtottunk, hogy Wesley valójában nem az eltunt pár jólléte okán akart találkozni velünk.

- Úgy érzem, manipulálnak - szólaltam meg sokára, amikor már Richmond feltunt a láthatáron.

- Dettó - morogta bosszúsan Marino.

- Van valami sejtése, hogy mi folyik itt?

- Ja - felelte, és benyomta a gyújtót. - Gyanúm, az van. Szerintem a kibaszott FBI neszét vette valaminek, ami pocsék színben tüntethet fel valami nagyfejut. Az a fura érzésem támadt, hogy valaki menti az irháját, és Benton emiatt kutyaszorítóba került.

- Ha o, akkor mi is.

- Ahogy mondja, doki.

Három év telt el azóta, hogy Abby Turnbull utoljára felbukkant irodám ajtajában, karján frissen vágott íriszekkel, kezében egy üveg különleges borral. Azért jött, hogy elbúcsúzzon; felmondott a richniondi Times-nak, és Washingtonba készült, hogy a Post rendorségi rovatánál dolgozzon. Ahogy ilyenkor lenni szokott, megígértük, hogy tartjuk a kapcsolatot. Szégyellem, hogy már az sem jut eszembe, mikor hívtam utoljára vagy írtam egypár sort.

- Kapcsoljam? - kérdezte Rose, a titkárnóm. - Vagy hagyjon üzenetet?

- Beszélék vele - mondtam. - Scarpetta - szoltam bele szokásból a kagylóba, mielőtt meggondolhattam volna.

- Még mindig olyan fonóki a modorod - hallottam az ismeros hangot.

- Abby! Bocsáss meg - nevettem fel. - Rose mondta, hogy te keresel, de mint mindig, most is száz más dolgot csinálók egyszerre, és közben tökéletesen kijöttem a gyakorlatból, hogy barátságosan szóljak bele a telefonba. Hogy vagy?

- Remekül. Ha leszámítom, hogy Washingtonban megháromszorozódott a gyilkosságok száma, amióta ideköltöztem.

- Remélem, mero véletlen.

- Drogok - magyarázta kissé idegesen. - Kokain, krekk és félautomata fegyverek. Meggyozodésem volt, hogy Miami a legrosszabb gyilkossági rovatnál dolgozni. Vagy esetleg New Yorkban. De nemzetünk bájos fővárosa veri mindet.

Felpillantottam az órára, és lejegyeztem a hívás idopontját. Szokásból. Már megint. Annyira hozzászoktam, hogy telefon-üzenetes papirokat töltek ki, hogy még akkor is a csiptetos tartó felé nyúltam, ha a fodrászom hívott.

- Reméltem, hogy szabad vagy ma este, és együtt vacsorázhatunk - mondta Abby.

- Washingtonban? - kérdeztem értetlenül.

- Tulajdonképpen itt. Richmondban.

Ajánlottam, hogy jöjjön el hozzám, beraktam mindent az aktatáskámba, aztán átmentem a fuszereshez. Némi töprengés után

- mialatt a kocsit tologattam fel-alá - kiválasztottam két szelet vesepecsenyét és a salátához valókat. Gyönyöru ido volt. Jobb kedvre derültem attól, hogy ismét láthatom Abbyt. Úgy döntöttem, hogy egy régi barátnovel töltött este alkalmas ürügy, hogy megpróbálkozzam a kerti pecsenyesütéssel.

Amikor hazaértem, gyorsan fozéshez láttam. Friss fokhagymát törtem össze, egy tálban vörösborral és olívaolajjal keverte el. Bár anyám mindig intett, hogy „ne tedd tönkre azt a finom marhahúst”, szakácsvészetem elkényeztetett. Szerénytelenség nélkül én csináltam a városban a legjobb páclevet, és ez egyetlen húsfajtának sem ártott még. Fejes salátát mostam, papírtörölközön leszárítottam, azután gombát, hagymát és az utolsó paradicsomot aprítottam fel, s közben erot gyujtöttem, hogy megbirkózzam a grillezovel. Miután nem sikerült a feladatot tovább halogatnom, kimentem a téglával kirakott teraszra. Egy percig számkivetettnek éreztem magam a saját birtokomon, amikor tekintetem végigjártattam virággyásaimon és hátsó kertem fáin. Fogtam egy üveg 409-et és egy szivacsot, és erosen dörgölni kezdtem a kerti bútot, majd „Brillo” fényesítő pár-nácskával nekifogtam megtisztítani a grillezot, amit azóta nem használtam, hogy májusban Markkal utoljára együtt voltunk. Addig súroltam a kormos zsírt, míg már a könyököm is sajgott. Képek és hangok törtek be a tudatomba. Vitatkozás, elkecseregett küzdelem. Dühös hallgatásba burkolódzás, majd kétségbeesett szeretkezés.

Alig ismertem rá Abbyre, amikor röviddel hat harminc előtt ajtómhöz érkezett. Amikor még Richmondban tudósított gyilkossági ügyekrol, haja a válláig ért, és osz szálak csíkozták, ami fakó, komor külsot kölcsönzött neki, és negyven-egynéhány événél idosebbnek mutatta.

Osz szálaknak most nyomuk sem volt. Haját rövidre nyíratta, elegáns frizurát csináltatott, ami kiemelte arca finom csontozatát, kétféle árnyalatú zöld szemét - ezt a színeltérést mindig is érdekesnek találtam. Sötétkék selyemkosztümöt

viselt, elefánt-

csontfehér selyemblúzt, és elegáns fekete bor akatáska volt a kezében.

- Felettből washingtonias a külsőd - dicsértem meg, és megöleltem.

- De jó, hogy látlak, Kay!

Nem felejtette el, hogy szeretem a skót whiskyt, így egy üveg Glenfiddichet hozott, amit haladéktalanul ki is nyitottunk. A teraszon kortyolgattuk a whiskyt, és megállás nélkül beszélgettünk, miután a mélyülő kék késő nyári ég alatt begyűjtöttem a grillezot.

- Igen, bizonyos fokig hiányzik Richmond - magyarázta. - Washington izgalmas, de pocsék. Gondoltam, örömet szerzek magamnak, és vettem egy Saabot, érted? Egyszer feltörték, lelopták a dísztárcsákat, összeverték az ajtókat. Havi százötven dolcsit fizetek a parkolásért, de a parkolóhely négy háztömbnyire van a lakásomtól. APost előtt lehetetlen parkolni. Gyalog járok munkába, és vállalati kocsit használok. Washington még véletlenül sem Richmond. - Elszántan tette hozzá: - De azért nem bánom, hogy elmentem.

- Még mindig dolgozol esténként? - Sistergett a hús, amikor a szeleteket a grillrácsra tettem.

- Nem, ez most más reszortja. A fiatalok járják az éjszakát, én meg másnap átfésülöm az anyagot. Munkaido után csak akkor hívnak, ha valami nagyszabású dolog történik.

- A te neved alatt futó cikkeket mindig elolvasom - mondtam. - Az önkiszolgáló étteremben árulnak Post-ot. Ebédidoben szoktam megvenni.

- Én nem mindig tudom, mind dolgozol - vallotta be. - De van, amirol tudomást szerzek.

- Ez az ok, amiért Richmondban vagy? - próbálkoztam, miközben páclével kenegettem a húst.

- Igen. A Harvey-ügy miatt. Hallgattam.

- Marino semmit sem változott.

- Beszéltél vele? - kérdeztem felpillantva.

Fanyar mosoly jelent meg az arcán. - Csak próbáltam. És más nyomozókkal is. És persze Benton Wesleyvel. Más szóval, hoppon maradtam.

-Nos, ha ettől könnyebb a lelked, Abby, akkor nekem sem mondanak semmit. De ez maradjon kettonk között.

- Minden szó kettonk közt marad, Kay - felelte komolyan. -Nem azért kerestelek fel, hogy a sztorimhoz infót csikarjak ki beloled. - Kis szünetet tartott. - Régóta tudom, mi folyik itt Virginiában. Jobban nyugtalanított, mint a foszerkesztomet, de aztán rögtön sláger lett, amint Deborah Harveynak és Fred Cheneynek veszett nyoma.

- Nem lep meg.

- Nem is tudom, hol kezdjem. - Nyugtalannak látszott. - Van, amirol senkinek sem beszéltem, Kay. De az az érzésem, olyan területre tévedtem, ahol nem örülnek a jelenlétemnek.

- Nem egészen értem - nyúltam az italomért.

- Attól tartok, én sem. Néha felteszem magamnak a kérdést, nem képzelődöm-e.

- Rejtvényekben beszélsz, Abby. Magyarázd meg, kérlek. Mély lélegzetet vett, elohalászott egy cigarettát, aztán így szólt: - Régóta foglalkozom ezeknek a pároknak a halálával. Nyomoztam az ügyekben, és a visszajelzések kezdettől fogva kicsit furcsák voltak. Nem a rendőrségtől megszokott vonakodásba ütköztem. Amint megemlítem, mirol van szó, egyszeruen leteszik a kagylót. Júniusban pedig felkeresett az FBI.

-Tessék?! - Abbahagytam a kenegetést, és keményen ránéztem.

- Emlékszel a williamsburgi hármasság gyilkosságára, ugye? Betörés során agyonltek egy egész családot: apa, anya, fiú?

- Igen.

- Színest akartam írni róla, ezért Williamsburgbe kellett mennem. Biztos tudod, hogy amikor a 64-esrol lehajtasz, jobbra és balra is fordulhatsz. Jobbra van a gyarmati Williamsburg, a Wil-liam and Mary. Balra viszont úgy kétszáz méterre zsákutcába jutsz: az út Camp Peary bejáratánál érveget. Nem figyeltem oda. Nem jobbra, hanem balra fordultam.

- Velem is elfordult párszor - ismertem el.

- Odahajtottam az orbódéhoz - folytatta -, és elmagyaráztam, hogy eltévedtem. Az aztán kísérteties hely! Jesszusom.

Hatalmas táblák figyelmeztetnek: „Fegyveres Erok - Kísérleti Kiképzés”, „Belépés esetén nincs helye tiltakozásnak személyi és tárgyi motozás ellen”. Azt vártam, hogy bármelyik percben jól álcázott neander-völgyi kommandósok törnek elo a bokrok közül, és magukkal cipelnek.

- A bázis rendőrsége nem valami barátságos - hagytam helyben, jót mulatva leírásán.

- Nos, egy perccel sem maradtam tovább a kelleténél - mondta Abby -, és az igazat megvallva, meg is feledkeztem róla, míg négy nappal később a Post elocsarnokában meg nem jelent két FBI-ügynök; engem kerestek. Megkérdezték, mi szél hozott Williamsburgbe, miért mentek ki Camp Pearybe. Biztos filmre vették a rendszám táblámat, és így jutottak el a Post-hoz. Hátborzongató volt.

- De hogy jön a képbe az FBI? - kérdeztem. - Hiszen Camp Peary a CIA-hoz tartozik!

- A CIA-nak nincs hatásköre az Egyesült Államokon belül. Talán ez az oka. Vagy az is lehet, hogy a két balfácán FBI-ügynök-nek álcázott CIA-ügynök volt. Ki tudja, mire számítson az, akinek azokkal a tökfekkel akad dolga? A CIA melleleg sosem ismerte el hivatalosan, hogy Camp Peary az első számú kiképzőtábor, és az ügynökök is hallgattak a CIA-rol, amikor kikérdezték. De én tudtam, mire megy ki a játék, és ok is tudták, hogy én tudom.

- Mi másról kérdezték?

- Elsorban azt akarták tudni, hogy írok-e valamit Camp Pearyrol, esetleg nem akartam-e besurranni. Mondtam, hogy ha ez lett volna a célom, óvatosabban jártam volna el. Nem hajtottam volna egyenesen az orbódéhoz, és bár jelenleg nem dolgo-

zom - idézem - a „CIA-vel kapcsolatban” semmin, most talán mégis meg kellene, hogy forduljon a fejemben.

- Gondolom, rezzenetlen hallgatták - jegyeztem meg szárazon.

- A fiúknak szemük sem rebtent. Ismered, milyenek.

-A CIA paranoiás, kivált Camp Pearyvel összefüggésben, Abby. Még állami rendőrségi és mentohelikopterek sem repülhetnek át fölötte. Senki sem sértheti meg a légtérét, nem juthat beljebb az orbódénál, csak ha egyenesen a Jóisten ad rá engedélyt.

- Te mégis ugyanúgy rossz felé fordultál, s rajtad kívül turisták százai - emlékeztetett. - Az FBI mégsem keresett fel, nem?

- Igaz, viszont én nem is dolgozom a Post-nál.

Levettem a hússzeleteket a rácsról. Abby bejött utánam a konyhába. Míg kitaláltam a salátát, és bort töltöttem, mondta tovább: - És amióta az ügynökök nálam jártak, különös dolgok történnek.

- Mégpedig?

- Úgy érzem, lehallgatják a telefonomat.

- Miből gondolod?

- Eloszor az otthoni telefonnal kezdődött. Beszéltem valakivel, és hallottam valamit a vonalban. Munkahelyi telefonnál is előfordult, foként késői órákban. Kapcsolnak valakit, és az az érzésem támad, hogy valaki behallgat a beszélgetésbe. Nehéz elmagyarázni. - Idegesen tologatta az ezüst evoeszközöket. -Sercegés, kiáltó csend vagy nevezd, aminek akarod. De ott van.

- É más furcsaságok is vannak?

- Ami azt illeti, pár hete történt valami. A Connecticuttól nem messze, a Dupont Circle közelében a People's drogéria előtt álltam. Egy forrásommal beszéltem meg ott találkozózt este nyolcra, hogy aztán beüljünk egy csendes helyre csevegni, vacsorázni. Észrevettem egy férfit. Tiszta, rendes pasi, esokabátban, farmerban. Jó külseju. Tizenöt perc alatt, míg a sarkon vártam, kétszer sétált arra, és később is láttam, amikor a forrással bementem egy étterembe. Tudom, hogy orülségnek hangzik, de az volt az érzésem, hogy engem követ.

- Láttad már máskor is? Abby a fejét rázta.

- Nem - felelte. - De van más is. A postám. Többalakos házban lakom. A postaládák lent vannak az elotérben. Néha értetlenül állok a keletbélyegzo előtt.

- Biztosíthatlak, hogy ha a CIA átnézné a postádat, arról fogalmad sem lenne.

- Nem állítom, hogy a postámon látszik, hogy hozzányúltak. De többször megesett, hogy valaki - anyám, ügynököm - megesküszik, hogy egy bizonyos napon elküldött valamit, és amikor megkapom a postabélyegzon más áll. Későbbi dátum. Napokkal, hetekkel későbbi. Nem is tudom. - Elhallgatott. - Máskor biztos a postai szolgáltatás trehányóságának tudnám be, de a többi mellett valahogy rossz érzést kelt bennem.

-Miért hallgatná le bárki is a telefonod, miért követnének, vagy miért bolygatnák meg a leveleid? - tettem fel a legfontosabb kérdést.

- Ha tudnám rá a választ, talán fel tudnék lépni ellene. - Végre hozzálátott enni. - Ez csodálatos! - dicsérte a húst, de bókja ellenére sem látszott éhesnek.

- Elképzelhető, hogy az FBI-osokkal történt találkozásod, a Camp Peary-i eset üldözési mániát váltott ki nálad? - kérdeztem kertelés nélkül.

-Nyilván paranoiássá tett. De értsd meg, Kay, nem újabb Leleplezés-t írok vagy Watergate-ügyön dolgozom! Washingtonban egyik politikai tuzharc a másikat követi. Ugyanaz a verkli. Az itt zajló események az egyetlen szenzáció. Ezek a gyilkosságok, vagy feltételezett gyilkosságok. A párok. Amint szaglászni kezdek, bajba kerülök. Mi a véleményed?

- Hát... nem vagyok biztos benne. - Kínos érzéssel idéztem fel Benton Wesley furcsa magatartását, elozo esti figyelmeztetését.

- Tudok a hiányzó cipokrol - szólalt meg Abby.

Nem reagáltam, még meglepodésemet is lepleztem. Ezt a tényt eddig sikeresen titkolták az újságírók elol.

- Nem nevezhető szokványosnak, hogy nyolc fiatal holtan kerül elo az erdobol, se cipo, se zokni nincs rajtuk, és ezeket sem a környéken, sem az elhagyott kocsikban nem találják meg - nézett rám várakozóan.

- Abby - mondtam csendesen, és újratöltöttem borospoharainkat. - Jól tudod, hogy nem beszélhetek ezekrol az esetekrol. Még veled sem.

- Elképzelésed sincs olyasmiról, ami hozzásegítene, hogy rájöjjen, mibe keveredtem?

- Oszintén szólva, minden bizonnyal nálad is kevesebbet tudok.

- Ez azért már valami. A gyilkosságok két és fél éve folynak, és feltehetően te kevesebbet tudsz nálam...

Eszembe jutott Marino, aki azt mondta, hogy valaki „menti az irháját”. Pat Harveyra gondoltam és kongresszusi meghallgatására. Hatalmába kerített a félelem.

- Pat Harvey fényes csillag Washington egén - jegyezte meg Abby.

- Tisztában vagyok a fontosságával.

- Többrol van szó, mint amit az újságokban olvasol, Kay. Washingtonban legalább olyan jelentos, hogy melyik partira hívnak meg, mint a szavazatok. Talán még fontosabb is. Amikor összeállítják a fontos vendégek névsorát, Pat Harvey neve az elnök feleségéé mellett szerepel. Azt beszélük, hogy a következő elnökválasztás során Pat Harvey könnyen megszerezheti azt, amivel Geraldine Ferraro próbálkozott.

- Alelnöki poszt várományosa lenne? - kételkedtem.

- Pletykaszinten hallottam. Szkeptikus vagyok, de ha megint republikánus elnökünk lesz, személy szerint az a véleményem, hogy Pat Harvey jó eséllyel indul, hogy bekerüljön a kormányba. Akár o lehet a következő igazságügy-miniszter. Már ha nem borul ki addig.

- Nagyon kell igyekeznie, hogy ilyen körülmények között észnél maradjon.

_ A személyes problémák könnyen tönkretelhetik az ember karrierjét - értett egyet Abby.

- Ha hagyja. De ha átvészeli a nehéz idoket, erosebben, sikerebben folytathatja az életét.

-Tudom - mormolta, és borospoharába meredt. - Biztosra veszem, hogy ha nincs Henna, sosem hagytam volna itt Richmondot.

Röviddel richmondi kinevezésem után gyilkolták meg Abby testvérét, Hennát. A tragédia szakmai vonalon hozott össze bennünket, Abbyt és engem.

Később jó barátok lettünk. Abby néhány hónap múlva elfogadta a Postnál felajánlott állást.

- Még most sem könnyu visszatérnem - folytatta Abby. - Mióta elköltöztem, most eloször jöttem vissza. Ma délelott elhajtottam a régi otthonom elott, és eros kísértést éreztem, hogy bekopogjak, megkérdezzem, hátha az új tulajdonosok beengednek. Nem is tudom, mi ütött belém. De újra be akartam járni a házat, kíváncsi voltam, át tudom-e lépni Henna szobájának küszöbét, az utolsó iszonyatos képet fel tudom-e váltani valami ártalmatlan emlékképpel. Kívülról úgy tunt, senki sincs otthon. Talán jobb is így- Úgy hiszem, képtelen lettem volna rá.

- Amikor majd valóban felkészültél rá, képes leszel bemenni - mondtam, és majdnem elmeséltem, mi vezetett arra, hogy ma este kiüljünk a verandára, holott május óta képtelen voltam rá. De jelentéktelen teljesítménynek tetszett, és Abby amúgy sem tudott Markról.

- Ma késo délelott beszéltem Fred Cheney apjával - mesélte Abby -, aztán felkerestem Harveyékat.

- Melyik számban jelenik meg a cikked?

- A hétvégi kiadásig valószínűleg egyikben sem. Még sok tudósítást kell írnom. Az újság szeretné, ha életrajzot írnék Deborah-ról és Fredrol, és bármit belevennék a cikkbe, amit a nyomozásról ki tudok deríteni, foként a másik négy esettel való esetleges összefüggést.

- Milyennek láttad Harveyékat, amikor ma beszéltél velük?

- Vele nem igazán beszéltem, úgy értem, Bobbal. Nem sokkal azután, hogy megérkeztem, elment a fiaival. Nem rajong az újságírókért, és az a gyanúm, az idegeire megy, hogy o „Pat Harvey férje”. Sosem ad interjút. - Félig elfogyasztott vacsoráját arrébb tolta, és cigarettáért nyúlt. Sokkal többet dohányzott, mint régebben. - Aggódok Pat miatt. Egy hét alatt mintha tíz évet öregedett volna. És kísérteties volt az egész szituáció. Nem tudtam szabadulni attól az érzéstől, hogy tud valamit, kidolgozott elmélete van arról, hogy mi történt a lányával. Talán ez keltette fel a kíváncsiságomat. Jó lenne tudni, nem kapott-e fenyegeto hívást vagy levelet. Errol senkivel sem hajlandó beszélni, még a rendörökkel sem.

- Aligha hinném, hogy ilyen meggondolatlan lenne.

- Én igen - felelte Abby. - Hiszem, hogy ha esélyt lát arra, hogy Deborah sértetlenül hazakerüljön, Pat még az Istennek sem mondaná el, mi folyik itt.

Felálltam, hogy leszedjem az asztalt.

- Szívesen innék egy kávét - jegyezte meg Abby. - Nem akarok elaludni a volán mögött.

- Mikor kell indulnod? - kérdeztem, mialatt a piszkos edényt a mosogatógépbe raktam.

- Nemsokára. Még néhány helyre elugrom, mielőtt visszamegyek Washingtonba.

Hátrapillantottam rá, amíg vizet engedtem a kávégépbé. -A Héttől-Tizenegyigbe - magyarázta -, ahol Deborah és Fred megálltak, miután elhagyták Richmondot...

- Honnan tudsz róla? - szakítottam félbe.

- Sikerült kiszednem az autómonto soforjébol, aki a pihenohelyen lebzsel, és várta, hogy elszállíthassa a dzsipet. Hallotta, hogy a rendörök valami nyugtáról beszélgetnek, amit egy bélelt papírzacskóban találtak. Nem volt egyszeru, de azért kinyomoz-

tam, melyik a kérdéses Héttől-Tizenegyig, és melyik eladó volt szolgálatban az ido tájt, amikor Deborah és Fred arra járhattak. Ellen Jordannak hívják, és hétfotól péntekig a négytol éjfélíg tartó muszakban dolgozik.

Annyira kedveltem Abbyt, hogy könnyen megfeledeztem a tényrol: nem véletlenül nyert számtalan újságírói díjat tényfeltáró munkájáért.

- Mit szeretnél megtudni tole?

- Az efféle próbálkozások olyanok, Kay, mint amikor eldugott ajándékot keresel egy doboz pattogatott kukoricában. Nem ismerem a válaszokat, mi több, még a kérdéseket sem tudom, míg el nem kezdek ásni.

- Nem kellene egyedül mászkálnod ilyen késon, Abby.

- Ha az anyósülésen velem akarsz tartani, örülök a társaságnak - mondta jót mulatva.

- Nem lenne bölcs ötlet.

- Igazad van.

Ennek ellenére vele tartottam.

4.

A kihajtó elott már félmérföldnyire látszott a kivilágított tábla -a „7-Tizenegy” ragyogott a sötétben. A titokzatos vörös-zöld felirat már rég nem azt jelentette, mint kezdetben, ugyanis mindegyik Héttől-Tizenegyig, amit csak ismertem, éjjel-nappal, szünet nélkül nyitva tartott. Fülembé csengett apám hangja, ahogy a tábla láttán ezt mondaná: - Hát ezért hagyta ott nagypád Veronát?

Kedvenc kiszólása volt, miközben a reggeli újságot böngészte, és helytelenítón csóválta a fejét. Ezt mondta, ha egy georgiai ak-centusú nem tekintett „valódi amerikaiak” minket. Ezt motyogta, ha becsstelenségről, „kábítószerről” és válásról hallott. Kiskoromban apámnak kis fuszterüzlete volt Miami-ban, és esténként a vacsoraasztal mellett ülve mesélt a napjáról, és kérdezősködött a miénkrol.

Nem sokáig vidította fel az életem. Tizenkét éves voltam, amikor meghalt. Biztosra vettem, ha még élne, helyteleníténé az éjjel-nappal nyitva tartó csemegeboltokat is. Az éjszakák, vasárnapok és ünnepnapok nem arra valók, hogy pult mögött töltsék az ember vagy burritót egyen útközben. Ezt az időt családi körben kell eltölteni.

Abby még egyszer belenézett a visszapillantó tükörbe, amikor lehajtott a pályáról. A Héttől-Tizenegyig parkolója harmincöt méterre sem volt, és láttam, hogy Abby szívérol nagy kő esett le. A parkoló minket és egy Volkswagent leszámítva üres volt. - Tiszta a levegő, legalábbis eddig - jegyezte meg, és kikapcsolta a motort. - Egyetlen sima vagy különleges járókocsival sem akadunk össze az utolsó húsz mérföldön.

- Vagy csak nem vettük észre - tettem hozzá.

Felhos volt az éjszaka, sehol egy csillag, a levegő meleg, de nyirkos. Fiatalember ment el mellettünk, kezében fóliába préselt tizenkét doboz sör, amikor beléptünk Amerika kedvenc boltláncának légkondicionált hűvösébe. Az egyik sarokban videójáték élénk képei villódtak, a pult mögött fiatal lány töltötte fel a cigarettásrekeszeket. Egy perccel sem látszott tizennyolcnál többnek, szokított haja göndör felhoként keretezte az arcát, vékony természetű narancssárga-fehér kockás tunikába, és szűk fekete farmerbe bújtatta. Körmeit hosszúra növesztette és élénkpirosra festette, és amikor felénk fordult, hogy megkérdezze, mit kérünk, megdöbbenett arcának keménysége. Mint aki az autósiskola kormánykereke mögül egyenesen egy Harley-Davidsonra pattan.

- Ellen Jordan? - kérdezte Abby.

Az eladó meglepedött, aztán óvatossá vált. - És ha igen? Ki kíváncsi rá?

- Abby Turnbull vagyok - nyújtott udvariasan kezét Abby. Ellen ernyedten megrázta. - Washingtonból - tette hozzá Abby. A Post...

- Melyik Post?

- A Washington Post.

- Ja, azzal szolgálhatok - mutatott unottan az ajtó melletti erosen megcsappant halomra. Kínos csend támadt.

- Én a Post-nál vagyok újságíró - magyarázta Abby. Ellen szeme felragyogott. - Nem hülyéskedik?

- Nem én. Szeretnék feltenni pár kérdést.

- Úgy érte, belekerül az újságba?

- Úgy bizony. Cikket írok, Ellen. És nagyon nagy szükségem lenne a segítségére.

- Mire kíváncsi? - dolt a pultnak a lány, fontossága tudta hirtelen komolyra vált arcán tükröződött.

- A párról, akik egy hete péntek éjjel bejöttek ide. Fiatal nő és

férfi. Magával egyidősek lehetnek. Kilenc után tértek be, vettek egy hatos Pepsit és néhány apróságot.

- Ja, akik eltuntek - mondta egyszerre izgatottan. - Tudja, nem kellett volna elküldenem őket az országúti pihenőhöz. De amikor felveszik az embert, az első, amit a lelkére kötnek, hogy senki sem használhatja a mosdót. Engem nem zavart volna, pláne amikor a lány megfiú bejöttek. Sajnáltam a lányt. Úgy értem, irtóra tudtam, milyen ciki lehet.

- Nagyon is megértem - mondta együtt érzően Abby.

- Kínos volt, mit mondjak - folytatta Ellen. - A barátja ott állt mellette, amikor megvette a tampont, és udvariasan megkérdezte, hogy használhatja-e a mosdót. A francba is, bárcsak beengedtem volna!

- Honnan tudja, hogy a fiú a barátja volt? - kérdezte Abby. Ellen egy pillanatra zavarba jött. - Nos, feltételeztem, ennyi az egész. Együtt néztek körül, úgy tunt, bírják egymást. Tudja, a viselkedés sokat elárul. Ha az ember odafigyel, sokat észrevesz. Magamban vagyok itt órákon át, és elég jól ismerem már az embereket.

Itt vannak például a házások. Rengeteg megfordul itt, úton vannak valahova, a kölykök kint ülnek a kocsiban. Bejönnek, látszik, hogy fáradtak, és nem csípi egymást különösebben. De ezek ketten, akikről beszélünk, hát ezek komolyan odavoltak egymásért.

- Mondtak még valamit, vagy csak azt, hogy mosdót keresnek?

- Beszélgettünk, miközben beütöttem a tételeket a gépbe - felelte Ellen. - Egyébként semmi különös. A szokásos duma, tudja. „Szép este a vezetéshez” meg „Hova mennek?”

- És megmondták? - kérdezte Abby, s közben jegyzetelt. - Mit?

Abby felnézett rá. - Megmondták, hova mennek?

- Persze. A tengerpartra. Emlékszem, erre azt feleltem, hogy marha szerencsésük van. Én meg akárhányszor jó idő van, és mások világi helyekre özönlnek, itt kuksolok. Plusz a barátommal is szakítottam, szóval eléggé le voltam lombozódva, érte, ugye?

- Hogyne - mosolyodott el kedvesen Abby. - Meséljen még valamit a viselkedésükről, Ellen. - Ami csak eszébe jut.

Kicsit elgondolkodott, aztán így szólt: - Ja, igen. Helyesek voltak, de siettek. Gondolom, mert a lánynak sürgős szüksége volt a mosdóra. Inkább csak arra emlékszem, hogy milyen udvariasak voltak. Tudja, a népek folyton bejönnek, a mosdót akarják használni, aztán legorombítanak, amikor azt mondom, nem lehet.

- Említette, hogy a pihenőhöz irányította őket - idézte fel Abby. - Emlékszik, hogy pontosan mit mondott nekik?

- Hogyne. Mondtam, hogy van egy nem messze innen. Forduljanak vissza a keleti 64-esre... - kezével mutatta az irányt - és

öt-tíz perc múlva már meg is látják. Lehetetlen eltéveszteni.

- Volt még valaki itt, amikor ezt mondta?

- Ki-be mászkáltak. Nagy volt a forgalom. - Megint elgondolkodott. - Tudom, hogy hátul volt egy srác, aki Pac Mant játszott.

Ugyanaz a kis patkány. Folyton idejár.

- Lehetett valaki esetleg a pult közelében, amikor erről beszéltek? - kérdezte Abby.

- Csak az a férfi. Közvetlen a pár után jött be. A képeslapokat nézegette, aztán vett egy kávét.

- Azalatt, míg a párral beszélt? - Abby kitartóan lovagolt a részleteken.

- Igen. Emlékszem, hogy nagyon barátságos volt, mondott valamit a fiúnak, hogy milyen szép a dzsip. A pár egy piros dzsippel érkezett. Olyan csicsás verdával. Pont az ajtó előtt parkoltak.

- Aztán mi történt?

Ellen leült a pénztárgép előtti támlátlan székre. - Hát, kábé ennyi volt. Más vevők érkeztek. A kávé pasit elhúzott, aztán úgy öt percre rá a fiatal pár is elment.

-De a kávé hapsi... o még a pult közelében volt, amikor a Párt a pihenőhöz irányította? - kérdezte Abby.

A lány a homlokát ráncolta. - Nehéz felidézni. De azt hiszem,

a képeslapokat nézegette, amikor ezt mondtam nekik. Aztán a lány végigment a polcok közt, hogy megkeresse, amit akart, és amikor visszajött, a pasi épp akkor fizette ki a kávéját.

- Azt mondta, hogy a pár talán öt perccel a pasi után távozott - folytatta Abby. - Mit csináltak még?

- Hát pár percet elvacakoltak - felelte Ellen. - Tudja, a lány letett egy hatos Coorst a pultra, és igazolványt kellett kérnem tőle, aztán mikor láttam, hogy még nem nagykorú, nem adhattam el sört neki. De kedvesen reagált, nevetett az egészen. Úgy értem, mindhárman nevtünk. Nem szoktam személyeskedni. A fenébe is, párszor már én is próbáltam. Szóval a végén egy hatos szénsavas üdítót vett. Aztán kimentek.

- Le tudja írni a pasast, aki kávét vett?

- Nem valami jól.

- Fehér vagy fekete?

- Fehér. Mintha sötét hajú lett volna. Fekete vagy talán barna. Húszas évek végén, kora harmincas.

- Magas, alacsony, kövér, sovány?

Ellen elrémvedt a bolt végébe. - Talán olyan középmagas. Eros testalkatú, de nem nagydarab. Azt hiszem.

- Szakállas vagy bajuszos?

- Nem hiszem... Várjon csak. - Felragyogott az arca. - Rövid volt a haja. Úgy van! Tulajdonképpen most jut eszembe, hogy gondoltam is, hogy olyan katonásan fest. Tudja, sok katona fordul meg itt. Útban Tidewater felé be szoktak térni.

- Még miből gondolta, hogy katona?

- Nem is tudom. Talán csak a viselkedéséből. Nehéz megmagyarázni, de amikor az ember elég sok ilyen fazont lát, egy idő múlva ki tudja szűrni őket. Van rajtuk valami. Például tetoválás. Soknak van tetoválása.

- Ennek is volt?

Ellen elmélyedt arckifejezése csalódottságot tükrözött. - Nem vettem észre.

- És a ruházata? Mit viselt?

-Hát...

_ Öltönyt, nyakkendőt?

- Nem, azt semmiképp sem. Nem volt menő cuccban. Talán farmert viselt, esetleg sötét nadrágot. Cipzáras dzsekit... Á, nem igazán emlékszem.

- Nem látta véletlenül, hogy mivel érkezett?

- Nem - vágta rá magabiztosan a lány. - Nem láttam a kocsiját. Biztos oldalt parkolt.

- Amikor eljöttek kikérdezni, ezt mind elmondta a rendőségnek is, Ellen?

- Ja. - Ellen a kinti parkolót nézte. Épp megállt egy furgon. -Kábé ugyanezt mondtam el, mint amit magának. Kivéve néhány dolgot, amire akkor nem emlékeztem.

Amikor két tinédzser fiú beslattyogott, és egyenesen a videojátékokat vette célba, Ellen figyelme ismét ránk irányult. Láttam rajta, hogy nincs több mondanivalója, és kezdenek kétségei támadni, hogy talán túl sokat beszélt.

Abby szemmel láthatóan ugyanerre a következtetésre jutott. - Köszönöm, Ellen - mondta, és elhártrált a pultról. - A cikk szombaton vagy vasárnap jelenik meg. Okvetlenül figyelje!

A következő pillanatban már kívül is kerültünk az ajtón.

- Húzzuk el a csíkot, mielőtt sikítani kezd, hogy egyetlen szót sem idézhetek tőle.

- Kétlem, hogy tudja, ez mit jelent - feleltem.

- Engem csak az lep meg, hogy a zsaruk nem kötötték a lelkére, hogy hallgasson - jegyezte meg Abby.

- Lehet, hogy megtették, de ellen képtelen volt ellenállni a kísértésnek, hogy nyomtatásban lássa a nevét.

A 64-es keleti államközi, ahova az eladó Fredet és Deborah-t irányította, teljesen elhagyatott volt, amikor megérkeztünk. Abby elől parkolt az egymás mellett álló újságárusító automaták közelében, és perceként át csak szóltalanul ültünk a kocsiban. Előttünk, a reflektorok fényében ezüstös volt egy apró magyal, a ködben elmosódott fehér foltnak látszottak a lámpák. Ha egye-

dül lennék, meg sem fordulna a fejemben, hogy kiszálljak és bemenjek a mosdóba, gondoltam.

- Kísérteties hely - motyogta Abby. - Istenem. Kíváncsi vagyok, vajon kedd éjjel mindig ilyen kihalt, vagy az újsághírek

riasztották el az embereket.

- Bizonyára mindketto - feleltem. - De mérget vehetsz, hogy péntek este, amikor Deborah és Fred beálltak ide, nem volt ilyen kietlen.

- Könnyen lehet, hogy pontosan ugyanitt parkoltak, ahol mi -töprengett Abby. - Mivel a munka ünnepe előtti hétvége volt, feltehetően sokan voltak itt. Ha ezen a helyen futottak össze az elkövetővel, akkor az illető nagyon vakmerő gazember.

- Ha sok ember volt itt - tettem hozzá -, akkor sok autónak is kellett lennie.

- Következésképp? - gyűjtött rá Abby.

- Ha abból a feltevésből indulunk ki, hogy Deborah és Fred itt találkoztak az elkövetővel, és aztán valami oknál fogva beengedték a kocsijukba, akkor mi lett a pasi autójával? Gyalog jött volna ide?

||

- Nem hangzik hihetően - felelte Abby.

||

- Ha viszont kocsival jött, és itt hagyta a parkolóban, az sem hangzik hihetőnek, csak ha nagy volt a forgalom.

- Értem már, mire akarsz kilyukadni. Ha az övé az egyetlen kocsi a parkolóban, és késő éjjel órákon át itt áll, nagy az esély, hogy egy országúti járó észreveszi, és jelenti a központnak.

- És ez túl nagy kockázat annak, aki épp buncselekményt készül elkövetni - fuztem hozzá.

Abby elgondolkodott. - Tudod, engem leginkább az zavar, hogy az egész forgatókönyv véletlenszerűsége utal, meg az ellenkezőjére is. Deborah és Fred véletlenül álltak meg a pihenőben. Ha itt találkoztak az elkövetővel, vagy akár a Héttől-Tizen-egyigben, mondjuk, a kávépasival, ez is véletlenszerűnek tunik. De előre megfontolt szándéknak sincs híján. Előrelátó. Ha valaki elrabolta őket, tudta, mit csinál.

Nem válaszoltam.

Wesley szavai jártak az eszemben. Politikai összefüggés. Vagy egy támadó, többszöri hiábavaló próbálkozás után. Ha feltételezzük, hogy a pár nem szándékosan tunt el, akkor lehetetlen volt mást, mint tragikus véget sejtteni.

Abby elindította a kocsit.

Már az államközín voltunk, és Abby bekapcsolta a sebességtartó automatikáját, amikor végre megszólalt: - Arra gondolsz, hogy meghaltak, ugye?

- Idéznivalót vársz tolem?

-Nem, Kay. Nem adom tovább, amit toled hallok. Akarod tudni, mi az igazság? E percben füttyölök a cikkekre. Csupán azt szeretném tudni, mi folyik itt.

- Mert aggódsz magad miatt.

- Te nem aggódnál?

- Dehogynem. Ha azt hinném, hogy lehallgatják a telefonom, követnek, bizony nyugtalan lennék, Abby. És ha már nyugtalanságról beszélünk, későre jár. Kimerült vagy. Ostobaság lenne még ma éjjel visszamenni Washingtonba.

Rám pillantott.

- Van üres ágy. Reggel felkelés után azonnal indulhatsz.

- De csakis akkor, ha van fogkeféd és hálóholmid, és nem bánod, ha benyakalom a dugiitalaid.

Hátrahajtottam a fejem az ülés támlájára, lehunytam a szemem, úgy motyogtam: - Ha akarsz, leihatod magad. Még az is lehet, hogy csatlakozom hozzád.

Amikor éjfélkor beléptünk a házamba, rögtön megszólalt a telefon, s felkaptam, mielőtt bekapcsolhatott volna a rögzítő. -Kay? A hangot eloször meg sem ismertem, annyira nem számítottam rá. Aztán pörölyként kezdett verni a szívem.

- Szia, Mark.

- Bocsáss meg, hogy ilyen késon hívlak, de...

Bár nem akartam, mégis feszült volt a hangom, amikor félbe-

szakítottam: - Nem vagyok egyedül. Bizonyára emlékszel, hogy említettem a Posf-nál dolgozó barátomat, Abby Turnbullt? Nálam tölti az éjszakát. Jól szórakoztunk, hogy hosszú idő elteltével végre kibeszélhettük magunkat.

Mark nem felelt. Kis idő múlva szólalt csak meg. - Talán jobb lenne, ha visszahívnál. Bármikor, amikor neked megfelel.

Amikor letettem a kagylót, Abby döbbenet bámult rám. Elképesztette a váratlan támadt kínlódásom.

- Az isten szerelmére, ki volt az, Kay?

Georgetowni első hónapjaimra a jogi kar félelmetessége és a környezetemtől való elidegenedés érzése nyomta rá a bélyegét. Gondolataim nem osztottam meg senkivel, és három lépés távolságot tartottam.

Addigra már megszereztem az orvosi diplomát; középosztálybeli olasz voltam Miami-ból, aki nem sokat tapasztalt a kiváltságosok fényűző életéből. Hirtelen a zseniálisak és szépek közt találtam magam, s bár nem resteltem származásom, éreztem, hogy kisember vagyok.

Mark James kiváltságosnak született. Magas volt, elegáns, biztos fellépésű és zárkózott. Felfigyeltem rá, mielőtt még a nevét tudtam volna. A jogi könyvtárban futottunk össze eloször, a félhomályba burkolódzó, könyvekkel teli polcok előtt, és sosem felejttem el zöld szemének vesékbe látó pillantását, miközben valami - mára már rég elfelejtett - magánjogi sérelmet kezdtünk megvitatni.

Végül egy bárban kötöttünk ki, kávé ittunk, és hajnalig beszélgettünk. Attól a naptól fogva jóformán mindennap találkoztunk.

Egy éven át úgy tunt, nem alszunk szemhunyásnyit sem, még akkor sem, amikor együtt töltöttük az éjszakát, mert véget

nem éro szeretkezéseink nem hagytak idot alváásra. Bármennyit voltunk is együtt, az sosem volt elég, és ostobán - tipikusan - azt képzeltem, hogy ez életünk végéig így lesz. Nem bírtam beletörodni a kapcsolatunkra másodévben telepedo csalódottság dermeszto huvösébe. Végzéskor már más jeggyurujét viseltem, s elotte meggyoztem magam, hogy túl vagyok Markon. Addig, míg nem is oly rég rejtélyesen ismét fel nem bukkant, ebben a hitben ringatództam.

- Talán Tony biztos révnek tunt - utalt Abby volt férjemre, mialatt konyakot szopogattunk a konyhában.

- Tony gyakorlatias volt - feleltem. - Vagy eleinte annak látszott.

- Magától értetodik. Szánalmas szerelmi életemben is megfordultak ilyenek. - Poharáért nyúlt. - Szenvedélyes kapcsolatok, és Isten a megmondhatója, volt belölük egypár, de egyik sem tartott sokáig. Amikor vége, úgy érzem magam, mint csatában megsebesült, hazafelé bicego katona. Mire észhez térek, egy meztelen csiga ellenállhatatlan vonzerejével bíró pasi karjaiban vagyok, aki azt ígéri, hogy majd vigyáz rám.

- így szól a mese.

- Egyenesen Grimmtol - helyeselt keseruen. - Azt mondják ugyan, hogy törodnek veled, de valójában úgy értik, hogy fozz vacsorát és mosd a gatyájukat.

- Kiköpött Tony - mondtam.

- És mi lett vele?

- Ezer éve nem beszéltem vele.

- Legalább barátok maradhatnátok.

- Nem vágyott barátságra.

- Gondolsz rá néha?

- Nem lehet hat éven át élni valakivel, és nem gondolni rá többet. Ez persze nem azt jelenti, hogy vele akarnék lenni. De énem egy része azért kedveli, és remélem, hogy jól megy a sora.

- Szerelmes voltál belé, amikor összeházasodtatok?

- Úgy képzeltem.

- Talán úgy is volt - mondta Abby. - De nekem nagyon úgy hangzik, hogy sosem szuntél meg Markot szeretni.

Újratöltöttem a poharainkat. Iszonyú macskajajosak leszünk mindketten reggel, gondoltam.

- Hihetetlen, hogy ennyi év után megint összekerültetek -folytatta Abby. - És mindegy, mi történt közben, szerintem Mark sem szunt meg szeretni téged.

Amikor ismét felbukkant az életemben, olyan érzésem volt, mintha a közbeeso években külföldön éltünk volna, s múltunk nyelvezete megfejthetetlennek tetszett. Csak a sötétben értettük meg tökéletesen egymást. Mark elmesélte, hogy megnosült, felesége autóbalesetben halt meg. Később megtudtam, hogy felhagyott a jogi praxissal, és belépett az FBI-hoz. Boldogságban úsztam, amikor együtt voltunk, életem legszebb napjait töltöttem vele georgetowni elso évünk óta.

Természetes, hogy nem tartott sokáig.

A történelemnek megvan az a rossz szokása, hogy ismétli önmagát.

- Feltehetően nem az o hibája, hogy Denverbe helyezték át -mondta Abby.

- Választhatott - feleltem. - Ahogy én is.

- Nem akartál vele tartani?

- Miattam kérte a megbízatást, Abby. - Nem akart velem együtt maradni.

- Ezért az ország másik végébe költözik? Elég extrém.

- Tehetetlen haragjukban az emberek extrémül viselkednek. És nagy hibát követnek el.

- Biztos nyakas, és nem vallja be, hogy hibázott.

- O is nyakas, én is az vagyok. Egyikünk sem nyerne díjat kompromisszumkészségbol. Mindkettonknek ott a karrierje. Egy ido múlva fárasztó lett, hogy o Quanticóban van, én meg itt. Nem akartam elköltözni Richmondból, Mark meg nem akart Richmondba költözni. Aztán kezdett foglalkozni a gondolattal, hogy újra terepmunkát vállal, áthelyeztetni magát egy kirendeltségre, vagy a washingtoni központban vállal állást. És ez így ment nap, mint nap, míg a végén már szinte csak veszekedtünk. - Elhallgat-

-tam, kerestem a szavakat annak magyarázatához, ami sosem lesz értheto. - Talán túlzottan mozdíthatatlan vagyok.

- Nem élhatsz együtt valakivel úgy, hogy változatlan maradjon körülötten minden, Kay.

Hányszor vágtuk ezt Markkal egymás fejéhez? Végül már úgy tunt, ugyanaz a régi nóta szól újra meg újra.

- Függetlenséged megéri az árat, amit fizetsz, amit mindketten fizettek?

Voltak napok, amikor ebben már egyáltalán nem voltam biztos, de ezt nem árultam el Abbynek. Rágyújtott, és a konyakosüvegért nyúlt.

- Próbáltatok tanácsot kérni? -Nem.

Bár ez így csak félig volt igaz. Markkal sosem fordultunk pszichiáterhez, de én jártam tanácsadásra, és még mindig járok, bár ritkábban.

- Ismeri Benton Wesleyt? - kérdezte Abby.

-Hogyne. Benton képezte ki az Akadémián, jóval azelott, hogy Virginiába kerültem - feleltem. - Nagyon jó barátok.

- Min dolgozik Mark Denverben?

- Fogalmam sincs. Valami különleges megbízatáson.

- Hallott az itteni ügyekrol? A párokról?

- Bizonyára. - Kis szünet után megkérdeztem: - Miért?

- Nem is tudom. De légy óvatos, mit mondasz Marknak.

- Hónapok óta ma éjjel fordult elő eloször, hogy felhívtam. Alkalmam sincs, nem mondok neki sokat.

Felkelt, én meg átvezettem a szobájába.

Hálóinget adtam neki, megmutattam, merre van a fürdőszoba, de Abby folytatta. A konyak kétségtelen éreztette hatását. -

Újra fog hívni. Vagy te hívd fel. Szóval légy óvatos.

- Nem áll szándékomban felhívni - válaszoltam.

- Éppolyan menthetetlen vagy, mint ő - mondta. - Makacs, keményfeju mind a ketto, és nem bocsát meg, ha belepusztul sem.

Tessék. Akár tetszik, akár sem, ez az értékelésem.

- Nyolcra az irodámban kell lennem - mondtam. - Ébreszto hétkor.

Búcsúzóul megölelt és arcon csókolt.

Következo hétvégén korán mentem el otthonról, és megvettem a Post-ot, de nem találtam benne Abby cikkét. Nem hozták le az azt követő héten meg az után sem, s ezt már kissé furcsállottam. Minden rendben Abby körül? Mi történt vele, amióta Richmondból elutazott?

Október végén felhívtam a Post szerkesztőségét.

- Sajnálom - mondta egy férfi zaklatottan -, de Abby szabadságon van. Jövo augusztusig nem lesz bent.

- Még a városban van? - kérdeztem elképedve.

- Fogalmam sincs. Letettem a kagylót, átlapoztam a címjegyzékem, és Abby otthoni számát hívtam. Rögzítő kapcsolt be. De

Abby sem ezt a hívásomat, sem a többit nem viszonzta, pedig utána heteken át többször is hívtam. Karácsony után

eszméltem csak rá, mi történik. Január hatodikán, hétfon levelet találtam a postaládámban, amikor hazamentem. Feladó nem

volt rajta, de a kézírást azonnal megismertem. Felbontottam a borítékot, s benne egy sárga szabvány levélpapírra firkantva az

állt: „Tájékoztató”, csatolva pedig a New York Times egyik nemrégiben megjelent számából kivágott rövid cikk.

Hitetlenkedve olvastam, hogy Abby Turnbull szerződést kötött egy könyv megírására, amely Deborah Harveyről és Fred

Cheneyről, valamint a Virginiában eltűnt és később holtan talált négy másik pár és az ő ese-; tük közti „ijeszto párhuzamról”

szól.

Abby figyelmeztetett Markra, most Mark int, vigyázzak Abbyvel. Vagy más oka lenne annak, hogy elküldte ezt a cikket?

Hosszú ideig ültem a konyhámban, s azon tételodtem, hagyjak-e felháborodott üzenetet Abby rögzítőjén, vagy hívjam fel

inkább Markot. Végül Annát, a pszichiáteremet hívtam fel.

- Úgy érzi, elárulták? - kérdezte, amikor sikerült elérnem.

- Enyhén szólva, Anna.

- Tudott róla, hogy Abby újságcikket ír. Egy könyv annyival rémesebb?

- Egy szóval sem említette, hogy könyvet ír - dohogtam.

- Az, hogy becsapottnak érzi magát, még nem jelenti, hogy az is - magyarázta Anna. - Most így érzi, Kay. Legyen

türelemmel. Majd meglátja. És Markkal kapcsolatban is csak ezt tanácsolhatom. Talán így próbál érintkezésbe lépni magával.

-Arra gondoltam, esetleg ügyvéddel kellene beszélnem - mondtam. - Hogy megkérdezzem, hogyan tudnám megvédeni magam.

Elképzelésem sincs, mi kerül majd Abby könyvébe.

- Bőlcsebb lenne, ha hinne Abbynek - tanácsolta Anna. - Abby azt mondta, hogy ami elhangzott kettejük között marad.

Elofordult már, hogy nem állta a szavát?

-Nem.

- Akkor azt javasolom, adjon neki egy esélyt. Hogy magyarázattal szolgálhasson. Mellesleg abban sem vagyok biztos, hogy sok anyaga lenne a könyvhöz. Nem volt letartóztatás, hivatalos határozat sem született még, hogy mi történt a párral. Sot. Elo sem kerültek.

Megjegyzésének keseru iróniája pontosan akkor ütött szíven, amikor két héttel később, január huszadikán a parlament épületében vártam az eredményt: aznap került a virginiai parlament elé a törvényjavaslat, amely a Törvényszéki Tudományos Intézetnek felhatalmazást ad egy DNS-bank felállítására.

Kávével a kezemben a büféből jöttem vissza, amikor észrevettem Pat Harveyt. Tengerészkék kasmírkosztümjében nagyon elegáns volt. Kezében cipzáras fekete bor aktatáskát tartott. Képviselőtársaival beszélgetett, de amikor felém pillantott, rögtön kimentette magát, és odajött.

- Scarpetta doktorno - mondta, és kezet nyújtott. Látszott, hogy örül nekem, de nyüzött volt és feszült.

Érdekelt, vajon miért nincs Washingtonban, de kimondatlan kérdésekre máris válaszolt. - Felkértek, hogy támogassam a

százharmincas számú szenátusi törvényjavaslatot - mondta ide-

ges mosollyal. - Gondolom, mindketten azonos okból vagyunk ma itt.

- Köszönöm. Minden támogatásra égeto szükségünk van.

- Felesleges aggódnia - nyugtatott meg.

Alkalmasint igaza volt. Az Országos Kábítószer-ellenes Programiroda igazgatójának tanúvallomása, a vele járó hírverés

jelentős nyomát gyakorol majd az igazságügyi bizottságra.

Feszélyezetten hallgattunk egy sort, s mind a ketten a körülöttük nyüzsgo embereket néztük. - Hogy van? - kérdeztem

halkan.

Szeme egy pillanatra könnybe lábadt. Aztán futó, ideges mosoly suhant át az arcán, és elkapta rólam a tekintetét. -

Bocsásson meg, de látok valakit, akivel feltétlen beszélnem kell.

Alig került hallótávolságon kívül, amikor megszólalt a csipogóm.

Egy perccel később már a telefontól voltam.

- Marino már úton van - mondta a titkárnóm.

- Én is indulok - mondtam. - Készítse össze a helyszínelő táskám, Rose. Ellenőrizze, hogy minden rendben és benne van-e. Zseblámpák, fényképezőgép, elemek, kesztyúk.

- Meglesz.

Magas sarkú cipomet és az esot átkozva lesiettem a lépcsőn, végigszaladtam a Governor Streeten, ernyomet majd kicsavarta kezemből a szél. Mindegyre Mrs. Harvey tekintetét láttam lelki szemeim előtt a pillanat töredékében, amikor felfedte fájdalmát. Istennek hála, hogy nem állt ott, amikor iszonyatos hírt jelezve megszólalt a csipogóm.

5.

Már messzirol éreztük a szagot. Lucskos leveleken súlyos esocseppek plottyantak hangosan, az ég sötét volt, mintha alkonyodna, téliesen csupasz fák tuntek fel s merültek el a ködben.

- Jesszusom - morogta Marino, amikor átlépett egy kidolt fán. - A bomlás eléggé előrehaladhatott. Összetéveszthetetlen buz. Marinírozott rákra emlékeztem.

- Közelebből egyre elviselhetlenebb lesz - ígérte Jay Morrell, aki az utat mutatta.

Fekete sár húzta le a ciponket, és valahányszor Marino nekiesett egy fának, jeges esovíz szakadt a nyakamba. Még szerencse, hogy hasonló helyszínekre számítva mindig tartok a szolgálati kocsimban egy kapucnis vízhatlan kabátot és egy pár gumicsizmát. Egyedül vastag borkesztyum nem találtam, és lehetetlen erdoben utat törni, elhárítani az arcomba csapódó ágakat, ha kezem a zsebembe mélyesztem.

Az elozetes tájékoztatás alapján tudtam, hogy két testet találtak, feltehetően egy férfi és egy női holttestet. Mintegy négy mérföldre voltak attól a pihenőhelytől, ahol tavaly ősszel rábukkantak Deborah Harvey dzsipjére.

Nem lehetsz biztos benne, hogy ok azok, hajtogattam magamban minden lépésnél.

De amikor a helyszín határára értünk, összeszorult a szívem. Benton Wesley egy fémdetektorral dolgozó férfival beszélgetett, és Wesleyt nem értesítik, ha a rendőség nem biztos a dolgában. Katonásan kihúzta magát, az eseményeket irányító férfi nyugodt magabiztossága áradt belőle. Sem az idő, sem a bomló testek buze nem zavarta. Nem nézett körül, nem kutatott nyomok után,

ahogy én és Marino, és rögtön tudtam, miért. Wesleynek volt ideje körülnézni. Jóval hamarabb itt volt, mint bennünket idehívtak.

A két test arccal lefelé, egymás mellett feküdt a kis tisztáson, negyed mérföldre a rönkszállításra használt erdei földúttól, ahol autóinkat hagytuk. A testek annyira oszlásnak indultak, hogy a csontok részben csupaszok voltak. Karok, lábak hosszú csontjai piszkosszürke botként álltak ki a levelekkel beszórt rothadó ruhafoszlányokból. A koponyák leváltak a két testről, és valószínűleg elgurultak vagy apró ragadozók harminc-hatvan centivel arrébb lökdözték őket.

- Megtalálták a cipoiket vagy a zoknijukat? - kérdeztem, mert egyiket sem láttam.

- Nem, asszonyom. De találtunk egy táskát. - Morrell a jobb oldali testre mutatott. - Negyvennégy dollár és huszonhat cent volt benne, meg egy jogosítvány Deborah Harvey nevére kiállítva. - Odamutatott, és hozzátette: - Feltételezzük, hogy a bal oldali test Cheneyé.

A fák sötét kérgén nedvesen csillogott a sárga, helyszínt elkerítő szalag. Az ide-oda járkáló férfiak lába alatt gally recscent, a kitartóan zuhogó, nyomasztó esoben hangjuk érthetetlen mor-molássá olvadt össze. Kinyitottam orvosi táskám, kivettem egy pár egyszer használatos sebészkesztyút és a fényképezőgépem.

Mozdulatlanul álltam egy ideig, és a lábam előtt fekvő összetöpörödött, szinte csupasz csontokat néztem. Csontvázak nemét és borszínét nehéz első pillantásra megállapítani. Semmire sem esküdnék meg, amíg nem látom a medencecsontjukat, amit most sötétkéknek vagy feketének tuno farmermaradványok takartak. De a jobbra elnyúló test jellegzetességei - kisebb csontok, apró koponya kis csecsnyúlványokkal, lapos homlokcsont, málló anyaghoz tapadó szokás hajszálak - alapján joggal véltem, hogy fehér nő fekszik előttem. Társa testarányai, előreugró homlokcsontja, vastag csontjai, nagy koponyája és lapos arccsontjai fehér férfinak feleltek meg.

Azt azonban lehetetlen volt megállapítani, mi történhetett velük. Nem láttam kötelet, amely fojtogatásra utalt volna, sem törést, vagy lyukat, amilyent ütés vagy golyó okoz. Férfi és nő csendesesen egygé váltak a halálban, a nő bal karjának csontjai a férfi jobb karja alá szorultak, mintha utoljára még belekapaszkodna, üres szemgödreire feketén ásítottak a koponyájukat kíméletlenül vero esoben.

Csak amikor közelebb mentem és letérdeltem, vettem észre, hogy a testek oldalán keskeny sávban sötét a föld. Ha a munka ünnepe előtti hétvégén haltak meg, akkor még nem hullottak le az őszi levelek. Tiszta kellett hogy legyen alattuk a föld. Nem tetszettek hirtelen támadt gondolataim. Elég baj, hogy a rendőrök órák óta összevissza járkálnak a helyszínen. A fenébe is. Fobjáró bun a testeket megmozdítani, vagy arrébb tenni az orvos szakérto kiérkezése előtt, és ezt itt mindegyik rendőrtiszt jól tudta.

- Scarpetta doktornő? - Morrell fölém tornyosult, lehelete meglátszott a levegőben. - Most beszéltem Phillipsszel ott - pillantott a hat méterre tőlünk keletre a suru aljnövényzetben keresgélő rendőrök csoportja felé. - Talált egy karórát, fülbevalót, némi

aprót, mindet itt, ahol a testek fekszenek. Érdekes módon a fémdetektor tovább csipogott. A testek fölé tette, és a gép jelzett. Talán cipzár vagy ilyesmi miatt. Esetleg a farmer fémezője vagy gombja. Gondoltam, szólok.

Felnéztem keskeny, komoly arcába. Didergett kapucnis kabát-jában.

- Mondja csak Morrell, mit muveltek a testekkel azonkívül, hogy elhúzták fölöttük a fémdetektort? Látom, hogy elmozdították őket. Tudnom kell, hogy pontosan ebben a helyzetben találtak-e rájuk ma reggel.

- Arról nem tudok, milyen helyzetben feküdtek, amikor a vadászok rájuk találtak, bár azt állítják, nem jöttek túl közel -Mondta, és tekintete az erdőt kutatta. - De igen, asszonyom, hajszálra így feküdtek, amikor ideértünk. Mindössze a személyes holmijukat néztük át, a zsebek és a táska tartalmát vizsgáltuk meg.

- Feltételezem, hogy mielőtt bármit tettek, fényképeket készítették - mondtam hangsúlytalanul.

- Amint kiértünk, fényképezni kezdtünk.

Kivettem egy kis elemlámpát, és belefogtam a mikronyomok keresésének reménytelen feladatába. Ha testek hónapokon át az elemek kényének-kedvének ki vannak téve, szinte nullával egyenlo az esély, hogy fontos hajszálat, elemi szálat vagy más mikro-nyomot lehet találni.

Morrell kínos zavarban, egyik lábáról a másikra állva nézte, mit csinállok.

- Eddigi nyomozása során rájött olyasmire, ami segítségünkre lehet, feltéve, hogy ez itt Deborah Harvey és Fred Cheney?

-kérdeztem, mert azóta, hogy Deborah dzsipjét megtalálták, nem találkoztam vagy beszéltem Morrell-lel.

- Semmit, csak egy lehetséges drogos szálat - felelte. - Cheney egyetemi szobatársa kokainnal vacakolt. Talán Cheney is kipróbálta. Ez az egyik lehetőség, mármint hogy o meg a Harvey lány összefutottak valakivel, aki drogot árult, aztán kijöttek ide.

Nem sok értelmét láttam.

- Miért hagyná Cheney egy pihenoben a dzsipet, és jönne ide a drogdílerrel, hozná magával Deborah-t is erre az elhagyatott helyre? - kérdeztem. - Egyszerubb megvenni a drogot a pihenohelyen, aztán továbbmenni, nem?

- Esetleg bulizni jöttek ide.

- Maga szerint épelméju, aki sötétedés után idejön bulizni vagy bármit is csinálni? És hova lettek a cipoik, Morrell? Azt akarja mondani, hogy mezítláb jöttek át az erdon?

- Nem tudjuk, mi történt a cipojükkel - felelte.

- Nagyon érdekes. Eddig öt párt találtak holtan, és nem tudjuk, mi lett a cipojükkel. Egyetlen cipo vagy zokni sem került elo.

Nem találja ezt különösnek?

- De igen, asszonyom, furcsának találok - fogta át magát kar-

jával, hogy felmelegedjen. - De egyelőre úgy kell dolgoznom ezen a két ügyön, hogy nem gondolok a másik négy párra. Azzal kell boldogulnom, amim van. És e pillanatban nincs más, mint egy lehetséges drogos nyom. Nem engedhetem, hogy ez a sorozatgyilkossági elmélet vagy az, hogy ki a lány anyja, mellékvágányra tereljen, különben tévedhetek, és nem figyelek fel arra, ami kézenfekvo.

- Ezt pedig semmiképpen sem akarnám. Nem szóltam semmit.

- Talált drogokellékeket a dzsipben?

- Nem. És itt sem akadtunk olyasmire, ami drogra utalna. De még át kell nézni a talajt és a leveleket...

- Borzalmas ido van. Aligha jó ötlet, hogy most szitálják át a talajt. - Türelmetlenül, ingerülten csattant a hangom. A rendőség kihozott a sodromból. Víz csorgott le kabátom elején. Sajgott a térdem. Kezem, lábam alig éreztem. Iszonyatos volt a buz, az eso hangos tocsogása az idegeimre ment.

- Még nem kezdtünk ásni, sem a talajt átrostálni. Gondoltam, egyelőre ráér. Rosszak a látási viszonyok. Eddig a fémdetektort használtuk meg a szemünket.

- Nos, minél többen járkalunk itt, annál nagyobb az esély, hogy feldúljuk a helyszínt. Apró csontokra, fogakra, effélékre taposunk, s benyomjuk őket a sárba. - Órák óta itt vannak, gondoltam. Az ördögbe is, késo, hogy biztosítsuk a helyszínt.

- Ma akarja elvinni őket, vagy vár, míg kitisztul az ido? - érdeklődött.

Normális körülmények között megvártam volna, hogy elálljon az eso, és kivilágosodjon. Amikor testek hónapok óta fekszenek az erdoben, egy-két nap nem számít, ha ponyvával letakarják, és nem mozdítják őket. De amikor Marinóval leparkoltunk az erdei úton, több televíziós közvetítokocsit is láttam. Riporterek vártak a kocsijukban, mások az esovel nem törödvé az ort álló rendöröket faggatták. Igazán nem beszélhettünk normális körülményekrol. Bár nem volt jogom Morrellnek megmondani, mit tegyen, a

törvény szerint hatáskörömbe tartozott a testek feletti rendelkezés joga.

- A kocsimban vannak hordágyak és hullazsákok - mondtam eloásva kulcsaimat. - Ha lenne szíves elküldeni értük valakit, akkor mindjárt elvisszük a testeket az intézetbe.

-Ahogy kívánja. Máris intézkedem.

- Köszönöm. - Benton Wesley guggolt le mellém.

- Hogy jött rá? - kérdeztem. Kétértelmu kérdés volt, de Wesley tudta, mire gondolok.

- Morrell értesített Quanticóban. Azonnal jöttem. - A testeket tanulmányozta, csepego kapucnija árnyékában megviseltnek látszott az arca. - Lát valamit, amibol megtudhatnánk, mi történt velük?

- Egyelőre csak annyit mondhatok, hogy a koponyák nem törtek be, és nem lotték fobe őket.

Wesley nem válaszolt, ami csak fokozta bennem a feszültséget.

Keztem kihajtogatni a ponyvákat, amikor Marino sétált oda hozzánk. Kezét kabátzsebébe süllyesztette, válla meggörnyedt a hidegben, esoben.

- Tüdogyulladásod kapsz - jegyezte meg Wesley, és felegyenesedett. - A richmondi rendorkapitányságnak nincs pénze, hogy kalapot vegyen nektek?
- A francba is, jó, ha benzint vesznek a kicseszett kocsinkba - mondta Marino -, és fegyvert adnak. A Spring Street-i köcsögöket jobban ellátják, mint minket.
- Spring Street volt az állami fegyház. És igaz, hogy az államnak évről évre több pénzébe kerül a rabokról gondoskodni, mint amennyit a rendőröknek fizetnek, hogy a bunözők ne kerüljenek vissza az utcára. Marino kedvenc panasza volt.
- Látom, a helybéliek idecibáltak Quanticóból. Szerencsés napod van - jegyezte meg Marino.
- Elmondták, mit találtak. Megkérdeztem, hogy téged értesítettek-e már.
- Na ja, végül csak sort kerítettek rá.
- Persze, hisz itt vagy. Morrell szólt nekem, hogy még sosem töltött ki VEBEP-nyomtatványt. Talán segíthetnél neki. Marino a testeket nézte, arcizmai hevesen rángatództak.
- Be kell vinnünk ezt is a komputerbe - folytatta Wesley, s közben eső dobolt a földön.

Nem figyeltem tovább a beszélgetésüket, hanem elrendeztem az egyik ponyvát a noi holttest mellett, aztán a testet a hátára fordítottam. Szépen egyben maradt, az ínszalagok, ízületek épek voltak. Olyan éghajlaton, mint amilyen például Virginiában van, általában legalább egy évbe telik, amíg a csontváz teljesen csupássá válik, vagy kiízesült csontokra hullik szét. Az izomszövet, porcok és ínszalagok szívósak. A noi holttest filigrán alkatú volt, és felidézte előttem a gerendán csodálatos testtartásban egyensúlyozó szép ifjú tornászlányról készült felvételt. Inge valami pulóverszerűség volt, farmerja be volt kapcsolva, a cipzár felhúzva. Kihajtogattam a másik ponyvát is, és ugyanígy jártam el társával is. Bomló testüket olyan nehéz volt megfordítani, mintha sziklákat hengergetnék. Ráadásul az ember sosem tudhatja, mi van a test alatt, bár rovarokra mindig lehet számítani. Hátamon végigfutott a hideg, amikor pókok iszkoltak szerteszét, és tuntek el a levelek alatt. Váltottam a testhelyzetemen, hátha nem zsidbadok annyira, bár erre nem sok remény volt, és ekkor eszméltem csak fel, hogy Marino és Wesley otthagytak. Egyedül térdeltem az esoben. Lassan matatni kezdtem a sárban és a levelek között, körmök, apró csontok és fogak után. Feltunt ugyanis, hogy az egyik állkapocsból legalább két fog hiányzik. Biztos a koponyák közelében vannak, gondoltam. Tizenöt-husz perc kotorászás után sikerült megtalálnom az egyik fogat, egy kis átlátszó gombot, feltehetően a férfi ingérol, és két cigarettacsikket. Mindegyik helyszínen több csikket is felfedeztek, bár az áldozatok némelyike nem dohányzott. Furcsamód a füstszurok egyikén sem volt rajta a gyártó neve vagy márkája. Amikor Morrell visszajött, megemlítettem ezt is.

- Még sosem jártam olyan helyszínen, ahol ne lettek volna csikkek - felelte, ami rögtön kíváncsivá tett, vajon hány helyszínen járhatott már. Ahogy elnéztem, nem sok lehetett.
- De ez úgy fest, mintha a papír egy részét lefejtették volna, vagy a dohánnyal töltött részhez legközelebb a füstszurok végét lecsippentették volna - magyaráztam, és amikor nem sikerült reakciót kicsiholnom belőle, tovább ástam a sárban. Leszállt az éjszaka, amikor visszaindultunk a kocsikhoz. Komor menet volt: hordágyat cipelo rendőrök, a hordágyon narancssárga hullazsákok. Amikor a keskeny földúthoz értünk, felerosódott az északi szél, és az eső dermesztővé vált. Sötétkék kombimat úgy szerelték fel, hogy halottaskocsinak is lehetett használni. Hátra a furnérlemezzel borított aljban kapcsok fogták a hordágyakat, hogy szállítás közben ne csúszkáljanak. Beültem a vezetőülésbe, bekapcsoltam az övem, aztán Marino is beült; mellém, Morrell becsukta a hátsó ajtót, a fotósok és riporterek felvettek mindent. Egy kitaró riporter az ablakon kopogott, mire lenyomtam a központi zárat.
- A rosseb essen bele. Oszintén remélem, egyhamar nem hívnak ki hasonlóhoz - kiáltott fel Marino, és teljes fokozatra állította a futést. Kátyúkat kerülgettem.
- Micsoda dögkeselyük! - Marino a kocsijaikhoz siető újságírókat figyelte oldalsó tükrében. - Valami seggfejnek biztos eljárt a szája a rádióban. Nyilván Morrell volt. A hülyéje. Ha az én osztagomban lenne, már rég visszaküldtem volna közlekedési rendőrnök, áthelyeztettem volna az egyenruhásokhoz, vagy az információba.
- Emlékszik, hogy lehet visszajutni innen a 64-esre? - kérdeztem.
- A következő elágazásnál forduljon balra. A fenébe. - Résznyire nyitotta az ablakot, és elovett egy cigarettát. - Semmi sem hasonlítható ahhoz, ha az ember zárt kocsiban oszlásnak indult holttestek társaságában utazik.

Harminc mérföld után kinyitottam a VIOSZI hátsó bejáratát, és megnyomtam a felső falon lévő piros gombot. A kocsibeálló garázsajtója nyikorogva felemelkedett, fény árasztotta el a nedves aszfaltot. Hátramenetben beálltam a kombival, aztán lenyitottam a hátsó ajtót. Kihúztuk a hordágyakat, betoltuk őket a halottasházba, miközben törvényszéki szakértők szálltak ki a liftből, és a hordágyakra futó pillantást vetve ránk mosolyogtak. Itt megszokott látvány volt a hordágyon test formájú halmot látni. A földön pirosuló vércseppek vagy szokatlan buz olyan kellemetlenségek voltak, amirol az ember megtanult tudomást sem venni, s mielőbb maga mögött tudni. Elovettem még egy kulcsot, kinyitottam a hutokamra rozsdamentes acélajtóját záró lakatot, kerestem lábujjra akasztható névcédulát, kitöltöttem, aztán beírtam a testeket a bejelentokönyvbe, mielőtt átemeltük őket az emeletes hordágyra, és éjszakára magukra hagytuk őket.

- Nem bánja, ugye, ha holnap átugrom megnézni, mit tudott kideríteni erről a kettőről? - kérdezte Marino.
- Ugyan, dehogy.

- Ok azok - hajtogatta. - Nem lehet más.
- Sajnos, nagyon is úgy fest, Marino. Wesley hova lett?
- Úton van vissza Quanticóba, ahol felteszi az asztalra Flors-heim cipos lábát, és telefonon begyujti az eredményt.
- Azt hittem, jó barátok - jegyeztem meg óvatosan.
- Na ja, az élet e tekintetében néha fura, doki. Pont, mint mikor horgászni indulok. Minden idojós tiszta idot mond, de amint a vízre lököm a csónakot, kibaszottul szakadni kezd.
- Éjszakai muszakban van a héten?
- Nem én.
- Vasárnap este mit szólna egy vacsorához? Hat, hat harminc tájban?
- Aha. Asszem, menni fog - mondta, és elkapta a pillantását, de még láttam a szemében tükröződő fájdalmat. Fél füllel hallottam, hogy a felesége hálaadás előtt állítólag visszaköltözött New Jerseybe, hogy haldokló anyját ápolja. Azóta többször is vacsoráztam Marinóval, de nem volt hajlandó a magánéletéről nyilatkozni.

Kulccsal kinyitottam a boncterem ajtaját, aztán átmentem az öltözőbe, ahol higiéniai vészhelyzetre készen állandóan tartottam személyes holmit, tisztálkodószereket meg egy váltás ruhát. Mocskos voltam, a halál buze ruhámhoz, borömhöz és hajamhoz tapadt. A helyszínelésnél viselt holmimat gyorsan betömködtem egy muanyag szemeteszsákba, cédulát ragasztottam rá, amelyen azt kértem az intézeti gondnoktól, hogy reggel elso dolga legyen eljuttatni a tisztítóba. Aztán beálltam a zuhanyfülkébe, és órákig zuhanyoztam.

Miután Mark Denverbe költözött, Anna többek között azt ajánlotta, hogy próbáljam meg semlegesíteni a kárt, amit rendszeresen szervezetemben teszek.

- Testmozgás - mondta ki az ijeszto szót. - az opioidok enyhítik a depressziót. Jobb lesz az étvágya, jobban alszik, sokkal jobban érzi majd magát. Szerintem folytatnia kellene a teniszezést.

Javaslatát megalázó helyzetbe hozott. Kamaszkorom óta alig volt úto a kezemben, és bár a fonákom sosem volt jó, a közbenso évtizedek alatt megszunt létezni. Most hetente egyszer újra órákat vettem, késo este, amikor azt reméltem, hogy kevésbé vagyok kitéve a Westwood Teniszkлуб fedett teniszpályájának galériáján iszogató, elégedett emberek kíváncsi pillantásának.

Miután eljöttem az intézetbol, csak annyi idom volt, hogy a klubhoz hajtsak, berohanjak a noi öltözőbe, és teniszruhába bújjak. Kivettem az ütömet a szekrényembol, és két perccel az órák kezdete előtt már a pályán voltam, s azzal, hogy bátran megpróbáltam megérinteni ujjaim hegyével a lábfejem, nyújtóztathat-tam és megfeszíthettem izmaidat. Vérem nagy keservesen keringeni kezdett ereimben.

Ted, az edzom két kosár labdával a vállán bukkant elo egy zöld függöny mögöl.

- A hírek meghallgatása után nem reméltem, hogy ma este itt találkozunk - mondta. A pályára tette a kosarakat, majd kibújt melegítőfelsőjéből. Ted, aki szüntelenül napbarnított volt, maga a megtestesült életöröm, amitol visszatért az ember életkedve, általában mosolyogva, tréfálkozva fogadott, de ma este szokatlanul csendes volt.

- Az öcsém ismerte Fred Cheneyt. Én is, bár nem olyan jól. - Pillantása távolabbi pályákon játszó embereken idozott. - Fred ritka kedves srác volt. És nem csak azért mondom, mert, szóval... Az öcsém egész odavan. - Lehajolt, és felvett egy marék labdát. - Oszintén szólva, engem nagyon zavar, hogy az újságok nem látnak tovább annál, hogy Fred kivel járt. Mintha az egyetlen, aki eltunt Pat Harvey lánya lenne. Nem azt mondom, hogy ne lett volna nagyszeru lány, és ami vele történt, ne volna ugyanolyan borzalmas, mint ami Freddel megesett. - Elhallgatott, aztán folytatta. - Nos, hát, azt hiszem, tudja úgyis, mit akarok mondani.

- Igen - feleltem. - De az érem másik oldala, hogy Deborah Harvey családjá fürkész tekintetek keresztüzében él, és sosem lesz módjuk magukban gyászolni, épp amiatt, hogy kicsoda Deborah anyja. Tragikus és igazságtalan, bárhonnán nézzük is. Ted elgondolkodott ezen, aztán rám nézett: - Tudja, ebbol a szemszögbol nem tudodtem el rajta. De igaza van. Híresnek lenni szerintem sem olyan jó multság. Ön viszont nem azért fizet óradíjat, hogy itt álljunk és beszélgessünk. Mit szeretne ma gyakorolni?

- A földrol visszapattanó labda elütését. Szeretném, ha egyik sarokból a másikba zavarna, hogy emlékezzek, mennyire gyulölöm a dohányzást.

- Ebben a témában többet nem leckéztetem - mondta, és a háló közepéhez ment.

Az alapvonalhoz hátráltam. Elso tenyeresem nem is lett volna olyan rossz, ha párost játszunk. A fizikai fájdalom jól eltereli az ember figyelmét, és a nap kí-

méletlen valósága háttérbe szorult, amíg átizzadt ruhám lehámozása közben otthon meg nem szólalt a telefon.

Pat Harvey magánkívül volt. - A ma talált holttestek. Tudnom kell!

- Még nem azonosítottuk oket, és még nem vizsgáltam meg oket - mondtam, és ágyam szélén ülve toltam le lábammal teniszcipóim.

- Férfi és no. Ezt hallottam.

- Igen, e pillanatban úgy tunik.

- Kérem, mondja meg, van-e egyáltalán esély, hogy nem ok azok - kérlelt.

Egy pillanatig haboztam.

- Ó, Istenem - suttogta.

- Mrs. Harvey, nem erosíthatom meg...

Hisztérikus hangon szakított félbe: - A rendőrségtől tudom, hogy megtalálták Debbie táskáját, jogosítványát. Morrell, átkozódtam magamban. Féleszu idióta.

- Kizárólag személyes tárgyak alapján nem lehet valakit azonosítani.

-A lányom!

Ezután fenyegetőzés és trágárságok szoktak következni. A többi szülővel már átéltem mindezt, pedig azok a szülők - normális körülmények között - végtelenül civilizált emberek voltak. Úgy döntöttem, adok valami konstruktív feladatot Pat Harveynek.

- A testeket még nem azonosítottuk - ismételttem.

- Látnom kell.

Amíg én élek, nem, gondoltam. - A testek vizuálisan azonosíthatatlanok - mondtam. - Jóformán csak a csontváz maradt meg. Elakadt a lélegzete.

- Öntől függ, hogy holnap bizonyossággal megállapíthatjuk a személyazonosságot, ami egyébként napokig is eltarthat.

- Mit tegyek? - kérdezte reszketo hangon.

- Szükségem van röntgenfelvételekre, fogtérképre, bármilyenra, ami Deborah kórtörténetére vonatkozik, és amihez hozzá tud jutni. Csend.

- Gondolja, hogy össze tudja szedni, amit kérek?

- Persze - felelte. - Mindjárt hozzálátok.

Úgy véltem, hajnalra kezében lesznek a lányára vonatkozó orvosi feljegyzések, még ha Richmond összes orvosának felét ki is kell rángatnia az ágyból.

Másnap délután épp a muanyag takarót vettem le a VIOSZI tanulmányi csontvázáról, amikor Marinót hallottam a folyosón.

- Idebent vagyok - kiáltottam ki.

Bejött a konferenciaterembe, arca rezzenetlen maradt, amikor a csontvázra nézett, amelynek csontjait drótokkal fúzták össze, és koponyatetőbe illesztett horgon lógott egy L alakú rúdról. A csontváz nálam kicsit magasabb volt, lábai kerekas fatalapzat felett himbálódtak.

Összeszedtem az asztalon szétszórt papírjaimat, és így szóltam. - Lenne szíves kitolni?

- Sétálni viszi Véznát?

-A földszintre viszem, s egyébként is Hareshek hívják - válaszoltam.

Apró kerekék surrogáltak halkán, csontok zörögtek, ahogy Marino és vigyorgó társa a lifthez követtek. Beosztottjaim mosolyogva néztek utánunk. Haresh ritkán mozdult el a helyéről, és ha olykor eltűntették szokott sarkából, szöktetőjét általában tréfás cél vezette.

Múlt júniusban születésnapom reggelén arra mentem be az irodámba, hogy Haresh a székemben ül, rajta fehér kabát, szemüveg, fogai közt cigaretta. Az emeleten dolgozó szórakozottabb beosztottjaim némelyike - mint később elmesélték - úgy ment el nyitott ajtó előtt és köszönt be, hogy észre sem vette, valami nem stimmel.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy beszél magához, míg

odalent dolgozik - szólalt meg Marino, amikor becsukódott a liftajtó.

- A maga módján igenis beszél - mondtam. - Sokkal egyszerűbb rajta ellenőrizni, mint a Gray-féle anatómiai atlaszban utánanézni.

- Honnan kapta a nevét?

- Évekkel ezelőtt, amikor vették, dolgozott itt egy indiai patológus, akit Hareshek hívtak. A csontváz is indiai volt. Férfi, negyvenes, talán kicsit idősebb.

- Az a fajta, amelyik piros pettyet fest a homlokára?

- Gangesz folyó - magyaráztam, amikor a földszinten kiszálltunk. - A hinduk vízre engedik halottaikat, mert úgy hiszik, így egyenesen a mennybe jutnak.

- Remélem, ez a kégli itt nem a mennyország.

Újabb zörgés-csörgés közepette Marino betolta Haresht a boncterembe.

Az első rozsdamentes acélasztalt borító fehér ponyván Deborah Harvey maradványai voltak: szürkés, piszkos csontok, sáros hajcsimbók, cipoborhöz hasonlóan cserzett, szívós inszalagok.

Eros volt a buz, de nem elviselhetetlen, mert a ruhadarabokat már eltávolították róla. Állapotának szánadoságát fokozta Haresh jelenléte, akinek fehérített csontjait egyetlen folt sem szeplosította.

-Több mondanivalóm is van - mondtam Marinónak. - De eloször ígérje meg, hogy egyetlen szót sem ad tovább.

Rágyújtott, aztán kíváncsian mustrált. - Szavamat rá.

- Kétséget kizáróan ok azok - kezdtem, és a koponya két oldalán elrendeztem a kulcsontokat. - Pat Harvey ma reggel behozta a lánya fogairól készült röntgenfelvételeket és fogtérképet...

- Személyesen? - ámult el Marino.

- Pechünkre igen - feleltem, mert nem gondoltam, hogy Pat Harvey maga hozza le a kért anyagot; elszámítottam magam, s tudtam, ezt nem fogom egyhamar elfelejteni.

- Jókora felfordulás lehetett - jegyezte meg Marino.

- Az is volt.

Amikor befutott Jaguarján, a kocsival tiltott helyen parkolt, majd követelodzve, könnyes szemmel rontott be. A híres közéleti személyiségtől megfélemlített recepciós beengedte, és Mrs. Harvey azonnal elindult a folyosón, hogy megkeressen. Még talán a hullaházba is bement volna, ha ügyintézőm nem állja útját a liftnél, és nem kíséri be az irodámba, ahol percekkel később rátaláltam. Kové dermedve, krétafehér arccal ült a székben. Asztalomon halotti bizonyítványok, esettanulmányok, boncolási fényképek, és egy üvegben kimetszett szűrt seb volt, ami vértől rózsaszínre festett formalinban úszott. Az ajtó belső oldalán vérfoltos ruhadarabok lógtak, amiket később akartam felvinni az emeletre, amikor bizonyítékok vizsgálatát szoktam fent ellenőrizni. Két azonosítatlan halott nő arcának agyagból megformázott rekonstrukciója levágott fejként ékesítette irattartó szekrényem tetejét. Pat Harvey alaposan megkapta a magáét. Szemtel szembe került munkahelyem könyörtelen valóságával.

- Morrell elhozta Fred Cheney fogászati leleteit is - mondtam

Marinónak. - Akkor hát kétséget kizáróan Deborah Harvey és Fred Cheney?

- Igen - feleltem, aztán figyelmét a falon lévő világítódobozra csíptetett röntgenfelvételekre irányítottam.

- Ez nem az, amire gondolk - mondta, s arcán meglepetés suhant át, ahogy az ágyékcsigolya árnyékos körvonalában egy röntgensugarat át nem eresztő foltra meredt.

- Deborah-t lelőtték. - Felemeltem a kérdéses ágyékcsigolyát.

- Pont a háta közepén találták el. A golyó szétroncsolta a gerincsigolya nyúlványát és a kocsányokat, és megakadt a csigolyatestben. Pontosan itt - mutattam.

- Nem látom. - Közelebb hajolt.

- Nem, nem is láthatja. De a lyukat látja?

- Aha. Sok lyukat látok.

- Ez itt a golyó ütötte lyuk. A többi az erek nyílásait, a csontot és csontvelőt ellátó erek vascularis edényeinek bemenetei.

- Hol vannak a roncsolt kocsányok, amiket említett?

- Kocsányok - javítottam ki türelmesen. - Nem találtam meg őket. Bizonyára szilánkokra hullottak, és még kint vannak valahol az erdőben. Van egy bemeneti, de nincs kimeneti nyílás. A hasüreg túlsó oldalán hátba lótték.

- Megtalálta a golyót? - Nem.

Egy közeli asztalon fehér muanyag tálcára tettem Deborah személyes holmiját, köztük ruháit, ékszereit és piros nejlontáskáját. Óvatosan felemeltem a rongyos, fekete és buzós pulóvert.

- Amint látja - mutattam rá -, a hátulja különösen rémes állapotban van. Az anyag szinte teljesen elrohadt, szétépték a ragadozók. Ugyanez a helyzet a farmernadrágja hátsó övrészével, és ez végül is érthető, hiszen ruházatának ezek a részei lettek véresek. Más szóval az anyagnak az a része, ahol golyó ütötte lyukat található, eltunt.

- És a távolsággal mi a helyzet? Fel tudja mérni?

- Mint mondtam, a golyó nem hagyta el a csontot. Gyanítható tehát, hogy a lövést nem közvetlen közelről adták le. De biztosat nehéz lenne állítani. Kaliber tekintetében - és itt megint csak találgathatok - a lyuk méretéből ítélve harmincnégyesre vagy annál nagyobbra gondolok, de biztonsággal csak akkor tudjuk majd, ha felnyitom a csigolyát, és a golyót felviszem a tüzfégyverek laborjába.

- Fura - hűmmögött Marino. - Cheneyt nem nézte még meg?

- Megröntgeneztem. Golyót nem találtam. De egyébként nem, még nem vizsgáltam meg.

- Fura - ismételte meg Marino. - Valahogy nem stimmel. Az, hogy Deborah-t hátba lótte, nem vág össze a másik négy esettel.

- Nem - értettem egyet. - Nem vág össze.

- Tehát ez ölte meg?

- Nem tudom.

- Hogy érti, hogy nem tudja? - nézett rám.

- Ez a sérülés nem okvetlenül halálos, Marino. Mivel a golyó nem hatolt át a testen, nem szakította fel az aortát. Ha ugyanis ágyéki magasságban szakítja fel a főúteret, Deborah percekben belül elvérzett volna. Az azonban igen lényeges, hogy a golyónak át kellett szakítania a gerincvelőt, és abban a pillanatban deréktől lefelé megbénította Deborah-t. És természetesen ereket is felszakított. Tehát vérzett is.

- Mennyi ideig élhetett?

- Órákig.

- Megeroszakolták?

- Bugyija, melltartója rajta volt. Ez persze nem jelenti, hogy ne érhetett volna szexuális támadás. Támadója esetleg megengedte, hogy felöltözzön, feltéve, hogy abból indulunk ki, hogy a lövés előtt eroszakolta meg.

- Minek bajlódna vele?

- Ha eroszakot követnek el valaki ellen - magyaráztam -, és a támadó azt mondja, hogy öltözzön fel, a megeroszakolt személy reménykedni kezd, hogy életben hagyják. A remény révén veti alá az eroszaktevő a megeroszakolt személyt az akaratának, így éri el, hogy azt tegye, amit mond, mert az áldozat azt hiszi, ha ellenkezik, az eroszakoskodó meggondolja majd magát.

- Itt valami sántít - ráncolta a homlokát Marino. - Szerintem nem ez történt, doki.

- Egy a lehetőségek közül. Nem tudom, mi történt. Biztosan csak annyit állíthatok, hogy nem találtam elszakított, elvágott, kifordított vagy kinyitott ruhadarabot. Ami pedig a magfolyadékot illeti, ennyi idő után az erdőben ezt el is felejthetjük. - Csipetős írótablettát és ceruzát nyomtam a kezébe. - Ha már itt áll, írja, amit mondok.

- Bentonnal is közli, amit most elmondott?

- Egyelőre nem.
- És Morrell-lel?
- Természetesen elmondom, hogy Deborah-t lelőtték - mondtam. - Ha automata vagy félautomata fegyverrel van szó, akkor a töltényhüvelynek még ott kell lennie a helyszínen. Ha a rendőrök jártatni akarják a szájukat, az o dolguk. De tolem nem szívároq ki semmi.
- És Mrs. Harveyval mi a helyzet?
- O és a férje tudják, hogy azonosítottuk Deborah-t és Fredet. Amint biztos voltam a személyazonosságukat illetoen, rögtön felhívtam Harveyéket és Mr. Cheneyt. Amíg nem végzek a vizsgálatokkal, többet nem közlök.

A bordák fakockákként zörögtek, ahogy különválasztottam a jobb oldaliakat a bal oldaliaktól.

-Tizenketto mindkét oldalon - diktáltam. - A legendával szemben a noknek nincs egyel több, mint a férfiaknak.

- Mi? - nézett fel Marino a tábláról.

- Sosem olvasta a Teremtés könyvét?

Kifejeztelenül bámulta a bordákat, amelyeket a hátcsigolyák két oldalán kiraktam.

- Nem érdekes - mondtam.

Kezdtm keresni a kéztocsontokat, a csukló apró csontjait, amelyek szurdokban található vagy kertben kiásott apró kavicsokhoz hasonlítanak. Nehéz a bal oldaliakat a jobb oldaliaktól megkülönböztetni, és itt jön jól a bemutató csontváz.

Közelebb húztam, csontkezét az asztalra fektettem, és kezdtem a csontokat összehasonlítani. Ugyanígy jártam el a distalis és proximalis ujjpercekkel, vagyis az ujj csontjaival.

- Úgy tunik, tizenegy csont hiányzik a jobb kezérol, tizenhét a balról - jelentettem.

- Marino leírta. - Hányból?

-A kéznek huszonzét csontja van - feleltem, s folytattam a munkát. - Ez adja a kéz hihetetlen hajlékonyságát. Emiatt tudunk festeni, hegedülni, egymást simogatással szeretni.

És ez teszi lehetővé, hogy megvédjük magunkat.

Másnap délután vált csak világossá számomra, hogy Deborah Harvey megpróbálta elhárítani támadóját, akinél pisztolyon kívül más fegyver is volt. Odakint felmelegedett az ido, kitisztult az ég, a rendorség egész nap földet rostált. Morrell délután négy előtt jelent meg az irodámban, hogy a helyszínról összeszedett apró csontokat elhozza. Öt közülük Deborah-é volt, és bal oldali proximalis ujjpercének, vagyis a mutatóujj csontjai közül a leg-hosszabbnak a dorzális felszínén közel egycentis vágást találtam.

Amikor csontot vagy testszövetet ért sérülést találok, az elso kérdés, hogy a halál előtt vagy után állt-e be. Ha az ember nincs tisztában a halál után esetleg bekövetkezo, mesterségesen eloidézett változásokkal, súlyos hibákat követhet el.

Tuzben elpusztult embereket törött csontokkal, epidurális bevérzésekkel hoznak be, és így elso látásra pontosan úgy festenek, mintha valaki agyonverte volna oket, aztán felgyújtotta a házukat, hogy álcázza a gyilkosságot, amikor a sérülések valójában a halál után következtek be, az iszonyatos hohatás következtében. Partra sodort holttestek, folyóból vagy tavakból kihúzott vízi hullák sokszor úgy néznek ki, mintha egy háborodott gyilkos megcsonkította volna arcukat, nemi szerveiket, kezüket és lábfejükét, holott halak, rákok és teknosök okozták a sérüléseket. Csontokat . patkányok, egerészölyvek, kutyák és mosómedvék csipkédnek, harapdálnak és cibálnak szét.

A négy lábú, szárnyas és vízi ragadozók sok kárt tesznek az emberi testben, de szerencsére csak azután, hogy a szerencsétlen visszaadta lelkét teremtojének. A természet egyszerűen megkezdi az újrahaznosítást. Hamu a hamuhoz. Por a porhoz.

A Deborah Harvey proximalis ujjpercén lévo vágás túl szabályos és egyenes irányú volt ahhoz, hogy - véleményem szerint -fog vagy karom okozta. De ettol még boven maradt lehetőség a spekulációra és gyanúra, beleértve a legkézenfekvőbbet: lehet, hogy szikémmel magam ejtettem a metszést ott, a halottaskamrában.

Szerda estére a rendorség a sajtóval is közölte, hogy Deborah-t és Fredet sikerült azonosítani, és a következő negyvennyolc órában úgy égtek a telefonvonalak, hogy az elülso irodában dolgozó adminisztrátorok képtelen voltak ellátni a munkájukat, mert csak a telefont kapkodták. Rose értesített mindenkit, köztük Bentont és Pat Harveyt is, hogy amíg a boncteremben vagyok, függoben marad az ügyük.

Vasárnap estére már nem maradt más tennivalóm. Deborah és Fred maradványairól eltávolítottuk a húst, a csontokat zsírtalanítottuk, minden lehetséges szögbol lefényképeztük, leltárba vettük az összes csontot. Éppen papírdobozba csomagoltam oket, amikor hátulról megszólalt a kapucsengo. Hallottam az éjszakai or lépteit a folyosón, aztán a kocsibeálló ajtaját, ahogy felnyílik. Percekkel késobb Marino lépett be.

- Maga itt is alszik vagy mi? - kérdezte.

Felnéztem, és meglepetten láttam, hogy kabátja és haja is nedves.

- Havazik. - Lehúzta a kesztyujét, hordozható rádióját annak a boncasztalnak a szélére tette, amin dolgoztam.

- Más se hiányzik - sóhajtottam fel.

- Rohadtul szakad, doki. Erre hajtottam, láttam itt a verdáját. Gondoltam, hajnal óta ebben a barlangban tanyázik, s goze sincs róla, mi van odakint.

Letéptem egy hosszú csíkot a ragasztószalagból, és lezártam vele a dobozt. - Azt hittem, a héten nem éjszakás.

- Nem is. Én meg azt hittem, meghívott ma este vacsorára.

Megállt a kezem, és kíváncsian felpillantottam rá. Aztán belém hasított a felismerés. - Jaj, ne! - motyogtam, és az órára néztem. Nyolc elmúlt. - Bocsásson meg, Marino.

- Nem érdekes. Amúgy is volt pár elintéznivalóm.

Mindig tudtam, Marino mikor hazudik. Nem néz a szemembe, és elvörösödik. Nem véletlen, hogy meglátta a kocsim a parkolóban. Kifejezetten engem keresett, és nem csak azért, mert vacsorázni akart. Valamin rágódik, gondoltam.

Az asztalnak dolve kizárólag rá összpontosítottam.

- Gondoltam, tudni szeretné, hogy Pat Harvey Washingtonban volt a hétvégén, az igazgatóval találkozott - kezdte.

- Benton tájékoztatta errol?

-Aha. Azt is mondta, hogy megpróbálta magát is elérni, de maga nem hívta vissza. És a Drogcárno is panaszkodik, hogy maga nem hívja vissza.

- Senkit sem hívok vissza - szögeztem le fáradtan. - Hogy úgy mondjam, meglehetősen elfoglalt voltam, és a jelen helyzetben nem akarok közzétenni semmit.

A dobozt fixírozta, miközben így szólt: - Tudja, hogy Deborah-t lelőtték, gyilkosság történt. Mire vár?

- Nem tudom viszont, hogy mi végzett Fred Cheneyvel, sem azt, hogy drog szerepel-e az ügyben. Várom a toxikológiai jelentést, és egyetlen szót sem akarok addig közölni, amíg ezt meg nem kapom, és nem tudok Vesseyvel beszélni.

- A Smithsonianban dolgozó pasival?

- Reggel vár.

- Remélem, négykerék-meghajtásúja van.

- Még nem adott magyarázatot, hogy Pat Harvey mi célból látogatta meg az igazgatót.

- Idohúzással vádolja az intézetet, és azt állítja, hogy az FBI is kerüli a nyílt válaszadást. Ki van bukva. Követeli a lánya boncolási jegyzőkönyvét, a rendőrségi jelentéseket, az egész hóbelevan-cot, és azzal fenyegetozik, hogy bírósági végzést szerez, és kiveri a balhét, ha azonnal nem teljesítik a követeléseit.

- Orültség.

-Bingó! Ha elviseli a tanácsom, doki, szerintem nem ártana felhívnia Bentont még ma este.

- Miért?

- Mert nem akarom, hogy baja essen, azért.

- Mirol beszél, Marino? - bogoztam ki sebészköpenyem madzagait.

- Minél inkább kerül mindenkit, annál több olajat önt a tuzre.

Benton szerint Mrs. Harveynak meggyozodése, hogy valamit eltussolnak, és ebben mind benne vagyunk. Amikor nem feleltem, megkérdezte: - Figyel rám?

- Igen. Minden szavát hallottam. Felvette a dobozt.

- Hihetetlen, hogy két ember van benne - csodálkozott.

Igaza volt. A doboz nem volt nagyobb egy mikrohullámú sütonél, öt-hat kilót nyomhatott. Amikor szolgálati kocsim csomagtartójába tette, halkán így szóltam: - Köszönök mindent.

- Mi?

Tudtam, hogy hallotta, de szeretné, ha megismételném.

- Hálás vagyok az aggodalmáért, Marino. Komolyan. És sajnálom, hogy elfeledkeztem a vacsoráról. Néha nagyon el tudok szúrni dolgokat.

Erosen havazott, és Marino szokás szerint nem viselt kalapot. Beindítottam a motort, maximálisra állítottam a futést, aztán felnéztem rá, és arra gondoltam, milyen furcsa, hogy olyan megnyugtatónak találom a jelenlétét. Marino mindenki másnál jobban az idegeimre megy, mégsem tudnám elképzelni nélküle az életem.

Becsukta az ajtóm, és így szólt: - Tartozik nekem egy meghívással.

- Semifreddo di cioccolato.

- Imádom, mikor trágárságokat beszél.

- Desszert, maga nagy melák. A specialitásom. Csokoládékrém babapiskótával, félig hutve.

- Hutve? - nézett megjátszott elszőnyedéssel a hullakamra felé.

Örökkévalóságnak tunt, míg hazaértem. Csigalassúsággal haladtam hóval befújtt utakon, annyira összpontosítottam a vezetésre, hogy majd' széthasadt a fejem. Konyhámiban kitöltöttem magamnak egy italt. Leültem az asztalhoz, rágyújtottam, és feltárcsáztam Benton Wesleyt.

- Mit talált? - kérdezte rögtön.

- Deborah Harveyt hátba lőtték.

-Morrelltol tudom. Azt mondta, szokatlan golyó. Hydra-Shok, kilenc milliméteres.

- így van.

- És a barátjával mi történt?

- Még nem tudom, mi végzett vele. Várom a toxikológiai jelentést, és konzultálnom kell a Smithsonianban Vesseyvel.

Egyelőre függoben van mindkét eset.

- Minél tovább, annál jobb.

- Tessék?

- Azt mondom, hogy szeretném, ha minél tovább húzná az ügyeket, Kay. Nem akarom, hogy bárki is jelentést kapjon, még a szülők sem, s különösen nem Pat Harvey. Nem akarom, hogy bárki is megtudja, hogy Deborah-t lelőtték...

- Azt állítja, hogy Harveyék még nem tudják?

- Amikor Morrell közölte velem, szavát vettem, hogy titokban tartja. Így a kérdésre a válasz, hogy nem, Harveyék nem tudják. A rendőség nem értesítette őket. Csak annyit tudnak, hogy a lányuk és Cheney halott. - Kis szünet után hozzátette: - Hacsak maga nem közölt olyasmit, amiről nem tudok.

- Mrs. Harvey sokszor próbált elérni, de az utóbbi napokban nem beszéltem sem vele, sem mással.

- Tegyen is így - jelentette ki határozottan Wesley. - Kérem, hogy csakis nekem mondjon el mindent.

- Eljön a pillanat, Benton - mondtam ugyanolyan határozottan -, amikor kénytelen leszek közölni a halál okát és módját. A törvény szerint Fred és Deborah családjának joga van hozzá.

- Tartsa vissza, amíg lehet.

- Volna kedves elárulni, miért? Csend.

- Benton? - Már attól féltem, letette a kagylót.

- Ne tegyen semmit, amíg előbb nem beszélt velem. - Újból

habozott, majd így folytatta: - Gondolom, tud a könyvről, amelynek megírására Abby Turnbull szerződést kötött.

- Olvastam róla az újságban - mondtam váratlanul felpaprikázva.

-Kapcsolatba lépett újra magával? Úgy értem... mostanában?

Újra! Honnan tudja Wesley, hogy Abby tavaly ősszel nálam járt? Fene egyen meg, Mark, gondoltam. Amikor felhívtam, említettem, hogy Abby aznap éjjel nálam tartózkodik.

- Nem - feleltem kurtán.

6.

Hétfo reggel vastag hótakaró vette körül a házam, az ég szürke volt és további rossz idő elohírnöke. Foztem egy kávét, s azon törtem a fejem, merjek-e nekivágni a washingtoni útnak. Amikor már azon voltam, hogy elvetem az utazás tervét, felhívtam a rendőrséget, és amint megtudtam, hogy a 95-ös államközút megtisztították, Fredericksburgig pedig még kétcentis sincs a hó, mégis rászántam magam, hogy elinduljak. Nem sok reményt láttam arra, hogy szolgálati kocsimmal ki tudok állni, ezért a papírdobozt a Mercedesembe tettem.

Amikor ráfordultam az államközútra, hirtelen belém villant, milyen nehéz lesz megmagyarázni a rendőröknek, miért tartok északra, magánautóm csomagtartójában két emberi csontvázal, ha esetleg útközben lerobbanok, vagy rutinszerű ellenőrzésre megállítanak. Van, hogy nem érik be azzal, ha orvos szakértői jelentésem mutogatom. Sosem felejttem el, amikor egyszer Kaliforniába repültem egy szadomazochista kellekekkel zsúfolt nagy akatáskával.

A táská fennakadt az átvilágításon, és a következő percben a repülőtéri biztonságiak már el is vittek - nos, ezt másnak, mint kihallgatásnak aligha nevezhetném. Bizonygattam, ahogy csak bírtam, egyszerűen nem ment a fejükbe, hogy törvényszéki patológus vagyok, aki az Orvos Szakértők Országos Társaságának éves közgyűlésére igyekszik, hogy előadást tartson az autoero-tikus fulladásról. A bilincsek, szöggel kivert nyakörvek, borkötélékek és más szégyellnivaló kacatok régi esetekből származó bizonyítékok voltak, és nem az én tulajdonomat képezték.

Fél tizenegyre Washingtonban is voltam, és a Constitution

Avenue-től és a Tizenkettedik utcától egy háztömbnyire sikerült is parkolóhelyet találnom. Évekkel ezelőtt jártam utoljára a Smithsonian Természettudományos és Történelmi Kutatóintézetben, ahol törvényszéki antropológiai kurzuson vettem részt.

Amikor a cserepes orchideától illatozó, turisták zsvajjától hangos elocsarnokba léptem, kezemben a dobozzal, azt kívántam, bár csak kényelmesen elnézegethetném a dinoszauruszokat és gyémántokat, múmiakoporsókat és masztodonokat, és halvány fogalmam se lenne az e falak közt rejtőzö komorabb kincsekrol.

A látogatók számára láthatatlanul, minden talpalatnyi helyet kitöltve, padlótól a mennyezetig zöld fafiókokban - más élettelen holmi mellett - harmincezer emberi csontvázat is oriztek. Hetente mindenféle csontok érkeztek ajánlott küldeményként dr.

Alex Vesseynek címezve, vizsgálat és véleményezés céljából Némelyik csont, amit eke fordított ki a földbol, vagy amit útszé-len találtak, régészeti leletnek bizonyult, másokról kiderült, hogy medve- vagy hódmancsok, vagy vízfeju borjak

koponyája, emberi eredetűnek vélt mesterséges termékek, jóllehet a megtaláló attól félt, hogy eroszakos véget ért emberek maradványaira bukkant. Más csomagokban valóban szomorú tárgyak, meggyilkolt emberek csontjai voltak. Dr. Vessey természettudós volt és a múzeum kurátora, azonkívül az FBI-nak dolgozott, és a hozzám hasonlók munkáját segítette.

Miután igazoltam magam a mosolytalan biztonsági or előtt, feltuztem látogatói igazolványom, és a sárgaréz lifthez sétáltam, amivel felmentem a második emeletre. Amint végigmentem a rosszul megvilágított, zsúfolt és a fal mentén egymást követő fiókos szekrényekkel szegélyezett szuk folyosón, a kitömött, óriási elefántot csodáló emberek hangja lassan elenyészett.

Kezdt elhatalmasodni rajtam a klausztrófia. Eszembe jutott, milyen kétségbeesetten sóvárogtam az itt eltöltött nyolcórányi tanulás után némi külső ingerre, és amikor a nap végén végre kimenekültem az utcára, boldoggá tett a járdákon nyüzsgo tömeg, a forgalom zaja.

Dr. Vesseyt ugyanott találtam, ahol utoljára láttam: a madarak és állatok csontvázaival, fogakkal, combcsontokkal, állkapcsokkal megrakott kétkerekű fémasztalok között. A fal melletti polcokon is csontok voltak és más lehangoló emberi relikviák, úgymint koponyák és összezsugorodott emberi fejek. Az osz hajú, vastag lencsés szemüveget viselő dr. Vessey az

íróasztalánál ült, és telefonált. Mialatt befejezte a beszélgetést, kinyitottam a dobozt, és elvettem a műanyag tasakot, benne a Deborah Harvey bal kezéről származó csonttal.

- A Drogcárno lányáé? - kérdezte azonnal, amint elvette tolem a tasakot.

Furcsállottam a kérdést, bár a maga módján pontos volt a megfogalmazás, hiszen Deborah tudományos kuriózumma, fizikai bizonyítékká redukálódott.

- Igen - feleltem, amikor kivette az ujjpercet a tasakból, és a fényben lassan forgatni kezdte.

- Pillanatnyi kétségem sincs, Kay, hogy ez nem postmortem vágás. Bár némelyik halál után bekövetkező vágás frissnek tunik, a friss vágás sosem tunik réginek - magyarázta. - A vágás belseje a csont felszínnek többi részével azonos módon a környezettel színeződött el. A csont szélének befelé kunkorodása is arra mutat, hogy az ütés nem halott csontot ért. A friss csont hajlik. A halott csont nem.

- Pontosan erre a következtetésre jutottam én is - vágtam rá, és odahúztam egy széket. - De tudja, Alex, hogy fel fogják tenni a kérdést.

- Mégpedig jogosan - mondta, szemüvege fölött rám hunyo-rítva. - Nem hinné, mi minden megy át a kezünkön.

- El tudom képzelni - mondtam, mert megjegyzése kellemetlenül emlékeztetett arra, hogy a törvényszéki szakértelem állam és állam között erosen eltérő lehet.

- Egy halottkém pár hónapja küldött egy esetet; lágy szövetdarab és csont, amiről azt állította, hogy kanálisban talált újszülött csecsemőből származik. Kíváncsi volt a nemére és a fajtájára.

A válasz: kéthetes hím beagle kutyakölyök. Elotte nem sokkal egy másik halottkémtől, aki nem tudja megkülönböztetni a patológiát a palántától, egy hevenyészett sírban felfedezett csontvázat kaptam. Nem tudta, az illeto hogyan halt meg.

Negyven-egynéhány szűrt sebet, sebszél és a zöldgally-törés iskolapéldáit találtam rajta. Kétség sem fér hozzá, hogy nem természetes halállal halt meg. - Laborköpenye sarkával tisztogatta a szemüvegét. - Akad természetesen más is. Boncolás közben megvágott csontok.

- Van rá esély, hogy ragadozó okozta? - tettem fel a kérdést, bár nem tartottam valószínűnek, hogy így történt.

- Nos, olykor nem könnyű különbséget tenni a vágások és a húsevok által ejtett metszések között. De nagy bizonyossággal állíthatom, hogy itt valamiféle pengéről van szó. - Felállt, és vidáman tette hozzá: - Nézzük csak meg közelebbről.

A legapróbb részletekre kiterjedő antropológiai vizsgálat, ami engem örületbe kergetett, dr. Vesseyt örömmel töltötte el, és felvillanyozva, virgoncan sietett a pulton álló anatómiai mikroszkóphoz.

A csontot a tárgyasztal közepére helyezte. Hosszan, szótlánul nézte az okuláron át, majd a fényben megfordította, végül csak ennyit jegyzett meg: - Hát ez érdekes.

Vártam.

- Ezt az egy vágást találta?

- Igen. Talán talál még másikat is, amikor átvizsgálja a csontokat, de ezen a bemetszésen kívül csak a már említett golyó ütötte lyukat találtam. Az alsó tizedik dorzális ágyékcsigolyában.

- Igen. Mintha azt mondta volna, hogy a lövés roncsolta a gerincvelot.

- Így van. Hátra lotték. A revolvergolyót eltávolítottam a gerincoszlopból.

- A lövés helyszínéről van valami elképzelése?

- Nem tudjuk, hogy a lány az erdő melyik részén volt, illetve egyáltalán az erdőben volt-e, amikor lelotték.

- És van ez a vágás a kezén - töprengett dr. Vessey, majd ismét

belenézett a mikroszkópba. - Lehetetlen megállapítani, melyik volt elobb. Miután lelotték, deréktól lefelé megbénulhatott, de a kezeit még biztos tudta mozgatni.

- Védekezés közben keletkezett a sérülés? - kérdeztem, amit már eleve gyanítottam.

- Felettébb szokatlan fajta, Kay. Szemben a megszokott tenyér feloli vágással, ez dorzális. - Hátradolt a széken, és felnézett rám. - A legtöbb védekezés közben szerzett sérülés a tenyeret éri. - Tenyérrel kifelé felemelte a kezét. - De ot kézfején érte a vágás. - Tenyerét visszafordította. - A kézfejen található sérüléseket általában agresszív védekezéssel szoktam

összefüggésbe

hozni.

- Öklözéssel - szűrtam közbe.

- Úgy van. Ha késsel támadok magára, és maga ökölrel próbál hárítani, minden bizonnyal a kézfején vágom meg. De semmiképpen sem éri a tenyerén sérülés, csak ha közben egy ponton szétnyitja az öklét. Ám ennél is lényegesebb, hogy a védekezés közben keletkezett sérülések többsége vékony vágás. Az elkövető dőf, vagy lendületből odavág, az áldozat felemeli a kezét vagy alkarját, hogy védje magát, elhárítsa a pengét. Ha a vágás olyan mély, hogy csontot ér, általában képtelenség megállapítani bármit is a vágott felületről.

- Ha a vágott felület csipkézett szélű - toldottam meg - és vágott, akkor a penge elfedi saját nyomát.

- Ez a vágás részben ezért is olyan izgalmas - mondta. - Kétségtelen ugyanis, hogy fúrészfogas pengével ejtették.

- Az elkövető tehát nem odavágott, hanem vagdalkozott? - kérdeztem tanácstalanul.

- Igen. - Visszatette a csontot a tasakba. - A fúrészfogak mintája arra mutat, hogy a penge legalább egy-másfél centi mélyen hatolt a kézfejbe. - Asztalához visszatérve még hozzátette: - Attól tartok, ennyit tudok csak a fegyverről mondani, s arról, hogy mi történt. Maga is tudja, hogy nagy változékonysággal kell számolni. Lehetetlen meghatározni, mondjuk, a penge nagyságát, hogy a sérülés az elott vagy után történt, hogy lelotték, és milyen helyzetben volt, amikor megvágták.

Deborah háton feküdt. Vagy térdelt, esetleg állt, és míg a kocsimhoz visszasétáltam, töprengeni kezdtem. A kezén ejtett vágás mély volt, és bizonyára ömlött belole a vér. Valószínűnek tunik, hogy az erdei úton volt vagy az erdőben, amikor megsérült, mert a dzsip nem volt véres. Lehet, hogy ez az ötvenkilós tornász lány szembeszállt támadójával? Megpróbálta

ököllel megütni, halálra volt rémülve, az életéért küzdött, mert a gyilkos addigra már végzett Freddel? És hogy kerül a képbe a pisztoly? Miért használt a gyilkos két fegyvert, amikor nyilvánvaló volt, hogy Fred megöléséhez nem volt szüksége pisztolyra? Le mertem volna fogadni, hogy a gyilkos Frednek elvágta a torkát. És nagyon is elképzelhető, hogy miután Deborah-t lelötte, elvágta az ő torkát is, vagy esetleg megfojtotta. Kizárt, hogy lelötte, aztán hagyta meghalni. Kizárt, hogy Deborah deréktől lefelé bénán Fred mellé vonszolta magát, és karját az övé alá csúsztatta. Testüket szántszándékkal helyezték így el.

Lekanyarodtam a Constitutionról, s végre megtaláltam a Connecticutot, amelyen eljutottam a város északnyugati részébe. Ha nincs a Washington Hilton, a környék nyomornegyednél több aligha lett volna. A háztömbnyi füves dombon emelkedő, lenyugó fehér luxus óceánjáróra emlékeztető szállodát poros italüzletek, önkiszolgáló mosószalonok „éle” musort reklámozó éjszakai szórakozóhelyek és dűledező sorházak háborgó tengere vette körül. A házak betört ablakait bedeszkázták, betonbelépőjük a járdával volt határos. Kocsimat a szálloda föld alatti parkolójában hagytam, átmentem a Florida Avenue-n, és felkapaszkodtam egy ütött-kopott sárgásbarna lakóház lépcsőjén a kifakult kék ponyvatető alá. Megnyomtam a huszonnyolcas lakáshoz - Abby Turnbull otthonához - tartozó csengőt. - Ki az?

Alig ismertem fel a kaputelefonban felhangzó testetlen hangot. Amikor bemondtam a nevem, nem értettem, Abby mit mo-tyog, vagy lehet, hogy csak elakadt a szava. Halk kattanással nyílt az ajtó.

Beléptem a halványan megvilágított előtérbe. Koszos rozsdabarna szőnyeg volt a földön, a sajtolt farost lapokkal burkolt falon oxidálódott réz levélládák sorakoztak. Eszembe jutott Abby félelme, hogy valaki meghamisítja a levelein lévő postabélyegzőt. Nem úgy tunt, hogy a bejárati ajtót kulcs nélkül is ki lehet nyitni. A levélládák is kulccsal nyíltak. Hirtelen minden, amit tavaly ősszel Richmondban mesélt, hamisan csengett. Mire négyemeletnyi lépcsőt megmásztam, kifogytam a szuszából, és dühös is voltam. Abby az ajtóban várt.

- Mit keresel itt? - suttogta. Az arca hamuszürke volt.

- Te vagy az egyetlen ismerősöm ebben az épületben. Mégis mit gondolsz, mit keresnek itt?

- Nem azért jöttél Washingtonba, hogy meglátogass. - Félelem sötét a tekintetéből.

- Hivatalos ügyben járok.

Nyitott ajtaján át beláttam a lakásba; sarkvidéki fehér bútorok, apró pasztellszínu párnák, Gregg Carbo absztrakt monotype nyomatai a falon. A berendezést ismertem elozo, richmondi házából. Egy pillanatra felborították lelki egyensúlyomat annak a szörnyu napnak az emlékképei. Láttam magam előtt az emeleti hálószobában, az ágyon Abby testvérének, Hennának bomló holttestét, a házban jövomeno rendöröket és mentosöket, Abbyt, ahogy a kanapén ül, s keze úgy remeg, hogy alig bírja a cigarettát tartani. Addig csak hírből ismertem, és egyáltalán nem kedveltem. Amikor meggyilkolták a testvérét, elnyerte együttérzésemet. És csak később a bizalmamat.

- Tudom, hogy nem hiszel nekem - folytatta ugyanolyan elfojtott hangon -, de a jövő héten akartalak felkeresni.

- Van telefonom.

- Nem hívhattalak - esedezett, s mindezt még mindig az ajtón kívül, a lépcsóházban.

- Nem hívsz be, Abby? Megrázta a fejét.

Félelem zongorázott gerincemen.

Benéztem mellette a szobába. - Valaki van nálad? - kérdeztem halkán.

- Járjunk egyet - suttogta. -Az isten szerelmére, Abby...

Keményen rám nézett, és ujját ajkához emelte.

Biztosra vettem, hogy elment az esze. Nem lévén jobb ötletem, a lépcsőfordulóban álldogáltam, míg Abby visszament a kabátjáért, aztán követem az utcára. Jó fél órán át gyors léptekkel, némán röttük a Connecticut Avenue-t. Bevitt a Mayflower Szállodába, és a bár legsötétebb sarkába terelt. Presszókávét rendeltem, aztán hátradoltem a borfotelban, és feszülten néztem a fényes asztal túloldalán ülo barátomat.

- Tudom, nem érted, mi folyik itt - mondta, és körülnézett. Kora délután lévén a bárban szinte senki sem volt rajtunk kívül.

- Abby! Jól vagy?

Alsó ajka megremegett. - Nem hívhattalak. Még csak nem is beszélhetek veled a kibaszott lakásomban! Minden ugyanolyan, mint ahogy Richmondban elmeséltem, csak még ezerszer rosszabb.

- Pszichiáterre van szükséged - mondtam nyugodtan.

- Nem orültem meg.

- Hajszál választ el attól, hogy bekattanj.

Mély lélegzetet vett, és égo pillantását az enyémbé fúrta. - Követnek, Kay. Biztos, hogy lehallgatják a telefonom, és eros a gyanúm, hogy a lakásomban is elhelyeztek lehallgatókészülékeket. Ezért nem hívtalak be. Tessék, gondolj, amit akarsz.

Hidd, hogy paranoiás vagyok, pszichotikus, vagy ami jólesik. De én élek itt, nem te. Én tudom, min mentem keresztül.

Tudom, amit tudok ezekrol az esetekrol, és hogy mi történt azóta, hogy elkezdtem érdeklödni irántuk.

- Pontosan mi történt?

A pincérno kihozta, amit rendeltünk. Miután elment, Abby így szólt: - Egy hét sem telt el azután, hogy Richmondban jártam, és betörték a lakásomba.

- Kiraboltak?

- Ó, dehogy! - Nevetése örömtelenül kongott. - Aligha. Ahhoz túl rafinált volt vagy voltak. Semmit sem vittek el.

Gúnyosan néztem rá.

- Számítógépen írok otthon, és a winchesteremen van egy fájl ezekről a párokról, megmagyarázhatatlan halálukról. Régóta jegyzetek, írok ebbe a fájlba. A szövegszerkesztő programban, amit használok, olyan parancsopció van, hogy automatikusan elmenti, amin dolgozol. Én tízperces mentésre állítottam be. Tudod, hogy biztos legyen benne, nem vesz el semmi, ha áramszünet van vagy ilyesmi. Ahol lakom, gyakori...

- Abby - szakítottam félbe. - Tulajdonképpen miről beszélsz?

- Azt akarom ezzel mondani, hogy ha bármelyik fájlomba belépsz, és tíz percig vagy annál hosszabb ideig olvasod vagy akármit csinálsz vele, nemcsak automatikusan ment, de még a mentés idejét és napját is feljegyzi. Eddig érted?

- Többé-kevésbé. - Kávémért nyúltam.

- Emlékszel, amikor meglátogattalak? Bólintottam.

- Jegyzeteltem, amikor a Héttől-Tizenegyigben az eloadónovel beszélgettünk.

- Igen. Emlékszem.

- És még egy csomó más emberrel, köztük Pat Harveyval is beszéltem. Miután hazamentem, az interjúk adatait is be akartam írni a fájlba. De amikor visszajöttem, minden összezavarodott. Biztos emlékszel, hogy kedd éjjel voltam nálad, és másnap reggel jöttem vissza Washingtonba. Nos, még aznap, azaz szerda dél körül felhívtam a szerkesztőt, aki váratlanul elvesztette a téma iránti érdeklődését, azt mondta, visszatartja a Harvey-Cheney-sztorit, mert a lap a hétvégén inkább az AIDS-ról közöl cikksorozatot.

Furcsállottam - folytatta. - A Harvey-Cheney-sztori friss, izgalmas újság volt, a Post addig törte magát érte. Visszajövök Richmondból, és hirtelen új megbízást kapok? - Elhallgatott, míg rágyújtott. - Szombatig egy szabad percem sem volt, és csak akkor ültem le a gép elé, hogy kinyissam a fájl. Akkor vettem észre a fájl után feljegyzett dátumot és időpontot. Sehogy sem értettem. Péntek, szeptember huszadika, délután két óra tizenhárom perc, amikor otthon sem voltam. Megnyitották a fájl, Kay. Valaki belenézett, és tudom, hogy nem én voltam, mert huszonegyedikéig, szombatig, amikor végre volt egy kis időm, egyszer sem nyúltam a komputeremhez.

- Talán elállítódott a komputer órája...

De Abby már rázta a fejét. - Nem. Ellenoriztem.

- Hogy tehették volna? - kérdeztem. - Hogy törhetnek be a lakásba úgy, hogy senki sem látja, senki sem tud róla?

- AZ FBI-nak gyerekjáték.

- Abby... - csattantam fel.

- Sok mindenről nem tudsz.

- Akkor világosíts fel - kértem.

- Mit gondolsz, miért küldött szabadságra a Post?

- A New York Times szerint könyvet írsz.

- És feltételezed, hogy már akkor tudtam, hogy könyvet fogok írni, amikor nálad jártam Richmondban.

- Feltevésnél többről van szó - feleltem ismét mérgesen.

- Pedig nem így van. Esküszöm. - Elorehajolt, hangja remegett az elfojtott érzésektől. - Áthelyeztek. Érted, mit jelent ez? Megnémultam a meglepetéstől.

- Ennél rosszabb csak az lehetett volna, ha kirúgnak. De azt nem tehették, mert nem volt okuk rá. Istenem, hisz tavaly tényfeltárási riporteri díjat nyertem, és most áttettek a kis színészekhez. Érted? A kis színészekhez! És most halljam, mit sütsz ki ebből.

- Fogalmam sincs. - Surun pislogott, hogy visszafojtsa könnyeit. - De van önbecsülésem. Tudom, hogy valami nagyszabású zajlik, egy igazi sztori. És eladtam. Tessék! Gondolj, amit akarsz,

de megpróbálok életben maradni. Muszáj valamiből élnem, és egy időre el kellett szabadulnom az újságtól. Még hogy kis színés! Ó, istenem, Kay. Úgy félek.

- Meséj az FBI-ról - parancsoltam rá határozottan.

- Már sokat meséltem. Hogy eltévedtem, Camp Pearynél kötöttem ki, és FBI-ügynökök látogattak meg.

- Ez kevés.

- Kor bubi, Kay, - sorolta olyan hangon, mintha tudnom kellene, miről beszél.

Amikor rádöbbsz, hogy nem értem, miről van szó, arckifejezése elárulta meglepetését.

- Nem tudsz róla?

- Miféle kor bubi?

- Mindegyik gyilkosságánál játékkártyát találtak. - Hitetlenkedő tekintetét nem vette le rólam.

Homályosan emlékeztem valamire az egyik rendőrségi kihallgatási jegyzőkönyv másolatából. Egy gloucesteri nyomozó Bruce Phillips és Judy Roberts, az első pár barátját hallgatta ki. Mit is kérdezett? Eszembe jutott, hogy már akkor különösnek találtam. Kártyákról kérdezősködött. Hogy Judy és Bruce szoktak-e kártyázni? Látott-e a barátjuk kártyát Bruce Camarójában?

- Meséj a kártyákról, Abby - kérleltem.

- Tudsz róla, mire használták Vietnámban a pikk ász? Nemmel feleltem.

- Egy bizonyos amerikai alakulat támadás közben pontokat gyűjtött, így ha öltek, pikk ászt hagytak a holttesteken. Egy kártyagyár kifejezetten ennek az alakulatnak gyártott kártyacsomagokat.

- Mi köze ennek Virginiához? - kérdeztem elképedve.

- Párhuzam van a két eset között. Csak itt nem pikk ász szerepel, hanem kor bubi. Az első négy esetben kor bubit találtak az elhagyott kocsikban.

- Tudod, hogy nem árulhatom el, Kay. De nem egy forrásból értesültem róla. Ezért vagyok benne annyira biztos.
- És valamelyik forrásod említette azt is, hogy kor bubit találtak Deborah Harvey dzsipjében?
- Miért, találtak? - kavarta lustán az italát.
- Ne szórakozz velem - fortyantam fel.
- Eszemben sincs. - Szemembe nézett. - Ha kor bubit találtak a kocsijában vagy másutt, nem tudok róla. Kétségkívül fontos részletrol van szó, mert ez nyilvánvalóan a négy másik esethez sorolná Deborah Harvey és Fred Cheney halálát is. Hidd el, mindent elkövetek, hogy rábukkanjak erre a láncszemre. Halvány fogalmam sincs, hogy létezik-e. És ha igen, mit jelent.
- Mi köze ennek az FBI-hoz? - kérdeztem vonakodva, mert nem voltam biztos benne, hogy szeretném hallani a válaszát.
- Szinte kezdettől erosen foglalkoztatták őket ezek az esetek, Kay. És a VEBEP szokásos részvételén túl is. Az FBI régóta tud a kártyákról. Amikor kor bubit találtak az első pár Camarójában - a muszerfalon -, még senki sem tulajdonított neki különösebb jelentőséget. Aztán eltűnt a második pár, és újra találtak egy kártyalapot, ezúttal az anyósülésen. Benton Wesley azonnal kézbe vette az irányítást, amint arról tudomást szerzett. Visszament a Gloucester megyei nyomozóhoz, és megfogadtatta vele, hogy egy hangot sem szól a Camaróban talált kor bubiról. A második eset nyomozójának is ugyanezt mondta. Valahányszor újabb elhagyott kocsi találtak, Wesley felhívta az illetékes nyomozót.
- Elhallgatott, arcomat fürkészte, mintha gondolataimban próbálna olvasni. - Végtére is nem lep meg, hogy nem tudsz róla - fuzte hozzá. - A rendorségnek nem kerülhet nagy erofeszítésébe eltitkolni elöled, amit a kocsikban találtak.
- Bizony nem - feleltem. - Ha a kártyalapokat a testeken fedezték volna fel, másképp állna a helyzet. Azt aligha titkolhatták volna el elölem.
- Már amikor kimondtam, kétség ütötte fel bennem a fejét. A rendorség már órák óta a helyszínen volt, amikor végre értesítettek. Mire odaértem, Wesley már ott volt, Deborah Harvey és Fred Cheney testét elmozdították, hozzájuk nyúltak, átkutatták a holmijukat.
- Megértem, hogy az FBI nem veri nagydobra - fejtegettem. -Ez a nyom fontos lehet a nyomozás szempontjából.
- Torkig vagyok az ilyen szarságokkal! - vágta oda Abby. -A nyom, hogy a gyilkos úgymond névjegyet hagy a helyszínen, csakis abban az esetben lényeges a nyomozás szempontjából, ha a pasi jelentkezik, és vallomást tesz; kijelenti, hogy o hagyta a párok kocsijában a kártyát, hiszen kizárólag akkor tudhat róla, ha valóban o követte el a gyilkosságokat. És úgy érzem, ebben kár reménykednünk. És az FBI sem azért ül az ügyön, mert biztosítani akarja, hogy semmi se csesse el a nyomozást.
- Hát miért? - kérdeztem feszengve.
- Mert itt nem pusztán sorozatgyilkosságról van szó. Nem egy balfácánról, aki párokra utazik. Politikai ügygel van dolgunk. Másként nem lehet.
- Amikor befejezte, elkapta a pincérno tekintetét, és addig nem is szólalt meg újra, amíg ki nem hozták, amit rendeltünk, és nem ivott néhány kortyot.
- Kay - mondta kicsit lehiggadva -, meglep, hogy Pat Harvey beszélt velem, amikor Richmondban voltam?
- Megvallom, igen.
- Eltöprengtél már azon, mi az oka?
- Azt hiszem, bármit megtett volna, hogy visszaszerezze a lányát - válaszoltam. - És a hírverés olykor hasznos.
- Abby a fejét csóválta. - Pat Harvey sokat elmondott, amikor nála jártam, olyasmit, amit sosem hoztam volna nyilvánosságra. És nem akkor találkoztam vele először. Távolról sem!
- Nem értem. - Remegni kezdtem, de nem a kávétól.
- Hallottál már az illegális jótékonyági intézmények elleni keresztes hadjáratáról, nem?
- Nagy vonalakban - feleltem.
- Eredetileg tolem származik a tipp, ami elindította ebben az irányban.
- Tessék?!
- Tavaly a kábítószer-kereskedelemrol készültem egy nagyszabású tényfeltáró riportot írni. Munka közben sok olyasmi merült fel, amelynek képtelen lettem volna utánajárni. Itt léptek be a képbe a hamis jótékonyági intézmények. Pat Harveynek Washingtonban, a Watergate-ben is van lakása, és egyik este elmentem, hogy interjút készítek vele, hivatkozhasak a cikkemben majd a véleményére. Aztán más is szóba került. Végül elmondtam neki az állításokat, amelyek a fülembé jutottak, hátha alá tudja őket támasztani. Hát így kezdődött.
- Pontosan milyen állításokat?
- Például a DKAASZ-szel kapcsolatban. Azt állítják, hogy a kábítószer-ellenes jótékonyági intézmények némelyike valójában a drokartellek és más közép-amerikai illegális tevékenységek fedoszerve. Beszámoltam neki arról, hogy egy általam megbízhatónak ítélt forrásból megtudtam, hogy az évente több millió dolláros adományok olyan emberek zsebébe vándorolnak, mint Manuel Noriega. Ez természetesen még Noriega letartóztatása előtt történt. Eros a gyanúm, hogy a DKAASZ-tól és más hasonló jótékonyági egyletektől származó pénzzel amerikai ügynököktől vásárolnak értesüléseket, és megkönnyítik a panamai repülotereken és vámhivataloknál a távol-keleti, illetve amerikai heroinkereskedelmet.
- Pat Harvey arról semmit sem hallott addig, míg fel nem világosítottad?
- Nem, Kay. Úgy hiszem, halvány sejtelve sem volt róla, de nagyon felháborodott. Nyomozni kezdett végül jelentést terjesztett a kongresszus elé. Külön albizottságot rendeltek az ügy kivizsgálására, amelybe tanácsadónak Pat Harveyt is felkérték, amint arról bizonyára te is tudsz. Feltehetően sok mindennek nyomára akadt, és most áprilisra tuzték ki a kongresszusi meghallgatását. Egyesek nem repesnek az örömtől, köztük az igazságügy-miniszterium sem.

Kezdtém rájönni, hova vezet mindez.

- Informátorokról is szó van, akiket évek óta próbál a kábítószer-hivatal, az FBI és a CIA elkapni. Ismered, hogy megy ez. Amint kongresszusi szintre emelkedik az ügy, információért cserében különleges mentelmi jogot biztosíthatnak az informátoroknak. És amint valamelyikük vallomást tesz a kongresszusi meghallgatáson, vége a játéknak. Az igazságügy már nem kezdeményezhet eljárást ellenük.

- Ami annyit tesz, hogy Pat Harvey igyekezetét nem fogadják kifejezett örömmel az igazságügy-minisztériumban.

- Más szóval azt jelenti, hogy az igazságügy-minisztérium titkon még dörzsölné is a kezeit, ha az egészbol nem lenne semmi.

-Az Országos Kábítószer-ellenes Programiroda igazgatója, más néven a Drogcárno közvetlenül az igazságügy-minisztérium alá tartozik, aki az FBI-t és a KH-t is irányítja. Ha Mrs. Harvey és az igazságügy-minisztérium között érdekellentét lép fel, az igazságügy-miniszter miért nem állítja le Mrs. Harveyt? - Kérdeztem.

-Mert Pat Harveynek nem az igazságügy-miniszterrel gyult meg a baja, Kay. Mindaz, amit tesz, jó fényt vet a miniszterre, jó színben tünteti fel a Fehér Házat. Drogcárnojuk súlyos csapást mért a kábítószer-kereskedelemre. Az átlagpolgár csak azt nem fogja fel, hogy az FBI és a KH szempontjából a kongresszusi meghallgatásoknak nincs akkora horderejük. Köztudottá válik minden, a jótékonyági egyesületek neve, hogy valójában mit muveltek. A nyilvánosság ellehetetlenít olyan egyleteket, mint a KDAASZ, de az érintett szemétládáknak ez csak annyi, mint ha a kezükre legyintenének. Az eseteken dolgozó ügynökök üres kézzel távoznak, mert senkit nem csukhatnak le. A rossz fiúk tovább uzik az ipart. Olyan ez, mint amikor bezárnak egy talponállót. Két hét múlva ugyanazt a lebujt egy sarokkal odébb nyitják meg.

- Nem látom be, hogy függ ez össze azzal, ami Pat Harvey lányával történt - kezdtem újra.

- Nézzük más szemszögbol. Ha érdekellentét állna fenn köz-ted és az FBI között, sot esetleg harcra kerülne a sor, mi jutna azonnal eszedbe, amikor eltunik a lányod, és az FBI dolgozik az ügyén?

Nem volt kellemes gondolat. - Okkal vagy ok nélkül, de kiszolgáltattott és paranoiás lennék. Úgy hiszem, nehezemre esne megbízni bennük.

- Akkor most csak a felszínét borzoltad Pat Harvey érzéseinek. Valójában, szerintem úgy véli, hogy valaki arra használja fel a lányát, hogy bosszút álljon rajta, és Deborah nem véletlenül, hanem kitervelten esett gyilkosság áldozatául. És elképzelhetonek tartja, hogy ebben az FBI-nak is benne van a keze...

- Beszéljünk világosan - szakítottam félbe. - Arra akarsz kilyukadni, hogy Pat Harvey az FBI-t gyanúsítja a lánya és Fred meggyilkolásával?

- Megfordult a fejében, hogy a szövetségi is belekeveredtek.

- E pillanatban bármit elhiszek.

- Jóságos ég - mormoltam alig hallhatóan.

- Tudom, micsoda orútségnak hangzik. De ha másban nem, abban igenis hiszek, hogy az FBI tudja, mi folyik, és talán még azt is, ki csinálja, és ezért vagyok szálla a szemükben. A szövetségi nem lelkesednek azért, hogy szimatolok. Aggódnak, hogy ha benézek minden ko alá, véletlenül olyat is felfordítok, ami alatt van valami.

- Ha így áll a dolog - emlékeztettem -, akkor a Post-nak inkább fizetésemelést kellene adnia neked, és nem lefokoznia. Eddig nem az volt a benyomásom, hogy a Post-ra könnyu ráijeszteni.

- Én nem Bob Woodward vagyok - válaszolta keseruen Abby. - Rövid ideje dolgozom náluk, a rendorségi rovat smonca, ahova a mazsolákat szokták tenni, hogy tanulják a szakmát. Ha az FBI igazgatója vagy valami fejes a Fehér Házból perelni akarja a lapot, vagy diplomáciai tárgyalásokat akar folytatni a Post nagykutyáival, engem nem fognak meghívni, és azt sem kötik feltétlen az orromra, hogy mirol beszélnek.

Ebben bizonyára nem téved, gondoltam. Ha Abby a szerkesztőségben is így viselkedik, nem valószínű, hogy bárki is szívesen érintkezik vele. Engem még talán az sem lepett volna meg, ha felmentik munkahelyi kötelezettségei alól.

- Sajnálom, Abby - mondtam. - Deborah Harvey esetében még elfogadom, hogy közrejátszhatott a politika, de mi van a többiekkel? Hogyan illik a képbe a másik négy pár? Az elso két és fél éve tunt el!

- Nem tudom a választ, Kay - mondta indulatosan. - De az égre esküszöm, valamit rejtegetnek. Valamit, amiről az FBI, a kormány nem akarja, hogy valaha is a közvélemény tudomására jusson. Jól jegyezd meg, amit mondok: még ha abbamaradnak is a gyilkosságok, ha az FBI-on múlik, az ügyeket sosem oldják meg. Ennek a feladatnak a megoldása rám vár. És rád is. - Lehajtotta az italát, aztán hozzáfuzte: - És talán még rendben is lenne, ha vége szakadna a gyilkosságoknak. De nagy kérdés, hogy mikor lesz végük? És vajon hamarabb is le lehetett volna állítani oket?

- Miért mondok ezt el neked? - szegeztem neki nyíltan a kérdést.

-Ártatlan kamaszokról van szó, akik holtan kerülnek elo. A kézenfekvo válaszról nem is beszélve: megbízom benned. És talán egy jó barátira is szükségem van.

- Folytatod a könyved?

- Igen. Remélem, még az utolsó fejezetet is meg tudom írni.

- Légy nagyon óvatos, Abby.

- Hidd el, az leszek.

Amikor kiléptünk, odakint sötét volt és dermeszto hideg. Fejemben kavargtak a gondolatok, miközben a járdán nyüzsgo emberek közt utat törtünk magunknak. A Richmondba visszavezeto autóúton sem voltam jobb állapotban. Pat Harveyval akartam beszélni, de nem mertem. Wesleyvel is, de tudtam, hogy nem árulja el a titkait, már ha vannak, és barátságunkban még sosem voltam ennyire bizonytalan.

Amint hazaértem, felhívtam Marinót.

- Dél-Karolinában pontosan hol lakik Hilda Ozimek? - kérdeztem.
- Miért? Mit derített ki a Smithsonianban?
- Feleljen, kérem, a kérdésemre.
- Valami isten háta mögötti porfészekben. Hat Mérföld a neve.
- Köszönöm.
- Hé! Mielőtt lecsapja a kagylót, lenne szíves elcsicseregni, mi volt Washingtonban?
- Ma este már nem, Marino. Ha holnap nem érem el, próbáljon maga megkeresni.

7.

Hajnali öt negyvenötökör még elhagyatott volt a richmondi nemzetközi repülőtér. Zárva voltak az éttermek, a lehúzott redonyu ajándékboltok előtt halomban álltak az újságok, takarító - rágógumipapírt és csikkeket szedegeto alvajáró - tolt maga előtt lassan egy kukát.

Marinóra az USAir terminálban akadtam. Esokabátját párnaként feje alá gyurva szundított a levegotlen, kékes neonfényben úszó teremben, üres székek és pettyes kék szonyeg tengerében. Egy pillanatig ideges szemmel néztem, mintha nem ismerném, és szomorkás, édes meghatottság lett úrrá rajtam. Marino megöregedett.

Új állásomban talán csak pár napja dolgozhattam, amikor megismerkedtünk.

Éppen a boncteremben dolgoztam, amikor egykedvu arcú, nagydarab férfi jött be, és megállt a boncasztal másik oldalán. Emlékszem, milyen hувösen fürkészett. Az volt az érzésem, hogy ugyanúgy boncol fel, ahogy én a páciensemét.

- Szóval maga az új fonök. - Megjegyzése kihívóan hangzott, mintha arra tüzelne, hogy merjem csak elismerni: úgy érzem, be tudok tölteni egy nok számára addig elérhetetlen pozíciót.

- Scarpetta doktorno - mutatkoztam be. - Ön bizonyára a városi rendorségnél van, ugye?

Elmotyogta a nevét, aztán csendben várta, míg az áldozatból kibányászok egy csomó golyót, majd nyugta ellenében átadom neki. Köszönés és egyéb udvariassági formulák nélkül távozott, és ezzel megadta szakmai kapcsolatunk alaphangját.

Észrevettem, hogy ellenszenvének nincs más oka, mint az, hogy no va-

gyok, cserében tesztoszteronban pácolt agyú fajankónak könyveltem el. Valójában a frászt hozta rám.

Érthetetlennek tunt, ahogy most elnéztem, hogy valaha is félelmetesnek találtam. Öregnek és legyozöttnek látszott, inge megfeszült jókora pocakján, oszúlo hajtincsei kuszán mere-deztek, homlokán se nem morcosságtól, se nem töprengéstől, hanem krónikus feszültségtől és elégedettségtől támadt mély árkok.

- Jó reggelt - érintettem meg gyengéden a vállát.

- Mi van a zacskóban? - motyogta anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét.

- Azt hittem, alszik - csodálkoztam. Felült, és ásított.

Letelepedtem mellé, és kinyitottam a zacskót. Muanyag poharakba töltött kávé és krémsajtos bagelt vettem elo, amiket otthon készítettem és melegítettem fel a mikrohullámú sütoben, mielőtt nekivágtam a sötétnek.

- Felteszem, nem evett még, ugye? - nyújtottam oda a szalvétát.

- Igazi bagelnak látszik.

- Az is - mondtam, kicsomagolva a magamét.

- Mintha azt mondta volna, hogy a gép hatkor száll fel.

- Hat harminckor. Biztos vagyok benne, hogy ezt mondtam. Remélem, nem vár régóta.

- Hát, elég régen itt vagyok.

- Sajnálom.

- Magánál vannak a jegyek, ugye?

- A táskámban - feleltem. Marinóval idonként úgy beszélgettünk, mint egy öreg házaspár.

-Ha engem kérdez, szerintem nem éri meg, amit kiötlött. Még ha volna is rá pénzem, én bizony egy fityinget sem pocsékolnék rá. De az sem dob fel, hogy magát megszívadják. Jobban érezném magam, ha legalább megpróbál visszatéríttetni.

- Engem viszont nem tenne boldogabbá. - Ezt a gumicsontot

egyszer már végigrágtuk. - Nem próbálkozom semmivel, és maga se próbálja. Amint elszámolási bizonylatot állít ki, máris nyoma marad, hogy hol jártunk. Különben is megengedhetem magamnak - tettem hozzá, és kortyoltam a kávémból.

- Ha hatszáz dolcsit spórolnék vele, innen a Holdig hagynék nyomot.

- Ne beszéljen marhaságot. Okosabb maga annál.

- Aha. Jól mondja, hogy marhaság. Az egész már lökötebb nem is lehetne. - Több csomag cukrot szórt a kávéjába. -

Szerintem Kétkulacos Abby hülyítette meg.

- Kösz - mondtam kurtán.

Szállingózni kezdtek az utasok, és döbbenetes volt látni, Marinónak micsoda érkeke van ahhoz, hogy zurt csináljon.

Eredetileg nem dohányzóknak fenntartott helyre ült le, aztán odacipelt a dohányzórészlegbol egy álló hamutartót, és széke mellé tette. A többi félálomban támolygó dohányos ezt épp elég tudat alatti felhívásnak vette, hogy csatlakozzék hozzánk, sot

többen még újabb hamutartókat is hoztak. Mire elérkezett a beszállás ideje, alig maradt hamutartó a dohányzó részlegben, és már senki sem tudta, hova üljön. Marino barátságosan hatalomátvétele annyira zavarba hozott, és annyira nem akartam részese lenni, hogy elo sem vettem a cigarettám.

Marino, aki nálam is jobban utált repülni, Charlotte-ig aludt, ahol átszálltunk egy helyiérdeku légszűrőgépre, ami kínosan emlékeztetett rá, hogy a levegőben milyen kevés védi a törekeny emberi testet. Elégszer dolgoztam katasztrófáknál, hogy tudjam, milyen a földön többmértődes körzetben elszórt géproncsokat és testeket látni. Feltunt, hogy nincs véde, de italt sem szolgálnak fel, és amikor a motort beindították, a gép úgy rázkódott, mintha rohama lenne. Az út elején abban a ritka élvezetben lehettem részem, hogy nézhettem, amint a pilóták beszélgetnek, nyújtózkodnak és ásítognak, míg a légikisasszony oda nem ment és be nem húzta a függőnyt. A szél egyre viharosabb lett, a ködből hegyek bukkantak fel és tuntek el benne nyomtalanul. Amikor a

gép másodszer veszített hirtelen a magasságból, és gyomrom a torkomba ugrott, Marino már olyan erosen szorította a karfát, hogy kifehéredtek a kézbütykei.

- Jesszusom - motyogta, és kezdtem bánni, hogy megreggeliztettem. Úgy láttam, mindjárt kidobja a taccsot. - Ha ez a bádogdoboz egyben földet ér, fütüülök rá, hány óra, bevágok egy italt.

- Én fizetem - fordult hátra egy előttünk ülo férfi.

Marino figyelmét az ülések közötti folyosón közvetlenül előttünk lejátszódó furcsa jelenség vonta magára. A szonyeg széle alól kísérteties ködpára szállt fel, amit még egyetlen utazásom alkalmával sem tapasztaltam. Mintha felhok türemkednének be a gépbe, és amikor Marino odamutatott, és hangosan megjegyezte: - Mi a franc ez? - a légiutas-kíséro válasza sem méltatta.

- Legközelebb fenobarbitalt csempészek a kávéjába - figyelmeztettem összeszorított fogaim között szurva a szót.

- Legközelebb, ha valami dilis, Mucsán lakó cigányasszonnyal akar beszélni, rám ne számíson, nem jövök magával.

Fél órán át köröztünk Spartanburg fölött, a gép hánykolódott és bukdácsolt, jeges esó verte az ablakokat. A köd miatt nem tudtunk leszállni, és oszintén megvallom, biztos voltam benne, hogy végünk van.

Anyámra gondoltam. Lucyra, az unokahúgomra. Karácsonyra hazavártak, de gondjaim súlya alatt roskadoztam, és nem bírtam volna, ha Markról kérdeznék. Elfoglalt vagyok, mama. Most egyszeruen képtelenség elszabadulnom. - De hiszen karácsony van, Kay! - Nem emlékszem, anyám mikor sírt utoljára, de mindig megéreztem, mikor áll közel hozzám. Szavai közt egyre nagyobb lett a távolság. - Lucy csalódott lesz - mondta még. Lucynak nagy összegrol kiállított csekket küldtem, és karácsony reggelén felhívtam. Rettenetesen hiányoztam neki, de nem jobban, mint o nekem.

A felhok hirtelen széteszlottak, napsütés áradt be a kerek ablakokon. Az összes utas, köztük én is, spontán tapsal köszöntötte Istent és a pilótákat. Életben maradásunkat fesztelen cseve-géssel ünnepeztük. Úgy beszélgettünk vadidegenekkel, mintha ezer éve ismernék egymást.

- Talán Hilda boszi imádkozik értünk - jegyezte meg szarkasztikusan Marino. Arca úszott az izzadságban.

- Talán így is van - sóhajtottam fel szívből fakadóan, amikor földet értünk.

- Helyettem is mondjon neki köszönetet.

- Mondjon maga személyesen, Marino.

- Aha - ásított egy hatalmasat, teljesen magához térve.

- Nagyon kedves asszonynak tunik. Egyszer az életben maga is lehetne kevésbé elfogult.

- Aha - ismételte meg.

Amikor a tudakozótól megszereztem Hilda Ozimek telefonszámát, és felhívtam, ravasz, gyanakvó természetü nore számítottam, aki minden megjegyzését dollárban méri.

Meglepo módon szerény, szelíd asszonyt találtam, aki elképesztoen könnyen hívo volt. Nem tett fel kérdéseket, nem kívánta, hogy bebizonyítsam, ki vagyok. Hangja csak egyszer árult el nyugtalanságot, amikor megemlítette, hogy nem tud várni minket a repülötéren.

Mivel én álltam az utazás költségeit, és azt szerettem volna, ha Marino vezet, meghagytam, válasszon kedvére való kocsi. Mint egy tizenhat éves kamasz, aki a férfiaság első eropróbájaként életében eloször kap lehetőséget, hogy próbaútra menjen, Marino egy vadonatúj, csillogó, fekete Thunderbirdöt választott, kinyitható napfénytetovel, magnóval, elektromos ablakemelovel, borhuzatú pilótaüléssel. Bekapcsolt futéssel, nyitott napfénytetovel hajtott, miközben bovebben elmeséltem, amit Abbytol Washingtonban hallottam.

- Biztos, hogy Deborah Harvey és Fred Cheney testét elmozdították - magyaráztam. - És most már azt is gyanítom, miért.

- Én már nem vagyok olyan biztos benne - mondta. - Pontról pontra világosítsa meg elottem.

- Maga meg én azelott értünk a pihenohelyre, hogy átvizsgál-

ták a dzsipet - kezdtem. - És nem láttunk kor bubit sem a muszerfalon, sem az ülésen, sem másutt.

- Ami nem jelenti azt, hogy nem volt a kesztyutartóban, vagy akárhol, és a zsaruk nem találták meg, miután

körbeszaglászta-ták a kutyaikat. - Bekapcsolta a sebességtartó automatikát, és így folytatta: - Már ha igaz ez a kártyaügy. Mert én most hallom eloször.

- A vita kedvéért tételezzük fel, hogy igaz.

- Hallgatom.

- Wesley utánunk érkezett, így o sem láthatta a kártyát. A rendőség később átkutatta a dzsipet, és biztosra vehetjük, hogy Wesley vagy jelen volt, vagy felhívta Morrellt, és megkérdezte, mire bukkantak. Ha nem akadtak kor bubit, és bármibe lefogadom, hogy így volt, akkor ez biztos kiborította Wesleyt. Következo gondolata csak az lehetett, hogy Deborah és Fred

eltunése nem függ össze a többi pár eltunésével és halálával, vagy hogy Deborah és Fred már halottak, és akkor megeshet, hogy a kártyát a helyszínen hagyták, a holttestek mellett.

- És maga úgy gondolja, ezért mozdították el a testüket, mielőtt maga odaért. Mert a zsaruk a kártyát keresték.

- Vagy Benton kereste. Igen, ez jár a fejemben. Máskülönben az egésznek nem sok értelme van. Benton és a rendőrök is tisztában vannak vele, hogy az orvos szakérto kiérkezése előtt nem nyúlhatnak a holttesthez. Megeshet, hogy Benton nem akarja kockáztatni, hogy a kor bubu a holttestekkel bekerüljön az intézetbe. Nem akarja, hogy én, vagy bárki más megtalálja vagy tudjon róla.

- Akkor több értelme lenne, ha a helyszín szétcseszése helyett egyszerűen azt mondaná, hogy fogjuk be a szánkat - vetette ellen Marino. - Nem egymagában meresztette a fenekét az erdoben. Egy rakás zsaru is nyüzsgött ott. Valamelyiknek csak feltunt volna, ha Benton egy kártyát talál.

- Magától értetodo - helyeselttem. - De ettol még juthat arra a következtetésre, hogy minél kevesebben tudnak róla, annál jobb. Ha Deborah vagy Fred személyes holmijai között játékkártyát találnék, okvetlenül beleírnám a jelentésembe. Sok ember - államszövetségi ügyészek, beosztottjaim, az áldozatok családja, biztosítótársaságok - kezén átmegy majd a boncolásról készített jegyzőkönyvem.

- Na jó, rendben - zárta le a vitát türelmetlenül Marino. - És akkor mi van? Úgy értem, mire megy ki a játék?

- Sejtelmem sincs. De ha igaz, amire Abby utalt, akkor ezek a helyszínen elokerülő kártyák valakinek mégiscsak fontosak.

- Ne szívja mellre, doki, de sosem tartottam sokra ezt az Abby Turnbullt. Már akkor sem, amikor Richmondban dolgozott, és most, hogy a Post-nál van, egy fikarcnyit sem javult róla a véleményem.

- Sosem volt tudomásom róla, hogy hazudott volna.

- Jól mondja. Nem tudott róla.

- A gloucesteri nyomozó említ játékkártyát a jelentésmásolatban, amit elolvastam.

- És Abby talán itt kapta fel a labdát, és most körbe-körbe rohangál vele, mint egy kerge kutya. Feltételez ezt-azt. Reménykedik. A könyvén kívül szar sem érdekli.

- Mostanában teljesen kifordult önmagából. Rémült, dühös, de nem írom alá, amit a jelleméről állít.

- Na jó - mondta Marino. - Abby becsur Richmondba, el-játssza a megkerült barátot, bizonygatja, hogy nem akar magától semmit. Aztán legközelebb a New York Times-ban olvassa, hogy kibaszott könyvet ír ezekrol az esetekrol. Ahogy mondja. Igazi jó barát.

Lehunytam a szemem, és a rádióban halkán szóló country-muzsikát hallgattam. A szélvédon beáramló napsütés átmelegített, és a hajnali felkelés hirtelen úgy fejbe vágott, mint a tömény szesz. Elnyomott a buzgalom. Amikor felriadtam, a semmi közepén, egy földúton zötykölödünk.

- Isten hozta Hat Mérföld világvárosi forgatagában.

- Hol itt a város?

Nem magasodtak körülöttünk házak, még egy vegyeskereskedést vagy benzinkutat sem láttam. Az út szélén surun nottek a házak, a messzeségben ködös folt volt a Blue Ridge, a házak szegényesek voltak, és olyan távol épültek egymástól, hogy a közvetlen szomszédot még ágyúlövés sem ébresztette volna fel.

Hilda Ozimek, az FBI médiuma, a titkosszolgálat orákuluma apró, fehérre festet favázas házban lakott; elokertjében fehérre mázolt autógumikban tavasszal biztos árvácskák és tulipánok virítottak. A verandának elszáradt kukoricaszárak doltek részegen, a behajtón lapos gumijú, rozsdás Chevrolet Impala állt. Koszos kutya kezdett csaholni, amikor megálltunk, ronda volt, mint a bun, és akkora, hogy kétszer is meggondoltam, kiszálljak-e a kocsiból. Nyikorogva feltárult a szűnyoghálós ajtó, és egy asz-szony pillantott ki hunyorogva a hideg délelott szemkápráztató napsütésébe, mire a kutya három lábon, foként jobb mellso lábán bicegve otthagyt minket.

- Hallgass, Füttyös - veregette meg az asszony a kutya nyakát. - Menj csak hátra. - Az állat lesunyt fejjel, farkát csóválva elsántikált a hátsó udvar irányába.

- Jó reggelt! - köszönt Marino. Léptei nehézkesen döngtek a verandára felvezeto fa lépcsőfokokon.

Legalább igyekszik udvariasan viselkedni, ez is több, mint amire számítani lehetett.

- Szép idonk van - mondta Hilda Ozimek.

Hatvannál egy nappal sem volt kevesebb, és torlomszett vidéki asszonyságnak látszott. Fekete muszálas nadrágja megfeszült széles csípojén, bézs színu szvetterét állig begombolta, vastag zokni és papucscipo volt a lábán. Szeme halványkék volt, haját piros fejkendo takarta. Hiányzott pár foga. Nem valószínű, hogy Hilda Ozimek valaha is tükörbe néz, vagy gondot fordít külsejére, gondoltam, csak ha fizikai kényelmetlenségérzet vagy fájdalom kényszeríti rá.

Beinvitált egy dohszagú bútorokkal zsúfolt kis nappaliba, ahol a könyvszekerényt minden ésszeru rendet nélkülözö összevissza-

ságban a legelképesztobb könyvgujtemény töltötte meg. Vallásos és pszichológiai témájú kötetek, életrajzok és történelmi muvek, meglepo módon néhány kedvenc szerzom - Alice Walker, Pat Conroy, Keri Hulme - regényei. Vendéglátónk okkult irányultságának egyetlen jele Edgar Cayce számos munkája volt, valamint asztalokon és polcokon elhelyezett vagy fél tucat kristály. Marinóval egy petróleumkályha mellé húzott kanapéra ültünk le, Hilda pedig velünk szemben, egy kárpitozott fotelba. A háta mögötti ablakon, a félig felhúzott redonyön beáradó napfény fehér csíkokat festett az arcára.

- Remélem, gond nélkül idetaláltak. Sajnálom, hogy nem mehettem magukért, de már nem vezetek.

- Kituno útbaigazítást adott - biztosítottam. - Könnyen idetaláltunk a házához.
- Ha nem bántom meg a kérdésemmel, hogy közlekedik? - tudakolta Marino. - Egyetlen boltot vagy ilyesmit sem láttam a közelben.
- Sokan keresnek fel jóslatért, vagy csak azért, hogy beszélgessenek. Valahogy mindig kerül, amire szükségem van, vagy valaki elvisz kocsival.
Egy másik szobában megszólalt a telefon, de a csöngetés azonnal abbamaradt, amikor bekapcsolt az üzenetrögzítő.

- Miben lehetek a segítségükre? - kérdezte Hilda.
- Fényképeket hoztam - válaszolta Marino. - A doki mondta, hogy szeretné látni őket. De van pár apróság, amit előbb tisztázni szeretnék. Ne vegye sértésnek vagy ilyesmi, Miss Ozimek, de nem nagyon hiszek a gondolatolvasásban. Talán ön jobban meg tudja számomra világítani.

Marinónál szokatlan volt a támadó kedve legcsekélyebb jele nélküli szókimondás. Meglepetten pillantottam rá. Egy kisgyerek nyíltságával fürkészte Hilda arcát, arckifejezése kíváncsiság és melankólia furcsa keverékét tükrözte.

- Eloször is szeretném leszögezni, hogy nem vagyok gondolatolvasó - jelentette ki tárgyilagosan Hilda. - És még csak annak sem örülök, hogy médiumnak neveznek, bár úgy érzem, alkalmasabb kifejezés híján így szoktak nevezni, sőt én is így hívom magam. Mindannyiunkban megvan a képesség. Hatodik érzék, agyunk egy olyan része, amit a legtöbb ember kihasználatlanul hagy. Fokozott intuíciónak nevezném. Érzem a másokból kiáramló energiát, és elmondom a benyomásokat, amelyek az agyamba tolulnak.

- Így tett, amikor Pat Harveyval volt - mondta Marino. Hilda bólintott. - Bevitt Debbie szobájába, fényképeket mutatott róla, aztán elvitt a pihenőhelyre, ahol a dzsipet megtalálták.

- És milyen benyomásokat szerzett? - kérdeztem. Tekintete elrévedt, erosen koncentrált. - Nem emlékszem mindenre. Ez a baj. Ugyanez van, ha jósolok, akkor is. Sokan visszatérnek, elmesélik, amit mondtam, és hogy mi történt azóta. Nem mindig emlékszem, hogy mit mondtam, amíg emlékezetembe nem idézik.

- Emlékszik valamire, amit Mrs. Harveynek mondtott? - kérdezte Marino, és csalódott volt a hangja.

- Amikor megmutatta Debbie fényképét, azonnal tudtam, hogy a lány halott.

- És a barátja? - kérdezte Marino.

- Láttam a fényképét az újságban, és tudtam, hogy halott. Tudtam, hogy mindketten halottak.

- Szóval olvasott ezekről az esetekről az újságokban - mondta erre Marino.

- Nem - válaszolta Hilda. - Sosem olvasok újságot. De láttam a fiú képét, mert Mrs. Harvey kivágta az újságból, hogy megmutathassa nekem. Tudja, nem volt fényképe róla, csak a lányáról.

- Volna szíves elmagyarázni, honnan tudta, hogy meghaltak?

- Éreztem. Ez volt a benyomásom, amikor megérintettem a képüket.

Marino hátsó zsebébe nyúlt, és elvette a tárcáját. - Ha megmutatom valakinek a fényképét, megtenné vele ugyanezt? Elmondaná a benyomásait?

- Megpróbálom - mondta az asszony, és elvette a fényképet.

Behunyta a szemét, és ujjhegyével lassú körökben simogatta a képet. Legalább egy percen át csinálta, mire végül megszólalt: - Buntudatot érzek. Nem tudom, hogy azért-e, mert ez az asz-szony buntudatot érzett, amikor a kép készült, vagy, mert most érez buntudatot. De ezt nagyon erosen érzem. Konfliktus, buntudat. Ingadozás. Egyik percben döntésre jut, a másikban kételkedik. Oda-vissza.

- ÉI? - köszöriülte meg a torkát Marino.

- Úgy érzem, hogy életben van - felelte Hilda, a képet dörgöl-ve. - És valami kórházat is érzek. Valami orvosit. Azt ugyan nem tudom, hogy ez azt jelenti-e, hogy beteg, vagy egy hozzá közel álló személy az. De valami orvosi dologról is szó van, és aggodalom érzodik. Vagy talán a jövőben egy ponton valami orvosi dologról lesz szó.

- Egyéb? - kérdezte Marino.

Hilda megint lehunyta a szemét, és kicsit tovább simogatta a képet. - Sok konfliktus - ismételte. - Mintha valami már a múlté volna, de nehéz elengednie. Fájdalom. És mégis úgy érzi, nincs más választása. Ennyit érzek. - Felnézett Marinóra.

Amikor Marino elvette a fényképet, vörös volt az arca. Nem szólt semmit, csak visszacsúsztatta tárcáját a zsebébe, aztán elhúzta aktatáskája cipzárját, kivett egy mikrokazettás magnót és egy vastag sárga borítékot, benne egy retrospektív fényképsorozat, amely a New Kent megyei erdei úttal kezdődött, és az erdonél ért véget, ahol Deborah Harvey és Fred Cheney holttestét megtalálták. Hilda legyezőszerűen kiterítette őket a dohányzóasztalon, és mindegyiket dörzsölgetni kezdte. Hosszú ideig egy szót sem szólt, szemét lehunyta. A szomszéd szobában folyton megszólalt a telefon, de a rögzítő mindig elhallgattatta. Úgy tunt, Hilda meg sem hallja. Ha sejtelmem nem csalt, Hilda képességei keresettebbek voltak bármely orvosénál.

- Félelmet érzek - kezdett hadarni. - Azt ugyan nem tudom, hogy azért-e, mert valaki félt, amikor ezek a képek készültek, vagy mert valaki korábban ezeken a helyeken félelmet érzett. De félelmet érzek. - Még mindig lehunyt szemmel bólintott. - Határozottan érzem mindegyik képen. Mindegyiken. Nagyon eros félelmet.

Hilda úgy mozgatta képről képre az ujjait, mint a vakok; olyasmit olvasott ki belőlük, ami számára éppoly kézzelfogható volt, mint másoknak egy ember arcvonásai.

- Halált érzek itt - folytatta, és három különböző képet érintett. - Nagyon erosen érzem. - A tisztásról készült képek voltak, ahol a holttestekre rábukkantak. - De itt nem érzem. - Ujjai visszatértek az erdei útra, és az erdonek arra a részére, ahol végigmentem, amikor a tisztáshoz vezettek.

Marinóra pillantottam. Térdére könyökölve elorehajolt, szemét le nem vette Hildáról. Az asszony eddig semmi mellbevágót nem közölt velünk. Egyikünk sem feltételezte, hogy Deborah-t és Fredet az erdei úton gyilkolták meg; tudtuk, hogy a tisztáson végeztek velük, ahol megtalálták a testüket.

- Látok egy férfit - folytatta Hilda. - Világos boru. Nem igazán magas. Nem alacsony. Közepes magasságú és vékony. De nem vézna. Azt ugyan nem tudom, ki ez a férfi, de mivel nem érzek semmit sem erosen, kénytelen vagyok feltételezni, hogy valaki, akivel a pár találkozott. Nyájasságot érzek. Nevetést hallok. Olyan, tudják, mintha barátságosan viselkedett volna a párral. Talán találkozott vele valahol, és nem tudom megmondani, miért gondolom ezt, de az az érzésem, hogy valahol nevettek vele. Bízta benne.

Marino szólalt meg: - Lát még valamit vele kapcsolatban? Hogy hogy néz ki?

Hilda tovább dörgölte a fényképet. - Sötétséget látok. Lehet, hogy sötét szakála van, vagy valami sötét van az arca egy részén. Talán sötét ruhában van. De mindenképpen a párral kapcsolatban érzem, és a hellyel is, ahol a képek készültek. Kinyitotta a szemét, és felnézett a mennyezetre. - Úgy érzem, hogy az első találkozás barátságos volt. Semmi nem történt, ami

nyugtalanságot ébresztett volna bennük. Aztán egyszerre félelem van. Nagyon erős itt, az erdőben.

- Más egyéb? - Marino olyan áthatóan fürkészte Hildát, hogy nyakán kidagadtak az erek. Ha még egy centit előrébb hajol, leesik a kanapéről.

- Két dolog - felelte Hilda. - Lehet, hogy nem jelentenek semmit, de azért érzem őket. Érzek egy másik helyet, ami nincs a képeken, és ezt a lánnyal kapcsolatban érzem. Talán elvitték valahova, vagy elment oda. Ez a hely lehet a közelben is. Vagy nincs a közelben. Nem tudom, de zsúfoltságot, kis helyre beszorultságot érzek, kapaszkodó dolgokat. Pánikot, sok zajt és mozgást. A benyomások nem egyértelműek. Aztán valami elveszett. Ez a valami fémnek tunik, aminek háborúhoz van köze. Nem érzek vele kapcsolatban mást, kivéve azt, hogy nem rossz... nem érzem ártalmasnak ezt a tárgyat.

- Ki vesztette el ezt a fémtárgyat? - kérdezte Marino.

-Az az érzésem, hogy olyan személy, aki még él. Nincs róla képem, de úgy érzem, hogy férfi. A tárgyat elveszettek érzi, és nem eldobottnak, és nem igazán aggódik miatta, csak egy kicsit. Mintha az, amit elvesztett, idonként eszébe jutna. Elhallgatott, amikor ismét megszólalt a telefon.

- Említett ebből bármit is tavaly ősszel Pat Harveynek? - kérdeztem.

- Amikor látni akart, a holttestek még nem kerültek elő - magyarázta Hilda. - Nem voltak meg ezek a képek.

- Akkor hát nem ugyanezek a benyomások érték.

Hilda megfeszítetten gondolkodott. - Elmentünk a pihenőhelyre, és odavezetett, ahol a dzsipet megtalálták. Ott álltam egy darabig. Emlékszem egy késre.

- Miféle késre? - kérdezte Marino.

- Láttam egy kést.

- Hogy nézett ki? - firtatta tovább Marino, és eszembe jutott, hogy Gail, a kutyás rendőrnő, kölcsönkérte Marino svájci bicskáját, hogy kinyissa a dzsip ajtaját.

- Hosszú kést - mondta Hilda. - Mint egy vadásztor vagy valamiféle katonai kés. Úgy emlékszem, volt valami a nyelével.

Fekete és gumiszeru talán, mint azok a kések, amiket kemény dolgok vágásával hozok összefüggésbe, mondjuk favágással.

- Nem egészen értem - mondtam, bár nagyon is jól tudtam, mire gondol. De nem akartam rávezetni.

- Fogazott. Mint egy fűrész. Azt hiszem, fűrészfogas az, amit mondani akarok - válaszolta.

- Ez jutott eszébe, amikor ott állt a pihenőhelyen? - kérdezte Marino, és hitetlenkedve bámult rá.

- Nem éreztem semmi ijesztőt - mondta az asszony. - De láttam a kést, és tudtam, nem a pár volt a dzsipben, amikor otthagyták, ahol rátaláltak. Nem éreztem a jelenlétüket a pihenőhelyen. Sosem jártak ott. - Elhallgatott, újra lehunyta a szemét, szemöldökét ráncolta. - Szorongásra emlékszem. Az volt a benyomásom, hogy valaki aggódik és siet. És sötétséget láttam. Mintha éjszaka lenne. Aztán valaki gyorsan ment. Nem láttam, ki az.

- Látja most ezt az egyént? - kérdeztem.

- Nem. Nem látom azt a férfit.

- Hogyan? - kiáltottam fel.

Hilda némi szünet után szólalt meg. - Azt hiszem, az az érzésem, hogy ez az illető férfi volt.

Marino szólalt meg. - Mindezt elmondta Pat Harveynek, amikor együtt voltak a pihenőhelyen?

- Egy részét igen - felelte Hilda. - Nem emlékszem mindenre, amit mondtam.

- Járnom kell egyet - motyogta Marino, és felállt a kanapéről. Hildát nem lepte meg, és nem is aggasztotta, amikor Marino kiment, és becsapódott mögötte a szűnyoghálós ajtó.

- Hilda - kezdtem -, amikor Pat Harveyvel találkozott, érzett vele kapcsolatban valamit? Volt olyan érzése, hogy tud valamit, mondjuk arról, hogy mi történhetett a lányával?

- Nagyon erős buntudatot éreztem, mintha felelosnak érezném

magát. De ez várható ilyen esetben. Amikor olyan emberek rokonaival találkozom, akik eltuntek, vagy megölték őket, mindig buntudatot érzek. De amit szokatlanabbnak találtam, az az aurája volt.

-Az aurája?

Tudtam, mit jelent az aura az orvostudományban: rohamot megelőző érzékelés. De sejtettem, hogy Hilda nem erre gondol.

- Az aura sokak számára láthatatlan - magyarázta. - Színként érzékelem. A személyt aura veszi körül. Szín. Pat Harvey aurája szürke volt.

- Jelent ez valamit?

- A szürke sem halál, sem élet - mondta. - Betegséggel hozom összefüggésbe. Valaki, aki testben, elmében vagy lélekben beteg. Mintha valami kiszívna a színt az életéből.
- Gondolom, ez érthető is, ha akkori érzelmei állapotát nézzük
- véltem.
- Meglehet. De emlékszem, hogy rossz érzésem támadt tőle. Úgy éreztem, hogy talán valamiféle veszélyben forog. Energiája nem volt jó, nem volt pozitív vagy egészséges. Úgy éreztem, hogy nagy a kockázat, hogy megnyílik valami ártalmas előtt, vagy talán saját cselekedetei révén bajt zúdít magára.
- Látott már valaha szürke aurát?
- Nem sokat.
- Nem állhattam meg, hogy ne kérdezzem meg: - Nálam is érzékel színt?
- Sárgát egy kis barnával.
- Érdekes - lepodtem meg. - Sosem viselem egyik színt sem. Mi több, azt hiszem, egyik szín sincs a házamban. De szeretem a napfényt és a csokoládét.
- Az aurájának nincs köze színekhez vagy ételekhez, amiket szeret - mosolyodott el. - A sárga szellemit jelenthet. És a barnát józansággal, gyakorlatiassággal kapcsolom össze. Valaki, aki a valóságban gyökeredzik. Az auráját nagyon szelleminek, ugyanakkor nagyon gyakorlatiasnak látom. De ne feledje, ez az én magyarázatom. A színek minden ember számára mást és mást jelentenek.
- És Marinóé?
- Vékony vörös szegély. Ezt látom körülötte - mondta. - A vörös gyakran jelent haragot. De szerintem még több vörösre lenne szüksége.
- Ezt nem mondja komolyan - képedtem el, mert úgy véltem, Marinónak legkevesébé még több haragra van szüksége.
- Amikor valakinek alacsony az energiaszintje, azt szoktam mondani, hogy több vörösre van szüksége az életében. A vörös energiát ad. Segít, hogy elvégezzük, amit kell, leküzdjük problémáinkat. Ha jó irányba terelik, a vörös igazán nagyon jó tud lenni. De az az érzésem, a fél attól, amit érez, és ez gyöngíti el.
- Mondja, Hilda, látott képeket a többi eltunt párról is? Bólintott. - Mrs. Harveynek megvoltak a képek. Újságokból.
- És megérintette őket, olvasott bennük?
- Igen.
- Mit érzékelt?
- Halált - mondta. - Mindegyik fiatal teremtés halott volt.
- És a világos boru férfi, akinek talán szakála van, vagy valami sötét félig eltakarja az arcát?
- Nem felelt azonnal. - Nem tudom. De emlékszem, hogy érzékelttem ezt a nyájasságot, amit említettem. Elso találkozásuk alkalmával nem volt félelem. Az volt a benyomásom, hogy eleinte egyik fiatal sem félt.
- Szeretném most egy kártyáról kérdezni - mondtam. - Említette, hogy kártyából szokott jósolni. Játékkártyát használ hozzá?
- Jósolni bármiből lehet. Tarotkártyából, kristálygömbből. Mindegy. Ezek csak eszközök. Bármilyen lehet, ami megkönnyíti az összpontosítást. De a kérdésre válaszolva, igen, kártyából jósolok.
- Hogyan?
- Megkérem az illetőt, hogy emelje el a paklit, aztán egyenként húzok lapokat, és elmondom, ami eszembe jut.
- Ha kor bubit húzna, annak lenne valami különös jelentősége?
- Minden attól a személytől függ, akinek jósolok, hogy milyenek érzékelem a belőle áradó energiát. De a kor bubi a tarotban a poharak lovagjának felel meg.
- Jó vagy rossz jelentésű?
- Attól függ, a lap kit jelképez azzal a személlyel kapcsolatban, akinek jósolok - magyarázta Hilda. - A tarotban a poharak a szeretet és az érzelmek kártyái, ahogy a kardok és az érmék az üzlet és pénz kártyái. A kor bubi szerelmi, érzelmi kártyalap. És ez nagyon jó lehet. De nagyon rossz is, ha a szerelem megkeseredett vagy bosszúszomjassá, gyűlölködővé vált.
- A kor bubi miben különbözik - mondjuk - egy kör tizestól vagy dámától?
- A kor bubi figurás lap - mondta Hilda. - Úgy is mondhatnám, hogy ez a kártya férfit jelképez. A kor király is figurás lap, de a királyt hatalommal hozom kapcsolatba, olyan személlyel, aki önmagát vezetőnek, irányítóknak tekintette vagy tekinti, például egy főnököt vagy apát, valaki hozzájuk hasonlót. A bubi, akárcsak a lovag, olyan embert jelképez, aki katonának, védelmezőnek, bajnoknak tartotta vagy tartja magát. Olyan ember is lehet, aki üzleti vonalon küzd a világban. Esetleg sportoló, versenyző. Sok minden lehet, de mivel a kor érzelmi, szerelemmel vagy szeretettel összefüggő kártya, azt mondanám, hogy akárkit jelképez is a kor bubi, a pénzzel vagy a munkával ellentétben az érzelmi elem dominál.
- Ismét megszólalt a telefon.
- Ne bízson feltétlenül abban, amit hall, Scarpetta doktornő - mondta Hilda.
- Mivel kapcsolatban? - riadtam meg.
- Valami, ami önnek nagyon sokat jelent, boldogtalanságot, bánatot okoz önnek. Egy személlyel kapcsolatos. Egy baráttal, regényes érdeklődéssel. Lehet családtag is. Nem tudom. De határozottan olyasvalaki, aki igen fontos szerepet játszik az ön életében. De ön sok mindent hall, sőt talán képzel is. Körültekintően válassza meg, miben hisz.
- Mark, gondoltam, vagy talán Benton Wesley. Nem bírtam ellenállni a kísértésnek, és megkérdeztem: - Ez a valaki most is az életem része? Valaki, akivel találkozni szoktam?
- Kicsit hallgatott, aztán így szólt: - Mivel zavart érzek, jórészt ismeretlen dolgokat, azt kell, hogy mondjam, nem olyan

emberrel van szó, akihez mostanában közel áll. Tudja, távolságot érzek, nem feltétlenül földrajzit, de érzelmit. A távolság megnehezíti önnek, hogy bízzon. Azt tanácsolom, hogy hagyja, ne tegyen egyelőre semmit. Később önmagától adódik a döntés. Nem tudom megmondani, ez mikor lesz, de minden rendben lesz, ha lazít, nem hallgat a zavaros dolgokra, és nem cselekszik meggondolatlanul.

És még valami - tette hozzá. - Tekintszen túl azon, ami ön előtt van, és azt nem tudom, ez mivel kapcsolatos. De van valami, amit nem lát meg, és ennek a múlthoz van köze, valami fontos dologhoz, ami a múltban történt. Majd eszébe jut, és elvezeti önt az igazsághoz, de nem fogja felismerni a jelentőségét, csak ha előbb kitér a lelkét. Hagyja, hadd vezesse a hite.

Kíváncsi lettem, mi történt Marinóval. Felálltam, és kinéztem az ablakon.

A charlotte-i repülőtéren Marino két whiskyt ivott vízzel, és még egyet, amikor már a levegőben voltunk. Hallgatott egész úton Richmondig. Csak amikor a parkolóban hagyott autójához mentünk, akkor éreztem úgy, hogy magamhoz kell ragadnom a kezdeményezést.

- Beszélünk kell - mondtam, kocsikulcsaimat elohalászva.

- Kipurcantom.

- Mindjárt öt óra - mondtam. - Mit szólna, ha nálam vacsorázna?

Tekintete elkalandozott a parkoló végébe, szemét összehúzta a napsütésben. Nem tudtam megállapítani, hogy dühös-e vagy mindjárt elsírja magát, és abban sem voltam biztos, hogy láttam-e már ennyire kiborulva.

- Haragszik rám, Marino?

- Nem, doki. De e percben egyszerűen csak egyedül akarok lenni.

- Szerintem meg egyáltalán nem szabadna egyedül maradnia. Begombolta kabátja legfelső gombját. - Viszlát - motyogta a bajsza alatt, és otthagyt.

Kimerülten vezettem hazáig, és lélektelenül piszmoztam a konyhában, amikor megszólalt a csengő. Belenéztem a kukucskalómba, és meglepetten láttam, hogy Marino áll az ajtó előtt.

- A zsebemben találtam - magyarázta, amint ajtót nyitottam. Érvénytelenített repülőjegyet és a bérelt kocsi lényegtelen dokumentumait nyújtotta felém. - Gondoltam, szüksége van rá az adónyilvántartásához vagy ilyesmi.

- Köszönöm - mondtam, s közben tudtam, nem ezért jött. Az igazoláshoz hitelkártyanyugtáim voltak. Nem volt szükségem semmire, amit hozott. - Éppen vacsorát csinállok. Maradjon, ha már itt van.

- Nem sokáig tudok - mondta, és kérülte a tekintetemet. -

Sok még a dolgom.

Utánam jött a konyhába, leült az asztalhoz, amíg én tovább vágtam az édes piros paprikát, és beledobtam az olívaolajon piruló apróra vágott hagymába.

- Tudja, merre találja a whiskyt - mondtam az ételt kavargatva. Felállt, a bárszekekrényhez ment.

- Ha már ott van - szoltam utána, - keverjen nekem is egy skót whiskyt szódával.

Nem válaszolt, de amikor visszajött, italom a kezem ügyébe tette le, aztán a húsvágó deszkának dolt. A paprikát és hagymát a másik serpenyőben rotyogó paradicsomhoz tettem, aztán pirítani kezdtem a kolbászt.

- Nem szolgálhatok második fogással - mentegetőztem főzés közben.

- Nem úgy fest, mintha szükség lenne rá.

- Tejes bárány fehérborban párolva, borjú- vagy disznósült tökéletes lenne. - Vízet engedtem egy fazékba, és feltettem a tűzhelyre. - Bámulatosan értek a bárányhoz, de ezt a meghívást bármikor érvényesítheti.

- Talán hagynia kéne a francba a halottak kaszabolását, és éttermet kellene nyitnia.

- Gondolom, ezt bóknak szánta.

- Aha. - Arca egykedvű volt, miközben cigarettára gyújtott. - Szóval ezt minek hívja? - intett a tűzhely felé.

- Sárga és zöld széles metélt édes paprikás, kolbászos mártással - feleltem, és a kolbászt beletettem a szósza. - De ha el akarnám kápráztatni, papardelle del Cantunzein-nek nevezném.

- Egyet se féljen. Elkápráztatott.

- Marino - pillantottam rá. - Mi történt ma délelőtt? Kérdéssel válaszolt. - Említette valakinek, amit Vessey mondott magának, hogy a mély sebet furészfogas késsel ejtették?

- Eddig maga az egyetlen, akinek elmondtam.

- Nehéz kitotózni, Hilda Ozimek honnan szedte, hogy jutott eszébe a furészfogas vadászkes pont akkor, amikor Pat Harvey a pihenőhelyre cipelte.

- Nehéz megérteni - mondtam, és tésztát tettem a lobogó, forró vízbe. - Vannak dolgok az életben, amiket nem lehet kikövetkeztetni, sem megmagyarázni, Marino.

A friss tészta percek alatt megfo. Leszurtem, áttettem egy tálba, amit melegen tartottam a sütőben. Hozzátettem a szósz, összekevertem vajjal és reszelt parmezán sajtjal, aztán szoltam Marinónak, hogy asztalhoz ülhetünk.

- A hutoben articsókaszív van - ajánlottam, míg kitaláltam. - Saláta nincs. Viszont van kenyér a mélyhutoben.

- Nekem ezen kívül nem kell más - válaszolta teli szájjal. - Finom. Nagyon finom.

Alig kezdtem enni, Marino már másodszor vett. Úgy falt, mintha egy hete nem evett volna. Nem törődött magával, és ez meg

is

látszott rajta. Nyakkendőjét már rég be kellett volna adni a tisztítóba, egyik nadrágszára felfeslett, ige hónaljban megsárgult. Lesírt róla, hogy szükségét szenved és elhanyagolt, és amennyire taszított, annyira nyugtalanított is a látvány. Nincs olyan ok, amiért egy felnőtt, intelligens ember úgy elhagyja magát, mint egy gazdátlan kutya. De tudtam, hogy kisiklott az élete, és bizonyos fokig nem tehet arról, amilyen állapotba került. Valami rettenetesen nagy baj volt vele.

Felálltam, egy üveg Mondavi vörösborot emeltem le a borosrekeszbol.

- Marino - töltöttem mindkettenknek egy-egy pohárral -, kinek a fényképét mutatta meg Hildának? A feleségéét?

Hátradolt a székében, és nem nézett rám.

- Ha nem akar, nem kell beszélnie róla. De az utóbbi időben teljesen megváltozott. A vak is láthatja.

- Amit mondott, teljesen kiborított - válaszolta.

- Amit Hilda mondott? -Aha.

- Nem mondaná el nekem?

- Senkinek sem beszéltem róla. - Szünetet tartott, boráért nyúlt. Arca kemény volt, tekintetét megalázott. - Múlt novemberben visszament Jerseybe.

- Ha nem tévedek, sosem árulta el a felesége nevét.

- Az anyját - motyogta keseruen. - Ez aztán a megjegyzés.

- Úgy bizony. Igencsak szukszavú a magánéletét illetoen.

- Mindig is ilyen voltam. De az, hogy zsarú lettem, csak rontott a dolgon. Folyton azt hallom, ahogy a többiek rinyálnak meg szapulják a feleségüket, barátjüket, kölykeiket. Az ember vállán sírnak, mintha mind testvérek volnánk. De ha nekem van problémám, és elkövetem azt a hibát, hogy kiöntöm a szívem, három percbe sem telik, és futótüzként terjed el a híre az egész rendorségen. Régen megtanultam, hogy ne jártassam a szám.

Elgondolkodott, aztán elvette a tárcáját. - Dorisnak hívják. - Odaadta a fényképet, amit délelőtt Hilda Ozimeknek mutatott. Dorisnak mutatós arca és gömbölyded, kellemes alakja volt. Mereven állt, ruhája alapján misére készülhetett, arckifejezése szégyenlos és vonakodó volt. Százszor is láttam, mert a világ tele volt Dorisokkal.

Édes kis fiatal lányok voltak, akik a verandákon, hintaágyakban ringatódzva szerelemrol álmodoztak, miközben ábrándosan nézték a nyárillatú, varázslatos, csillagos éjszakát. Tükrök voltak, önmagukról alkotott képük visszatükrözte azokat, akik fontosak voltak az életükben. Fontosságuk tudatát abból merítették, hogy szolgáltak, úgy tudtak életben maradni, hogy álmaikat fokról fokra elorsvasztották, majd egy nap tomboló dühvel ébredtek.

- Idén júniusban lettünk volna harmincéves házások - mondta Marino, amikor visszaadtam a fényképet. - Azután egyszerre nem volt boldog többé. Azt mondta, túl sokat dolgozom, sosem vagyok otthon. Idegen vagyok neki, meg ilyenek. De én nem tegnap léptem le a falvédorol. Nem itt van a kutya elásva.

- Hát hol?

- Múlt nyáron kezdődött, amikor az anyjának agyvérzése volt. Doris elutazott hozzá, hogy ápolja. Majdnem egy hónapig volt fent északon, kihozta az anyját a kórházból, betette egy szanatóriumba, mindenrol gondoskodott. Amikor Doris hazajött, egészen megváltozott. Mintha valaki más lenne.

- Mire gondol, mi történt?

- Tudom, hogy megismerkedett egy pasival, akinek a felesége pár éve halt meg. Ingatlanokkal foglalkozik, segített Dorisnak eladni az anyja házát. Doris párszor említette is, csak úgy mellékesen. De valami volt köztük. Késo este szólt a telefon, és amikor felvettem, a vonal másik végén letették a kagylót. Ha megjött a posta, Doris rohant, hogy megelőzzön. Aztán novemberben hirtelen összepakolt és elutazott. Azt mondta, az anyjának szüksége van rá.

- Járt azóta itthon? - kérdeztem.

Marino a fejét rázta. - Néha azért felhív. Válni akar.

-Jaj, Marino. Sajnálom.

- Tudja, az anyja ebben az otthonban van. És Doris jár hozzá, meg, gondolom, találkozzat ezzel az ingatlanügynökkel.

Egyszer izgatott, máskor boldog. Mintha akarna is visszajönni, meg nem is. Buntudatos, máskor meg fűtül az egészre.

Pont, ahogy Hilda mondta, amikor a képet nézte. Ingadozik.

- Nagyon megkínózhatja magát.

- A francot. - Szalvétáját az asztalra dobta. - Azt csinál, amit akar. Bassza meg.

Tudtam, hogy nem gondolja komolyan. Elveszett volt, és saj-gott érte a szívem. Másfelol kénytelen-kelletlen szánalmat éreztem a felesége iránt is. Marinót nem lehet könnyu szeretni.

- Szeretné, ha visszajönné?

- Több évet éltem le vele, mint ahány éves voltam, amikor megismerkedtünk. De nézzünk szembe a tényekkel, doki. - Rám nézett, tekintete rémült volt. - Szar az életem. Örökös garaszkodás, éjszaka közepén is ki kell ugranom az ágyból. Vakációt tervezünk, aztán beüt valami, és Doris újra kicsomagol, és csak vár otthon, mint a munka ünnepének hétvégéjén is, amikor a Harvey lány meg a fiúja eltuntek. Az volt az utolsó csepp a pohárban.

- Szereti Dorist?

- O nem hiszi, hogy szeretem.

- Talán meg kellene bizonyosodnia, hogy Doris tudja, mit érez iránta - ajánlottam. - Esetleg mutassa ki, hogy nagyon akarja, de azért nem szorul rá.

- Nem értem - meredt rám elképedve. Sosem fogja, gondoltam lehangoltam.

-Törödjön többet magával - tanácsoltam. - Ne hagyja Dorisra. Ez talán segít majd.

- Nem keresek eleget, és ez a baj. Bebizonyosodott.
  - Lefogadom, hogy a feleségét nem a pénz izgatja. Sokkal inkább azt szeretné, ha fontosnak és körülrajongottnak érezhetné magát.
  - A pasinak nagy háza és Chrysler New Yorkere van. Vadonatúj, borüléses, meg ami kell. Nem válaszoltam.
  - Tavaly Hawaiiin nyaralt. - Marino kezdte egyre jobban bele-lovallni magát.
  - Doris az élete javát magával töltötte. Ezt választotta, Hawaii ide vagy oda...
  - Hawaii csak egy turistacsalogató kelepce - hajtogatta a magáét, és rágyújtott. - Én inkább Buggs Islandre megyek, horgászni.
  - Megfordult-e egyszer is a fejében, Marino, hogy Dorisnak elege lett abból, hogy az anyja legyen?
  - Nem az anyám - förmedt rám.
  - Akkor meg miért kezd úgy kinézni, amióta Doris elment, mint akinek rettenetesen nagy szüksége van egy anyára?
  - Mert nincs idom gombot felvarrni, fozni, takarítani meg hasonló szarságokkal foglalkozni.
  - Én is elfoglalt vagyok. Mégis találok időt az ilyen „szarságokra”.
  - Ja, de magának bejárónoje van. És biztos évi száz lepedot keres.
  - Akkor is törodnék magammal, ha évi tíz lepedot keresnék -vágta vissza. - Mégpedig azért, mert van önbecsülésem, és mert nem akarom, hogy bárki is gondomat viselje. Egyszeruen azt szeretném, ha szeretnének, és a ketto között óriási a különbség.
  - Ha maga mindenre így tudja a választ, doki, hogy lehet, hogy mégis elvált? Hogy lehet, hogy a barátja, Mark Koloradóban van, maga meg itt? Nem úgy fest, hogy maga írta a kapcsolatok nagy könyvét?
  - Éreztem, ahogy lassan elpirulok. - Tony nem igazán szeretett, és amikor erre végre rájöttem, otthagytam. Ami Markot illeti, neki az elkötelezettséggel gyult meg a baja.
  - És maga elkötelezte magát mellette? - Marino szinte ellenségesen meredt rám. Nem válaszoltam.
  - Hogy lehet, hogy maga nem ment vele nyugatra? Lehet, hogy csak a fonöki szék mellett kötelezte el magát.
  - Voltak problémáink, s ezek részben az én hibámnak tudhatók be. Mark dühös lett, nyugatra költözött... talán, hogy valamit bizonyítson vele, de megeshet, hogy el akart menekülni tolem -feleltem, és felkavart, hogy feltöro érzéseimtol elcsuklik a hangom. - Szakmai szempontból lehetetlen lett volna vele tartanom, valójában azonban sosem kerültem választási helyzetbe. Marino hirtelen elségyellte magát. - Bocsásson meg. Errol nem tudtam. Nem válaszoltam.
  - Úgy fest, ugyanabban a csónakban evezünk - próbálta ellobbi viselkedését jóvátenni.
  - Néhány szempontból igen - mondtam, és magamnak sem akartam bevallani, hogy mik lennének azok. - De azért törodom magammal. Ha Mark valaha az életben újra feltunik, nem egy lompos csoroszlyát talál, akinek fabatkát sem ér az élete. Akarom, de nem szorulok rá. Nem próbálná ki esetleg Dorisszal ugyanezt?
  - Ha mondja. - Úgy láttam, kicsit nekibátorodott. - Talán megpróbálkozom vele. Azt hiszem, jöhet a kávé.
  - Tudja, hogy kell fozni?
  - Viccel?! - kerekedett el a szeme.
  - Elso számú lecke, Marino. Kávéfözés. Jöjjon csak ide.
- Mialatt megismertettem a filteres kávéfözo technikai csodáival, amihez ötven IQ-nál több nem kell, Marino aznapi kalandjainkon kezdett tépelodni.
- Valami azt sügja, ne vegyem Hildát komolyan - magyarázta. - Valami más meg azt, hogy nagyon is komolyan kéne vennem. Úgy értem, alaposan elgondolkodtatott.
  - Milyen irányban?
  - Deborah Harveyt kilenc milliméteressel lotték le. A töltényhüvely nem került elo. Nehéz elképzelni, hogy a kis köcsög a sötétben fel tudta volna szedni az üres töltényhüvelyt. Az jutott eszembe, hogy Morrell meg a fiúk jó helyen keresgéltek. Emlékezzon csak: Hilda azt mondta, hogy talán volt egy másik hely, és említett valamit, ami elveszett. Valami fémtárgyat, aminek a háborúhoz van köze. Könnyen lehet üres töltényhüvely.
  - Azt is mondta, hogy ez a tárgy nem ártalmas - emlékeztettem.
  - Egy üres töltényhüvely a légynek sem árt. Csak golyó okoz sérülést, és az is csak akkor, ha kilövik.
  - A fényképek, amiket Hilda megnézett, tavaly osszel készültek - folytattam. - Bármilyen volt is ez az elveszett tárgy, ami esetleg ott volt, azóta már biztos elvitték.
  - Gondolja, hogy a gyilkos fényes nappal visszament, hogy megkeresse?
  - Hilda azt mondta, hogy a személy, aki elvesztette a fémtárgyat, aggódik miatta.
  - Szerintem meg nem ment vissza - morfondírozott Marino. -Óvatosabb annál. Nagy volna a kockázat. Miután a fiatalok eltunték, a környéken hemzsegték a zsaruk meg a véredek. Nekem elhiheti, hogy a gyilkos meghúzta magát. Nyugis fazon kell, hogy legyen, hogy ilyen soká ne akadjon horogra azért, amit muvel. Akár pszichopátáról, akár fizetett bérgyilkosról van szó.
  - Lehet - mondtam, amikor a kávé csöpögni kezdett.
  - Úgy sejttem, vissza kéne mennünk egy kicsit körbekurkászni. Benne van?
  - Oszintén szólva, nekem is megfordult a fejemben.

8.

A tiszta délutáni fényben az erdő nem tűnt olyan baljós, csak amikor Marinóval a kis tisztás közelébe értünk. A bomló emberi test enyhe buze alattomos emlékeztetőként lebegett a levegőben. Lapátolás és rostálás után kis halmokba rendezték a helyükről elmozdított fenyőtobozokat és leveleket. Az idő meg a könnyörtelenül szakadó eső tünteti csak el innen a gyilkosság utolsó kézzelfogható nyomait.

Marino hozott egy fémdetektort, én meg egy gereblyét. Elovett egy doboz cigarettát, és körülnézett.

- Semmi értelme, hogy itt bókliásszunk - jelentette ki. - Vagy fél tucatszor átnéztek itt már mindent.

- Gondolom, az ösvényt is alaposan átkutatták - pillantottam vissza az erdei útról idevezető csapásra.

- Nem feltétlen, mert nem létezett, amikor a párt tavaly ősszel idehozták.

Most eszméltem rá, miről beszél. Az erdei út és a helyszín között jövő-meno rendőrök és más érdekeltek taposták le a leveleket, döngölték keményre a földet.

Marino körülnézett az erdőben, és hozzátette: - Tuti, hogy még azt sem tudjuk, doki, hogy merre parkoltak. Könnyű feltételezni, hogy közel ahhoz a helyhez, ahol most mi állunk, és kábé ugyanúgy jutottak ide, ahogy mi. De minden azon múlik, hogy a gyilkos eleve ide akart-e jönni.

- Az az érzésem, hogy a gyilkos tudta, hova tart - válaszoltam. - Nem tunik ésszerűnek abból a feltevésből kiindulni, hogy véletlenszerűen jött végig az erdei úton, aztán vaktában mászkált az erdőben, és végül itt kötött ki.

Marino vállat vont, és bekapcsolta a fémdetektort. - Abból nem lesz baj, ha megpróbáljuk.

Mindketten a helyszín peremsávjában kezdtük, végigvizsgáltuk az ösvényt, nagy területen és az út mindkét oldalán az aljnövényzetet és leveleket, ahogy lassan haladtunk visszafelé az erdei út irányában.

Csaknem két órán át próbálkoztunk a fák és a csapadék közötti, ember által kitaposott átjárónak tűnő nyílásokkal, amikor érfeszítéseinket a detektor nagy rezgésszámú csipogása sikerrel koronázta: először egy Old Milwaukee sörösdobozt, majd egy rozsdás kupaknyitót találtunk. A harmadik csipogás akkor hangzott csak fel, amikor az erdő szélére értünk, a kocsink közelébe, ahol vadászpuskából származó töltényhüvelyre akadunk, amelynek piros műanyag burkát kifakították az évek. A gereblyére támaszkodtam, és gondolataimba merülve, komoran néztem vissza az ösvényre. Azon töprengtem, amit Hilda mondott egy másik, a gyilkossággal kapcsolatos helyről, ahova a gyilkos esetleg elvitte Deborah-t, aztán magam elé képzeltem a tisztást és a holttesteket. Elso gondolatom az volt, hogy ha Deborah-nak bármikor sikerült elszabadulnia a gyilkostól, akkor ez talán akkor történt, amikor a sötétben őt és Fredet végigvezette az erdei úttól a tisztásig. De amikor körülnéztem, elméletem összeomlott.

- Tekintsük biztos kiindulópontnak, hogy egy gyilkossal van dolgunk - mondtam Marinónak.

- Oké, hallgatom. - Izzadt homlokát kabátujjába törölte.

- Ha maga lenne a gyilkos, elrabolna két embert, aztán esetleg rájuk fogott pisztollyal arra kényszerítené őket, hogy ide kijöjjenek, kit ölne meg elsonk?

- A pasi nagyobb veszélyt jelentene - vágta rá Marino gondolkodás nélkül. - Én őt intézném el először, és későbbre halasztanám a kislányt.

Még így is nehéz volt elképzelni. Amikor megpróbáltam magam előtt látni, ahogy egy ember két túszt kényszerít arra, hogy végigmenjen sötétedés után ebben az erdőben, egyszerűen kihagyott az agyam. Elemlámpa volt nála? Olyan jól ismerte a környéket, hogy bekötött szemmel is megtalálta volna a tisztást? Kérdéseimet Marinónak is feltettem.

- Én is megpróbáltam elképzelni - mondta. - Van pár ötletem. Először is lefogta őket, aztán hátuk mögött összekötötte a kezüket. A helyében én ezek után elkapom a lányt, oldalához nyomom a pisztolyt, míg átmegyünk az erdőn. Ezzel meghunyászi-tom a fiút. Egy meggondolatlan mozdulat, és oda a barátja. Hogy elemlámpa? Valahogy csak kellett látnia idekint.

- Hogy tart egyszerre egy lányt, egy pisztolyt meg egy elem-lámpát?

- Könnyen. Megmutassam?

- Nem. - Hátráltam, amikor felém nyúlt.

- A gereblyét adja ide, doki. Ne cidrízzen már annyira, nem harapok.

Odaadta a fémdetektort, és elvette a gereblyét.

- A gereblye Deborah, rendben? Bal karommal élesen átfogom a nyakát, és a bal kezembe fogom az elemlámpát, így. -

Marino megmutatta, hogy gondolja. - Jobb kezemben van a pisztoly, amit a bordái közé nyomok. Sima ügy. Fred pár lépéssel előttünk megy, az elemlámpa fényénél, én meg sasolom, nehogy próbálkozzék valamivel. - Marino elhallgatott, végignézett az ösvényen. - Nem mennek túl gyorsan.

- Kivált nem meztől - juttattam eszébe.

- Az ám, és biztos, hogy meztől voltak. Nem kötheti meg a lábukat, ha ide akarja hozni őket. Ha viszont leveteti velük a cipőjüket, akkor azzal lelassítja őket, megnehezíti, hogy elfussanak. Meglehet, hogy megtartja emlékének a cipőket, miután kinyúvasztja őket.

- Lehet. - Eszembe jutott megint Deborah táskája.

- Ha Deborah kezét hátrakötötték, akkor hogy került ide a táskája? - kérdeztem. - Nem volt füle, hogy a karjára vagy a vállára akassza. De még övre sem lehetett fuzni, sőt úgy látszik,

Deborah még övet sem viselt. Ha valakit pisztollyal az erdőbe kényszerítenek, miért viszi magával a táskáját?

- Gozóm sincs. Kezdetől ezen rágódom.

- Próbáljuk meg még egyszer - javasoltam.

- A rossebbe - morogta Marino.

Mire visszajutottunk a tisztásra, felhok úsztak a nap elé, felerosódott a szél, és a homérséklet mintha tíz fokot zuhant volna. Fáztam, mert kabátom alatt a munkában megizzadtam, karom remegett a gereblyézéstől. Az ösvénytól legtávolabbi terepet közelítettem meg, ami olyan riasztónak tunt, hogy szerintem még a vadászok is elkerülték. A rendörök talán háromméternyire ástak és rostáltak ebben az irányban, amíg el nem értek egy kudzuval benőtt részhez, amely úgy egyholdnyi területen áthatolhatatlan bozótot alkotott. A kúszónövény zöld vértetébe öltözött fák úgy emelkedtek az egybefüggo zöld vidék fölé, mint ostörténeti dinoszauruszok. A kudzu lassan megfojtott minden élet: fát, bokrot, fenyőt és növényt.

- Te jó ég - szörnyedt el Marino, amikor gereblyémmel belegázoltam. - Nem gondolja komolyan!

- Nem megyünk messzire - ígértem. Nem is kellett.

A fémdetektor szinte azonnal jelzett. A hang egyre erosebb és magasabb fekvésű lett, ahogy Marino a holttestek megtalálási helyétől nem egészen öt méterre fekvő terület fölé tartotta a detektort. Én viszont közben rájöttem, hogy kudzut gereblyézni szörnyubb, mint összecsomósodott haját kifésülni, s végül térdre ereszkedtem, leveleket tépkedtem, és sebészkesztyus kézzel gyökerek között turkáltam, míg valami kemény és hideg a kezembe nem akadt. Egy tárgy, amiről azonnal tudtam, hogy nem az, amit keresek.

- Tegye el autópályadíjra -jegyeztem meg kedvetlenül, és odahajítottam Marinónak egy koszos negyeddollárost.

Néhány méterrel odébb a fémdetektor megint jelzett, és térden csúszásom, kurkászásom végre eredménnyel járt. Amikor ujjaim-

mal megéreztem a mással össze nem téveszthető, kemény, hengeres formát, finoman addig keresgéltem a kudzu között, amíg meg nem csillant elottem a tisztított ezüstre emlékeztető rozsdamentes acélból való fényes töltényhüvely. Óvatosan, hogy minél kisebb felületen érintsem, felemeltem, Marino meg lehajolt, és szétnyitotta elottem a muanyag bizonyítékos zacskó száját.

- Kilenc milliméteres, szövetségi - mondat, a muanyagot át leolvasva a belevéselt jelzést. - Beszarok.

- Pontosan itt állt, amikor lelotte Deborah-t - motyogtam, és különös bizsergés futott végig rajtam, amikor eszembe jutott, mit mondott Hilda arról, hogy Deborah egy „kis helyre szorult be” és „kapaszkodó” dolgok vették körül. A kudzu.

- Ha közelről lotték le - mondta Marino -, akkor innen nem messze eshetett el.

Kicsit arrébb gázoltam. Marino pedig követett a detektorral. -Hogy az ördögben látott, hogy lelohesse, Marino? Istenem. El tudja képzelni, milyen sötét van itt éjszaka?

- Sütött a hold.

- De nem volt telihold - vetettem ellen.

- Elég eros holdfény volt, hogy ne legyen koromsötét. Hónapokkal korábban ellenoriztük az idojárást. Augusztus harmincegyedikén, pénteken, amikor a pár eltunt, tizenhat fok volt, a hold a harmadik negyedben, az ég tiszta. Még ha a gyilkosnál eros fényű lámpa volt is, nem tudtam elképzelni, hogy kényszerített éjszaka két túszt ide anélkül, hogy ugyanúgy eltájo-lódjon és összezavarodjon, mint ok. Haladás helyett tétova bot-ladozás, gondoltam.

Miért nem ölte meg oket az erdei úton, miért nem vonszolta be testüket a fák közé, a tisztásra, és miért nem hajtott el? Miért akarta kihozni oket ide?

Marino körülnézett a kudzuban, arcára undorodó kifejezés ült ki, amikor megjegyezte: - Kész szerencse, hogy nem kígyószezon van.

- Bájos ötlet - mondtam idegesen.

- Akar még beljebb menni? - kérdezte olyan hangon, amiből rögtön tudtam, nincs kedve továbbmenni ezen a vad és kietlen vidéken.

- Úgy érzem, mára elég. - Pánikszereuen lábaltam ki a kudzu-ból. A kígyók említése kikényszerített. Totális szorongásos roham kerülgetett.

Délután ötre járt, az erdoben elmélyültek az árnyékok, amikor visszafelé tartottunk a kocsinkhoz. Valahányszor gally reccsent Marino lába alatt, megugrott a szívem. Fákra felfutó mókusok, ágakról felröppeno madarak ijesztoen törték meg a kísérteties csendet.

- Reggel elso dolgom lesz beadni a laborba - mondta Marino. - Aztán a bíróságon van dolgom. Szuper jó napom lesz.

- Melyik ügyet tárgyalják?

- Bubbáét, akit a barátja, Búbba lott le, és az egyetlen tanú egy Búbba nevu fazon volt.

- Ne hülyéskedjen.

-Komoly vagyok, mint egy lefureszelt csövu vadászpuska -mondta, amikor kinyitotta az ajtót. Beindította a motort, és maga elé motyogta: - Kezd elegem lenni ebbol a munkából, doki. Esküszöm, gyulölöm az egészet.

- Maga most az egész világot utálja, Marino.

- Á, dehogy - tiltakozott, és felnevetett. - Magát például nagyon kedvelem.

Január utolsó napján postán megkaptam Pat Harvey hivatalos közlését. Röviden és velosen az állt benne, hogy ha a lánya boncolási jegyzokönyvének és toxikológiai jelentésének másolatát jövo hét végéig nem kapja meg, bírósági végzéssel állít be. A levél másolatát megküldte közvetlen fonökömmnek, a tisztí foorvosnak, akinek titkárhoje egy órán belül fel is hívott, és átcitált fonököm irodájába.

Bár odalent boncolások vártak, kiléptem az épületből, végigsétáltam a Franklinon a Main Street Stationig, amely évekig üresen állt, aztán rövid idore bevásárlóközponttá alakították át, végül az állam vette meg. A muemléknek számító vörös épület,

óratornyával és vörös cseréptetejével bizonyos értelemben megint állomás lett, ideiglenes megálló azoknak az állami alkalmazottaknak, akik kénytelenek voltak egy ideig itt dolgozni, amíg a Madison Buildingrol lebontják az azbesztlapokat és renoválják. A kormányzó dr. Paul Sessions nevezte ki két éve tisztii főorvosnak, és bár új fonókömmel ritkán találkoztam négy szemközti, kapcsolatunk kellemesnek volt mondható. Ennek ellenére úgy éreztem, aznap semmi jóra nem számíthatok. Titkárnoje bocsánatkéző hangon beszélt a telefonban, mintha tudná, hogy fejmosásra hívnak be.

A tisztii főorvosnak kiutalt irodák az első emeleten voltak. A hajdani vásárlók lábától simára koptatott márványlépcsőn lehetett feljutni hozzá. A helyiségekben régebben sportbolt, valamint színes papírsárkányokat és szélzsákokat árusító üzlet volt. Kiütötték a közfalakat, a hatalmas üvegtáblákat fallal helyettesítették, az irodahelyiségeket padlószönyeggel, faburkolattal és szép bútorokkal tették lakályossá. Dr. Sessions jól ismerte az állami gépezet lassú működését, hogy tudja, átmeneti irodája akár állandónak is tekinthető.

Titkárnoje együttérző mosollyal fogadott, amitől még pocské-kabbul éreztem magam, majd székével elfordult a számítógép billentyűzetétől, és a telefon után nyúlt.

Bejelentett, és abban a pillanatban nyílt az íróasztalával szemközti súlyos tölgyfa ajtó, és dr. Sessions beinvitált.

Energikus férfi volt, barna haja erosen kopaszodott, széles szemüvegkerete mögött szinte eltunt keskeny arca. Ő volt rá a bizonyosság, hogy a maratoni futás nem embernek való. Mellkasa tüdővészre vallott, bore alatt a zsírréteg olyan vékony volt, hogy ritkán bújt ki a zakójából, és gyakran nyáron is hosszú ujjú inget viselt, mert krónikusan fázott. Bal karja még mindig sínben volt, mert néhány hónapja a nyugati parton egy maratoni futóverseny során eltörte, amikor felbukott egy ruhaakasztóban, amit az elot-

te haladóknak sikerült kikerülniük, és teljes hosszában végigzuhan az útesten.

Talán ő volt az egyetlen versenyző, aki nem ért célba, mégis bekerült az újságba.

Íróasztala mögé ült. Pat Harvey levele az írómappa közepén volt. Arca szokatlan szigorrról árulkodott.

- Gondolom, látta már? - kocogtatta meg a levelet mutatóujjával.

- Igen - feleltem. - Érthető, hogy Pat Harvey nagy érdeklődést mutat lánya vizsgálati eredményei iránt.

- Deborah Harvey testét tizenegy napja találták meg. Vonjam le talán azt a következtetést, hogy ön még ma sem tudja, mi végzett vele és Cheneyvel?

- Azt tudom, hogy Deborah-val mi végzett. Fred Cheney halálának oka még ismeretlen.

Dr. Sessions zavartan nézett rám. - Volna kedves elmagyarázni, Scarpetta doktorno, hogy ezt a tényt miért nem közölte Harveyékkel és Fred Cheney apjával?

- Egyszeru a magyarázat - válaszoltam. - Függetben maradt mindkét eset, mivel további különleges vizsgálatokra van szükség.

És az FBI megkért, hogy senkivel ne közöljek semmit.

- Értem. - A falat bámulta, mintha ablak lenne, holott pusztá fal volt, semmi más.

- Ha utasítást ad, dr. Sessions, hogy adjam ki a jelentéseimet, megteszem. Mi több, nagy köesne le a szívemről, ha elrendelné, hogy eleget tegyek Par Harvey kérésének.

- Miért? - Tudta a választ, de hallani akarta, én hogy gondolom.

- Mert Mrs. Harveynek és a férjének joga van tudni, mi történt a lányukkal. Bruce Cheneynek is joga van hallani, amit tudunk, vagy nem tudunk a fiáról. A várakozás felesleges gyötrelmet okoz nekik.

- Beszélt Mrs. Harveyval?

- Az utóbbi idoben nem.

- Beszélt vele, amióta a holttesteket megtalálták, Scarpetta doktorno? - Karfelkötőjét igazgatta.

- Felhívtam, amikor sikerült azonosítani a holttesteket, de azóta nem beszéltem vele.

- És ő megpróbálta elérni önt?

- Igen.

- És ön nem volt hajlandó beszélni vele?

- Már elmagyaráztam, miért nem beszéltem vele - mondtam. - És úgy hiszem, nem lenne udvarias eljárás telefonon közölni vele, hogy az FBI nem engedi, hogy bármit is elmondjak neki.

- Eszerint nem említette senkinek sem az FBI utasítását.

- Csak most önnek.

Megcserélte keresztbe vetett lábait. - Méltányolom a gesztusát. De helytelen lenne bárkinek is szólani róla. Kivált az újságíróknak.

- Mindent elkövetek, hogy ne kelljen újságírókkal szóba állnom.

- Ma reggel felhívtak a Washington Post-tól.

- Név szerint ki?

Feszengve várakoztam, míg üzenetceltik közt keresgéltem. Nem akartam elhinni, hogy Abby megkerül és átnyúl a fejem fölött.

- Egy Clifford Ring nevu újságíró - nézett fel. - Ami azt illeti, nem eloször keres, és nem is én vagyok az első, akiből információt próbál kicsikarni. Nyúzza a titkárnojet, a beosztottai-mat, köztük a helyettesemet és a humánerőforrás-vezetőmet. Gondolom, magát is hívta, és végső mentsvárként azért fordult a vezetőséghez, mert - mint mondta - „az orvos szakérto nem hajlandó szóba állni velem”.

- Számos újságíró keresett. Legtöbbjük nevére nem is emlékszem.

- Nos, Mr. Ring úgy vélekedik, hogy takargatjuk az igazságot, összeesküvés folyik, és kérdései alapján azt kell feltételeznem,

hogy ezt alátámasztó információ van a birtokában.

Különös, gondoltam. Nem úgy hangzik, mint ahogy Abby nyomtatékosan állította, hogy a Post leállította az esetekkel kapcsolatos adatgyűjtést.

- Az a benyomása - folytatta a tisztii főorvos -, hogy az ön intézete obstruál, ennél fogva részese az említett összeesküvésnek.
- És úgy hiszem, ebben nem is téved. - Igyekeztem, hogy hangomon ne érződjék, mennyire bosszús vagyok. - Két tuz közé kerültem. Vagy Pat Harveyval dacolok, vagy az igazságügy-minisztériummal, és az igazat megvallva, inkább Mrs. Harvey kedvében járnék, ha módom nyílna rá. Végül is elobb-utóbb válaszolnom kell neki. Deborah édesanyja. Az FBI nem kötelezhet semmire.

- Nem szívesen szállok szembe az igazságügy-minisztériummal - jelentette ki dr. Sessions.

Nem kellett körvonalaznia, miért. A tisztii főorvos hivatali költségvetésének jelentos hányadát szövetségi segélyek tették ki, amelyekből intézetemnek is csurrant-cseppent, hogy a különféle sérülésmegelőző és közlekedésbiztonsági ügynökségek számára szükséges adatok gyűjtését szubvencionálhassuk. Az igazságügy-minisztérium értett hozzá, hogy kell politikai nyomást gyakorolni. A szövetségiéekkel szemben tanúsított ellenállásunk ugyan nem apasztaná el életbevágóan fontos állami bevételeink forrását, arra viszont számíthatunk, hogy megkeserítik az életünket. A tisztii főorvos egyvalamire biztosan nem vágyott: arra, hogy minden állami segélyből vásárolt ceruza és felhasznált papírlappal el kelljen számolnia. Tudtam, hogy megy ez. Valamennyiünknek garaszkodnia kellene, és belefulladnánk a papírmunkába.

A tisztii főorvos ép kezével a levél után nyúlt, és egy darabig tanulmányozta.

- Valójában az egyedüli válasz az lenne, ha Mrs. Harvey megtenné, amivel fenyegetodzik.

- Ha bírósági végzést szerez, nem lesz más választásom, mint elküldeni neki, amit kér.

- Ezzel tisztában vagyok. És ennek még az az elonye is megvan, hogy az FBI nem tehet bennünket felelössé. Nyilvánvaló hátránya a negatív hírverés - gondolkodott hangosan. - A Köz-

egészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálatra nem vet majd jó fényt, ha nyilvánosságra kerül, hogy bírónak kellett kényszerítenie bennünket annak átadására, amihez Pat Harveynek törvény adta joga van. És azt hiszem, ez alátámasztaná barátunk, Mr.

Ring

gyanúját is.

Az átlagpolgárnak fogalma sincs, hogy az Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet a Közegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat alá tartozik. Az ügy tehát rám fog rossz fényt vetni. A bürokrácia törvényei szerint a tisztii főorvos engem állított oda, hogy a hideg zuhanyt kapjam, mert nem állt szándékában összerúgni a port az igazságügy-minisztériummal.

- Természetesen az is lehet, hogy Pat Harvey eroszakosan lép fel, hivatalát arra használja majd, hogy nyomást gyakoroljon ránk - fontolgatta. - Az is lehet, hogy blöfföl.

- Kétlem - jegyeztem meg tömören.

- Majd meglátjuk. - Felállt íróasztala mögöl, és az ajtóhoz kísért. - Írok Mrs. Harveynek, és megemlítem, hogy beszéltünk.

Azt elhiszem, gondoltam.

- Értésítsen, ha segítségre van szüksége - mosolygott, de kerülte a tekintetemet.

Épp most közöltem, hogy segítségre van szükségem. Akár mindkét karja el lehetne törve. Biztos, hogy egy ujját sem mozdítja értem.

Amint visszaértem az intézetbe, megkérdeztem munkatársaimat és Rose-t, a titkárnomet, hogy hívott-e a Post-tól újságíró.

Kutattak az emlékezetükben, átnézték a régi üzenetcédulákat, de senki sem találta meg Clifford Ring nevét. Nem igazán vádolhat obstrukcióval, ha egyszer meg sem próbált elérni, érveltem magamban. Mindenesetre nyugtalanított az ügy.

- Apropó, Linda kereste - tette hozzá Rose, amikor elindultam a folyosón. - Azt üzente, hogy azonnal beszélni szeretne önnel.

Linda a lofegyverek laborjában dolgozott. Marino biztos behozta a töltényhüvelyt, gondoltam. Helyes.

A lofegyverek és szerszámnyomok laborja a második emeleten volt, és akár használtfegyver-kereskedésnek is elment volna. Revolverek, karabélyok, vadászpuskák és pisztolyok borítottak szinte minden talpalatnyi felületet, a padlón mellmagasságig ért a barna csomagolópapírba tekert bizonyítékok halma. Épp arra a következtetésre jutottam, hogy mind elmentek ebédelni, amikor csukott ajtók mögöl tompa dörrenések ütötték meg a fülem. A labor melletti kis helyiséget lopróbára használták: vízzel megtöltött galvanizált acéltartályba lottek.

Két sorozat után Linda lépett ki a próbateremből, egyik kezében egy harmincnyolccassal, a másikban kilott golyókkal és töltényhüvelyekkel.

Karcsú, noies teremtés volt, hosszú, barna haj, finom csontozata és egymástól távolülő mogyoróbarna szeme volt.

Munkaköpeny védte bo fekete szoknyáját és halványsárga selyemblúzát, amit nyakban karikát formázó aranytu fogott össze.

Ha egy repülőgépen véletlenül mellé kerülök, és megpróbálom kitalálni a foglalkozását, bizonyára arra gondolok, hogy költészetet tanít, vagy művészeti galériát vezet.

- Rossz hírem van, Kay - kezdte, és letette a pisztolyt meg a loszert az asztalra.

- Remélem, nem arra a töltényhüvelyre vonatkozóan, amit Marino hozott be - mondtam.

- Sajnos, arra. Már épp be akartam véсни a kezdobetuimet és a laborszámot, amikor kis meglepetés ért. - Az összehasonlító mikroszkóphoz lépett. - Nézze. - Hellyel kínált. - Amit lát, a legbovebb magyarázatnál is többet ér.

Leültem, és belenéztem a mikroszkópba. Balra a látómezoben megpillantottam a rozsdamentes töltényhüvelyt.

- Nem értem - motyogtam, és igazítottam a képélességen.

A töltényhüvely bemeneténél „J. M.” monogramot vettem észre.

- Azt hittem, Marino adta át magának.

- Így is történt. Egy órája járt itt - mondta Linda. - Megkér-

deztem, hogy o véste-e bele a kezdobetuket, és nemmel válaszolt. Nem mintha rá gyanakodtam volna. Marino kezdobetui P. M., nem J. M, és elég régi motoros ahhoz, hogy ne tegyen ilyet. Bár néhány nyomozó be szokta vésni a kezdobetuit a töltényhüvelybe, ahogy van olyan orvos szakérto, aki a testbol kivett golyóba bevési a kezdobetuit, a tuzfegyverszakértok nem támogatták ezt a gyakorlatot. Karcolótuvel érinteni fémet már csak azért is kockázatos, mert könnyen elfordulhat, hogy a lövegzárat, ütöszeget, töltényhüvely-kivetot vagy más, azonosításra alkalmas jeleket, mint például vájatmezoket s huzagolást is megsértenek. Marino ennél tapasztaltabb volt. Hozzám hasonlóan o is a muanyag tasakot jelölte meg, a benne levo bizonyítékhoz nem nyúlt.

- Ebbol tehát az következik, hogy a kezdobetuk már rajta voltak a töltényhüvelyen, amikor Marino behozta? - kérdeztem.

- Úgy fest.

J. M., Jay Morrell, gondoltam értetlenül. Miért lennének a helyszínen hagyott töltényhüvelyen az o kezdobetui?

- Nem fordulhat elo - vetette fel Linda -, hogy a helyszínen dolgozó egyik rendornek valami oknál fogva ez a zsebében volt, és akaratlanul elvesztette? Mondjuk, lyukas a zsebe?

- Nehezen hiheto - feleltem.

- Nos, akkor szolgálhatok másik elmélettel is. De nem fog tetszeni, és én sem rajongok érte. Lehet, hogy a töltényhüvelyt új-ratöltötték.

- Akkor miért lenne rajta a nyomozó monogramja? Ki az ördög tölt újra olyan töltényhüvelyt, ami bizonyíték?

- Történt már hasonló, Kay, de nem tolem hallotta. Csak ámultam.

- A rendörök által összegyujtott és a bíróságnak leadott loszerek és töltényhüvelyek száma csillagászati nagyságrendu, és igen sok pénzt ér. Az emberek pénzsóvárak, sokszor még a bírók is. Elviszik haza, vagy fegyverkereskedoknek, fegyvergyujtoknak adják át. Van rá halvány esély, hogy egy rendor szedte össze ezt a töltényhüvelyt, valamikor átadta a bíróságnak, mint bizonyíté-

kot, aztán újratöltötték. Meglehet, hogy annak, aki kilotte, fogalma sem volt, hogy valakinek a kezdobetuit belekarcolták.

- Nem bizonyíthatjuk, hogy ez a töltényhüvely ahhoz a golyóhoz tartozik, amit Deborah Harvey ágyékcsigolyájából szedtünk ki, csak ha sikerül megtalálnunk a pisztolyt - emlékeztettem. -Bizonyossággal még azt sem állíthatjuk, hogy ez egy Hydra-Shok hüvely. Mindössze annyit tudunk, hogy kilenc milliméteres, szövetségi.

- Így van. De a szövetségiékie a Hydra-Shok loszer szabadalma, mégpedig a nyolcvanas évek vége óta. Már ha ez segít valamit.

- A szövetségiékie eladnak Hydra-Shok golyókat újratöltésre? -kérdeztem.

- Épp ez a gond. Ugyanis nem. A piacon csupán a töltényhüvelyek kaphatók. De ettol még valaki hozzájuthatott a golyókhoz. Ellopta a gyárból, van olyan kapcsolata, aki tud a gyárból lopni. Például nekem sem jelentene gondot megszerezni, ha azt állítanám, hogy különleges megbízatáson dolgozom. Ki tudja? -Elovett asztalából egy diétás kólát, és hozzátette: - Engem már nem lep meg semmi.

- Marino tud arról, amit talált?

- Felhívtam.

- Köszönöm, Linda. - Felálltam, és a fejemben már kialakult a saját elméletem, ami homlokegyenest más volt, mint az övé, és - sajnos - sokkal valószínűbb. Maga az eshetőség halálosan felboszított. Irodámba érve felkaptam a kagylót, feltárcsáztam Marino csipogójának számát. Azonnal visszahívtam.

- A kis faszfej - mondta minden bevezeto nélkül.

- Kicsoda? Linda? - kérdeztem megrökönyödve.

- Dehogy. Morrell. Hazug disznó. Eddig vele beszéltem. Azt hajtogatta, nem tudja, mirol papolok, amíg meg nem vádoltam, hogy bizonyítékot ad el újratöltéshez, és megkérdeztem, elad-e fegyvert és éles loszert is. Megfenyegettem, hogy rászabadítom a belso ellenorzést. Erre csicseregni kezdett.

- Belevéste a kezdobetuit a töltényhüvelybe, aztán szándékosan otthagya, nem, Marino?

- Az ám. Múlt héten megtalálták a kibaszott töltényhüvelyt. A valódit. Aztán ez a seggfej otthagya a hamisat, és még nya-valygott is, hogy az FBI parancsára tette.

- Hol a valódi? - kérdeztem, és halántékomon dobolt a vér.

- Az FBI laborjában. Maga és a híve egy egész délutánt elsza-rakodtak az erdoben, és mit gondol, mi történt, doki? Míg ott voltunk, az egész kibaszott ido alatt figyeltek minket. Fizikai felügyelet alatt áll a terület. Bazi nagy szerencse, hogy egyikünk sem ment el pislantani a bokorba, mi?

- Beszélt Bentonnal?

- Beszélt a nyavalya. Felolem elmehet a... -vágta le dühösen a kagylót.

9.

A Glóbusz és Borostyánban volt valami megnyugtató; itt mindig biztonságban éreztem magam Téglaborítású, egyszeru vonalú, árnyalatnyit hivalkodó étterem volt az Amerikai Tengerészgyalogsági Támaszpont közelében fekvő Triangle-ben, az észak-virginiai telekdarabkán.

Az étterem előtti keskeny gyepcsík mindig rendes, a buxusok csinosan formára nyírottak, a parkoló takaros volt, minden kocsi a felfestett helyen állt.

Az ajtó fölött a Semper jiddis szavak, amikor pedig beléptem, a „mindenkor hívek” krémje fogadott: rendorfőzők, hadseregtábornokok, védelmi és hadügyminiszterek, FBI- és CIA-igazgatók; fényképek oly ismerosnek tuntek, mintha régen elveszett barátok serege mosolyogna le rám szigorúan. Jim Yancey ornagy, akinek vietnami bronz katonai bakancsa ott állt a bárral szemközti zongorán, végigsietett a piros skót kockás szonyegen, és feltartóztatott.

- Scarpetta doktorno! - vigyorodott el, és megrázta a kezem. -Már attól félttem, nem ízlett a foztünk, amikor utoljára nálunk járt, és ezért nem nézett be hozzánk ilyen sokáig.

Az ornagy lezser öltözéke, garbónyakú pulóvere és kordbársony nadrágja nem leplezhette korábbi foglalkozását. Lerítt róla a katona: büszke, egyenes tartása, izmos, kisportolt teste, rövidre nyírt osz haja mind errol árulkodott. Bár rég túl volt a nyugdíjkorhatáron, még mindig alkalmasnak látszott a harcra, és könnyen el tudtam képzelni, ahogy dzsipjében egyenetlen terepen zötyög, vagy a dzsungelben dobozból eszi a napi fejadagot, miközben szakad a monszuneso.

- Soha nem ettem itt rosszat, és ezt maga is jól tudja - feleltem barátságosan.

- Bentont keresi, o meg már várja. Az öregfiú ott van - mutatta -, szokásos rókalyukában.

- Köszönöm, Jim. Ismerem az utat. És örülök, hogy újra látom.

Rám kacsintott, aztán visszatért a bárpulthoz.

Mark hozott el Yancey ornagy éttermébe, amikor havonta két hétvégén átjöttem kocsival Quanticóba, hogy meglátogassam. A rendori rangjelzésekkel, emlékezetes tengerészgyalogos események tárgyaival díszített mennyezet alatt végigsétálva nehéz lett a szívem. Emlékeztem minden asztalra, amely mellett Markkal ültünk, és furcsa volt magánbeszélgetésekbe merült idegeneket látni ugyanott. Egy éve jártam utoljára a Glóbuszban.

A tágas nagyterembol a magánterembe mentem át, ahol Benton „rókalyukában”, egy piros függönyös ablak előtti sarokasztalnál várt. Italát szürcsólgette, és nem mosolyodott el, amikor merev udvariassággal üdvözöltük egymást. Fekete szmokin-gos pincér jelent meg, hogy felvegye italrendelésemet.

Wesley felnézett. Tekintete olyan áthatolhatatlan volt, mint egy bank páncéltermének ajtaja, és én hasonló pillantással viszonzottam. Ezzel jelezte, hogy kezdhetjük a mérkozést, és máris lendületet vettünk az adogatáshoz.

-Nagyon aggaszt, hogy kommunikációs nehézségeink adódtak, Kay - kezdte.

- Én is így érzek - feleltem azzal a rendíthetetlen nyugalommal, amit a tanúk padján tökéletesítettem. - Engem is aggasztanak „kommunikációs nehézségeink”. Talán engem is követ az FBI? Lehallgatják a telefonomat? Remélem, akárki rejtözött is az erdoben, jó képeket csinált Marinóról és rólam.

Wesley hasonló nyugalommal válaszolt: - Személy szerint magát természetesen nem figyeljük. Azt az erdos részt tartjuk megfigyelés alatt, ahol tegnap Marinót és magát meglátták.

- Talán ha volna szíves tájékoztatni - közöltem haragomat el-

fojtva -, akkor elore szólhattam volna, mikor szándékozunk Marinóval kimenni oda.

- Meg sem fordult a fejemben, hogy odamehetnek.

- Rutinszeruen vissza szoktam járni a tethelyekre. Elég régóta dolgozik velem ahhoz, hogy ezt tudja.

- Hibáztam. De most már tud róla. És hálás lennék, ha nem menne oda még egyszer vissza.

- Nem áll szándékomban - feleltem ingerlékenyen. - De ha a jövőben szükségét érzem, örömet elore értesítem. Végtere is jobb, ha megteszem, hiszen úgyis rájön. És alkalmasint nekem sem kell azzal pocskólnom a drága idomet, hogy a maga ügynöke vagy a rendorség által telepített bizonyítékot szedegessem össze.

- Kay - mondta enyhültebb hangon -, nem akarok beleszólni a munkájába.

- Hazudnak nekem, Benton. Azt állítják, nem találtak töltényhüvelyt a helyszínen, majd egyszer csak megtudom, hogy egy hete adták le az iroda laborjába.

-Amikor úgy határozottunk, hogy megfigyelés alatt tartjuk a helyszínt, nem akartuk, hogy ezzel kapcsolatban bármi is kiszivárogon - mondta. - Minél kevesebb embernek mondjuk el, miben sántikálunk, annál jobb.

-Kézenfekvo, hogy ezek szerint feltételezi, hogy a gyilkos esetleg visszatér a tett helyszínére.

- Ez is egy eshetoség.

- Az elso négy esetben is gondolt erre az eshetoségre?

- Ezúttal más a helyzet.

- Miért?

- Mert nyomot hagyott, és ezt tudja is.

-Ha annyira aggódott volna a töltényhüvely miatt, tavaly osszel temérdek ideje lett volna visszamenni érte - érveltem.

- Talán nem sejtji, hogy sikerült rájonnunk, hogy Deborah Harveyt lelote, és a lány testébol eltávolítottunk egy Hydra-Shok golyót.

- Nem tartom valószínűnek, hogy a személy, akivel dolgozunk van, ostoba - feleltem.

A pincér kihozta a whisky szódával.

Wesley folytatta: - Nem tagadom, hogy mi raktuk oda a töltényhüvelyt, amit megtalált. És az is igaz, hogy Marinóval megfigyelés alatt álló területre sétáltak be. Két ember rejtözött az erdoben. Láttak mindent, amit maguk ketten csináltak, beleértve azt is, hogy felszedték a töltényhüvelyt. Ha maga nem hív, én hívtam volna.

- Szeretném azt hinni, hogy ez igaz is.

- Megmagyaráztam volna. Nem is lett volna más választásom, mivel maga akaratlanul is beleköpött a levesünkbe. Egyébként igaza van. - Itáláért nyúlt. - Szólnom kellett volna előre, akkor mindez elkerülhető lett volna, és nem kellett volna semmit lefűjünk, jobban mondva elhalasztanunk.
- Pontosan mit kellett elhalasztani?
- Ha Marinóval tegnap nem sétáltak volna bele a mi kis csapdánkba, a holnap reggeli újsághírek közt lett volna egy sztori, amit a gyilkosnak szánunk. - Kis szünetet tartott. - Félrevezető információ, amivel szeretnénk kifüstölni, felpiszkálni. A sztorit leadjuk, de hétfoig semmiképpen sem.
- Mi célból? - kérdeztem.
- Szeretnénk, ha azt hinné, a holttestek boncolásakor rájöttünk valamire. Olyasmire, aminek alapján úgy gondoljuk, fontos nyomot hagyott a helyszínen. Tudja: állítólag így, állítólag úgy, a rendőség részéről egy rakás cáfolat meg „nem kívánunk nyilatkozni”. Lényegében burkoltan arra akarunk ezzel utalni, hogy bármi legyen is a bizonyíték, eddig még nem akadtunk a nyomára. A gyilkos viszont tisztában van vele, hogy otthagyt egy töltényhüvelyt. Ha eléggé paranoiássá tudjuk tenni, és visszamegy a tetthelyre, hogy megkeresse, lesben állunk, végignézzük, és lefilmezzük, ahogy felszedi, amit oda tettünk, és elkapjuk.
- A töltényhüvely semmit sem ér, ha nem kapják el a gyilkost a fegyverrel együtt. Miért vállalná a kockázatot, hogy visszatér a helyszínre, amikor a napnál is világosabb, hogy a rendőség mindent felfogat, hogy elokerítse a bizonyítékot? - kérdeztem.
- Mivel nem ura a helyzetnek, sok minden aggaszthatja. Valamiért hátba kellett lonie Deborah-t, vagy talán nem volt szükséges, hogy leloje. Lehetséges, hogy teljesen feleslegesen lott rá. A jelek szerint Fred Cheneyvel nem golyó végzet. Honnan tudja a gyilkos, hogy mit keresünk, Kay? Lehet, hogy a töltényhüvelyt. De lehet, hogy mást. Nem tudja, milyen állapotban voltak a holttestek, amikor rájuk találtunk. Mi azt nem tudjuk, mit muvelt a párral, o meg azt, hogy mire akadtunk boncolás közben. És feltehetően nem a cikk megjelenése után rohan ki a tetthelyre, hanem egy-két hetet vár, amíg elcsitul a vihar.
- Kétlem, hogy a félrevezető taktikája beválik -jelentettem ki.
- Aki mer, az nyer. A gyilkos nyomot hagyott. Oktalanság lenne nem élni a kínálkozó lehetőséggel.
- Ilyen ziccert nem hagyhattam ki. - Követte talán az első négy esetben talált nyomot is? Úgy tudom, mindegyikjárműben hagyott a gyilkos egy kor bubit. Ezt a részletet eddig nagy igyekezettel titkolta.
- Kitalálja? - kérdezte, és arcizma sem rándult. Még csak meglepettnek sem látszott.
- Igaz?
- Igen.
- És a Harvey-Cheney-ügyben is talált kártyát?
- Wesley a terem másik végébe nézett, és odaintette a pincért. A fiilet mignon-t ajánlom - mondta étlapjára pillantva. - Vagy a báránybordát.
- Rendeltem, de a szívem vadul zakatolt. Rágyújtottam, de képtelen voltam lazítani. Agyam kétségbeesetten kereste a kitörési pontot.
- Nem felelte a kérdésemre.
- Nem látom be, mennyiben érinti ez a nyomozásban játszott szerepét - válaszolta.
- A rendőség órákig nem értesített, nem hívott a helyszínre.
- Mire odaértem, a holttesteket elmozdították, megérintették őket. A nyomozók nem közlik, amit, tudnak, maga arra kért, hogy határozatlan ideig senkivel se közöljem Fred és Deborah halálának okát és az elkövetés módját. Pat Harvey közben bírósági végzéssel fenyeget, amiért nem adom ki a vizsgálati eredményeket. - Elhallgattam. Wesley nyugodt maradt.
- Végül - folytattam egyre élesebb modorban - visszamegyek a tetthelyre, miközben fogalmam sincs, hogy megfigyelnek, és a bizonyítékot, amit felveszek, cselből tették oda. Maga ezek után úgy véli, hogy ezeknek az eseteknek a részletei nem érintik a nyomozásban játszott szerepemet? Hiszen már abban sem vagyok biztos, hogy bármi szerepet játszom a nyomozásban! Maga mindenesetre gondoskodik róla, hogy ne játsszak.
- Nem akadályozom semmiben.
- Ha nem maga, hát más. Hallgatott.
- Tudnom kell, ha Deborah dzsipjében vagy másutt kor bubit találtak. Ez összekapcsolná az öt pár meggyilkolását. Nagyon is sok közöm van ahhoz, ha Virginiában szabadon kószál egy sorozatgyilkos.
- Wesley kijátszotta az éberségem. - Mennyit árult el Abby Turnbullnak?
- Semmit - vágtam rá, de majd kiugrott a szívem.
- Találkozott vele, Kay. Ezt, ugye nem tagadja.
- Mark árulta el magának. Ugye maga sem tagadja.
- Mark csak akkor tudna arról, hogy maga Richmondban és Washingtonban Abbyvel találkozott, ha maga elmondta volna neki. Egyébként sem lenne oka rá, hogy értesítsen róla.
- Mereven néztem. Vajon Wesley honnan tudja, hogy Washingtonban találkoztam Abbyvel, hacsak onnan nem, hogy Abbyt figyelik?
- Mark felhívott, amikor Abby Richmondban nálam járt, és a telefonban ezt meg is említettem neki. Azt állítja, hogy Mark errol egy szót sem szólt magának?
- Azt.
- Akkor honnan tud róla?
- Van, amit nem árulhatok el magának. Vakon meg kell bíznia bennem.
- A pincér letette elének a salátát. Szóltanul ettünk. Wesley csak akkor törte meg a csendet, amikor kihozták a második fogást.

- Nagy nyomás nehezedik rám - vallotta be csendesen.
- Látom. Kimerült, agyonhajszolt.
- Kösz, doki - jegyezte meg ironikusan.
- Más szempontból is megváltozott - ütöttem a vasat.
- Ezt csak maga látja így.
- Kirekeszt, Benton.
- Megtartom a három lépés távolságot, mert olyan kérdéseket tesz fel, amikre nem tudok válaszolni. Marino szintűgy. És ilyenkor csak no a rám nehezedo nyomás. Érti?
- Próbálok megérteni - mondtam.
- Nem mondhatok el mindent. Ennyivel beéri?
- Nem. Mert pontosan ebben nem értünk egyet. Magának szüksége van olyan információra, amivel én rendelkezem. Nekem meg arra, amivel maga. Elmondom, amit tudok, ha maga is ugyanilyen oszinte velem.
- Meglepett, hogy erre nagyot nevetett.
- Mit gondol, ilyen feltételek mellett köthetünk egyezséget? -kérdeztem állhatatosan.
- Úgy látom, nincs más választásom.
- Nincs bizony.

- Igen, találtunk a Harvey-Cheney-ügyben is egy kor bubit. Igen, tényleg elmozdítottam a testüket, mielőtt maga a helyszínre érkezett, és igenis tudom, hogy nem lett volna szabad, de fogalma sincs, mekkora jelentőségük van a kártyáknak, vagy micsoda problémát okozna, ha bármi is kiszivárogná róluk. Ha példának okáért neszét venné a sajtó. Érje be egyelőre ennyivel.
- Hol volt a kártya? - csaptam le rá.
- Deborah Harvey táskájában. Amikor néhány rendor segítségével megfordítottam a táskát Deborah teste alatt találtuk.
- Azt akarja ezzel mondani, hogy a gyilkos kivitte az erdobe a táskát?
- Igen. Deborah minek vitte volna ki oda?
- A többi esetben a kártyát jól láthatóan a kocsiban hagyta -idéztem az emlékezetébe.
- így van. A kártya elhelyezése újabb következtetés. Miért nem hagyta a dzsipben? Megint csak eltérést mutat, hogy az első négy párnál „Bicycle” márkájú kártyát hagyott. Deborah-nál viszont más márkájút találtunk. Aztán ott vannak az elemi szálak.
- Miféle elemi szálak?
- Bár az oszlásnak indult testekről összeszedtem szálakat, azok jórészt az áldozatok ruhájából vagy kocsijuk ülészetéből származtak. Azonosítatlan szálak - már az a kevés, amit találtam -nem kapcsolták össze az öt esetet, s mindedig nem segítettek a nyomozásban.
- A Deborah és Fred meggyilkolását megelőző négy esetben fehér pamutszálakat fedeztünk fel az elhagyott autók vezetőülésében - árulta el Wesley.
- Micsoda újdonság! - fortyantam fel.
- A szálak elemzését a laborunkban végezték el - magyarázta.
- És miképpen értelmezi ezt?
- A szálak érdekes rendszerbe illeszkednek. Mivel az áldozatok haláluk idején nem viseltek fehér pamutbolmit, adott a következtetés, hogy a szálak az elkövető kerütek a kocsiba, és ez arra mutat, hogy a buncselekmények után a gyilkos vezette az áldozatok autóját. De ezt mindvégig titkoltuk. A ruháról a következő az elméletem. Lehet, hogy egyenruhát viselt, amikor az áldozatokkal összeakadt. Mondjuk, fehér pamutnadrágot, vagy tudom is én, mit. Viszont Deborah Harvey dzsipjében nem találtunk fehér pamutszálakat.
- És mit találtak? - kérdeztem rögtön.
- Semmit, ami most lényeges lenne. Mi több, a kocsik belseje makulátlanul tiszta volt. - Elhallgatott, és levágott egy darabot a sültjéből. - Lényeg, hogy az elkövetés módja ebben az esetben olyan eltérést mutat, ami a többi körülmény ismeretében erosen nyugtalanít.
- Mivel az egyik áldozat a Drogcárno lánya, és még nem vetette el azt az elméletet, hogy anyja drogellenes kampányai miatt Deborah politikai indíttatású buncselekmény áldozata lett -mondtam ki helyette is.
- Wesley bólintott. - Nem hagyhatjuk számításon kívül, hogy Deborah és barátja meggyilkolását megpróbálták úgy beállítani, hogy a többi pár meggyilkolásához hasonlítson.
- Amennyiben haláluk nem függ össze a többi esettel, és bérgyilkos végzett velük, mivel magyarázza, hogy gyilkosuk tudott a kártyáról, Benton? - kérdeztem szkeptikusan. - Hiszen még én is csak most hallottam róluk. Ez a részlet nem került bele az újságokba.
- Pat Harvey tud róla - képeztt el.
- Abby, gondoltam rögtön. És akár le is fogadtam volna, hogy Abby árulta el ezt a tényt Mrs. Harveynek, és hogy ezt Wesley is tudja.
- Mióta tud Mrs. Harvey a kártyákról? - kérdeztem.
- Amikor a lánya dzsipje elokerült, megkérdezett, hogy találtunk-e kártyát. És amikor ráakadtunk a holttestekre, ismét felhívott.
- Sehogy sem értem - csóváltam a fejem. - Honnan tudott erről tavaly ősszel? Úgy hangzik, mintha a másik négy eset

részleteivel már azelőtt tisztában lett volna, hogy Deborah és Fred eltuntek.

- Tudott ezt-azt. Személyes indíttatását megelőzően is érdeklődött a négy pár meggyilkolása iránt.

- Miért?

- Hallotta maga is az elméleteket - mondta. - Kábítószer-túladagolás. Valami új szintetikus kábítószer került forgalomba, a fiatalok bulizni mentek az erdőbe, és meghaltak tőle. Vagy egy drogdíler, aki azt élvezte, hogy egy elhagyatott helyen árulja a cuccot, aztán végignézi, ahogy a párok meghalnak.

-Hallottam az elméleteket - mondtam türelmetlenül -, és semmi sem támasztja alá őket. Az első nyolc halálesetnél negatív toxikológiai eredményt kaptunk.

- Emlékszem rá a jelentésekből - felelte elgondolkodva. - De feltételeztem, hogy a fiataloknak ettől még lehetett közülük droghoz. A holttestekből jóformán csak csontváz maradt. Úgy tunt, nem maradt testszövet, amit elemezni lehetett volna.

- Maradt némi kötő- és izomszövet. Elég, hogy elemezhesük. Például megvizsgálhattuk, van-e kokain vagy heroin a szervezetükben. Legalább arra számíthattunk, hogy benzoilkoogonin vagy morfium metabolitjaira akadunk. A szintetikus kábítószeres körön belül fenilciklidin-hidrokloridnak és amfetaminnak megfelelő anyagokat kerestünk.

- És mi a helyzet a Kínai Fehérrel? - kérdezett rá egy Kaliforniában népszerű, igen hatásos, szintetikus fájdalomcsillapítóra.

-Ha jól tudom, könnyen túl lehet adagolni, és nehéz kimutatni.

- Igaz. Egy milligrammnál kevesebb már halálos lehet, ami azt jelenti, hogy anyag koncentrációja kicsi ahhoz, hogy különleges elemző eljárás, mint például a RIV nélkül kimutatható legyen. - Értetlen arckifejezését látva gyorsan hozzátettem: - Radioimmunológiai vizsgálat, egy olyan eljárás, ami specifikus kábítószerellenanyag reakción alapul. A hagyományos szurovizsgálatoktól eltérően a RIV elenyésző mennyiségű kábítószeret is kimutat, így ezt szoktuk alkalmazni, ha Kínai Fehéret, LSD-t vagy marihuánát keresünk.

- De egyiket sem találták.

- Ahogy mondja.

- És alkoholt?

- Erosen oszlásnak indult testek esetében nagyon nehéz az alkoholt kimutatni. Némelyik vizsgálat negatív volt, mások öt százaléknál kevesebbet mutattak, ami az oszlás következménye is lehetett. Más szóval, egyik sem volt döntő.

- Harvey-nál és Cheney-nél is?

- Kábítószerrel eddig nem találtunk - számoltam be. - Pat Harveyt mennyire érdekelték a korábbi esetek?

- Ne értsen félre - tiltakozott. - Nem állítom, hogy mással sem foglalkozott. De még államügyészként kaphatott tippeket, belső információt, és feltehetően kérdéseket. Politika, Kay. Feltételezem, ha kiderült volna, hogy a virginiai párok halálának a droghoz van köze - vagyis véletlen halálesetek vagy droggal kapcsolatos gyilkosságok -, akkor Pat Harvey aduként használta volna fel kábítószer elleni harcában.

Ez azt is megmagyarázná, Mrs. Harvey miért tunt olyan tájékozottnak, amikor tavaly ősszel nála ebédeltem, gondoltam. Nem kétséges, hogy a halálesetek iránti korábbi érdeklődése miatt irodájában megvolt minden adat.

-Amikor nyomozása nem vezetett sehova - folytatta Wesley -, azt hiszem, felhagyott velem, míg a lánya és Fred el nem tuntek. Képzelteti, hogy akkor hirtelen minden eszébe jutott.

- Igen, nagyon is el tudom képzelni. Mint ahogy azt is, a sors micsoda ironiája lett volna, ha a Drogcárno lányának halálát kábítószer okozza.

- Ne gondolja, hogy Pat Harveynek ez nem jutott eszébe - jegyezte meg komoran Wesley.

Emlékeztető szavaitól ismét feszült lettem. - Joga van tudni az igazat, Benton. Örökké nem tarthatom függőben ezeket az ügyeket!

Intett a pincérnek, hogy hozhatja a kávékat.

- Szükségem van a segítségére, Kay, hogy időt nyerjek.

- Félrevezető taktikája miatt?

- Muszáj megpróbálkoznunk vele, közbeavatkozás nélkül kell lehoznunk a sztorikat. Amint Mrs. Harvey bármilyen anyagot kap magától, kitör a parasztyalázat. Higgye el, e pillanatban magánál is jobban tudom, hogyan reagálna. Azonnal a sajtóhoz fordulna, és közben mindent összekuszálna, amit a gyilkos csapdába ejtésének érdekében tettünk.

- És mi lesz, ha bírósági végzést szerez?

- Az ilyesmi időbe telik. Nem holnap lesz. Húzná még egy kicsit az időt, Kay?

- Még nem magyarázott el mindent a kor bubiról, Benton -emlékeztettem. - Hogy tudhatott egy bányász a kártyalapról? Wesley vonakodva válaszolt: - Pat Harvey nem egyedül gyűjt információkat vagy nyomoz bizonyos ügyekben. Segítőársai, beosztottjai vannak. Más politikusokkal, sok emberrel, köztük képviselőválasztókkal beszél. Minden attól függ, kinek fecsegett ki titkot, és közülük ki akarhatja tönkretenni, feltéve, hogy errol van szó, amit nem állítok.

- Bányászok sorozatgyilkoságnak álcázva - töprengtem. -Csakhogy a bányász hibát követett el. Nem tudta, hogy a kocsi-ba kell tennie a kor bubit. Deborah teste mellett, a táskájában hagyta. Talán olyan személy volt, akinek köze van a csalárd jótékonyági szervezetekhez, amelyek ellen Pat Harveynek tanúskodnia kell?

- Gonosztevokrol van szó, akik más gonosztevoket ismernek. Drogdíleres. Szervezett bunözok. - Elgondolkodva keverte a kávéját. - Mrs. Harvey elég rosszul viseli ezt az egészet. Rettenetesen zaklatott. E percben nem a kongresszusi meghallgatás a legnagyobb gondja.

- Értem. És feltételezem, hogy a meghallgatás miatt nincs valami jó viszonyban az igazságügy-minisztériummal.

Wesley gondosan letette kávéskanalát a csészéje mellé. -Nincs - nézett fel rám. - Az, amit véghez akar vinni, nem sokat használ nekünk. Jó, ha felszámolja a DKAASZ-t, meg a hozzá hasonló csaló szervezeteket. De nem elég. Vádat akarunk

emelni ellenük. A múltban Pat Harvey és a KH, FBI, de még a CIA között is volt sűrűlódás.

- És most? - próbálkoztam.

- Még rosszabb a helyzet, mert most érzelmileg bonyolódott bele, az irodát kénytelen igénybe venni, hogy a lánya meggyilkolása ügyében segítséget kapjon. Alkalmatlan az együttműködés-

re, paranoiás. Igyekszik megkerülni minket, és kezébe venni az irányítást. - Felsőhajtott, és még hozzátette: - Komoly gondot okoz, Kay.

- Bizonyára ő is ezt mondja az irodáról.

Fanyarul elmosolyodott. - Ebben, látja, biztos vagyok.

Szívesen folytattam volna a szellemi pókert, hogy kiderítsem, Wesley titkol-e még előlem bármit is, ezért elejtettem egy újabb információmorzsát. - Úgy tunik, Deborah védekezés közben megsérült a bal mutatóujján. Nem elvágta, hanem odacsaptak a kezéhez, mégpedig egy furészfogas késsel.

- Mutatóujjának melyik részén? - hajolt kissé előre.

- Oldalán - emeltem fel a kezem, hogy megmutassam. - Felül, az első bűtyök közelében.

- Érdekes. Egyáltalán nem tipikus.

- Én is így vélem. Nehéz rekonstruálni, hogyan történhetett.

- Eszerint tudjuk, hogy a gyilkosnál kés volt - gondolkodott Wesley fennhangon. - Ez a tény csak alátámasztja a gyanúmat, hogy valami nem úgy ment, ahogy eltervezte. Váratlan esemény jöhetett közbe. Talán pisztollyal akarta féken tartani oket, és késsel akart ölni. Esetleg el akarta vágni a torkukat. De valami félresikerült. Deborah valahogy elszabadult, mire hátba lőtte, aztán elvágta a torkát, hogy végezzen vele.

- És úgy fektette le oket, ahogy a többieket? - kérdeztem. -Kart karba öltve, arccal lefelé, teljesen felöltözve?

Wesley a falat bámulta a fejem fölött.

A tetthelyek mindegyikén hagyott cigarettacsikkre gondoltam. És a párhuzamokra. A tény, hogy a kártya más márká volt, és más helyen hagyták, még nem bizonyít semmit. A gyilkos nem gép. Rituáléi és szokásai nem tudományos pontosságúak vagy kobe vésett parancsolatok. Mindaz, amit Wesley elárult, beleértve a fehér pamutszalag hiányát a dzsipben, nem erősítette meg az elméletet, miszerint Fred és Deborah meggyilkolása nem kapcsolódik a másik négy esethez. Ugyanazt a zavarodottságot éreztem, amikor Quanticóban jártam, ahol sosem tudtam, hogy a fegyverekben vaktöltény vagy éles loszer van, a helikopterekben bevetésre induló tengerészgyalogosok vagy manövereket szimuláló FBI-ügynökök ülnek, vagy az Akadémia Hogan's Alley-i városrésze valódi-e vagy csak hollywoodi díszlet. Nem gyozkódhattem tovább Wesleyt. Nem fog többet elárulni.

- Késore jár - jegyezte meg. - Hosszú út áll maga előtt. Valamit még tisztázni akartam.

- Nem akarom, hogy ez az ügy veszélyeztesse a barátságunkat,

Benton.

- Ez magától értetődik.

- Ami Mark és köztem történt...

- Nem játszik szerepet - szakított félbe, és hangja határozott, ám kedves volt.

- A legjobb barátja volt.

- Remélem, még most is az.

- Engem hibáztat, amiért Marknak Koloradóba kellett mennie, és itt kellett hagynia Quanticót?

- Tudom, miért ment el - válaszolta. - És nagyon sajnálom, hogy így esett. Az Akadémiának nagy veszteség.

A következő hétfőn mégsem lett semmi az FBI félrevezető taktikájából, amivel a gyilkost akarták elocsalogatni. Lehet, hogy az iroda gondolta meg magát, vagy Pat Harvey aznap adott sajtótájékoztatója akadályozta meg.

Pat Harvey délben állt a tévékamerák elé washingtoni irodájában, mellette Fred Cheney apja még megrendítőbbé tette a hangulatot. Pat Harvey szörnyen nézett ki. A kamerák nyújtotta tekintély és az arcfesték sem takarta el, mennyire lefogyott, és szeme alatt sötét karikák vannak.

- Mikor kezdődtek a fenyegetések, Mrs. Harvey, és milyen jellegűek voltak? - kérdezte egy riporter.

- Az elsőt röviddel azután kaptam, hogy vizsgálni kezdtem a jótékonyági egyletek ügyében. Több mint egy éve - mondta érzelemmentesen hangon. - A levelet richmondi otthonomba küld-

ték Nem óhajtok részletekbe bocsátkozni a fenyegetés jellegét illetően, elég legyen annyi, hogy a közvetlenül családtagjaim ellen irányult.

- És ön úgy véli, a levél összefüggésben volt a DKAASZ-hez hasonló szervezetek elleni vizsgálatával?

- Kétség sem fér hozzá. Más fenyegetést is kaptam, az utolsót két hónappal azt megelőzően, hogy a lányom és Fred Cheney eltuntek.

Bruce Cheney arca tunt fel a képernyőn. Sápadt volt, pislogott a reflektorok vakító fényében.

-Mrs. Harvey...!

-Mrs. Harvey...!

A riporterrek egymás szavába vágta, de Pat Harvey félbeszakította oket, mire a kamera visszassenkelt rá.

- Az FBI tisztában volt a helyzettel, és azon a véleményen voltak, hogy a fenyegetések, a levelek ugyanabból a forrásból származnak - jelentette ki.

-Mrs. Harvey...

- Mrs. Harvey - kiabálta túl egy riporter az általános zsvajt -, nem titok, hogy ön és az igazságügy-minisztérium mást terveznek a jótékonyági szervezetekkel kapcsolatban, érdekellentétbe kerültek a nyomozás során. Azt sugallja, hogy az FBI tudta, hogy az ön családja veszélyben forog, mégsem tett semmit?

- Sugalmazásnál erősebb kifejezést használnék.

-Hozzá nem értéssel vádolja az igazságügy-minisztériumot?

- Nem. Összeesküvéssel vádolom - csattant fel Pat Harvey hangja.

Felnyögtem, és cigaretta után nyúltam, mialatt a hangzavar, az egymást túlordító riporterek lármája tetofokára hágott.

Elvesztettem, gondoltam, miközben hitetlenkedve néztem belvárosi intézetem kis orvosi könyvtárában a tévét.

De a helyzet tovább romlott. És szívemet aggodalom szorította össze, amikor Mrs. Harvey jeges tekintetét a kamerára szegezte, és egymás után döfte kardját a nyomozás minden szereplőjé-

be, köztük belém is. Senkit sem kímélt, nem volt előtte semmi sem szent, még a kor bubit is kitalálta.

Nagyon keveset mondott Wesley azzal, hogy Mrs. Harvey nem működik együtt és gondot jelent. A józan érvelés páncélja alatt haragtól elvakult, bánattól sújtott asszony volt. Bénultan hallgattam, ahogy félreérthetetlenül és kíméletlenül megvádolta a rendőrséget, az FBI-t és az Orvos Szakértői Intézetet az „eltussolás”-ban játszott szerepükért.

- Szándékosan takargatják az igazságot ezekben az ügyekben - mondta befejezésül -, jöllehet ezt mero önzésbol teszik, lelkiismeretlenül kockára téve ezzel emberi életeket.

- Micsoda sóder - motyogta mellettem Fielding, a helyettesem.

- Miféle ügyekben? - kérdezte agresszíven egy riporter. - Lányának és lánya barátjának halálára, vagy a négy másik pár halálára céloz?

- Mindannyiukéra - felelte Mrs. Harvey. - Az összes fiatal férfira és nore, akikre úgy vadásztak, mint az állatokra, és úgy is gyilkolták le oket.

- Mit takargatnak?

- A felelos vagy felelosök kilétét - mondta, mintha biztosan tudná. - Az igazságügy-minisztérium nem avatkozott közbe, hogy megakadályozza ezeket a gyilkosságokat. Politikai okból. Egy szövetségi ügynökség a maga embereit védi.

- Lenne szíves megnevezni, melyik? - csattant fel egy hang.

- Maradéktalanul felfedek mindent, amint végeztem a vizsgálattal.

-A meghallgatáson? - kérdezte valaki. - Arra céloz, hogy Deborah és barátja meggyilkolása...

- Frednek hívták.

Bruce Cheney szólalt meg, és a képernyon hirtelen elkékült arca jelent meg.

Döbbsent csend támadt.

- Fred. A fiam neve Frederick Wilson Cheney. - Az apa hangja

remegett felindultságában. - Nem egyszeruen csak Debbie barátja! O is halott, ot is meggyilkolták. A fiamat! - Torkát fojtogatták a könnyek, és lehajtotta a fejét, hogy ne lássák, amint elsírja magát.

Kikapcsoltam a tévét. Felindult voltam, képtelen voltam nyugton ülni és nézni.

Rose az ajtóban állt, és a fejét csóválta.

Fielding felállt, nyújtózkodott, aztán meghúzta zöld sebészruhája madzagjait.

- Most ásta el magát az egész kibaszott világ előtt - jelentette ki, és kivonult a könyvtárból.

Miközben töltöttem magamnak még egy csésze kávé, rádöbbsentem, mit is mondott Pat Harvey. Úgy hallottam, mintha fejemben egy magnó visszajátszana.

„Vadásztak rájuk, mint az állatokra, és úgy is gyilkolták le oket...”

Szavai nem keltették előre betanult szöveg látszatát. Nem éreztem szónoki fordultnak, sem rögtönzésnek. Egy saját emberét védelmezo szövetségi ügynökség?

Vadászat.

Kor bubi, úgysis mint poharak lovagja. Valaki, aki versenyzonek, bajnoknak tekintette vagy tekinti magát. Aki harcol, mondta Hilda Ozimek.

Lovag. Katona.

Vadászat.

Meggyilkolásukat pontosan kitervelték, módszeresen megtervezték. Bruce Phillips és Judy Roberts júniusban tuntek el.

Testüket augusztus közepén találták meg, amikor elkezdődött a vadászszezon.

Jim Freeman és Bonnié Smyth júliusban tuntek el, testüket a fűrj- és fácánvadász szezon elso napján találták meg.

Ben Anderson és Carolyn Bennett márciusban tuntek el, testük a szarvasvadász szezon idején került elo.

Susan Wilcox és Mark Martin február végén tuntek el, holt-

testük május közepén, a tavaszi pulykavadász szezon alatt került elo.

Deborah Harvey és Fred Cheney a munka ünnepe előtti hétvégén tuntek el, és csak hónapokkal késobb találtak rájuk, amikor az erdot nyúlra, mókusra, rókára, fácánra és mosómedvére vadászó emberek járták.

Nem fedeztem fel rögtön a rendszert, mert az intézetembe kerülő oszlásnak indult, lecsupaszított holttestek többségét vadászok találtak meg. Amikor valaki az erdoben hal meg, vagy ott rejtik el a testét, a leginkább számba jöhető személy, aki rábukkan a maradványokra, a vadász. De könnyen lehet, hogy megtervezték, mikor és hol találjanak rá a párok holttestére.

A gyilkos azt akarta, hogy áldozatait megtalálják, de ne azonnal, ezért nem vadászszézonban ölte meg őket, mert tudta, hogy áldozatait csak akkor fedezik majd fel, ha ismét vadászok járják az erdőket. Addigra viszont a testek oszlásnak indulnak. Elrohad a hús, ahol látható lenne a sérülés, amit okozott. Ha eroszakot követett el, nem marad nyoma magfolyadékknak. A szél elhordja, az eso elmossa a mikronyomok többségét. Még talán annak is jelentősége van, hogy vadászok akadjanak a testekre, mert képzeletében önmagát is vadásznak tekinti. Mind közül a leghatalmasabb vadásznak.

Vadászok állatra vadásznak, gondoltam, amikor másnap délután belvárosi irodám íróasztala mellett ültem. Gerillák, katonai különleges ügynökök és zsoldosok emberekre vadásznak.

Azon az ötvenmérföldes körzeten belül, ahol a párok eltuntek és holtan elokerültek, több katonai létesítmény is volt: Fort Eustis, Langley Field és mások, köztük a CIA katonai akadémiája, amely Camp Peary néven, katonai bázisnak álcázva működött. A „Farm”, ahogy kémregényekben és hírszerzésről szóló dokumentumregényekben nevezték, olyan hely volt, ahol a tiszteteket beszívargás, kivonás, rombolás, éjszakai ejtoernyos ugrások és más titkos hadmuveletek félkatonai tevékenységére képezték ki.

Abby Turnbull rossz felé fordult, és Camp Peary bejáratához jutott, majd napokkal később FBI-ügynökök keresték fel. A szövetségi paranoiások, és eros volt a gyanúm, hogy tudom miért. A Pat Harvey sajtókonferenciája után megjelenő újságcikkeket olvasva ebbéli meggyozodésem még inkább megszilárdult.

Több napilap, köztük a Post is ott hevert az asztalomon. Cikkeiket többször is végigolvastam. A Post cikke Clifford Ring aláírásával jelent meg - az újságíró, aki a Közegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat munkatársait és a tisztii foorvost zaklatta. Mr. Ring engem csak futólag említett ott, ahol sejteni engedte, hogy Pat Harvey meg nem engedett módon visszaél hivatalával, hogy az összes érdekelte megfélemlítse és megfenyegeesse, hogy a lánya halálával kapcsolatos adatokat átadják neki. Ennyi is elég volt hozzá, hogy eltunodjem, vajon nem Mr. Ring-e Benton Wesley médiaforrása, az, aki az FBI hamis információit kiszivároztatja, és ezt még nem is nagyon bántam volna. Nyugtalanítóan csupán a megjelent történetek lényegét találtam. Azt, amit a hónap szenzációs leleplezéseként tállalt sztorinak hittem, egy olyan asszony kolosszális sárba tiprásaként kürtölték világgá, akit hetekkel elotte még az Egyesült Államok lehetséges alelnökeként emlegettek. Szó se róla, Pat Harvey kirohanása a sajtókonferencián enyhén szólva is meggondolatlanság, de legjobb esetben is korai volt. Azt azonban mindenképp furcsállot-tam, hogy senki nem próbált vádjainak utánajárni. Az ügyben szereplo újságírók még attól is tartózkodtak, hogy kormányhivatalnokoktól a szokásos, gyanút ébreszto „nem nyilatkozom” kitéltet vagy más kétértelmu kifogásokat begyujtsék, amit máskor eloszeretettel tesznek.

A média egyetlen vad után vetette magát, mégpedig Mrs. Harvey után, akit kíméletlenül üzött. Az egyik vezércikk címe így szólt: MÉSZÁR-GATE-ÜGY? Nevetségessé tették, nemcsak írásban, de karikatúrákon is. Az ország egyik köztiszteletnek örvendo vezetőjét hisztis noként intézték el, akinek „forrásai” között egy dél-karolinai médium van. Még legkitartóbb szövetségesei is cserbenhagyták, fejüket csóválták, ellenségei együttérzésbe csomagolt támadással ravaszul elbántak vele. „Elviselhetetlen személyes vesztesége fényénél természetesen értheto a reakciója” nyilatkozta egy demokrata párti ócsárlója, „ezért bölcs eljárásnak tartom, ha elnézzük tapintatlanságát. Vádjait egy mélységesen feldúlt elme nyugének s nyilainak tudjuk be.” Egy másik szerint az, ami „Pat Harveyval történt, a kibírhatatlanul gyötrel-mes személyes problémák okozta önpusztítás tragikus példája.”

Deborah Harvey boncolási jegyzokönyvét befuztem az írógépembe, kifestovel áthúztam a „függoben lévo” kifejezést a halálozási ok és mód rovatban. Helyette azt gépeltem be, hogy „gyilkosság” és „a hát alsó részén ejtett lott seb és vágott sebek következtében kivérzés”. Miután kiigazítottam Deborah halotti bizonyítványát és REJ-1 jelentését, eloremmentem és fénymásolatot készítettem mindkettorol. Azután egy kísérolevelet írtam hozzájuk, amelyben magyarázatot fuztem megállapításaimhoz, és elnézést kértem a késedelemért, amit a még mindig csak ideiglenes toxikológiai eredmények kivárásának tulajdonítottam. Ennyit tehettem Benton Wesleyért. Pat Harvey nem tolem hallja, hogy Wesley rákényszerített, hogy meghatározatlan ideig tartsam függoben Deborah törvényszéki orvostani vizsgálatának eredményeit.

Harveyék megkapnak mindent: az általános és mikroszkopikus eredményeket, a tényeket, hogy a toxikológiai eredmények elsore negatívok lettek, hogy Deborah alsó ágyékcsigolyájába golyó fúródott, kezén védekezés közben mély sebet ejtettek, ruhája, illetve ruhája maradványainak részletes leírását. A rendőség elokerítette fülbevalóját, óráját és a születésnapjára Fredtol kapott gyurujét.

Fred Cheney jelentéseinek másolatát is elküldtem az apának, bár fia halálozási módjához csak annyit írhattam, hogy gyilkosság történt, a halálozási ok rovatba pedig azt, hogy „meghatározatlan eroszakos cselekmény”.

A telefon után nyúltam, Benton Wesley hivatali számát tárcsáztam, ahol azt felelték, hogy nincs bent. Azonnal az otthoni számát hívtam.

- Elküldtem a szülöknek a jelentéseket - közöltem vele, amikor a telefonhoz jött. - Csak azt akartam, hogy tudja. Csend.

Végtelen nyugalommal szólalt meg: - Látta a sajtókonferenciát, Kay?

- Igen.

- És olvasta a mai lapot?

- Megnéztem a sajtókonferenciát, és elolvastam az újságokat. Tisztában vagyok vele, hogy Pat Harvey öngólt rúgott.

- Attól tartok, inkább politikai öngyilkosságot követett el.

- Amelyhez minden segítséget megkapott.

Kis szünet után Wesley így szólt: - Mirol beszél?

- Szívesen kifejtem ma este. Személyesen.

- Itt? - kérdezte rémülten.
- Igen.
- Izé, ez nem valami jó ötlet. Ma este nem.
- Sajnálom. De nem várhat.
- Kay, nem érti, mirol van szó. Bízzon bennem...
- Nem, Benton - szakítottam félbe. - Most nem.

10.

Jeges szél szaggatta a fák sötét árnyait, a hold halvány fényénél a táj idegennek és baljósnak tunt, amikor Benton házához hajtottam. Közvilágítás elvértve akadt, a vidéki utakat úgy-ahogy jelölték be a térképen. Végül megálltam egy falusi boltnál, ami előtt egyetlen járdaszigeten benzinkutak álltak. Felkapcsoltam a belső világítást, úgy tanulmányoztam a papírra lefirkantott útbaigazítást. Reménytelenül eltévedtem.

Láttam, hogy a bolt már bezárt, de a bejárat mellett felfedeztem egy pénzbedobós telefont. Közelebb álltam, kiszálltam, de nem kapcsoltam le a reflektort, és a motort is járva hagytam. Wesley számát tárcsáztam, és felesége, Connie vette fel a kagylót.

-Tényleg nagyon elkeveredett - mondta, amikor nem kis gonddal elmagyaráztam, merre vagyok.

- Ó, istenem - nyögtem fel.

- Nincs olyan messze, ne aggódjon. A gond csak az, hogy onnan, ahol van, nagyon bonyolult idejönni. - Némi töprengés után határozott. - Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha nem mozdulna onnan, Kay. Üljön be a kocsiba, és zárja magára. A legegyszerűbb, ha magáért megyünk, és követ minket. Tizenöt perc múlva ott vagyunk, rendben?

Hátramenetben kiálltam a bolt elöl, az úthoz közelebb parkoltam le, bekapcsoltam a rádiót, és vártam. Percek óráknak tuntek. Egyetlen kocsi sem járt arra. Reflektorom fényénél fehér kerítést láttam, azon túl deres legelőt. A hold fakó fényszilánk volt, amely ködös sötétségben úszott. Több cigarettát is elszívtam, szemem ide-oda cikázott.

Eltunodtem, ilyen érzés lehetett-e a meggyilkolt pároknak is.

Milyen volt, amikor mezítláb, megkötözve a sötét erdobe kényszerítették őket. Tudniuk kellett, hogy meg fognak halni.

Kimondhatatlan rémület járhatta át a szívüket, hogy elobb mit tesz majd velük. Unokahúgomra, Lucyra gondoltam. Anyámra, húgomra, barátaimra. Gyötrelmesebb szeretteink fájdalma, élete miatt aggódni, mint saját életünket félteni. Nézttem, ahogy a reflektorok fénypontjai egyre fényesebbek lesznek a keskeny, sötét út végén. Ismeretlen autó fordult be, és állt meg nem messze az enyémtől. Amikor megpillantottam a vezető arcélét, áramütésként futott végig ereimben az adrenalin.

Mark James szállt ki a kocsiból, amely feltehetően bérelt kocsi volt. Letekertem az ablakot, és felnéztem rá. A döbbenettől szólni sem bírtam.

- Szia, Kay.

Wesley szólt, hogy ma este nem lenne alkalmas, megpróbált lebeszélni, és most értettem meg, miért. Markot várta. Talán Connie kérte meg Markot, hogy jöjjön elém, de lehet, hogy Mark ajánlkozott. El sem tudtam képzelni, hogy reagáltam volna, ha besétálok Wesley ajtaján, és a nappaliban megpillantom Markot.

- Labirintus innen Benton házához - jegyezte meg Mark. -Azt ajánlom, hagyd itt a kocsid. Nem lesz baja. Később visszahozlak, így nem kell bajlódni a navigálással.

Szó nélkül közelebb álltam a bolthoz, aztán átszálltam a kocsijába.

- Hogy vagy? - kérdezte csendesen.

- Jól.

- És a család? Lucy?

Lucy még mindig kérdezősködött róla. Sosem tudtam, mit feleljek.

- Jól - feleltem ismét.

Elnéztem arcát, eros kezét a kormányon. Minden körvonal, vonás és ér ismeros és csodálatos. Szívem belefájdult az érzésekbe. Abba, hogy egyszerre szeretem és gyulölöm.

- Munka terén minden rendben?

- Ne légy már ilyen átkozottul udvariaskodó, Mark!

- Jobban szeretnéd, ha udvariatlan lennék, mint te?

- Nem vagyok az.

- Mi az ördögöt vársz, mit mondjak? Hallgatás volt a válaszom.

Bekapcsolta a rádiót, és elindultunk az éjszakába.

- Tudom, hogy kínos a helyzet, Kay. - Elorenézett. - Benton javasolta, hogy jöjjenek eléd.

- Milyen figyelmes - mondtam maró gúnynal.

- Nem így értettem. Ragaszkodtam volna hozzá, ha o nem kér meg rá. Nem sejtetheted, hogy itt vagyok.

Éles kanyar után befordultunk Wesley negyedébe. Amikor beálltunk Wesley felhajtójára, Mark megjegyezte: - Úgy érzem, nem árt, ha figyelmeztetlek, Benton nincs valami jó hangulatban.

- Én sem - feleltem hűvösen.

Tuz égett a nappali kandallójában, és Wesley a közelében ült; nyitott aktatáska fedele támaszkodott a széklábnak, a közeli asztalon pohár ital. Nem állt fel, amikor beléptem, csak biccentett, amikor Connie hellyel kínált a kanapén. Én az egyik végében, Mark a másikban ült le.

Connie kiment, hogy kávét hozzon, és azonnal belevágtam. -Nem tudom, mennyire avattak bele ezekbe a dolgokba, Mark.

- Nincs mit tudni. Quanticóban voltam pár napig. És mielőtt holnap visszamegyek Denverbe, az éjszakát Bentonnál és Connie-nál töltöm. Nincs közöm a nyomozáshoz, nem osztottak be ezekre az esetekre.

-Rendben. De tudsz rólok. - Kíváncsi voltam, Benton és Mark mirol beszéltek, míg megérkeztem. Kíváncsi voltam, Benton mit mesélt rólam Marknak.

- Tud - felelte Wesley.

-Akkor mindkettőtől kérdezem - kezdtem. - Az iroda csalta kelepcébe Pat Harveyt? Vagy a CIA?

Wesley nem mozdult, és arckifejezése sem változott. - Miből jutott arra a következtetésre, hogy torbe csalták?

- Az iroda félrevezetési taktikája kétségtelenül túllépte a gyilkos csapdába ejtését. Pat Harvey jó hírért is tönkre akarták tenni, és ebben a sajtó igen sikeresen közreműködött.

- Ekkora befolyása még az elnököknek sincs. Ebben az országban semmiképp.

- Ne sértsen meg azzal, Wesley, hogy hülyének néz - förmed-tem rá.

- Elore látható volt, amit Pat Harvey tett. Maradjunk ennyiben - mondta Wesley. Keresztbe tett lábát megcserélte, és italért nyúlt.

- És maga ásott vermet - folytattam.

- A sajtókonferencián senki sem emelt szót mellette.

- Nem számít, mert nem is volt rá szükség. Valaki gondoskodott róla, hogy nyomtatásban a vádjai egy dühöngő orült összefüggéstelen szavainak tunjenek. Ki készítette fel az újságírókat, a politikusokat, Mrs. Harvey korábbi szövetségeseit? Ki szivárogtatta ki, hogy médiumhoz fordult? Maga volt?

-Nem.

- Pat Harvey tavaly szeptemberben beszélt Hilda Ozimekkel - mondtam tovább. Mostanáig errol egy szó sem jelent meg az újságokban, vagyis eddig nem tudott róla a sajtó. Övön aluli ütés, Benton. Maga mondta nekem, hogy az FBI és a titkosszolgálat többször is igénybe vette Hilda Ozimek segítségét. Az isten szerelmére, Mrs. Harvey sem vehette az ötletet máshonnan!

Connie megjelent a kávémmal, és ahogy jött, olyan gyorsan távozott is.

Éreztem magamon Mark tekintetét, a feszültséget. Wesley továbbra is a tuzbe nézett.

- Úgy hiszem, tudom, mi az igazság. - Nem is próbáltam felháborodásomat leplezni. - És most ki is mondom. Ha most nem hajlandó a segítségemre lenni, akkor, azt hiszem, a továbbiakban maga sem tarthat igényt az enyémmre.

- Mire céloz, Kay? - nézett rám Wesley.

- Ha meghal még egy pár, nem garantálom, hogy az újságíróknak nem jut tudomására, mi is folyik itt...

- Kay. - Mark szakított félbe, de én nem néztem rá. Mindent elkövettem, hogy kizárjam a beszélgetésből. - Nem akarhatsz abba a hibába esni, mint Mrs. Harvey.

-Nem állítanám, hogy Mrs. Harvey baklövést követett el - mondtam. - Szerintem igaza van. Valamit tényleg megpróbálnak eltussolni.

- Gondolom, elküldte neki a jelentéseit - szólalt meg Wesley.

- El. Nem játszom többé szerepet ebben a manipulációban.

- Hiba volt.

- Az volt a hiba, hogy hamarabb nem küldtem el.

- A jelentésébe a Deborah testébol eltávolított golyó is belekerült? Pontosabban az, hogy egy kilenc milliméteres Hydra-Shok lövedék volt?

- A kaliber és a márka a lofegyver-jelentésben szerepel - világosítottam fel. - Ahogy rendorségi jelentéseket sem postázok, ugyanúgy lofegyver-jelentéseket sem, mivel egyik sem tartozik az intézetem hatáskörébe. De érdekel, hogy miért izgatja annyira ez a tény.

Amikor Wesley nem felelt, Mark avatkozott közbe. - Benton. Ezt el kell simítanunk. Wesley továbbra sem szólt.

- Úgy érzem, tudnia kell - erosködött Mark.

- Azt hiszem, tudom is - szólaltam meg. - Szerintem az FBI okkal tart attól, hogy a gyilkos egy rossz útra tért szövetségi ügynök. Nem kizárt, hogy Camp Pearybol.

Szél jajongott a ház körül. Wesley felállt, hogy megpiszkálja a tüzet. Rátett még egy hasábot, félretolta a hamut. Húzta az idot. Amikor visszaült, italáért nyúlt, és végre megszólalt: - Hogy jutott erre a következtetésre?

- Nem érdekes - feleltem.

- Valaki közvetlenül magának mondta?

-Nem Nem közvetlenül. - Elovettem a cigarettám. - Mióta gyanakszik erre, Benton?

-Tétován felkelt: - Talán jobb, ha nem avatom be a részletekbe. Komolyan mondom. Teher lenne csak. Elviselhetetlen teher

- Már így is épp elég nyomja a vállam. És elegendem van, hogy félrevezetésbe botlom lépten-nyomon.

-Adj a szavát, hogy amirol itt szó lesz, hatszemközt marad

- Túl jól ismer ahhoz, hogy emiatt aggódnia kelljen

- Camp Peary nem sokkal azután került a látóterünkbe, hogy elkezdodtek a gyilkosságok.

- Közelsége miatt?

Wesley Markra pillantott. - Inkább te részletezd - mondta

Odafordultam, és ránéztem a férfit, akivel egykor megosztottam az ágyam, és aki álmaimat uralta

Tengerészkek kordbársony nadrágot, piros-fehér csíkos ox-fordból varrt inget viselt, amit régebben gyakran láttam rajta. Ápolt volt, hosszú lábú. Sötét haja oszult a halántékán, szeme zöld, álla eros, vonásai finomak, és beszéd közben kicsit most is gesztikulált és enyhén eleredt.

- Részben a CIA-nak is köze van hozzá - magyarázta Mark - mert az esetek Camp Peary közelében történtek. És biztosra veszem, hogy nem ér meglepetésként a hír, hogy a CIA tudomással bír majdnem mindenről, ami a kiképzőtábor körül történik. Többet tudnak, mint bárki is gondolná, és manóvereikbe tulajdonképpen gyakran belevonnak környékbeli helyeket és lakosokat.

- Miféle manóverekbe? - kérdeztem

- Például megfigyelésbe. A Camp Pearyben kiképzés alatt álló tisztek sokszor gyakorolják a megfigyelést. Jobb kifejezés híján a helyi lakosokat tekintik kísérleti nyúlaknak. Nyilvános helyeken éttermekben, bárókban, bevásárlóközpontokban megfigyelnek embereket. Kocsival, gyalog követik őket, fényképeket készítenek és így tovább. Természetesen a megfigyelőknek fogalmuk sincs róla, mi folyik. És gondolom, nem származik belőle bajuk, bár feltehetően nem repesnének a boldogságtól, ha tudnák, hogy követik, figyelik és lefilmezik őket.

- Én sem hiszem - feleltem kényelmetlenül.

- A manóverek között gyakorlatok is vannak - folytatta. - Egy ügynök úgy tesz, mintha lerobbant volna a kocsija, megállít egy másik autóst, hogy segítséget kérjen tőle. Kipróbálja, meddig tud elmenni, mennyire képes megnyerni az idegen bizalmát. Rendőrek adja ki magát, autómesto sofőrjének, bárminek. Tengerentúli hadmuveletekhez gyakorolnak. A kiképzés része, hogy miként kémkedhetnek úgy mások után, hogy utánuk ne kémkedjenek.

- És ez egy olyan modus operandi, ami talán megfelel annak, ami a párokkal történt - szúrtam közbe.

- Ez a lényeg - vette át a szót Wesley. - Camp Pearyben valaki aggódni kezdett. Megkértek minket, hogy figyeljünk oda, mi történik. Aztán, amikor a második pár is meghalt, és az eljárás mód ugyanaz volt, mint az első esetben, kialakult egy rendszer. A CIA-nál kitört a pánik. Tudja, Kay, amúgy is paranoiások, és legkevésbé az hiányzott, hogy kiderüljön, egyik ügynökük emberek meggyilkolását gyakorolja.

- A CIA sosem ismerte el, hogy Camp Peary az első számú kiképzőtábor - jegyeztem meg.

- Ennek ellenére köztudott - nézett a szemembe Mark. - De igazad van, a CIA egyetlenegyszer sem ismerte ezt el a nyilvánosság előtt. És a jövőben sem akarják.

- Egy okkal több, hogy ne akarják, hogy ezeknek a gyilkosságoknak közük legyen Camp Pearyhez - jegyeztem meg, és az járt a fejemben, mit érezhet Mark. Talán semmit, gondoltam.

- Még egy rakás más okuk is lehet - vette át ismét a szót Wesley. - A hírverés katasztrofális lenne, és mikor olvasott utoljára dicséret szavakat a CIA-ról? Imelda Marcost lopással és csalással vádolták, a védelem pedig azt állította, hogy Marcosék minden ügylete a CIA tudtával és batorításával zajlott le...

Ha nem érezné semmit, nem lenne olyan feszült, és nem félné úgy rám nézni.

- ... Azután kiderült, hogy Noriegát is a CIA pénzelte - érvelt Wesley. - Nem is olyan régen került nyilvánosságra, hogy egy szíriai kábítószercsempésznek nyújtott CIA-védelem jóvoltából került bomba a Pan Am 747-esre, ami Skócia felett felrobbant, és kétszázhetven ember életét oltotta ki. Nem is szólva a mostanában felröppentett hírről, miszerint a CIA Ázsiában véres kábítószer-háborúkat pénzel, hogy az ottani kormányokat destabilizálja.

- Képzelted, hogyan reagálna a közvélemény, ha kiderülne, hogy Camp Pearyból egy ügynök tizenéves szerelmespárokat gyilkol meg - mondta Mark, és nagy nehezen elfordította rólam a tekintetét.

- Elképzelted - mondtam, és akaratomat megfeszítve próbáltam a beszélgetésre koncentrálni. - De miért olyan biztos a CIA abban, hogy közülük követi el valaki a gyilkosságokat? Van megalapozott bizonyítékuk, és ha igen, mi az?

- Jobbára közvetett bizonyítékuk van - felelte Mark. - A kártya otthagytásának katonás felhangja van. A hasonlóságok, amelyek az esetek belső rendszere, valamint a Farmon és a közeli kisebb-nagyobb városokban zajló manóverek között fennállnak. Az erdő területek, ahol a holttesteket megtalálják, hasonlítanak a Camp Pearyben található „gyilkossági övezetekhez”, ahol az ügynökök kézigránatokkal, automata fegyverekkel gyakorolnak, felhasználva hivatásuk minden segédeszközét, mint például a sötét erdőben való tájékozódást elősegítő éjjellátó készüléket. Védekező kiképzést is kapnak; megtanítják őket, hogyan fejezzék le valakit, hogyan nyomorítsanak és öljenek meg valakit pusztán kézzel.

- Amikor a párok boncolásakor nem derült ki, mi okozta a halálukat - folytatta Wesley -, óhatatlanul is megfordult a fejükben, hogy nem végeztek-e velük fegyver nélkül. Például nem fojtották-e meg őket. Vagy a torok elvágása is gerilla harcmodorra utal, mert így gyorsan és hangtalanul lehet kiiktatni az ellenséget. A légcso átmetszése után az áldozat nem tud segítségért kiáltani.

- De Deborah Harveyt lelőtték - vetettem ellen.

- Automata vagy félautomata fegyverrel - mondta Wesley. - Pisztollyal vagy esetleg egy Uzihoz hasonló fegyverrel. A loszer eltér a megszokottól; jobbára rendőrök, zsoldosok és olyanok használják, akik emberi célpontra lőnek. A szarvasvadászatra nem jellemzőek a robbanógolyók, vagy a Hydra-Shok töltény. - Elhallgatott, majd így folytatta: - Ennek tudatában talán már tisztábban látja, miért nem akartuk, hogy Pat Harvey tudomással bírjon a lánya ellen használt fegyver és loszer típusáról.

- És a fenyegetések, amiket Mrs. Harvey említett a sajtókonferencián? - kérdeztem.

- Igazat mondott - felelte Wesley. Az Országos Kábítószerellenes Programiroda élére történt kinevezése után nem sokkal valaki valóban többször is megfenyegette őt és a családját. Az viszont nem igaz, hogy az iroda nem vette a fenyegetéseket komolyan. Korábban is megfenyegették, és minden esetben komolyan vettük. Sőt, elképzelésünk van róla, ki áll a

mostanában történt esetek mögött, és meggyozodésem, hogy ezeknek nincs közülük Deborah meggyilkolásához.

- Mrs. Harvey egy „szövetségi ügynökségre” is célzott - vettem fel. - Vajon a CIA-re gondolt? Tud arról, amit most elmondott neked?

- Épp ez aggaszt - vallotta be Wesley. - Megjegyzéseiből arra következtetek, hogy van valami fogalma a történetek háttéréről, és a sajtókonferencián elhangzottak csak növelik az aggodalmam. Lehet, hogy a CIA-re célzott. Az is lehet, hogy nem. De bámulatos hálózattal rendelkezik. Eloszor is hozzáfér a CIA adataihoz, feltéve, hogy kábítószer-kereskedelemmel kapcsolatosakat keres. Még nyugtalanítóbb, hogy igen közeli barátságban fuzi az ENSZ egyik volt nagykövetéhez, aki az elnök külföldi hírszerzési tanácsadó testületének tagja. A testület tagjaink bármikor bármilyen témában joguk van szigorúan titkos hírszerző-eligazításon részt venni. A testület pedig tisztában van azzal, hogy mi folyik, Kay. Nem lehetetlen, hogy Mrs. Harvey mindenről tud.

- Tehát Martha Mitchell-módra csalták kelepcébe? - kérdeztem. - Gondoskodtak róla, hogy esztelen, megbízhatatlan no benyomását keltse, hogy amikor titkokat szeloztet meg, senki se higgyen neki?

Wesley végighúzta a hüvelykujját pohara szélén. - Szerencsétlen helyzet. Irányíthatatlan volt, együttműködésre képtelen módon viselkedett. A dolog iróniája, hogy érthető okoknál fogva még nála is jobban végére akarunk járni, hogy ki ölte meg a lányát. Mindent megteszünk, amire csak képesek vagyunk, mindent mozgósítunk, ami csak eszünkbe jut, hogy megtaláljuk ezt a személyt vagy személyeket.

- Az, amit mond, minden kétséget kizáróan szöges ellentétben van korábbi feltevésével, miszerint Deborah Harveyt és Fred Cheneyt felbérelt gyilkos ölte meg, Benton - mondtam dühösen. - Vagy akkor csak ködösített, hogy elrejtse az iroda valóságos félelmeit?

- Nem tudom, hogy bérgyilkos ölte-e meg őket - válaszolta komoran. - Oszintén szólva, igen keveset tudunk biztosan. Amint már említettem, politikai oka is lehet a haláluknak. De ha egy bekattant CIA-ügynökkel vagy hasonlóval van dolgunk, akkor az öt pár halála tulajdonképpen összefügg, és sorozatgyilkosságról kell beszélnünk.

- Lehet, hogy kiterjesztésről van szó - dobta fel Mark az ötletet. - Pat Harvey sokat szerepelt a hírekben, kivált az elmúlt évben. Ha egy gyilkossági manövereket gyakorló CIA-ügynök a tettes, talán úgy döntött, hogy egy alelnökjelölt lányát veszi célba.

- És így fokozta az izgalmat, a kockázatot - magyarázta Wesley. - A Közép-Amerikában, Közép-Keleten végrehajtott hadmuveletekhez, politikai semlegesítésekhez, kiiktatásokhoz hasonló gyilkosságokat követ el. Más szóval, merényleteket hajt végre.

- Ha jól tudom, a CIA nem vehet részt politikai merényletekben, legalábbis a Ford-korszak óta - jegyeztem meg. - Sot mi több, a CIA még olyan puccskísérlethez sem nyújthat segítséget, amelyben egy külföldi vezető élete veszélybe kerülhet.

- Így van - helyeselt Mark. - A CIA-nek valóban nem lehet köze ilyesmikhez. Vietnamban az amerikai katonáknak sem lett volna szabad civileket gyilkolniuk. A rendőröknek sem szabad túlzott erővel fellépni a gyanúsítottakkal és az elítéltekkel szemben. De személyekre leszukítva néha ellenorizhetetlenné válnak a dolgok. Megszegik a szabályokat.

Akaratlan is Abbyre gondoltam. Vajon mennyit tud ebből? Mrs. Harvey mit árult el neki? A könyv, amit Abby ír, valójában arról szól? Nem csoda, hogy telefonlehallgatásra gyanakszik, és azt hiszi, követik. A CIA, az FBI, de még az elnök külföldi hírszerzési tanácsadó testülete is, amely egyenesen az Ovalis Irodával van összeköttetésben, jó okkal aggódnak Abby könyve miatt, Abbynek pedig minden oka megvan, hogy üldözési mániában szenvedjen. Lehet, hogy komoly veszélynek tette ki magát.

Lecsendesült a szél, könnyű köd telepedett a fák csúcsára, amikor Wesley becsukta mögöttük az ajtót. Miközben Markot az autóhoz követtem, az elmondottak megerosítottak és elszánttá tettek, ugyanakkor bizonytalanabb voltam, mint annak elotte. Nem szóltam, míg Wesley lakónegyedét el nem hagytuk. - Felháborító, ami Pat Harveyval történik. Elveszíti a lányát, és most még a karrierjét és a jó hírét is tönkreteszik.

- Bentonnak semmi köze a sajtóhoz eljuttatott kiszivárogtatásokhoz, vagy ahogy te fogalmaztál, „kelepcéhez” - mondta Mark, és le nem vette szemét a keskeny, sötét útról.

- Nem arról van szó, hogy én hogyan fogalmazok, Mark.

- Csak arra utaltam, amit mondtál - felelte.

- Nagyon jól tudod, mi folyik. Ne játszd meg nekem a naivat.

- Benton minden tole telhetot megtesz érte, de Pat Harvey személyes bosszút esküdött az igazságügy-minisztérium ellen. És Benton csak egy az ellene fenekedo szövetségi ügynökök közül.

- A helyében én is így éreznék.

- Ahogy ismerlek, ezen nem is csodálkozom.

- Pontosan mire célzól ezzel? - fortyantam fel. Haragom, amelynek Pat Harveynél mélyebb okai voltak, hirtelen felszínre tört. - Semmire.

Percek teltek el, és egyre nőtt a feszültség. Nem ismertem fel az utat, amelyen haladtunk, de tudtam, hogy együtt töltött idonk vészesen fogy. A következő pillanatban Mark befordult a bolt parkolójába, és megállt a kocsim mellett.

- Sajnálom, hogy ilyen körülmények között láttuk viszont egymást - mondta halkan Mark.

Nem feleltem, mire hozzátette: - De nem sajnálom, hogy viszontláttalak, nem sajnálom, hogy megtörtént.

- Jó éjt, Mark. - Keztem kikászálódni a kocsiból.

- Ne, Kay. - Kezét a karomra tette. Nem moccantam. - Mit akarsz?

- Beszélgetni. Kérlek.

- Ha annyira szeretnél beszélgetni, akkor eddig miért nem kerítettél sort rá? - kérdeztem érzésektől fuldokolva, és elhúztam a

karom. - Hónapok óta egyetlen istenverte alkalommal sem próbáltál szót váltani velem.

- Ez rád is áll. Tavaly összel felhívtalak, mégsem hívtál vissza.

- Tudtam, mit fogsz mondani, és nem akartam hallani - feleltem, és éreztem, hogy most o is kezd dühös lenni.

- Bocsáss meg. Elfelejtettem, hogy rendelkezel azzal a titokzatos képességgel, hogy olvasni tudsz a gondolataimban. -

Mindkét kezét a kormányra tette, és egyenesen maga elé bámult.

- Azt akartad bejelenteni, hogy nem látsz esélyt a kibékülésre, hogy vége köztünk mindennek. És nem vágytam arra, hogy kimondva halljam, amit úgylis sejtettem.

- Gondolj, amit akarsz.

- Ennek semmi köze ahhoz, hogy mit akarok gondolni! - Gyulöltem, amiért képes így kihozni a sodromból.

- Nézd - vett egy mély levegot. - Mit gondolsz, van rá esély, hogy tuzszünetet kössünk? Elfelejtünk a múltat?

- Nincs.

- Szuper. Kösz, hogy ilyen józanul állsz hozzá. Legalább megpróbáltam.

- Megpróbáltad? Ugyan mit? Mennyi ideje is volt? Nyolc, kilenc hónapja, hogy elmentél? Mi az ördögöt próbáltál, Mark? Nem tudom, mit kérsz, de a múltat elfelejtetni lehetetlen. Lehetetlen, hogy összefussunk, és úgy tegyünk, mintha semmi sem történt volna közöttünk. Nem vagyok hajlandó így viselkedni.

- Erre nem is kérlek, Kay. Csak azt kérdezem, elfelejlhetnének-e a veszekedéseket, a haragot, mindazt, amit akkor egymás fejéhez vágunk.

Oszintén nem emlékeztem már pontosan, mi hangzott el akkor, ahogy azt sem tudtam volna elmagyarázni, miért ment tönkre a kapcsolatunk. Veszekedtünk, amikor már abban sem voltunk biztosak, min is veszekszünk, míg végül már csak sérelmeinket és nem a sérelmeket okozó ellentéteket láttuk.

- Amikor tavaly szeptemberben felhívtalak - folytatta érzéssel -, nem azt akartam mondani, hogy nincs remény a kibékülésre. Valójában, amikor a számodat tárcsáztam, attól féltem, te mondd majd ezt. És amikor nem hívtál vissza, nekem támadtak sejtéseim.

- Nem mondd komolyan.

- A pokolba, nagyon is komolyan mondom.

- Nos, talán bölcs volt feltevésekbe bocsátkozni. Azután, amit tettél.

- Tetted?! - kérdezte elképedve. - És amit te tettél?

- Semmi egyebet, mint hogy halálosan elegendő lett abból, hogy engedményeket tegyek. Igazán sosem próbáltad magad átkérni Richmondba. Nem tudtad, mit akarsz, de elvártad tolem, hogy alkalmazkodjak, engedményt tegyek, kiszakítsam magam, miután egyszer majd döntésre jutsz. Függetlenül attól, mennyire szeretlek, nem adhatom fel, aki vagyok, és téged sem kértelek rá, hogy feladd önmagad.

- Dehogynem kértél. Még ha át is tudtam volna kérni magam a richmondi területi irodába, nem ez volt, amit csinálni akartam.

- Helyes. Örülök, hogy azon az úton haladsz, amit választottál.

- Kay. Ketton áll a vásár. Te is hibás vagy.

- De nem én mentem el. - Könnyek gyultek a szemembe. -A francba - suttogtam.

Mark zsebkezdöt vett elo, és gyöngéden az ölembe rakta. Megtöröltem a szemem, aztán közelebb húzódtam az ajtóhoz, és nekidoltem az ablaknak. Nem akartam sírni.

- Sajnálom - mondta.

- Sajnálattal semmi sincs megoldva.

- Kérlek, ne sírj.

- Ha ahhoz van kedvem, sírok - feleltem gyerekesen.

- Sajnálom - ismételte, ezúttal suttogva, és azt hittem, megsimogat. De nem ért hozzám. Hátradolt az ülésben, és felnézett a kocsi mennyezetére.

- Nézd - mondta végül -, ha kíváncsi vagy az igazságra, azt kívánom, bárcsak te hagytál volna el. Akkor most nem én lennék az, aki elcseszett mindent.

Nem szóltam. Nem mertem.

- Hallottad, amit mondtam?

- Nem biztos - feleltem az ablaknak. Megmoccant. Éreztem, hogy engem néz.

- Nézz rám, Kay. Vonakodva bár, de ránéztem.

- Mit gondolsz, miért járok vissza? - kérdezte halkán. - Igyekszem visszakérni magam Quanticóba, de ez most nem olyan egyszeru. A szövetségi költségvetés csökkentése, a gazdasági helyzet miatt rossz az idozítés, az iroda anyagi gondokkal küzd. Temérdek oka van, amiért nehéz.

- Azt akarod mondani, hogy szakmailag elégedetlen vagy?

- Azt akarom mondani, hogy hibát követtem el.

- Sajnálom, ha szakmai szempontból rosszul döntöttél -mondtam.

- Nem errol beszélek, és ezt te is jól tudod.

- Akkor hát mirol beszélsz? - Nem engedtem. Azt akartam, hogy kimondja.

- Tudod jól. Rólunk. Semmi sem ugyanaz azóta. Csillogott a szeme a sötétben. Sütött belole az indulat.

- És neked? - akarta hallani tolem is.

- Úgy hiszem, mindketten sok hibát követtünk el.

< - Szeretném jóvátenni némelyiket, Kay. Nem akarom, hogy így érjen véget a kapcsolatunk. Régóta így érzem, de... szóval

egyszeruen nem találtam szavakat, hogy elmondjam. Nem tudtam, akarsz-e még látni, nem jársz-e valakivel. Nem vallottam be, hogy veled kapcsolatban nekem is ugyanezek a gondolatok jártak a fejemben, és félttem a válaszoktól. Megfogta a kezem, s ezúttal nem húztam el.

- Megpróbáltam kideríteni, mi volt az ok, miért szakítottunk -mondta. - Csak azt tudom, hogy önfeju vagyok, önfeju vagy te is. Én is a magam módján akarok mindent csinálni, te is. Ez van. Nem tudom, milyen volt az életed, amióta elmentem, de bármibe lefogadom, hogy nem valami boldog.

- Micsoda önteltség ilyesmit feltételezni!

Elmosolyodott. - Igyekszem méltó lenni a rólam alkotott képedhez. Mielott elmentem, az egyik utolsó jelzo, amit a fejemhez vágta, az volt, hogy öntelt gazember vagyok.

- Ez az elott vagy az után volt, hogy rohadt disznónak neveztelek?

- Ha nem tévedek, elotte.

- Ha jól emlékszem, néhány keresetlen szó a te szádból is elhangzott. És mintha az elobb azt javasoltad volna, hogy felejsük el, amit akkor mondtunk egymásnak.

- Te meg épp most mondtad, hogy függetlenül attól, mennyire szeretlek.

- Tessék?

- Szeretlek, jelen idoben. Ne is próbáld tagadni. Hallottam. Tenyerem arcához szorította, ajkait ujjaimon éreztem.

- Mindent elkövettem, hogy számuzzlek a gondolataimból. Képtelen vagyok rá. - Elhallgatott, arca közel volt az enyémmel. - Nem kérem, hogy te is ezt mondd.

Mégis erre kért, és én válaszoltam is.

Megérintettem az arcát, o az enyémet, azután megcsókoltuk a helyet, amelyet ujjunk érintett, míg meg nem találtuk egymás száját. Utána már nem szóltunk. És nem is gondolkodtunk, amíg a szélvédő fel nem ragyogott, s mögötte az éjszakában vörös fény lüktetett.

Kapkodva hoztuk rendbe a ruhánkat, amikor a járorkocsi mellénk ért, és kezében zseblámpával és hordozható rádióval kiszállt a seriffhelyettes.

Mark már nyitotta is az ajtót.

- Minden rendben? - kérdezte a rendor, és lehajolt, hogy belásson a kocsiba. Tekintete zavarba ejto módon pásztázta szenvedélyünk helyszínét. Arcáról szigor sugárzott, jobb arca furcsán kidudorodott.

- A legnagyobb rendben - feleltem, és elborzadtam, amikor rájöttem, hogy harisnyás lábammal észrevehetően keresgélek a padlón. Fél pár cipom elkeveredett valahogy.

Hátralépett, és nagy ívben kiköpte a bagólevet.

- Beszélgettünk - mentegetőzött Mark, és volt annyi lélekje-lenléte, hogy nem vette elo a jelvényét. A rendor pontosan tudta, hogy amikor mellénk ért, egy csomó dolgot csináltunk. A beszélgetés nem volt köztük.

- Nos, ha folytatni akarják a „beszélgetést”, ajánlom, valahun másutt kerítsenek sort rá - mondta. - Tuggyák, nem biztonságos éjjelente a kocsiban üldögelni. Bajok vótak errefelé. Ha nem idevalósiak, tán nem hallottak az eltunt párokról.

Folytatta a leckétetést, és bennem meghult a vér.

- Igaza van, és köszönjük - mondta végül Mark. - Már megyünk is.

A járőr bólintott, újra nagyot köpött, és figyeltük, ahogy visz-szamászik a kocsijába. Kikanyarodott az útra, és lassan elhajtott.

- Jesszusom - motyogta Mark a bajusza alatt.

- Ne is mondd. Egy szót se arról, hogy milyen végtelenül ostobák voltunk. Istenem.

- Látod már milyen egyszeru? - mondta azért mégis. - Két ember éjszaka a szabadban, valaki megáll mellettük. A fenébe is, a pisztolyom a kesztyutartóban van. És még csak eszembe sem jutott, amíg itt nem állt tolem egy lépésre, és akkor már késő lett volna...

- Elég, Mark. Kérlek. Meghökkenett, amikor szívből felkacagott.

- Mi ebben a mulatságos?

- Csálén gomboltad be a blúzod - kapkodott levego után. A francba!

- Örülhetsz, ha nem ismert fel, Scarpetta fonókasszony.

- Köszönöm, a biztatást, Mr. FBI. És most hazamegyek. - Kinyitottam az ajtót. - Egy estére épp elég bajba sodortál.

- Hé! Te kezdted.

- Még mit nem.

- Kay? - komorodott el. - Most mit tegyünk? Úgy értem, holnap visszamegyek Denverbe. Nem tudom, mi lesz, mit tudok elérni, vagy egyáltalán érdemes-e bármivel is próbálkoznom.

Nehéz kérdések, még nehezebb válaszok. Kettonk között sosem volt másként.

- Ha nem próbálsz bármit is elérni, sosem fogsz.

- És te? - kérdezte.

- Sok mindenrol kell beszélünk, Mark.

Bekapcsolta a fényszórót, aztán becsatlolta a biztonsági övét. - Veled mi lesz? Ahogy mondtam, ketton áll a vásár.

- Fura, hogy ezt te mondd.

- Ne, Kay. Kérlek, ne kezd.

- Át kell gondolnom. - Elvettem a kulcsaim. Váratlanul szakadt rám a kimerültség.

- Ne packázz velem.

- Soha nem tennék ilyet - simogattam meg az arcát. Utoljára csókoltuk meg egymást. Szerettem volna, ha a csók egy örökkévalóságot tart, de mehetnékem is volt. Szerelmünkre mindig is a vakmerőség volt jellemző. Pillanatoknak éltünk, amelyekből sosem adódott össze közös jövő.
- Majd hívlak - mondta. Kinyitottam a kocsim ajtaját.
- Hallgass Bentonra - kiáltotta még utánam. - Megbízhatok benne. Kegyetlenül kemény játékba keveredtél. Beindítottam a motort.
- Bárcsak kimaradnál belőle.
- Mindig ezt kívánjuk - feleltem.

Mark másnap este hívott, aztán két nap múlva megint. Amikor február tizedikén harmadszor keresett, olyasmit mondott, ami miatt rögtön elindultam megvenni a Newsweek legfrissebb számát.

Pat Harvey fénytelen tekintettel meredt Amerikára a képeslap címkéjéről. A feltűnő, fekete szalagcím így szólt: „A DROG-CÁRNO LÁNYÁT MEGGYILKOLTÁK”, a lap pedig „exkluzívan” felmelegítve tálalta a sajtókonferencián elhangzottakat, Pat Harvey összeesküvés-elméletét, a többi tinédzser esetét, akik szintén eltűntek, majd oszlásnak indult holttestüket Virginia erdeiben fedezték fel. Bár nem óhajtottam interjút adni a cikkhez, a lap előbányászott rólam egy régi képet, amelyen a richmondi John Marshall Bíróság épületéhez vezető lépcsőn megyek fel. Ez állt alatta: „Vezető orvos szakérto csak bírósági végzéssel való fenyegetés hatására szolgáltatva ki a jelentést”.

- Munkaártalom. Semmi bajom - nyugtattam meg Markot, amikor visszahívtam.

Még amikor aznap éjjel anyám keresett telefonon, akkor is megoriztem a nyugalmam, amíg azt nem mondta: - Van itt valaki, aki alig várja, hogy beszélhessen veled, Kay.

Lucy unokahúgomnak különleges érzéke volt ahhoz, hogy kikészítsen. - Hogy kerültél bajba? - kérdezte.

- Nem kerültem.

- A cikkben azt írják, hogy valaki megfenyegetett.

- Bonyolult elmagyarázni, Lucy.

- Szerintem isteni - jelentette ki nyugisan. - Holnap beviszem a lapot az isibe, és mindenkinek megmutatom.

- Nagyszerű - gondoltam.

- Mrs. Barrows - folytatta, osztályfőnöknőjére utalva - kérdezte is, nem akarsz-e bejönni áprilisban a pályaválasztási órára...

Már egy éve nem láttam Lucyt. Lehetetlen, gondoltam, hogy második gimnazista, és bár tudtam róla, hogy kontaktlencséje van és jogosítványa, lelki szemeim előtt még mindig dundi, rajtam csüngő gyerekek láttam, aki azt várta, hogy ágyba dugjam, egy enfant terrible-nek, akit valami megmagyarázhatatlan oknál fogva világrajövele pillanatától erős kapcsolat fűzött hozzám. Sosem felejttem el a születése utáni karácsonyt, amikor hazarepültem Miami-ba, hogy egy hetet töltsék a húgomnál. Lucy ébrenléte minden pillanatában engem figyelt, két szeme fényes csillagként követte mozdulataimat. Mosolygott, amikor kicseréltem a pelenkáját, és bömbölni kezdett, amikor kimentem a szobából.

- Lenne kedved idén nyáron egy hetet nálam tölteni? - kérdeztem.

Lucy tévovázott, aztán csalódottan nyilatkozta: - Gondolom, ezzel azt akarod mondani, hogy nem jössz el az osztályfőnöki órára.

- Meglátjuk, helyes?

- Nem tudom, ráérek-e a nyáron. - Hangja duzzogásról árulkodott. - Melót vállaltam, és lehet, hogy nem tudok elszabadulni.

- Remek hír, hogy állásod van.

- Aha. Egy komputerüzletben dolgozom. Autóra spórolok. Felnyitható tetejű sportkocsit szeretnék, és a régebbi évjáratokat már egész olcsón meg lehet kapni.

- Azok egyszerűen életveszélyesek - tiltakoztam gondolkodás nélkül. - Kérlek, Lucy, eszedbe ne jusson ilyet venni. Miért nem látogatsz meg inkább Richmondban? Körbenézünk, és keresünk megfelelő kocsit, valami szépet és biztonságosat.

Lucy csapdát állított, és én szokás szerint belesétáltam. Mesterien értett a manipulációhoz, és még pszichiáternek sem kellett lenni ahhoz, hogy kiderítsem, miért. Lucy az anyja, Dorothy húgom krónikus elhanyagoltságának áldozata volt.

- Okos, önállóan gondolkodó fiatal hölgy vagy - mondtam taktikát változtatva. - Tudom, hogy ésszerű döntést hozol, hogy mit kezdj az idoddal és a pénzeddel, Lucy. De ha beférek a nyári programodba, talán elmehetnénk valahova. A tengerpartra vagy a hegyekbe. Ahova kedved van. Nem jártál még Angliában, ugye?

-Nem.

- Nos, ez is egy lehetőség.

- Komolyan? - kérdezte gyanakvón.

- Ühüm. Évek óta nem jártam ott. Azt hiszem, ideje, hogy megnézd Oxfordot és Cambridge-t, a londoni múzeumokat. Ha akarod, megszervezhetek egy látogatást a Scotland Yardon, és ha sikerül már júniusban elmennünk, esetleg Wimbledonra is szerezhetek jegyeket.

Csend.

Aztán vidám hangon így szólt: - Csak ugrattalak, Kay néni. Nem is akarok sportkocsit.

Másnap reggel nem várt rám boncolás, és íróasztalom mellett próbáltam csökkenteni a papírhalmozatot. Más halálesetek ügyében is kellett vizsgálgódnom, előadásokra kellett készülnöm, bíróságon kellett tanúskodnom, mégsem tudtam összpontosítani.

Valahányszor mással kezdtem foglalkozni, gondolataim mindig visszakanyarodtak a párokhoz.

Éreztem, hogy elsiklottam valami fontos fölött, ami ott volt az orrom előtt.

És biztosra vettem, hogy ennek Deborah Harvey halálához van köze.

Deborah tornász volt, aki tökéletesen uralta teste minden izmát. Talán nem volt olyan erős, mint Fred, de gyorsabb és hajlékonyabb lehetett. A gyilkos véleményem szerint alábecsülte sportolói képességeit, s futólag ezért vesztette el fölötte az erdoben az uralmat. Ahogy vakon meredtem egy jelentésre, amit át kellett volna nézmem, Mark szavai jutottak eszembe. „Gyilkossági övezeteket” említett, ahol a kiképzésen részt vevo ügynökök kézigránatokkal, automata fegyverekkel és éjjellátó készülékekkel vadásznak egymásra a mezőkön és erdos terepeken. Megpróbáltam elképzelni. És eljászottam a borzalmas lehetőséggel.

A gyilkos, amikor elrabolta Deborah-t és Fredet, és az erdei útra vitte oket, iszonyatos játékot tartogatott számukra.

Meghagyta, hogy vegyék le a cipőjüket és zoknijukat, hátuk mögött összekötötte a kezüket. Talán a holdfényt felerősítő éjjellátó szemüveget viselt, így remekül látott, amikor arra kényszerítette oket, hogy menjenek be az erdobe, ahol egyenként le akarta vadászni oket.

Szerintem Marinónak volt igaza. A gyilkos biztos Freddel végzett eloször. Lehet, hogy azt mondta neki, hogy fusson, esélyt biztosított, hogy elmeneküljön, és mialatt Fred fák és aljnövényzet között pánikfélelemtől uzve botladozott, a gyilkos figyelte, hiszen jól látott, és késsel a kezében könnyen is mozgott. Egy kínálkozó pillanatban egyszeruen hátulról lesből rátámadt Fredre, karjával elkapta áldozata nyakát, állát hátrafeszítette, és elvágta a légcsövet és a nyaki veroereket. Ez a kommandós stílusú támadás gyors és nesztelen. Ha hosszabb idő elteltével fedezik fel a testeket, az orvos szakérto aligha tudja megállapítani a halálozási okot, mivel a szövet és a porc már rég elbomlott.

Továbbgondoltam ezt a változatot. A gyilkos szadizmusában is megnyilvánulhat, hogy kényszerítette Deborah-t, hogy végignézze, amint a sötétben a barátjára vadászik, majd meggyilkolja. Úgy okoskodtam, hogy amint az erdoben voltak, a gyilkos

a foglyul ejtett néző, azaz Deborah lábát is összekötötte, csak hogy nem számolt Deborah hajlékonyságával. Lehetséges, hogy amíg Freddel volt elfoglalva, a lány át tudta húzni megbéklyózott kezeit a feneké alá, majd lábait is átbújtatta, és így kezeit maga előtt tarthatta, akkor pedig kibogozhatta a lábán levo köteleket, és megpróbálhatta védekezni.

Kezeim magam elé nyújtottam úgy, mintha csuklóban össze lennének kötve. Ha Deborah összekulcsolta a két kezét, és ököllel vágott oda, a gyilkos pedig reflexszeruen felemelte a kezét, amiben az a kés volt, amivel percekkel elöbb Fredet gyilkolta meg, akkor érthető a mutatóujját ért sérülés. Deborah eszelosen menekülni kezdett, a pillanatra megzavarodott gyilkos pedig hátra lott.

Vajon igazam van? Nem tudhattam. De ebben a változatban nem akadt bökkenő. Mindössze néhány elofeltevés nem illett a képbe. Ha Deborah halálát egy fizetett bérgyilkos vagy egy pszichopata szövetségi ügynök okozta, aki azért választotta ki Deborah-t, mert Pat Harvey lánya volt, akkor ez az illeto talán nem tudta, hogy Deborah olimpiai reménységnek számító atléta? Nem vette volna számításba, hogy a lány szokatlanul gyors, mozgékony, terveibe nem építette volna bele?

Vajon hátra lott volna?

Beleillik-e egy hivatásos gyilkos hideg, számító profiljába az a mód, ahogy Deborah-val végeztek?

Hátra lotték.

Amikor Hilda Ozimek a halott tinédzserek fényképeit tanulmányozta, állandóan félelmet érzett. Kétség sem fér hozzá, hogy az áldozatok félelmet éreztek. De csak most jutott eszembe, hogy talán a gyilkos is félt. Gyávaságra vall valakit hátra lóni. Amikor Deborah ellenállt támadójának, a gyilkos elbizonytalanodott. Elvesztette a helyzet feletti uralmát. Minél jobban körüljártam a kérdést, annál biztosabb voltam benne, hogy Wesley és talán a többiek is tévedtek a jellemét illetoleg. Nem kunszt megkötözött, mezítláb fiatalokra vadászni sötétedés után az erdo-

ben, amikor valakinek több fegyvere is van, ismeri a terepet, és talán éjjellátó készüléke vagy szemüvege van. Ez család.

Túlságosan könnyű. Ezt az eljárási módot nem várjuk el olyan hozzáérto gyilkostól, aki szeret kockázatot vállalni. És akkor még ott volt a fegyverek kérdése. Ha emberekre vadászó CIA-ügynök lennének, milyen fegyvert használnék? Uzit? Talán.

Valószínűbb, hogy egy kilenc milliméteres pisztolyt választanék, ami elvégzi, amit kell, de se többet, se kevesebbet.

Hétköznapi loszert vennék hozzá, olyasmit, ami nem feltűnő. Például átlagos üreges végűt. De semmiképp sem használnék szokatlan loszert, mondjuk robbanófejűt, vagy Hydra-Shokot.

A történet. Eroltesd meg az agyad, Kay! Nem is emlékeztem, mikor távolítottam el emberből utójára Hydra-Shokot.

Ezt a loszert eredetileg rendőrökre gondolva tervezték. A golyók becsapódáskor egy kéthüvelykes csoból kilott bármilyen más kerek tárgynál jobban tágulnak. Amikor az üreges végű és jellegzetesen kiálló ólomlövedék becsapódik a testbe, a külső kerület pereme a hidrosztatikus nyomás következtében virágszirmokhoz hasonlóan szétnyílik. Lövéskor csekély a lofegyver rúgása, így könnyebb egymás után több lövést leadni. A lövedékek ritkán hagyják el a testet. A lágyszövetekben és a szervekben okozott kár felmérhetetlen.

Ez a gyilkos speciális loszerben utazik, gondoltam. Kétségkívül a választott történethez igazította a fegyvert. Az egyik leghalálo-sabb lövedék kiválasztása növeli az önbizalmát, hatalmasnak és fontosnak érzi magát tole. Még talán babonásan ragaszkodik is hozzá.

Felemeltem a kagylót, és elmondtam Lindának, mire van szükségem.

- Jöjjen fel - javasolta.

Amikor beléptem a lofegyverek laborjába, Linda a komputer terminálja előtt ült.

- Idén eddig egy eset sincs, kivéve persze Deborah Harveyt -

mondta, miközben a kurzort lefelé mozgatta a képernyőn. - Egy eset tavaly. Egy eset két éve. A szövetségénél semmi más. Viszont találtam két scorpionos esetet.

- Scorpion? - lepodtem meg, és válla fölött közelebb hajoltam.
- Egy korábbi verzió - magyarázta. - Tíz évvel azelőtt, hogy a szövetségi megvette a szabadalmat, a Hydra-Shok vállalat, gyakorlatilag ugyanazokat a töltényeket gyártotta. Kimondottan Scorpion harmincnolcasokat és rézfeju háromötvenheteseket. -Lenyomott pár billentyűt, és kinyomtatta, amit talált. - Nyolc éve volt egy eset. Scorpion harmincnolcas. De nem ember.
- Hogyan? - bámultam rá zavartan.
- Az áldozat kutyaféle volt. Más szóval, egy eb. Lássuk csak... háromszor lotték bele.
- A kutya lelövése egy másik esethez kapcsolódott? Öngyilkosság, gyilkosság, betörés?
- Az itt levo adatokból nem derül ki - szabadkozott Linda. -Nálam csak annyi szerepel, hogy három Scorpion-golyót operáltak ki egy döglött kutyából. Soha nem passzolt máshoz. Gondolom, az ügyet sosem oldották meg. Letépte a kiírást, és átnyújtotta nekem.
- Ritkán ugyan, de a VIOSZI állatokat is boncolt. Vadorök néha beküldtek vadászati tilalom idején lelott szarvasokat, vagy ha valakinek a házikedvencét egy buncselekmény elkövetése közben lotték le, vagy az állatot a gazdáival együtt holtan találták, megvizsgáltuk ot is, kivettük a golyót vagy elvégeztük a toxikológiai vizsgálatot. De állatokra nem állítottunk kí halotti bizonyítványt, és nem írtunk boncolási jegyzőkönyvet. Nem tartottam valószínűnek, hogy bármit is találok az adatbázisban errol a nyolc évvel ezelott lelott kutyáról.
- Felhívtam Marinót, és tájékoztattam.
- Ne marháskodjon - mondta.
- Utána tudna nézni, de feltunés nélkül? Nem akarom, hogy bárki is neszét vegye. Vaklárma is lehet. Az eset West Point körzetén belül történt, és ez már önmagában is érdekes. A második pár holttestét West Pointban találták.
- Aha. Meglehet. Meglátom, mit tehetek - motyogta, és nem tunt túl lelkesnek.

Másnap reggel Marino akkor érkezett, amikor egy tizennégy éves fiú boncolásának a végén jártam, akit elozo délután egy kisteherautó hátsó aytaján dobtak ki.

- Remélem, nem maga illatozik így - szimatolt undorral, amikor a boncasztalhoz lépett.
- Nadrágzsebében egy üveg arcvíz volt, és az tört össze, amikor teste az aszfalthoz csapódott. Azt érzi - intettem a közeli hordálygon hevero ruhákra.
- Brut? - szimatolt ismét.
- Gondolom - mondtam szórakozottan.
- Doris régebben mindig Brutot vett nekem. Ha hiszi, ha nem, egyszer Rögeszmével lepett meg.
- Mit derített ki? - kérdeztem fel sem nézve.
- A kutyát úgy hívták, hogy Szentségit, és esküszöm, nem kamu - mesélte Marino. - Egy öreg faszíe volt West Pointban. Egy bizonyos Mr. Joyce-é.
- Megtudta, miért került ide az állat?
- Nem volt köze más esethez. Gondolom, szívességbol.
- Biztos szabadságon volt a foállatorvos - feleltem, mert ilyesmi megtörtént már azelőtt is.
- Az épület másik oldalán volt az Állat-egészségügyi Intézet, ahol szintén volt boncterem, és ahol állatokon végeztek el vizsgálatokat... A dögök általában a foállatorvoshoz kerültek. Néha mégis akadtak kivételek. Ha megkérték rá, a törvényszéki kórbonc-nok kedvében járt a zsaruknak, és besegített, ha az állatorvost nem lehetett elérni. Pályám során megkínzott kutyákat, megcsonkított macskákat, megeroszakolt kancát és egy bíró levélládájában hagyott mérgezett csirkét is boncoltam már. Az emberek éppolyan kegyetlenül bántak az állatokkal, mint egymással.
- Mr. Joyce-nak nincs telefonja, de egy ismerosöm azt mondja, még mindig ugyanabban a kégliben lakik - mondta Marino.
- Gondoltam, elugrom hozzá, és ellenorzöm a sztoriját. Nincs kedve velem tartani?
- Szikembe új pengét tettem, miközben telezsúfolt íróasztalom, diktálásra váró eseteim és a telefonok jártak az eszemben, -azok, akiket vissza kell hívnom, vagy akiket fel kell még hívnom.
- Miért is ne - mondtam reményvesztetten. Marino csak állt, mint aki még vár valamire.
- Amikor felnéztem, rögtön észrevettem. Marino megnyiratko-zott. Khakinadrágot viselt nadrágtartóval, hozzá vadonatújnak látszó tweedzakót. Tiszta volt a nyakkendoje és a halványsárga inge is. Még a cipoje is fénylett.
- Hogy maga milyen fess! - mondtam egy anya büszkeségével.
- Aha - vigyorgott, és elvörösödött. - Rose füttyentett, amikor beszálltam a liftbe. Fura volt. Évek óta nem füttyentett rám no, csak Cuki, de Cuki nem igazán számít.
- Miért? Ki Cuki?
- Az Adam és Church sarkán strichel. Na igen. Cukit, akit még Orült Kutyamamának is becéznek, egyszer segrrészezen találtam egy sikátorban. Majdnem áthajtottam szegény párán. Elkövettem azt a hibát, hogy magához térítettem. Összevissza karmolt, és a sittig egyfolytában átkozott. De amikor csak meglát, kiabál, füttyül, a szoknyáját is felrántja.
- És még azért aggódott, hogy nem buknak magára a nok -csóváltam a fejem.

Szentségít igazi egyveleg volt, bár első látásra világos volt, hogy valamennyi felmenőjétől a legrosszabb genetikai jellemzőket örökölte.

- Kölyök volt, amikor hozzám került - mesélte Mr. Joyce, amikor visszaadtam a szóban forgó eből készült polaroid felvételt. - Tudják, kóbor állat volt. Egy reggel felbukkant a hátsó ajtónál, megesett a szívem rajta, és adtam neki egy kis maradékot. Attól fogva, ha akartam volna, sem tudtam volna elverni a háztól.

Mr. Joyce konyhaasztalánál ültünk. A rozsdacsíkos fajanszosogató fölötti poros ablakon halványan szurodott be a napfény. Egyhangúan csöpögött a csap. Amióta tizenöt perce megérkeztünk, Mr. Joyce-nak egy jó szava sem volt lemeszárolt kutyájáról. Öreg szemében mégis melegséget véltem felfedezni, agyondolgozott kezétől, amellyel elgondolkodva simogatta kávésbögréje szélét, nem volt idegen a gyöngéd simogatás. - Honnan kapta a nevet? - kérdezte Marino. - Tudja, sosem adtam neki nevet. De mindig így ordibáltam neki: Pofa be, a szentségít! Gyere ide, a szentségít! A szentségít, ne ugass már, mert beragasztom a pófád! - Szégyenlően elmosolyodott. - Egy idő múlva biztos azt hitte, ez a neve. Ezért aztán én is így kezdtem szólítani.

Mr. Joyce a cementgyár nyugdíjas diszpécser volt, kis háza szépen muvelt földek karéjában a falusi nyomor emlékműve. A házban egykor talán bérlő lakott, mert kétfelől, amíg a szem ellátott, parlagon hagyott földek voltak, ahol Mr. Joyce elmondása szerint nyáron surun nőtt a kukorica. Nyár volt, enyhét nem nyújtó, tikkasztó júliusi éjszaka, amikor Bonnié Smytht és Jim Freemant arra kényszerítették, hogy végighajtsanak a ház előtti, gyér forgalmi földúton. Aztán beköszöntött a november, és ugyanezen az úton mentem el Mr. Joyce háza előtt, kombim csomagtartójában összehajtogatott ponyvával, hordágyakkal, hullazsákokkal. Nem egészen két mérföldre attól a helytől, ahol Mr. Joyce élt, suru kis erdő volt, ahol két éve megtalálták a fiatalok holttestét. Kísérteties egybeesés? És ha mégsem?

- Mesélje el, mi történt Szentségít! - kérte Marino, és rágyújtott.

- Hét végén történt - fogott bele Mr. Joyce. - Úgy augusztus közepén. Nyitva volt az összes ablak, én meg a nappaliban a Dallas-t néztem. Fura, hogy még ez is eszembe jut. Asszem, péntek lehetett. Kilenckor szokták adni.

- Ezek szerint kilenc és tíz között lotték le a kutyáját - pontosított Marino.

- Úgy valahogy. Előbb nemigen lehetett, mert akkor nem bírt volna idáig elkészni. Nézem a tévét, aztán egyszer csak hallom, hogy Szentségít kaparja az ajtót és nyöszörög. Tudtam, hogy megsérült, csak eleinte azt hittem, macskával verekedett vagy ilyesmi, de aztán kinyitottam az ajtót, és láttam, mi történt.

Elovett egy zacskó dohányt, és hozzáérto, biztos kézzel cigarettát sodort. Marino tovább ösztökölte. - Mit csinált vele?

- Betettem a teherautóba, és elindultam Whiteside doki házához. Úgy öt mérföldre van innen, északnyugati irányban.

- O az állatorvos? - kérdeztem.

Lassan ingatta a fejét. - Nem, asszonyom. Nem volt állatorvosunk. Nem is ismerek itt a közelben állatorvost. Whiteside doki kezelte a feleségem, míg el nem ment szegény. Nagyon rendes fickó. Oszintén szólva, nem volt más ötletem. Persze késon értem már oda. Mire bevittem a kutyát, a doki már nem tudott rajta segíteni. Azt mondta, értesítenem kéne a rendőrséget. Augusztus közepén csak varjúkra szoktak vadászni, éjjel meg még arra sem. Úgy tettem, ahogy tanácsolta. Felhívtam a rendőrséget.

- Van valami sejtelve, ki lohette le a kutyáját? - kérdeztem.

- Ahogy mondtam, Szentségít nagyon szerette megkergetni az erre járókat; úgy futott az autók után, mintha bele akarna kapaszkodni a kerekükbe. De ha kíváncsi a véleményemre, én zsarura gyanakodtam.

- Miért?

- Miután a kutyát megvizsgálták, azt mondták, hogy revolvergolyókat találtak benne. Szentségít talán egy rendőrautót zargatott meg, és így lotték le.

- Látott aznap éjjel rendorkocsit az úton? - faggatta Marino.

- Nem én. De attól még járhatott erre. És azt sem tudom, merre lotték le. Annyi biztos, hogy nem a közelben. Akkor hallottam volna a lövéseket.

- Nem, ha hangosan szólt a tévéje - vetette ellen Marino.

- Dehogynem. Errefelé nagy a csend, foként késo este. Ha az ember egy ideje itt lakik, a legkisebb neszt is meghallja. Még tévé meg csukott ablak mellett is.

- Ment erre aznap este kocsi? - kérdezte Marino.

Az öreg elgondolkodott. - Tudom, hogy nem sokkal azelőtt, hogy Szentségít kaparászni kezdett, elment erre egy. A rendőrök kérdezték is. Szerintem az lotte le a kutyám, aki abban az autóban ült. A rendor, aki kijött, hogy felvegye a jegyzokönyvet, hasonló véleményen volt. Legalábbis ezt mondta. - Elhallgatott, kibámult az ablakon. - Talán valami kölyök.

Falsul ütött a nappaliban az óra, aztán újra megült a csend, az idő múlását csak a mosogatóban koppanó vízcseppek jelezték. Mr. Joyce-nak nem volt telefonja. Szomszédja sem sok, és egyik sem lakott a közelben. Érdekelt, vajon vannak-e gyerekei. Nem úgy tunt, mintha magányát új kutyával vagy macskával osztaná meg.

Semmi sem utalt rá, hogy rajta kívül más is lakik ott.

- Az öreg Szentségít nem sokat ért, de megszoktam. A postásra mindig a frászt hozta. A nappali ablakából néztem, mit muvel vele a kutya. Úgy nevettem, hogy a könnyeim is kicsordultak tole. Micsoda látvány volt! Csenevész emberke volt a postás, a szeme rémulten forgott, a furgonból sem mert kiszállni. Az öreg Szentségít meg körbe-körbe rohangált, és ugatott, mint az orült. Pár percig vártam, csak aztán kiabáltam ki a kutyának. Kimentem az udvarra, és elég volt az ujjammal rámutatnom, Szentségít már behúzott farkkal el is somfordált. - Nagyon

sóhajtott. Cigarettaja elfeledve hevert a hamutartóban. - Aljas egy világ.

- Ahogy mondja, uram - dolt hátra Marino a székből. - Aljas dolgokat muvelnek, még egy ilyen szép, csendes helyen is. Két éve lehet, hogy utoljára itt jártam, amikor azt a párt megtalálták az erdőben. Hálaadás előtt pár héttel volt. Emlékszik rá?

- Hogyne emlékeznék - bólintott határozottan Mr. Joyce. - Nem mindennap van akkora jövés-menés, mint akkor volt. Tűzelőt gyújtottam, amikor hirtelen legalább egy tucat rendőráutó meg mento rohant itt végig, csak úgy villogtak a lámpáik. -

Elhallgatott, és töprengve méregette Marinót. - Nem emlékszem, hogy láttam volna. - Aztán rám fordította a tekintetét. - Gondolom, maga is ott volt, ugye?

- Igen.

- Mindjárt sejtettem - jelentette ki elégedetten. - Ismerosnek tetszett, és amióta beszélgettünk, egyre azon töröm a fejem, hol láttam már.

- Kiment az erdőbe, ahol a holttesteket megtalálták? - szúrta közbe Marino mintegy mellékesen.

- A sok rendőráutó láttán furdalni kezdett a kíváncsiság. Képtelen voltam veszteg maradni. Arrafelé nincs szomszéd, csak erdő. Gondoltam, talán egy vadász járt pórul, de akkor meg minek a sok rendőráutó? Beszálltam a teherautóba, és végighajtottam az úton. Végül megláttam egy rendőráutót a kocsija mellett, és kérdeztem, mi történt. Ő mondta, hogy vadászok két holttestre bukkantak. Aztán mindjárt azt kérdezte, erre lakom-e. Mondtam, hogy igen, és nemsokára jött is egy nyomozó, hogy kikérdezzen.

- Emlékszik a nyomozó nevére? - tudakolta Marino.

- Nem mondhatnám.

- És miféle kérdéseket tett fel?

- Hát főleg azt akarta tudni, hogy láttam-e valakit a környéken, kivált akkortájt, amikor a fiatalok feltehetően eltűntek. Idegen autókat, ilyesmit.

- És látott?

- Nos, miután elment, gondolkodni kezdtem, és azóta is egyszer-kétszer megfordult a fejemben - mondta Mr. Joyce. - Hát, azon az éjszakán, amikor a rendőrség szerint a párt kihozták ide és megölték, semmit sem hallottam, ami eszembe jutna. Néha korábban fekszem le. Lehet, hogy aludtam már. De van valami, ami pár hónappal ezelőtt eszembe jutott, miután ez év elején megtalálták azt a másik párt.

- Deborah Harveyt és Fred Cheneyt? - kérdeztem.

- A lányt, akinek valami fontos személy az anyja. Marino bólintott.

- Az a gyilkosság megint eszembe juttatta a környéken talált holttesteket, és hirtelen beugrott valami. Talán észrevették, amikor erre hajtottak, hogy az út szélén áll a postaládám. Nos, talán pár héttel ezelőtt, hogy évekkorábban azt a lányt meg fiút errefelé meggyilkolták, rosszul éreztem magam.

- Bonnié Smytht és Jim Freemant - tette hozzá Marino.

- Igen, uram. Influenzás voltam, hánytam, úgy éreztem, mintha egy mero fájdalom hasogatna tetőtől talpig. Vagy két napig nem is keltem fel, és annyi erőm sem volt, hogy kimenjek és behozzam a postát. Azon az éjszakán, amit az előbb említettem, végre felkeltem, foztam magamnak egy kis levest, és még bennem is maradt. Ezért aztán kimentem a postáért. Este kilenc, tíz körül lehetett. Épp amikor visszafelé sétáltam a házhoz, hallottam, hogy közeledik egy kocsi. Koromsötét volt, ez a kocsi meg lámpa nélkül csigalassúsággal hajtott itt végig.

- Milyen irányban? - kérdezte Marino.

- Arra. - Mr. Joyce nyugat felé mutatott. - Más szóval, az erdő felől jött, és az autópálya felé tartott. Lehet, hogy nincs jelentősége, de emlékszem, hogy akkor nagyon furcsállottam. Eloször

is semmi sincs arrafelé, csak mezők meg erdő. Gondoltam is, hogy talán fiatalok, ittak vagy hetegtek, vagy tudom is én, mit csináltak.

- Jól megnézte a kocsit? - kérdeztem.

- Közepes nagyságú volt, sötét színű. Fekete, sötétkék vagy talán sötétbordó.

- Új vagy régi? - kérdezte Marino.

- Nem tudom, hogy vadonatúj volt-e, de régi nem volt, az biztos. És külföldi kocsi sem volt.

- Honnan tudja? - ámult el Marino.

- A hangjából - felelte Mr. Joyce a legnagyobb természetességgel. - Ezeknek a külföldi autóknak egész más a hangjuk, mint az amerikaiaknak. Hangosabb a motorjuk, jobban töfögnek. Nem igazán tudom elmagyarázni, de hallom a különbséget. Például, amikor maguk ideértek. Tudtam rögtön, hogy amerikai autóval vannak, valószínűleg Chevyvel vagy Forddal. A lekapcsolt fényszórójú autó nagyon csendes volt. Szinte zajtalan. A formája meg az új Thunderbirdokra emlékeztetett, de nem esküdnék meg rá. Cougar is lehetett.

- Szóval sportos volt - vélekedett Marino.

- Attól függ, mit tart sportosnak. Én a Corvettet tartom annak. A Thunderbird vagy a Cougar cifra.

- Látta esetleg, hányan ültek benne? - kérdeztem. Megrázta a fejét. - Hát arról bizony sejtelmem sincs. Olyan sötét volt, hogy az orromig sem láttam, és különben sem álltam meg bámészkodni.

Marino kivette a noteszét, és lapozgatni kezdett benne. - Mr. Joyce - mondta -, Jim Freeman és Bonnié Smyth július huszonkilencedikén, egy szombat este tűntek el. Biztos abban, hogy a kocsi, amit látott, ez alatt az időpont előtt, és nem utána járt erre?

- Olyan biztos, ahogy itt ülök. Azért tudom, mert beteg voltam, ahogy már említettem. A betegség, akármilyen volt is, július második felében kezdett lebírni. Emlékszem, mert a feleségem szü-

letésnapja július tizenharmadikára esik. A születésnapján mindig kimegyek a temetőbe, és virágot viszek a sírjára. Épp

hazafelé jöttem onnan, amikor kezdtem rosszul érezni magam. Másnap már ahhoz sem volt erom, hogy felkeljek. - Egy pillanatig a semmibe révedt. - Tizenötödikén vagy tizenhatodikán mehettem ki a postáért, és akkor láttam azt a kocsit. Marino elovette a napszemüvegét, és indulni készült.

Mr. Joyce, akinek helyén volt az esze, odafordult hozzám: - Arra gondol, hogy ezeknek a pároknak a halála összefügg valahogy a kutyáméval?

- Több szálon fut a nyomozás. De helyes lenne, ha senkinek sem említené a beszélgetésünket.

- Hallgatok, mint a sír, uram.

- Méltányolom a kedvességét. Az ajtóig kísért minket.

- Ugorjanak be, ha idejük engedi - biztatott. - Júliusban érik a paradicsom. Hátul van egy kis kertem, Virginiában a legfinomabb paradicsomot termeszttem. De nem kell addig várniuk a látogatással. Bármikor szívesen látom magukat. Engem mindig itt találhatnak.

Ahogy elhajtottunk, a verandáról nézett utánunk. Mialatt a földúton zötykölödtünk az országút felé, Marino elmondta meglátásait.

- Gyanús a kocsi, amit két héttel azelőtt látott, hogy Bonnié Smytht és Jim Freemant idekint meggyilkolták.

- Nekem is.

- A kutyát illetően kételyeim vannak. Ha hetekkel vagy akár hónapokkal Bonnié és Jim eltunése előtt lotték volna le, azt mondanám, hogy ráakadtunk valami használhatóra. De a francba is, Szentségítet jó öt évvel előbb csinálták ki, mint ahogy ez a párgyilkosság elkezdődött.

Gyilkossági övezetek, gondoltam. Talán mégis nyomra bukkantunk.

- Mondja, Marino, megfordult már a fejében, hogy olyan em-

berrel van dolgunk, aki számára a gyilkosság helye fontosabb, mint az áldozatok kiválasztása? Felém pillantott, és figyelmesen hallgatott.

- Ez a személy talán hosszú időn át keres megfelelő terepet - folytattam. - Amikor megtalálja, vadászni kezd, a zsákmányt elhozza a gondosan kiválasztott helyre. A legfontosabb a hely és az évszak. Mr. Joyce kutyáját augusztus közepén ölték meg, az év legmelegebb időszakában, de vadászat szempontjából varjún kívül minden másra alkalmatlan. Mindegyik párt vadászati szezonon kívül ölték meg. Mindegyik esetben a holttesteket hetekkel, hónapokkal később, vadászati szezonban találták meg. Vadászok. Rendszer van benne.

- Úgy értem, maga szerint ez a gyilkos gyilkosságra alkalmas helyet keresett erre, amikor a kutya odakocogott hozzá, és elrontotta a mulatságát? - pillantott rám összeráncolt szemöldökkel.

- Csak felvetek egy-két gondolatot.

- Ne vegye sértésnek, de ezt szerintem akár végleg el is vetheti. Hacsak a köcsögünk nem fantáziált évekig párok meggyilkolásáról, amíg végre belefogott a dologba.

- Ha nem csalódom, ennek a személynek igen aktív a képzelete.

- Talán át kellene nyergelnie profilózásra - ajánlotta. - Kezd úgy beszélni, mint Benton.

- Maga meg úgy, mintha Bentont teljesen leírta volna.

- Nem én. Csak nincs kedvem mostanában foglalkozni vele.

- Azért továbbra is a VEBEP-társa, Marino. Nem csak maga meg én vagyunk nagy nyomás alatt. Ne legyen vele ennyire könnyörtelen.

- Maga aztán ingyen osztogatja mostanában a tanácsokat.

- Örüljön, hogy ingyen adom, mert sok tanácsra lesz szüksége.

- Mit szólna, ha bekapnánk valamit? Este hat felé járt.

- Ma este testmozgás a program - feleltem gyászosan.

- Jesszusom. Legközelebb majd erre próbál rábeszélni.

A pusztá gondolatra egyszerre nyúltunk cigaretta után.

Jóllehet a piros lámpák tiszteletben tartásán kívül szinte minden közlekedési szabályt áthágtam, mégsem értem idoben Westwoodba, a teniszórámra. Elszakadt az egyik cipofuzom, izzadt tenyerem miatt bizonytalan volt a fogásom az úton, és a galérián mexikói büfé volt, melynek következtében egy rakás embernek nem volt jobb dolga, mint a karzaton üldögelni, tacot enni, margaritát inni, és vesszofutásban gyönyörködni. Miután egymás után öt fonákom is túlment az alapvonalon, kezdtem behajlítani a térdem és lassítani a lendületvételem. A következő három ütés a hálóban végezte. Voléim számalmasak, fej fölötti ütésem említésre sem méltóak voltak. Minél jobban igyekeztem, annál rémesebben játszottam.

Túl gyorsan nyit, és mindent késon üt el - jött át Ted az én térfelemre. - Túl erős a hátralendítése, elmarad a labda átkísérése. És akkor mi történik?

- Talán inkább bridzselnem kellene - mormoltam, és frusztrációm dühbe csapott át.

- Az ütőt lapjával fordítja. Korán húzza vissza, fordítsa el a vállát, lépjen, elől üsse el a labdát. És tartsa a húrozáson, amíg csak lehet.

Az alapvonalig követett, és megmutatta, hogy kell. Több labdát is átpasszolt a háló fölött, miközben féltékenyen figyeltem. Ted izmai Michelangelót is megihlették volna, teste tökéletesen mozgott, és erőködés nélkül úgy megpörgette a labdát, hogy átpattanjon az ember feje fölött, vagy a lába elé essen. Az járt a fejemen, vajon a kiváló sportolók tudják-e, milyen nullának

érezzük magunkat mellettük.

- A fejében van a baj, Scarpetta doktoro - magyarázta. - Idejön, és Martina akar lenni, pedig jobb lenne, ha saját maga lenne.

- Nos, az egyszer biztos, hogy Martina nem vagyok - morogtam.

-Ne akarjon olyan elszántan pontokat szerezni, amikor in-

kább azon kellene igyekeznie, hogy ne veszítse el őket. Ésszel játsszon, indítson, tartsa játékban a labdát, amíg az ellenfele nem téveszt, vagy nem nyújt támadási lehetőséget, hogy elszedje tőle a labdát. Idekint így kell játszani. Klubszinten nem nyernek meccseket. Elvesztik őket. Nem azért verik meg, mert magánál több pontot szereznek, hanem mert maga több pontot veszít, mint ok. - Töprengve nézett. - Lefogadom, hogy a munkájában nem ilyen türelmetlen. Minden labdát visszaüt, hogy úgy mondja, ráadásul egész nap, megállás nélkül.

Ebben azért nem voltam olyan biztos, de Ted épp az ellenkezőjét érte el oktatásával, mint ami szándékában állt. Elvonta a figyelmem a teniszről. Ésszel játszani, gondoltam. Később, amíg a kádban áztam, ezen elmélkedtem.

Ezt a gyilkost nem fogjuk legyozni. A golyó odacsempészése és az újságcikkek támadó taktikát képviselnek, ami nem válik be. Ideje védekező taktikával próbálkozni. A letartóztatást elkerülő bunözők nem tökéletesek, csak szerencsések. Hibát követnek el. Mindegyik, kivétel nélkül. Az a dolgunk, hogy felismerjük a hibákat, kiderítsük, miért fontosak, és meghatározzuk, mi az, ami szándékos volt, és mi az, ami nem.

A cigarettacsikkre gondoltam, amelyeket a testek mellett találtunk. Szántsándékkal hagyta ott őket? Minden bizonnyal. Hiba volt? Nem, mert bizonyítékként fabatkát sem értek, és márkájukat sem tudtuk megállapítani. A jármuvekben hagyott korubi szándékos volt, de az sem volt hiba. Nem volt rajtuk ujjlenyomat, és céljuk, már ha volt egyáltalán, az lehet, hogy azt gondoljuk, amit a kártyát ott hagyó személy szeretne, hogy gondoljunk.

Deborah Harvey lelövése viszont biztosan hiba volt.

Azután ott volt az elkövető múltja. Ezen kezdtem el törni a fejem. Nem válthatott egyik napról a másikra törvénytisztelő polgárból tapasztalt gyilkossá. Milyen bunőket követett el régebben, milyen gonosztettek terhelik a lelkét?

Elször is nyolc évvel ezelőtt minden valószínűség szerint le-

lotte egy öregember kutyáját. Ha jól okosodom, akkor elkövetett egy hibát, mert az incidens arra mutat, hogy helybeli, nem idegen számára a terep. És ezen a nyomon elindulva felmerült bennem, vajon nem gyilkolt-e már korábban is.

Másnap reggel, rögtön a heti értekezlet után megkértem Margaretet, számítógépes elemzomet, készítsen nyomtatásban összeállítást a Camp Pearytól ötvenmértöldes körzetben elkövetett összes gyilkosságról az elmúlt tíz évben. Bár nem elsősorban a kettős gyilkosságokra koncentráltam, mégis pontosan ezt találtam.

CO104233 és CO104234 számú gyilkosságok. Soha nem hallottam a számok mögött rejtő esetekről, amelyek jóval azelőtt történtek, hogy Virginiába költöztem. Visszamentem az irodámba, magamra csuktam az ajtót, és növekvő izgalommal néztem át az aktákat. Jill Harringtont és Elizabeth Mottót nyolc éve, szeptemberben ölték meg, egy hónappal azután, hogy Mr. Joyce kutyáját lelőtték.

Húszas éveik elején járó fiatal no volt mindketto, amikor nyolc éve, szeptember tizennegyedikén, péntek éjjel eltuntek.

Testüket másnap reggel egy templom temetokertjében találták meg. Egy nappal később akadtak rá Elizabeth Volkswagenjére Lightfootban, a hatvanas úttól nem messze levo motel parkolójában, egyugrásnyira Williamsburgtól.

Boncolási jegyzokönyveket, testek sematikus rajzait tanulmányoztam. Elizabeth Mottót egyszer nyakon lotték, majd felvevések szerint ezt követően mellbe szúrták és elvágták a nyakát. Öltözéke nem volt hiányos, nemi eroszaknak semmi nyoma, a golyót nem sikerült megtalálni, csuklóján kötélből származó dörzsölési nyomok. Védekezés közben keletkezett sérüléseket szintén nem találtak. A Jillról szóló feljegyzésekben már egészen más szerepelt. Védekezés közben keletkezett sebek borították mindkét alkarját, kezét, arcán és hajas fejborén „pisztolyaggal való verésből” származó zúzódások és szakított sebek éktelenkedtek,

blúza elszakadt. Kétségtelen elszántan küzdött az életéért, aminek következtében tizenegy késszúrással végeztek vele.

Az aktájukhoz csatolt újságcikkek arról számoltak be, hogy a James City megyei rendorség szerint a két not utoljára a williams-burgi Horgony Bár és Grillben látták, ahol sört ittak. Körülbelül este tízig maradtak. A felállított elmélet úgy szölt, hogy itt találkoztak támadójukkal, az ún. „Mr. Alkalmi Ismeros”-szituáció keretében.

A két no a támadóval ment el a bárból, és követték a motelbe, amelynek parkolójában Elizabeth kocsját később megtalálták. Közben a férfi egy ponton rájuk támadt - feltehetően a parkolóban -, kényszerítette őket, hogy elhajtsanak vele a temetobe, ahol aztán meggyilkolta mindkettojüket.

Az elmélet több helyen is sántított. A rendörök megmagyarázhatatlan véryomokat találtak a Volkswagen hátsó ülésén. A vércsoport egyik no vércsoportjával sem egyezett. Ha a vér a gyilkosé volt, akkor mi történt? A hátsó ülésen dulakodott valamelyik novel? Ha igen, hogyhogy nem került a no vére is az ülésre? Ha mindkét no elől ült, a férfi meg hátul, akkor hogy sérült meg? Annak sem volt értelme, ha akkor vágta meg magát, mialatt Jill-lel dulakodott a temetoben. A gyilkosság elkövetése után vissza kellett vinnie Elizabeth kocsját a motelhez, és éppen ezért a vezetőülést és nem a hátsó ülést kellett volna összevéreznie. Végül, ha szexuális aktus után akart végezni velük, miért nem ölte meg őket a motelszobában? Miért volt mindkét nonél a hüvelyből vett minta spermára negatív? Vajon lefeküdtek a férfival, aztán megtisztálgodtak? Két no egy férfival? Egy ménage á trois? Végére nem sok olyan dolog akadt, amivel munkám során még nem találkoztam.

Felhívtam a számítógépes elemzomet.

- Futtasson át, kérem, még egy keresést - mondtam Margaretnek. - Szeretném az összes gyógyszerpozitív gyilkossági ügyet, amelyeken a James City megyei rendorségtól R. P. Montana nyomozó dolgozott. És ha lehet, azonnal kérem a listát.

- Máris - felelte, és hallottam, hogy ujjai kopognak a billentyükön.

Amikor megkaptam a nyomtatott listát, hat gyógyszerpozitív gyilkosságot találtam, amelyek Montana nyomozóhoz tartoztak. Elizabeth Mott és Jill Harrington neve is szerepelt közöttük, mert postmortem vérvizsgálatuknál alkoholt találtak a vérükben. Mindkét esetben jelentéktelen mennyiségűről, öt százalékról volt szó. Jillnél ezenkívül klórdiazepoxidot és clidiniumot is találtak, amelyek a Librax nevével szer hatóanyagait képezték.

A telefon után nyúltam, tárcsáztam a James City megyei rendőrség nyomozóosztályát, és Montanát kértem. Megtudtam, hogy a belső ügyosztály kapitányává léptették elő, így hívásom átkapcsolták hozzám.

Elhatároztam, hogy óvatos leszek. Ha rájön, hogy a két nő meggyilkolását össze akarom kapcsolni az öt pár meggyilkolásával, Montana esetleg visszahív, nem hajlandó beszélni.

- Montana - mondta egy mély férfihang.

- Scarpetta doktornő - mutatkoztam be.

- Hogy s mint van, doki? Látom, Richmondban még mindig hullanak az emberek, mint a legyek.

- Nem javul a helyzet - helyeselt. - Éppen gyógyszerpozitív gyilkossági eseteket vizsgálok - magyaráztam. - A számítógépben ráakadtam néhány régi ügyre, és arra gondoltam, talán tudna némi felvilágosítással szolgálni.

- Mondja csak. Igaz, régen volt. Nem biztos, hogy tisztán emlékszem a részletekre.

- Alapvetően az elméletek, a halálesetekkel összefüggő részletek érdekelnek. Mindegyik azelőtt történt, hogy Richmondba érkeztem.

- Az ám, a jó öreg Cagney doki idejében. Nem semmi volt vele dolgozni - nevetett Montana. - Sosem felejttem el, hogy bányászott kesztyű nélkül a holttestekben. Semmitől sem akadt ki, csak a gyerekektől. Azt nem bírta, ha gyereket kellett boncolni.

Kezdtém felsorolni a számítógépes nyomtatáson talált adatokat,

és nem lepett meg, ami Montanának az egyes esetekről eszébe jutott.

Alkoholizmus és házastársak közti súrlódás, amelynek végére az tesz pontot, hogy a férj lelövi a feleséget, vagy fordítva; Smith & Wesson-válás, ahogy a rendőrök maguk között fesztelenül nevezték. Tökrészes férfi, akit egy elfajult pókerjáték közben hasonlóan részeg társai agyonvertek. Harmincszázalékos véralkohol-szintű apa, akit fia lőtt agyon. És így tovább, vég nélkül. Jill és Elizabeth ügyét utoljára hagytam.

- Jól emlékszem rájuk - mondta Montana. - Bizar, csak anynyit mondhatok róluk. Egyik sem tűnt annak a típusnak, aki elmegy szórakozni egy motelbe valami ismeretlen pasival, aki a bárban szedi fel. Diplomás, jó állásban dolgozó, okos, csinos lányok. Szerintem a pasi, akivel megismerkedtek, nagyon dörzsölt lehetett. Nem valami bunkó alak. Akkoriban éros volt a gyanúm, hogy egy átutazó csinálta. Nem itteni.

- Miért?

- Mert ha helybeli lett volna, azt hiszem, csak találtunk volna egy gyanúsítottat. Véleményem szerint ez csak egy sorozatgyilkos lehetett. Báróban nokedli szedi fel, meggyilkolja őket. Esetleg egy gyakran utazgató fazon, aki sokfelé megfordul, ma egyik városban van, holnap egy másikban.

- Ki is rabolta őket?

- Nem úgy tűnt. Amikor hozzám került az ügy, először azt gondoltam, a lányok valami könnyű droggal próbálkoztak, elmentek egy dílerrel, esetleg beleegyeztek, hogy a motelben bulit rendeznek, vagy ott adják át a pénzt a kokóért. De se pénz, se ékszer nem tűnt el, és soha nem akadtam olyan nyomra, ami arra utalt volna, hogy a lányok szippantottak vagy belőtték magukat.

- A toxikológiai jelentésből azt látom, hogy Jill Harringtonnál Libraxra pozitív eredményt kaptak, plusz az alkoholpróbája is pozitív lett - mondtam. - Emlékszik valamire?

- Kicsit elgondolkodott. - Librax. Nem én. Semmire. Nem kérdeztem mást. Megköszöntem, a segítségét.

A Librax sokoldalú gyógyszer, amit izomlazítónak, de szorongás és feszültség enyhítésére is szoktak adni. Jillnek talán fájt a háta, vagy sportsérülés miatt fájdalmai voltak, esetleg pszichoszomatikus problémákkal küszködött, mondjuk, a gastrointestinális traktusban görcsei voltak. A következő lépés orvosának elkerítése volt.

Először felhívtam egyik williamsburgi orvos szakértőmet, és megkértem, faxolja le az Arany Oldalából azt a részt, amelyben a környéken található gyógyszertárak vannak. Azután rácsipogtam Marinóra.

- Vannak barátai Washingtonban? Úgy értem, rendőrök? Valaki, akiben abszolút megbízik? - kérdeztem, amikor visszahívtam.

- Ismerek pár fickót. Miért?

- Nagyon fontos. Muszáj beszélnem Abby Turnbull-lal. És nem tartom jó ötletnek, hogy én hívjam fel.

- Nem, hacsak nem akarja világgá kürtölni.

- Ahogy mondja.

- Ha engem kérdez, szerintem egyáltalán nem kéne beszélnie velem.

- Megértem az álláspontját, de ez nem változtat az elhatározásomon, Marino. Arra kérem, hívja fel egyik ottani barátját, kérje meg, hogy menjen el Abby lakására, próbáljon vele kapcsolatba lépni.

- Szerintem nagy hibát követ el. De nem bánom. Elintézem.

- Csak annyit mondjon Abbynek, hogy beszélnem kell vele. Szeretném, ha azonnal felvonná velem a kapcsolatot - mondtam, aztán megadtam Marinónak Abby címét.

Mire ezzel végeztem, a folyosó végén álló faxgépen lejöttek az Arany Oldalak lapjai, és Rose az asztalomra tette őket. Délután sorban felhívtam a gyógyszertárakat, amelyekről úgy véltem, Jill Harrington oda járhatott. Végül találtam egyet, amelyekben ismerték.

- Rendszeres vásárlójuk volt? - kérdeztem a gyógyszerészt.

- Igen. Elizabeth Mott is. Innen nem messze laktak, az út vé-

gén levo lakóparkban. Bájos fiatalok voltak. Sosem felejttem el, mekkora megrázkódtatás volt, amikor megölték őket.

- Együtt laktak?

- Egy pillanat, mindjárt megnézem. - Kis szünet után így szólt: - Nem úgy tunik. Más cím és telefonszám, bár ugyanaz a lakótömb. Old Towne. Két mérföldre van innen. Kellemes hely. Sok fiatal lakik ott. William and Mary-hallgatók.

Tájékoztattam Jill kórtörténetéről. Három év alatt Jill antibiotikumok, köhögés elleni gyógyszer és influenzavírusokra, lég- és húgyúti fertőzésekre felírt gyógyszerek receptjeit vitte be. Meggyilkolása előtt egy hónappal Seprát íratott fel, de ezt a halála előtt abbahagyhatta, mert vérében nem találtak trimethoprimet és sulfamethoxazolét.

- Eladott neki Libraxot? - kérdeztem, és vártam, míg utánanéz.

- Nem, asszonyom. Itt nem szerepel. Talán Elizabeth receptje volt, gondoltam.

- És a barátjének, Elizabeth Mottnak? - kérdeztem a gyógyszerészt. - O nem vitt be soha Libraxra szóló receptet?

-Nem.

- Volt még másik gyógyszertár, ahova járhattak?

- Attól tartok, ebben nem segíthetek. Fogalmam sincs ugyanis róla.

Megadta a közeli gyógyszertárak nevét. Többségüket már előbb hívtam, és a többiben sem jártam sikerrel: sem Jill, sem Elizabeth nem vitt be Libraxra vagy más gyógyszerre írt receptet. Önmagában a Librax nem fontos, érveltem magamban. Mégis az a tény, hogy ki írhatta fel és miért, nem hagyott nyugodni.

12.

Abby Turnbull Richmondban az újság rendszervi rovatánál dolgozott, amikor Elizabeth Mottot és Jill Harringtont meggyilkolták. Bármibe lefogadtam volna, hogy Abby nemcsak emlékszik az esetre, de talán többet is tud róla, mint Montana kapitány.

Másnap reggel egy fülkéből hívott, és meghagyta a számot. Azt mondta Rose-nak, tizenöt percig várja a fülkében a visszahívásom. Abby azt is Rose lelkére kötötte, hogy „biztonságos” helyről hívjam vissza.

- Minden rendben? - kérdezte Rose, amikor lehámoztam kezemről a sebészkesztyűt.

- Isten a megmondhatója - sóhajtottam, és kioldoztam a köpenyem.

A legközelebbi „biztonságos”, azaz lehallgatástól mentes hely az intézet melletti kávézó előtti telefonfülke volt. Lihegve és kapkodva értem oda, nehogy kifussak az Abby által megadott határidőből, és gyorsan tárcsáztam a számot, amit Rose a kezembe nyomott.

- Mi baj? - kérdezte rögtön Abby. - Felbukkant egy fovárosi zsaru a lakásomon, és azt mondta, te küldted.

- Így is van - nyugtattam meg. - Annak alapján, amit meséltél, nem tartottam jó ötletnek, ha otthon hívlak. Jól vagy?

- Hát csak ezért kerestél? - kérdezte csodálódottan.

- Részben. Beszélünk kell. Hosszú csend volt a vonal végén.

- Szombaton Williamsburgben leszek - mondta végül. - Vacsora hétkor a Lugasban?

Nem kíváncsiskodtam, mit keres Williamsburgben. Még abban

sem voltam biztos, hogy tudni akarom. Amikor azonban szombaton leparkoltam a Merchant's Square-en és kiszálltam kocsimból, aggályaim minden lépéssel csökkentek. Képtelenség gyilkosságra és civilizálatlan rémségekre gondolni, amikor csípos, szeles időben Amerika-szerte egyik legkedvesebb helyemen forró almabort szűrőcsölhetnek.

A turistaszezon még nem indult be, de azért sokan jöttek-mentek, lófráltak az utcákon, böngésztek a helyreállított üzletekben vagy lovas kocsiba szálltak, amelyek bakján bricseszes, háromszögletű kalapos, libériás kocsisok ültek.

Markkal sokszor terveztük, hogy egyszer Williamsburgben töltünk egy hétvégét. Kiveszünk majd az óvárosban egy tizenkilencedik századi kocsiszínt, gázlámpákkal megvilágított utcákon sétálgatunk, aztán beülünk vacsorázni valamelyik tavernába, végül bort iszogatunk a kandalló előtt fekvé, amíg egymás karjában el nem alszunk.

Természetesen, mint annyi másból, ebből sem lett semmi. Kapcsolatunk inkább vágyak, mint emlékek szövődése volt. Lesz-e valaha is más?

Mark mostanában telefonon egyre gyakrabban ígérte, hogy igen, de ezt ígérte már máskor is, ahogy én is. Ugyanakkor o még mindig Denverben volt, én meg itt.

Az ezüstművesnél vettem egy csinos, kézi készítésű, ananász formájú ezüstműtűt meg egy szép karláncot - elkésett Valentinnapi ajándékot Lucynak figyelmetlen nagynénjétől. A patikában is körülnéztem, s végül vettem szappant a vendégszobába, illatos borotvahabot Fieldingnek és Marinónak, potpourrit Berthának és Rose-nak. Hét előtt öt perccel már a Lugasban voltam, és Abbyt kerestem. Amikor fél órával később megérkezett, türelmetlenül vártam a díszcserébe ültetett pletyka mögött megbúvó asztalnál.

- Bocsáss meg - szabadkozott felindultan, és gyorsan kibújta a kabátjából. - Feltartottak. Jöttem, amilyen gyorsan tudtam. Egyszerre tunt izgatottnak és kimerültnek. Pillantása idegesen járt körbe. A Lugasban élénk volt a forgalom, a libego gyertyafényben halkán beszélgettek a vendégek. Megfordult a fejemben, hogy Abby talán azt hiszi, követték.
- Egész nap Williamsburgben voltál? - kérdeztem.
- Bólintott.
- Gondolom, jobb, ha nem kérdelem, mivel töltöted az időt.
- Kutatómunkát végeztem - felelte lakonikusan.
- Remélem, nem Camp Peary közelében - néztem a szemébe. Elértett. - Szóval tudod - mondta.
- Odalépett a pincérno, aztán a bárpulthoz ment, hogy hozzon Abbynek egy Bloody Maryt.
- Hogy jöttél rá? - kérdezte Abby, és rágyújtott.
- Fogalmazzunk inkább úgy, hogy te hogy jöttél rá?
- Nem mondhatom meg, Kay.
- Persze hogy nem mondhatja, gondoltam. Egyébként is tudtam.
- Pat Harvey.
- Van egy forrásod - kezdtem alaposan megfontolva minden szót. - Csak egy kérdésem lenne. Miért akarja ez a „forrás”, hogy tudd? A forrásnak jó oka volt, hogy továbbadja neked az információt.
- Tudom.
- Szóval miért?
- Az igazság nagyon fontos - nézett félre Abby. - Én is forrás vagyok.
- Értem. Információért cserébe továbbírod, amit eloásol.
- Nem felelt.
- Én is ebbe a kategóriába tartozom? - faggattam.
- Nem verlek át, Kay. Elofordult egyszer is? - nézett rám keményen.
- Nem - válaszoltam komolyan. - Eddig még nem.
- Elé tették a Bloody Maryt, s míg zellerszárral kavargatta, láthatóan máshol járt az esze.
- Csak annyit mondok, hogy veszélyes, amit csinálsz - folytattam. - Biztos nem kell bovebben kifejtenem. Jobban tudod, mint bárki más. Mondd, megéri a feszültséget? Megéri a könyv az árat, amit fizetsz érte?
- Amikor nem válaszolt, felsóhajtottam. - Nem tudlak jobb belátásra téríteni, ugye?
- Voltál már olyan helyzetben, amiből nem bírtál szabadulni?
- Folyton ilyenben vagyok.
- Most ilyen helyzetben vagyok én is.
- Értem. És mi lesz, ha tévedsz, Abby?
- Nem tévedhetek - rázta a fejét. - Akárki követi is el ezeket a gyilkosságokat, attól még a tény tény marad. Az FBI és más érintett ügynökségek gyanú alapján cselekednek, és e gyanú alapján hoznak bizonyos döntéseket. Ez érdelemleges híranyag. Ha a szövetségi, a rendőség téved, az csak egy újabb fejezetet jelent.
- Nagyon ridegen hangzik - feleltem feszengve.
- Hivatásomat érintő kérdésről beszélünk. Te is ridegnek tunsz, amikor szakmai kérdéseket érintesz, Kay.
- Abbyvel eloször közvetlenül azután beszéltem, hogy meggyilkolt testvére holttestét megtalálták. Ha abban a borzalmas pillanatban nem tuntem is ridegnek, legjobb esetben is szigorúan a tényekhez ragaszkodó ember benyomását kelthettem.

- Szükségem van a segítségedre - fogtam hozzá. - Nyolc éve nem messze innen két not gyilkoltak meg. Elizabeth Mottót és Jill Harringtont.
- Kíváncsian pillantott fel. - Csak nem hiszed...
- Még nem vagyok biztos benne, hogy mit hiszek - szakítottam félbe. - De tudnom kell a gyilkosság részleteit. Hivatalos feljegyzéseimben édeskevés az információ. Akkor még nem éltem Virginiában. De az aktákhoz újságcikkeket is csatoltak. Némelyiket te írtad.
- Elképzelni sem tudom, hogy függne össze a többi esettel az, ami Jill-lel és Elizabethtel történt.
- Akkor hát emlékszel rájuk - esett le a ko a szívemről.
- Sosem fogom elfelejteni őket. Egyike volt azoknak az eseteknek, amelyektől lidérces álmaim voltak.
- Miért olyan nehéz elképzelni egy esetleges összefüggést?
- Számos oka is van. Nem egy kor bubu. A kocsit nem hagyták az út mellett, hanem egy motel parkolójában, a testek nem hetekkel vagy hónapokkal később kerültek elo, miután már bomlásnak indultak. Huszonnégy órán belül találtak rájuk. Mindkét áldozat no volt, huszonévesek voltak, nem tinédzserek. És nem értem, miért csapna le a gyilkos, hogy aztán öt évig semmit se tegyen?
- Egyetértetek. Az idozítés nem illik a tipikus sorozatgyilkos profiljába. És az eljárási mód sem azonos a többi esetben tapasztalattal. Mint ahogy az áldozatok kiválasztása sem.
- Akkor miért érdekel annyira? - kortyolt az italából.
- Vakon tapogatódzom, és nyugtalanít ez a két megoldatlan eset - ismertem be. - Szokatlan, hogy két embert elrabolnak és megölnék. Nem volt jele nemi eroszaknak. A két not a közelben ölték meg, ugyanabban a körzetben, ahol a többi gyilkosság

történt.

- És pisztolyt meg kést is használtak - töprengett Abby. Szóval tud Deborah Harveyről.

- Van párhuzam - mondtam kitéroen.

Abby kételkedett, de láthatóan érdekelte a felvetés.

- Mit szeretnél tudni, Kay?

- Bármit, amire velük kapcsolatban emlékszel. Bármit. Kicsit elgondolkodott, italával játszott.

- Elizabeth egy helyi számítógépes vállalat értékesítési osztályán dolgozott, és igen sikeres volt - mondta. Jill akkor végzett a William and Mary jogi karán, és egy kis williamsburgi cégnél helyezkedett el. Soha nem hittem el, hogy elmentek egy motelba, hogy lefeküdjenek valami patkánnyal, akivel a bárban ismerkedtek meg. Egyik no sem tunt ilyen típusnak. És ketten egy férfival? Ezt már akkor furcsálltam. Azután ott a kocsijuk hátsó ülésén talált vér. Nem egyezett sem Jill, sem Elizabeth vércsoportjával.

Abby találékonyasága határtalan, gondoltam. Valahogy mindig megszerzi a szerológiai eredményt.

- Feltételezem, hogy a vér a gyilkosé volt. És sok vér volt, Kay. Láttam a kocsit. Úgy nézett ki, mintha valakit ledöftek vagy megvágta volna a hátsó ülésen. Ez mindenesetre arra mutat, hogy a gyilkos hátul ült, de szinte lehetetlen helyesen értelmezni, hogy mi történhetett. A rendőrök szerint a két no a Horgony Bár és Grillben futott össze ezzel az állattal. De ha az a kocsijukkal ment el onnét, és azt tervezte, hogy végez velük, hogy akart a gyilkosság után visszajutni a kocsijához?

- Attól függ, milyen messze volt a motel a bártól. A gyilkosság után akár vissza is gyalogolhatott.

- A motel jó négy-öt mérföldre van a Horgony Bártól, amely egyébként azóta már meg is szunt. A két not utoljára a bárban látták, úgy este tíz körül. Ha a gyilkos a bárnál hagyta a kocsiját, akkor mire visszaért, a kocsiján kívül nem állt más a parkolóban, és ez nem tunik okos húzásnak. Felfigyelhet rá egy zsarú, vagy az éjszakás üzletvezető, amikor becsukja a bárt és hazaindul.

- Ami nem zárja ki, hogy a gyilkos a motelnél is hagyhatta a kocsiját, Elizabeth kocsiján rabolta el őket, aztán visszatért a motelhez, és szépen elhajtott - vetettem fel.

- Igazad van. De ha a saját autóján ment a motelhoz, akkor miért szállt be az övékbe? Sosem volt ínyemre az elmélet, miszerint hármásban voltak a motelszobában, aztán kényszerítette őket, hogy vigyék ki a temetőbe. Minek ennyit bajlódni, kockáztatni? A két no síkíthatott volna a parkolóban, ellenállhattak volna. Miért nem a motelszobában ölte meg őket?

- Megerősítették valaha is, hogy hármásban egy motelszobába mentek?

- Épp ez az - csapott le rá Abby. - Kikérdeztem az aznap ügyeletes portást. A Pálmalevél egy olcsó motel Lightfoorban, a 60-as út mellett. Nem bonyolít le nagy forgalmat. A portás mégsem emlékezett egyik nore sem. Mint ahogy arra sem, hogy bejött volna egy pasi és szobát vett volna ki annak a helynek a kö-

zelében, ahol a Volkswagent megtalálták. Valójában a motelnak abban a szárnyában jóformán az összes szoba üres volt. És ami még lényegesebb, senki sem jelentkezett be és ki anélkül, hogy ne adta volna le a kulcsát. Nehezen elképzelhető, hogy a gyilkosnak alkalma, vagy akár kedve lett volna kijelentkezni. Kivált egy kettos gyilkosság elkövetése után. Biztos véres lett a ruhája.

- És amikor ezen a sztorin dolgoztál, mi volt az elméleted? -kérdeztem.

- Ugyanaz, ami ma is. Szerintem nem a bárban jöttek össze a pasival. Azután történhetett, hogy Elizabeth és Jill távoztak a Horgonyból.

- És szerinted mi történt?

Homlokát ráncolta, és megint az italt kevergette. - Nem tudom. Egyik sem az a típus volt, aki felvesz egy stoppost, főleg nem ilyen késon. A drogos változatban sem hittem. Sem Jillrol, sem Elizabethrol nem derült ki, hogy kokót, heroint vagy bármi mást használtak volna, mint ahogy drogfogyasztáshoz szükséges eszközöket sem találtak a lakásukon. Egyik sem dohányzott, és nem voltak nagyivók sem. Kocogtak, egészségmániások voltak.

- Tudod esetleg, hogy a bár után hova készültek? Egyenesen haza? Vagy megálltak még valahol?

- Ez utóbbit semmi sem támasztotta alá.

- Egyedül hagyták el a bárt?

- Akivel csak beszéltem, senki sem emlékezett, hogy mással látták volna őket, míg a bárban ittak. Ha jól tudom, megittak két-két pohár sört, és egy sarokasztalnál beszélgettek. Senki sem látta, hogy harmadik személlyel távoztak volna.

- Talán találkoztak valakivel a parkolóban, amikor elmentek -tunodtem. - Ez az illeto akár Elizabeth kocsijában is várhatott rájuk.

- Kétlem, hogy nyitva hagyták volna a kocsit, de még ez is lehetséges.

- Gyakran megfordultak itt az áldozatok?

- Ha jól emlékszem, nem, de nem is eloször jártak ott.

- Közöséges hely?

- Én is erre számítottam, mivel katonák kedvenc szórakozóhelye volt - felelte -, de inkább egy angol kocsmára emlékeztetett. Civilizált. Beszélgeto, célba dobáló emberek. Az a hely, ahova az ember egy barátjával beülhet, és kellemesen, szeparáltan eltölt-heti az idot. A rendori elmélet szerint olyasvalaki követhette el, aki átutazóban volt, vagy egy ideiglenesen a környéken állomásozó katona. Nem olyan férfi, akit ismertek.

Talán nem, gondoltam. De mindenképp olyan ember, akiben megbíztak, legalábbis eleinte, és eszembe jutott, amit Hilda Ozi-mek mondott, hogy a találkozás eloször mindig „barátságos”. Érdekes lenne tudni, mit „látna”, ha megmutatnám neki Jill és Elizabeth fényképét, futott át az agyamon.

- Tudsz Jillnek valamilyen betegségéről? - érdeklodtem. Megrökönyödve törte a fejét. - Nem ugrik be semmi.

- Hova valósi volt?

- Mintha Kentuckyra emlékeznek.
- Gyakran járt haza?
- Ha jól emlékszem, nem. Talán csak ünnepekre, semmi több.
- Akkor nem valószínű, hogy a Librax-receptet Kentuckyban váltotta ki, ahol a családja él.
- Említetted, hogy ügyvédbojtár volt - folytattam. - Sokat utazott? Volt oka rá, hogy gyakran legyen távol?
- Abby megvárta, míg a napi ajánlatnak számító salátát elének tették, aztán így szólt: - Volt egy jó barátja a jogi karon. Nem emlékszem a fiú nevére, de beszéltem vele, kérdezgettem Jill szokásairól, elfoglaltságairól. Azt mondta, szerinte Jillnek viszonya volt.
- Miért támadt ez a gyanúja?
- Mert harmadéves jogászhallgatóként Jill hetente járt Richmondba, állítólag munkát keresni, mert nagyon tetszett neki Richmond, és ott próbált állást találni valamelyik ügyvédi irodánál. A fiú mesélte, hogy Jill sokszor elkérte a jegyzetfüzeteit, mert a kirándulások miatt sok eloadásról lemaradt. A fiú ezt furcsállotta is, kivált, amikor diploma után Jill itt helyben, egy williamsburgi cégnél helyezkedett el. A fiú hosszan idozott ennél a témánál, mert tartott tőle, hogy Jill utazásainak köze van a meggyilkolásához. Például azért, mert egy nos férival találkozgatott Richmondban, és esetleg megfenyegette a férfit, hogy elmond mindent a feleségének. Vagy talán valami ismert emberrel volt kapcsolata, egy sikeres ügyvéddel vagy bíróval, aki nem engedhette meg magának a botrányt, és örökre elhallgatta Jillt? Vagy felbérelt valakit, hogy végezzen vele, és szerencsétlenségére Elizabeth is éppen ott volt.
- Te mit gondolsz?
- A nyom nem vezetett sehova, csakúgy, mint a kapott tippek kilencven százaléka.
- Jill és a jogászhallgató között volt valami vonzalom?
- Szerintem a fiú szívesen járt volna Jill-lel - felelte Abby. - De nem, nem volt köztük semmi. Érzésem szerint részben erre is alapozta a fiú a gyanúját. Magabiztos fazon volt, aki úgy vélte, Jill csak azért nem borul a lába elé, mert van valakije, akirol senki sem tud. Egy titkos kedves.
- A hallgató nem keveredett gyanúba?
- Egyáltalán nem. A gyilkosság idején nem tartózkodott a városban. Ezt kétséget kizáróan bizonyította.
- Beszéltél Jill cégénél valamelyik ügyvéddel?
- Nem jutottam sokra vele - ismerte el Abby. - Ismered, milyenek az ügyvédek. Különbön is pár hónapja dolgozott csak ott, amikor megölték. Kétlem, hogy a kollégái jól ismerték.
- Nem úgy hangzik, mintha Jill nagyon kifelé forduló személyiség lett volna.
- Karizmatikus, szellemes, de zárkózott embernek írták le.
- És Elizabethet?
- Azt hiszem, a közvetlenebb volt, jobban tudott kapcsolatot teremteni - mondta Abby. - Értékesítési sikereit is nyilván ennek köszönhette.

Ahogy a macskaköves járdán a Merchant's Square-en lévo parkolóhoz sétáltunk, a gázlámpák lágy fénye visszaszorította a sötétséget. A holdat vastag felhoréteg takarta el, a nyirkos, hideg levego borig hatolt.

- Vajon mit csinálnának most ezek a párok, együtt lennének-e még, mennyit változott volna az életük? - morfondírozott Abby, felturt kabátgallérja mögé húzódva, kezét zsebébe süllyesztve.
- Mit gondolsz, Henna mit csinálna? - kérdeztem finoman a testvéréről.
- Biztos még Richmondban élne. És szerintem én is.
- Megbántad, hogy elköltöztél?
- Vannak napok, amikor mindent bánok. Amióta csak Henna meghalt, úgy érzem, mintha nem lenne választásom, szabad akaratom. Mintha irányíthatatlan erok uralnák az életem.
- Én másképp látom. Te választottad a Post-nál az állást, te döntöttél úgy, hogy Washingtonba költözzöl. És most a könyv megírása is a te döntésed volt.
- Ahogy Pat Harvey maga döntött a sajtókonferencia mellett, s tette saját jószántából mindazt, ami ilyen súlyos csapást mért rá vágott vissza.
- Igaz. O is választott.
- Amikor az ember ilyesmit él át, nem tudja, mit tesz, még ha azt hiszi, hogy tudja, akkor sem - magyarázta. - És senki sem érti igazán, milyen érzés ez, csak ha maga is elszenvedett ilyen gyötrelmet. Elszigeteltnek érzed magad. Jársz-kelsz a világban, de az emberek kerülnek, nem néznek a szemedbe, nem beszélgetnek veled, mert nem találják a szavakat. Inkább egymás közt sugdolóznak. „Látod ott azt a not? A fojtogató megölte a hűgát.” Vagy: „Az ott Pat Harvey. Tudod, az o lánya volt az.” Olyan érzés, mintha egy barlangban élnél. Félsz egyedül lenni, félsz társaságba menni, félsz felébredni és félsz elaludni, mert utána a borzalmas ébredés következik. Futsz, mint az eszelos, és már alig állsz a lábodon. Ha visszanezék, henna halála óta minden, amit tettem, félig-meddig orútség volt.
- Szerintem csodálatosan viselkedtél - mondtam oszintén.
- Fogalmad sincs, miket tettem. Micsoda hibákat követtem el.
- Ugyan már. Elviszlek a kocsidhoz - mondtam, mert közben elértük a Merchant's Square-t.

Épp a kulcsaimat halásztam elo, amikor a sötét parkolóban beinduló autómotor zaját hallottuk. Mercedesemben ültünk, az ajtók bezárva, övünk bekapcsolva, amikor új Lincoln húzott mellénk, és a vezető felöli ablak automatikusan, nesztelenül

kinyílt.

Csak annyira engedtem le az ablakom, hogy halljam, mit kérdez. Fiatal férfi volt, ápolt külseje. Térképét próbálta összehajtogatni, és erosen birkózott velem.

- Bocsássanak meg - mosolygott ránk tehetetlenül. - Meg tudják mondani, hogy jutok vissza innen a keleti 64-esre? Közben gyorsan útbaigazítottam, éreztem, Abby mennyire feszült mellettem.

- Nézd meg a rendszámát - mondta sürgöten, amikor a férfi elhajtott. Táskájában kotorászva tollat és noteszt vett elő.

- E-N-T-nyolc-kilenc-kilenc - olvastam le kapkodva. Abby leírta.

- Mi az? - kérdezte idegesen.

Abby jobbra-balra nézelődött, nem látja-e a férfi kocsiját, amikor kifordultam a parkolóból.

- Feltunt az autója, amikor a parkolóba értünk? - kérdezte. Nem tudtam azonnal válaszolni. A parkoló szinte üres volt, amikor odaértünk. Halványan emlékeztem egy kocsira, ami akár a Lincoln is lehetett. Rosszul megvilágított sarokban állt. Amikor ezt elmondtam Abbynek, még hozzátettem: - De azt hittem, senki sem ül benne.

- Így van. Mert a kocsiban nem égett a belső világítás.

- Bizonyára.

- Sötétben nézte a térképet, Kay?

- Igazad van - döbbsentem meg.

- És ha nem idevalósi, akkor mivel magyarázod, hogy a hátsó lökhárítóján parkolási matrica volt?

- Hogy mi? - kérdeztem.

- Gyarmati Williamsburg pecsétjével ellátott parkolási engedély. Évekkel ezelőtt ugyanilyen felragasztott engedélyt kaptam, amikor Martin's Hundrendben, a régészeti ásatásokon csontvázakat fedeztem fel. Sorozatot írtam róla, sokszor megfordultam ott, és a matrica segítségével az óvárosban és Carter's Grove-ban is parkolhattam.

- A pasi itt dolgozik, és útba kell igazítani a 64-esre? - motyogtam magam elé.

- Alaposan megnézted? - firtatta Abby.

- Igen. Gondolod, hogy az a hapsi volt, aki aznap éjjel Washingtonban követett?

- Nem tudom. De lehet... A francba is, Kay! Beleorúlok ebbe!

- Elég legyen - jelentettem ki határozottan. - Add ide a rendszámot. Utánanézek.

Marino rejtélyes üzenettel hívott fel másnap reggel: - Ha még nem olvasta a Post-ot, menjen és vegyen egyet.

- Maga meg mióta olvassa?

- Soha napja óta, ha egy mód van rá. Egy órája Benton riasztott. Csörögjön rám később. A belvárosban leszek.

Melegítobe bújtam, sídzsákat vettem fel, és a szakadó esőben a közeli drogériába hajtottam. Aztán magas fokozatra kapcsolt futás mellett majdnem fél órát ültem a kocsimban, mialatt ablaktörőim monoton metronómként küzdöttek a hideg, ömlo esővel. Elborzasztott, amit olvastam. Többször is megfordult a fejemben, hogy ha Harveyék nem perlik be Clifford Ringet, akkor én fogom.

A címlaptörténet egy háromrészes sorozatból az első volt Deborah Harveyről, Fred Cheneyről és a többi meggyilkolt párról. Semmi sem volt szent, senkit sem kíméltek. Ring írása még olyan részletekre is kiterjedt, amelyekről én sem tudtam.

Deborah Harvey nem sokkal a meggyilkolása előtt bizalmasan elmondta egy barátjának, hogy apja alkoholista, és egy feleannyi idős légikisasszonnyal van viszonya. A cikkíró szerint Deborah többször is belehallgatott telefonbeszélgetésekbe, amiket apja állítólagos szeretőjével folytatott. A légikisasszony Charlotte-ban lakott, és Harvey állítólag éppen nála volt azon az éjszakán, amikor lánya és Fred Cheney eltűntek, a rendőrség és Mrs. Harvey ezért nem tudták elérni. A dolog ironiája, hogy Deborah mindezért nem az apját, hanem megszállottan karrierista anyját hibáztatta, aki sosem volt otthon, és aki Deborah véleménye szerint apja alkoholizmusának és hutlenségének is okozója volt.

Egyik vitriolos hasáb a másikat követte, amelyből egy befolyásos, mégis szánalomra méltó asszony portréja kerekedett ki, aki miközben a világ megmentésén fáradozik, elhanyagolja és hagyja szétzúllni a családját. Pat Harvey vagyonos emberhez ment feleségül, richmondi otthona valóságos palota, a Watergate-ben lévő lakása tele régiségekkel és értékes mukincsekkel, köztük egy Picassóval és egy Remingtonnal. Kifogástalanul öltözködik, a legjobb társaságban forog, tökéletesen viselkedik, politikai érzéke és a világ ügyeiben való jártassága rendkívüli.

A makulátlan plutokrata külső mögött Ring „egy Baltimore munkásnegyedében született rögeszmés asszonyt” látott, „aki kollégái elmondása szerint örökös bizonytalanságtól gyötörve újra meg újra bizonyítani akar”. Pat Harvey nagyzási hóbortban szenved, írta Ring. Ha fenyegetve érzi magát vagy próbára teszik, esztelenül, sőt elvakultan cselekszik.

Ring az elmúlt három évben a Virginiában elkövetett gyilkosságokat hasonló könyörtelenséggel vette nagytő alá. Az olvasók elé tárta az FBI és a CIA félelmeit, hogy a gyilkos esetleg a Camp Pearybe való, és ezt az újdonságot olyan vad fordulattal tárta, amellyel sikerült minden érintettre rossz fényt vetnie.

A CIA és az igazságügy-minisztérium összeesküvést szőtt, hogy eltussolják a gyilkos kilétét, üldözési mániájuk oly határtalan, hogy virginiai nyomozókat arra utasították, hogy egymás elöl is elhallgassanak információkat. Hamis bizonyítékot helyeztek el az egyik tethelyen. Félrevezető információt „szivárogtattak ki” az újságíróknak, sőt még az is gyanítható, hogy megfigyeltek egyes riportereket. Pat Harvey minderről feltehetően tudomással bírt,

és felháborodását - hírhedt sajtókonferenciája során tanúsított viselkedése nyomán - Ring nem tartotta éppen indokoltnak. Az

igazságügy-minisztériummal folytatott hatásköri vitájában Mrs. Harvey kényes információra támaszkodva olyan szövetségi ügynökségeket zaklatott és kevert gyanúba, amelyekkel a DKAASZ-hez hasonló csaló jótékonyági szervezetek elleni kampánya miatt egyre kevésbé értett egyet.

A mérges gozöket kibocsátó kotyvalék utolsó alkotórésze én voltam. Az FBI kérésére húztam az idot és információt tartottam vissza, és végül bírósági végzéssel kellett megfenyegetni, hogy a családoknak kiadjam jelentéseimet. Nem voltam hajlandó a sajtónak nyilatkozni. Bár hivatalosan nem vagyok alárendelve az FBI-nak, Clifford Ring sejteni engedte, hogy szakmai viselkedésemet magánéletem befolyásolja. „A virginiai vezető orvos szakértőhöz közeli források szerint” írta a cikkben, „Scarpetta doktornot két éve gyengéd érzelmi szálak fuzik egy FBI-ügynök-höz, gyakran ellátogat Quanticóba, és baráti kapcsolatokat ápol az Akadémia több ügynökével, köztük Benton Wesleyvel, az eseteken dolgozó profilossal.”

Kíváncsi voltam, hány olvasó jut ebbol arra a következtetésre, hogy Benton Wesleyvel is viszonyom van.

Becsületességem és erkölceim mellett törvényszéki patológus-si hozzáértésemet is sárba taposta. A kérdéses tíz eset közül mindössze egyszer tudtam megállapítani a halál okát, és amikor felfedeztem egy vágást Deborah Harvey egyik csontján, Ring szerint annyira megrémültem, hogy nem én ejtettem-e szikémmel, hogy „Mercedese csomagtartójában Harvey és Cheney csontjaival, a hatalmas hóviharban Washingtonba hajtott, hogy a Smithsonian Természettudományos és Történeti Kutatóintézetben kikérje egy törvényszéki patológus tanácsát.”

Pat Harveyhoz hasonlóan én is a „médiummal” konzultáltam. Nyomozókat vádoltam meg, hogy megváltoztatták a tetthelyen Deborah Harvey és Fred Cheney maradványainak helyzetét, majd később visszatértem az erdobe, hogy én magam keressek meg egy töltényhüvelyt, mert nem bíztam a rendországban, hogy megtalálják. Magamnak vindikálom a jogot, hogy tanúkat hallgassak ki, köztük annak a Héttől-Tizenegyignek az eladónojét, ahol Deborah-t és Fredet utoljára látták. Iszom, dohányzom, engedélyem van, hogy harmincnyolcasomat rejtve viseljem, több alkalommal „csaknem meggyilkolták”, elvált, és „Miamiiban született”. Ez utóbbi kitétel nyilvánvaló magyarázatnak tunt az elobbiekre.

Clifford Ring eloadásában arrogáns, fegyverével hadonászó vad no voltam, aki a törvényszéki orvostan tekintetében képtelen megkülönböztetni a feneket a fejtől.

Abby, gondoltam, miközben az esotol síkos utcákon hazafelé hajtottam. Erre célzott elozo este, amikor elkövetett hibákat emlegetett? Hogy információval tömte kollégáját, Clifford Ringet?

- Sehogyszem stimmel - mondta Marino, amikor később a konyhában kávéztunk. - Nem mintha megváltozott volna Abbyrol a véleményem. Szerintem egy jó sztoriért az anyját is eladná. De ezen a híres-neves könyvén dolgozik, igaz? Minek osztaná meg az infót a konkurenciával, kivált, amikor eldzsesszelt a Posf-tól?

- Az információ egy része tolem kell, hogy származzon - vallottam be kelletlenül. - Például a Héttől-Tizenegyig eladójával kapcsolatos. Abbyval akkor este együtt mentünk el oda. És Markról is tud.

- Hogyhogyszem? - kerekedett el Marino szeme.

- Elmondtam neki. Marino csak a fejét csóválta.

Kávét iszogatva kinéztem az esobe. Abby kétszer is hívott, amióta a drogériából hazaértem. Ott álltam az üzenetrögzítő mellett, és hallgattam ideges hangját. Egyelőre képtelen voltam beszélni vele. Félttem, hogy olyat találok mondani, amit később megbánok.

- Mark hogy fog erre reagálni? - kérdezte Marino.

- A cikkben szerencsére nem említették név szerint.

De ettől újabb szorongáshullám tört rám. Az FBI-ügynökökre, foként az éveken át fedotvékenységet folytatókra jellemzően Mark is szinte rögeszmésen titokban tartotta a magánéletét. Félttem, hogy az újságban kapcsolatunkra tett utalás felzaklatja. Fel kellene hívnom, gondoltam. Vagy talán mégsem. Nem tudtam, mit tegyek.

-Bizonyos információ Morrelltől kell, hogy származzon -gondolkodtam fennhangon.

Marino nem szólt.

-Vessey is biztos beszélt. Vagy legalábbis a Smithsoniannál valaki - mondtam. - És fogalmam sincs, Ring hogy a pokolba jött rá, hogy jártunk Hilda Ozimeknél.

Marino letette a csészéjét és csészealját, eloredolt, és a szememre nézett.

- Most rajtam a tanácsadás sora.

Úgy éreztem magam, mint egy megszeppent kisgyerek.

- Ez az egész olyan, mint egy elromlott fékkel lejton elinduló betonszállító. Nem fogja megállítani, doki. Nem tehet mást, mint elugrik az útjából.

- Lefordítaná? - kérdeztem ingerülten.

-Tegye a dolgát, és felejtse el. Ha kikérdezik, és szerintem erre biztos számíthat, mondja, hogy sosem beszélt Clifford Ringgel, semmit sem tud az egészrol. Más szóval, rázza le. Ha belebonyolódik egy adok-kapok mérkozásbe a sajtóval, úgy fog járnai, mint Pat Harvey. Totál hülyének fog látszani.

- Igaza van.

- És ha van egy csepp esze, egyhamar nem áll szóba Abbyvel. Bólintottam.

Marino felállt. - Közben van pár dolog, aminek a végére kell járnom. Ha bevágnak, értesítem.

Errol mindjárt eszembe jutott. Eloszedtem a táskámat, és kivettem a cetlit a rendszámmal, amit Abby lefirkantott.

- Ha lenne kedves utánanézni az OBÍK-ban. Egy Lincoln Seven, sötétszürke. Kíváncsi vagyok, mi sül ki belole?

- Valaki követi? - gyurte a zsebébe a papírt.

- Nem is tudom. A vezető megállt, hogy útbaigazítást kérjen. Az volt az érzésem, hogy nem tévedt el.
- Hol? - kérdezte, miközben kikísértem.
- Williamsburgban. A kocsijában ült egy üres parkolóban. Fél-tizenegy-tizenegy körül volt tegnap este, a Merchant's Square-en. Épp beszálltam a kocsimba, amikor hirtelen felkapcsolta a fényszórót, odahajtott, és megkérdezte, hogy jut vissza a 64-esre.
- Aha - mondta kurtán Marino. - Biztos valami ökörvári detektív, aki titkos küldetésben volt, unta magát, és azt várta, hátha valaki átmegy a pirosan vagy záróvonalon visszafordul. Lehet, hogy ki akart kezdeni magával. Csinos no, aki éjszaka egyedül száll be a Mercedesébe.
- Nem árultam el, hogy Abbyvel voltam. Nem fult a fogam egy újabb leckétetéshez.
- Nem is tudtam, hogy sok nyomozó jár új Lincolnnal - jegyeztem meg.
- Nézze, hogy szakad. A rossebbe - káromkodott, mialatt a kocsijához futott.

Fielding, a helyettesem soha nem merült el annyira a gondolataiba, és soha nem volt annyira elfoglalt, hogy ne nézze meg magát, ha valami tükröző felület előtt vonult el. Ilyennek számított az ablaküveg, a számítógép képernyője, a belső irodákat az elocsarnoktól elválasztó golyóálló üvegből készült válaszfal. Amikor a földszinten kiszálltam a liftből, éppen a halottaskamra rozsdamentes ajtaja előtt állt, és a haját simította le.

- A fülénél kicsit hosszúra nőtt - mondtam.
- A magáé meg kicsit oszúl - vigyorodott el.
- Hamvas. Mi, szokék nem oszülünk, hanem hamvasszoke lesz a hajunk.
- Aha. - Szórakozottan meghúzta zöld sebészköpenye zsinórját, bicepszé úgy dudorodott, mint egy grapefruit. Fielding levegőt sem tudott venni anélkül, hogy ne ugráltatta volna valamelyik lenyugózó izmát. Mikroszkópja fölé görnyedve mindig Rodin Gondolkodójának szteroidváltozatát juttatta eszembe.
- Jacksont húsz perce adtuk ki - közölte az egyik délelotti esetre utalva. - Ennyi. De van egy másik holnapra. A pasi, aki gépen volt a hétvégi lövöldözés után.

- Ma délutánra mit tervezett? - kérdeztem. - Jut eszembe, Petersburgban volt tárgyalása, nem?
- A vádlott bunósnek vallotta magát. Egy órája - pillantott karórájára.
- Biztos hírét vette, hogy maga is ott lesz.
- A salakbetonból rakott cellában, amit az állam az irodámnak becéz, mennyezetig érnek a mikroprocesszorok. Ez a délutáni programom. Vagy ez volt - nézett rám töprengve.
- Van egy problémám, amelynek megoldásában a segítségére számítottam. Szeretnék lenyomozni egy receptet, amit úgy nyolc éve írtak Richmondban.
- Melyik patika? - érdeklődött.
- Ha tudnám, nem lenne probléma - mondtam, miközben lifttel felmentünk az emeletre. - Hogy úgy mondjam, maratoni telefonálást kell szerveznünk. Minél több ember hívja Richmond összes patikáját.
- Jesszusom, Kay - fintorodott el Fielding. - Van vagy száz belőlük.
- Százharminchárom. Már összeszámoltam. Hatan egyenként huszonnégy, huszonhárom gyógyszerért hívtunk fel. Lebonyolítható. Benne van?
- Persze - mondta lehangoltan.

Fielding mellett besoroztam Rose-t, az adminisztrátoromat, egy másik titkárnót és a számítógépes elemzőmet. A gyógyszerárak listájával beültünk a tanácssterembe. Egyértelmű utasítást adtam. Abszolút diszkréció. Egy szót sem arról, amit csinálunk. Sem otthon a családnak, sem barátoknak, sem a rendőrségnek. Mivel a recept legalább nyolcéves, Jill pedig meghalt, jó esélyünk van, mondtam, hogy a feljegyzések már nincsenek a futó programban. Meghagytam mindenkinek, hogy kérjék meg a gyógyszerészt, nézzen utána az archívumban. Ha nem mutatkozik segítőkésznek vagy nem hajlandó kiadni az adatot, kapcsolják át hozzám.

Azzal ki-ki elvonult az irodájába. Rose két órával később megjelent az asztalomnál, és finoman dörgölte jobb fülét. Átnyújtott egy telefonüzenetes papírt, és nem tudta elfojtani diadalittas mosolyát. - Boulevard Drogéria a Boulevard és Broad sarkán. Jill Harringtonnak két receptje volt Libraxra. - Megadta az idopontokat is.

- Az orvosa?
- Dr. Anna Zenner - válaszolta. Te jó Isten.
- Döbbenetemet palástolva gratuláltam a sikerhez.
- Nagyszerűen csinálta, Rose. A nap hátralevo részét kiveheti. ; - Amúgy is négy harmincig vagyok. Az meg már elmúlt.
- Akkor holnap háromórás ebédszünetet kap. - Legszívesebben megöleltem volna. - És szóljon a többieknek, hogy küldetés lefűjva. Befejezhetik a telefonálását.
- Dr. Zenner nem a Richmondi Orvosi Akadémia elnöke volt nemrégiben még? - kérdezte Rose, és elgondolkodva megállt az ajtóban. - Mintha valamit olvastam volna róla. Ó, igen! Muzsikus.
- Két éve volt az Akadémia elnöke. És igaza van. A Richmondi Szimfonikusoknál hegedus.
- Szóval ismeri - nézett rám Rose lenyugózva. Túlságosan is jól, gondoltam, és a telefon után nyúltam. Anna Zenner otthon hívott vissza aznap este.

- Látom az újságokból, hogy sok a dolga mostanában, Kay - mondta. - Hogy bírja?
- Megfordult a fejében, hogy talán olvasta a Post-tot. A ma reggeli folytatásban interjút közöltek Hilda Ozimekkel, és a róla

készült fénykép alatt ez állt: „Médium tudta, hogy mind meghaltak.” A meggyilkolt párok rokonait és barátait idézték, az oldal felét színes ábra töltötte ki, amelyen bejelölték a helyet, ahol a párok kocsiját, majd holttestüket megtalálták. Camp Peary baljósan terpeszkedett a halmaz közepén, mint kalóztérképen a halálfej a keresztbe tett lábszárcsontokkal.

- Jól - feleltem. - És állapotomon sokat javítana, ha a segítségemre lenne valamiben. - Elmagyaráztam, mire van szükségem, majd hozzátettem: - Holnap elfaxolom a nyomtatványt, a törvénykönyv idevágó passzusával, amely felhatalmaz, hogy átvegyem Jill Harrington kórtörténetét.

Ugyan a látszat kedvéért kértem, mégis kínosan érintett, hogy törvényadta tekintélyemre kell emlékeztetnem.

- Személyesen is elhozhatja. Van kedve szerdán hétkor nálam vacsorázni?

- Szükségtelen fáradság...

- Nem fáradság, Kay - szakított félbe szívélyesen. - Hiányzott. Rég nem láttam.

13.

A város szívéből messze eső lakónegyed szecessziós pasztellszínek Miami Beachet juttatták eszembe. Rózsaszín, sárga és Wedg-wood-kék épületek sorakoztak egymás mellett, csillogó rézko-pogtatók bejárataik felett színes, kézzel varrt zászlók lebegtek, hangsúlyozva az időközben esorol havazásra váltó időjárás képtelenségét.

A csúcsgalamb orjögése közepette kétszer is meg kellett kerülnöm a háztömböt, amíg kedvenc borszaküzletemmel csupán pár percnyi sétára sikerült parkolóhelyet találnom. Négy üveg bort - két fehérét és két vöröset - választottam.

Végighajtottam a Monument Avenue-n, ahol konföderációs tábornokok lovas szobrai magasodtak kísértetiesen a hópolyhek tej szeru kavargásában a kőfogalmak szigetein. Elozo nyáron még ezen az útvonalon jöttem hetente egyszer Annához.

Látogatásaim ozzsel egyre ritkultak, majd télre teljesen abbamaradtak.

Anna saját házában, egy bájos, régi, fehér favázas épületben rendezte be a rendelójét. Az aszfalozott macskakö utburkolatot sötétedés után gázlámpák világították meg. Becsöngettem, ahogy páciensei szoktak, aztán benyitottam az eloszobába, ahonnan Anna várószobájába lehetett lépni. A képeslapokkal teleszórt dohányzóasztal körül borfotelok álltak, a keményfa padlóra régi perzsaszonyeget terített. A sarokban egy dobozban játékok voltak a kisebb pácienseknek, de maradt hely a recepciós asztalának, a kávéfőzőnek és a kandallónak is. Az eloszobából nyíló hosszú folyosó végén volt a konyha, ahonnan finom illat csapta meg az

orrom, és megkorduló gyomrom jelezte, hogy elfelejtettem ebédelni.

- Kay? Maga az?

Érezhető német akcentusú beszéde, jellegzetes hangja után gyors, határozott lépteit hallottam meg, majd kezét kötényébe törülgetve megjelent Anna, és megölelt.

- Bezárta az ajtót?

- Igen, és tudja jól, hogy az utolsó páciens után mindig be kell zárni - mondtam, amit minden látogatásomkor elismételtem.

- Maga az utolsó páciensem. Követtem a konyhába.

- A betegek mind bort hoznak?

- Soha nem engedném. Mint ahogy nem fozok nekik, és nem járok össze velük. De magával kivételt teszek.

- Igen - sóhajtottam fel. - Mivel hálálom meg valaha is?

- Remélem, nem szakmai szolgálatával - tette le bevásárlószatyromat az egyik munkapultra.

- ígérem, hogy nagyon kíméletesen bánok magával.

- Én meg nagyon meztelen és nagyon halott leszek, így édes mindegy lesz, hogy mennyire kíméletes. Le akar itatni, vagy leértékelés volt?

- Elfelejtettem megkérdezni, mi lesz vacsorára - magyarázkodtam. - Nem tudtam eldönteni, hogy fehérét vagy vöröset hozzak-e, így a biztonság kedvéért hoztam mindegyikből.

- Akkor emlékeztessen rá, hogy máskor se áruljam el, mit fozók! Istenem, Kay, hiszen ezek nagyszerűek! - kiáltott fel, amikor elovette az üvegeket a szatyorból. Máris töltsék valamelyikből, vagy valami erosebbet inna?

- Feltétlenül erosebbet.

- A szokásosat?

- Köszönöm, igen. - A tuzhelyen a fazékban halkán rotyogó ételre néztem, és hozzátettem: - Remélem, az, aminek gondolom. - Anna híres volt a chillijéről.

- Felmelegít majd minket ebben a cudar időben. Van benne egy doboz zöld chili, és az a paradicsom, amit legutóbbi miami látogatása után hozott. Különleges alkalomra tartogattam. A sütőben kovászos kenyér, a hutóban káposztasaláta. Aprópó, hogy van a családja?

- Lucyban hirtelen érdeklődés ébredt a fiúk és az autók iránt, de ezt csak akkor veszem komolyan, ha otthagyja értük a számítógépét. Húgom következő gyermekkönyve jövő hónapban kerül a boltok polcra, csak az a gyermek marad továbbra is rejtély számára, akit nevelnie kell. Anyám jól van, leszámítva, hogy szokás szerint füstölög, mivé lett Miami, ahol már a kutya sem beszél angolul.

- Sikerült lejutnia karácsonyra? -Nem.

- Anyja megbocsátotta már távolmaradását?

- Még nem.

- Az igazat megvallva, megértem. Karácsony a család együttlétének idoszaka.

Hallgattam.

- De azért ez jó - lepett meg következő kijelentésével. - Nem volt kedve Miami-ba menni, hát otthon maradt. Mindig is mondtam, hogy a nőknek meg kell tanulniuk önzőnek lenni. Talán ez az önzés felé tett első lépés?

- Szerintem e téren sosem voltak nehézségeim, Anna.

- Ha már nem érez miatta buntudatot, biztosra veszem, hogy meggyógyult.

- Még gyötör a lelki furdalás, tehát nem vagyok gyógyultnak tekinthető. Igaza van.

- Igen. Magam is látom.

Elnéztem, ahogy kihúzza az üvegből a dugót, hogy hagyja a bort lélegezni. Fehér vászonblúzának ujját könyékig felgyurte, alkarja olyan izmos volt, mint egy feleolyan idős asszonyé. Nem láttam róla fiatalkori képet, de most, hetven felé közeledve, markáns németes arcvonásaival, kék szemével és rövidre nyírt sző

hajával igen szemrevaló teremtés volt. Kinyitott egy szekrényt, üvegeket vett elő, és pillanatok alatt elém tett egy whiskyt szódával, magának pedig manhattant kevert.

- Mi történt, amióta utoljára láttam, Kay?

Italunkkal a konyhaasztal mellé telepedtünk. - Mikor is volt? Hálaadáskor? Ó, persze, hiszen beszélünk telefonon. A könyv miatt aggódtam?

- Igen. Tud, ugye, Abby könyvérol, annyit mindenesetre, amennyit én is. És a gyilkosságokról. Meg Pat Harveyról. Az egészsérol. - Elovettem a cigarettám.

- Elovastam, amit az újságok írnak. Jól néz ki. Kissé fáradt. És talán soványabb is?

- Az ember sosem lehet elég sovány - tréfálkoztam.

- Rosszabb állapotban is láttam már, mindössze ennyit akartam mondani. Szóval kordában tartja a munkájával járó stresszt.

- Hol jobb, hol rosszabb - mondtam.

Anna belekortyolt az italába, és elgondolkodva nézte a tuzhelyet. - És Mark?

- Találkoztam vele - mondtam. - Telefonon is beszélünk. Mark még bizonytalan, nem lát tisztán.

- De találkoztak. Ez legalább új.

- Még mindig szeretem.

- Ez viszont nem új.

- Olyan keserves ez, Anna! Mindig is az volt. Nem értem, miért nem tudom elengedni.

- Mert erosek az érzéseik, de mindketten félnek elkötelezni magukat. Izgalomra vágnak, a saját fejük után mennek. Az újság célzott Markra is.

- Tudom. - És?

- Még nem említettem neki.

- Szerintem nem is kellene. Ha nem látta a cikket, az irodából biztos felhívják rá a figyelmét. Ha pedig ez felzaklatja, majd jelentkezik, nem?

- De igen - feleltem megkönnyebbülten. - Biztos felhív.

- És akkor legalább beszélhet vele. Boldogabb? Igen. Boldogabb voltam.

- Reménykedik?

- Hajlandó vagyok szembenézni azzal, ami történni fog - feleltem. - De abban már nem vagyok biztos, hogy ez jó lesz.

- Az ember soha semmiben sem lehet biztos.

- Elszomorító igazság - hagytam rá. - Én sem lehetek biztos semmiben. Csak azt tudom, amit érzek.

- Akkor a többségnél előrébb van.

- Bármit értsen is többségen, ha egy fejhosszal megelőzöm őket, az szintúgy elszomorító igazság.

Felállt, hogy kivegye a kenyeret a sütőből. Néztam, ahogy agyagedénybe meri a chilit, összekeveri a káposztasalátával és kitölti a bort. Eszembe jutott az átvételre jogosító igazolás, amit hoztam. Kivettem a táskámból, és az asztalra tettem. Anna még csak rá sem pillantott. Tálalt mindkettenknek, és asztalhoz ült.

- Szeretné megnézni a kórtörténetét? - kérdezte.

Ismertem Annát: sosem jegyezte fel a tanácsadáson elhangzottakat. A hozzám hasonló köztisztviselőknek törvény által biztosított joguk van, hogy megkapjuk bárki kórtörténetét, és ezek a feljegyzések gyakran a bíróság elé kerülnek. Így aztán az Annához hasonló orvosok vannak annyira körmönfontak, hogy sosem írják le a beteg bizalmas közléseit.

- Ha esetleg pár szóban összefoglalná... - javasoltam.

- Beilleszkedési zavart diagnosztizáltam nála - jelentette ki Anna.

Ez körülbelül annak felelt meg, mintha Jill halálózási okának légzés- és szívleállást állapítottam volna meg. Akár lelonek valakit, akár elüti a vonat, végeredményben azért hal meg, mert nem lélegzik, és megáll a szíve.

A beilleszkedési zavar egy olyan képlékeny általánosítás, amit mintha egyenesen a Mentális zavarok diagnosztikai és statisztikai

évkönyvből húztak volna elő. Kielégítő diagnózis a betegbiztosítónak, de egy szemernyi hasznos információt sem árul el a betegség mibenlétéről és elozményeiről.

- Az egész emberiség ebben szenved - jegyeztem meg. Anna csak mosolygott.

- Tisztelem szakmai etikáját - folytattam. - Nem szándékozom saját feljegyzéseimet az ön által bizalmasnak tekintett közléssel kiegészíteni. De fontos, hogy megtudjak Jillről minden olyan tényről, amely betekintést engedne a gyilkosságba.

Olyasmire gondolok, ha például volt valami az életmódjában, ami veszélynek tehetette ki...

- Én is tiszteltem a szakmai etikáját.

- Köszönöm. Most, hogy biztosítottuk egymást, hogy kölcsönös csodálattal adózunk egymás tisztességének és feddhetetlenségének, félretennék végre a formalitásokat és beszélgetnénk?

- Persze, Kay - felelte szelíden. - Nagyon tisztán emlékszem Jillre. Nehéz lenne elfelejteni egy nem mindennapi páciens, aki ráadásul gyilkosság áldozata lett.

- Milyen szempontból tartotta kivételesnek? Szomorúan elmosolyodott.

- Rendkívül eszes, megnyero fiatal no volt. Sok jó tulajdonsága volt. Mindig örömmel vártam a látogatásait. Ha nem lett volna a páciensem, megtisztelőnek éreztem volna a barátságát.

- Meddig járt magához?

- Több mint egy évig, havonta háromszor-négyszer.

- És miért magához, Anna? Miért nem egy williamsburgi pszichiáterhez, aki közelebb volt a lakóhelyéhez?

- A pácienseim nem mind a közelben laknak. Van, aki egyenesen Philadelphiából jár hozzám.

- Mert nem akarják, hogy más megtudja, pszichiáterhez járnak.

Bólintott. - Sajnos, sokan rettegnek ettől az eshetoségtől. Meglepné, hányan jártak már a rendelomben, és távoztak a hátsó ajtón át.

Én sem árultam el egy léleknek sem, hogy pszichiáterhez járok, és ha Anna nem utasítja vissza, hogy pénzt fogadjon el tolem, biztos készpénzzel fizetek. Más sem hiányzott volna, mint hogy az Alkalmazotti Betegbiztosítónál valaki kezébe kerüljön a hitelkártya-bizonylat, és ezt szélteben-hosszában terjessze a Közegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálatnál.

- Jill kétségtelen nem akarta, hogy megtudják, pszichiáterhez jár - szögeztem le. - És feltehetően ezzel magyarázható, hogy a Librax-receptjeit Richmondban váltotta ki.

- Mielott felhívott - mondta Anna -, nem is tudtam, hogy ott váltotta ki a recepteket. De nem lep meg - fuzte hozzá, és borospoharáért nyúlt.

A chili olyan csípos volt, hogy könnyeket csalt a szemembe. De mesés volt, Anna eddig legsikeresebb konyharemeke, és ezt meg is mondtam neki. Aztán lemagyaráztam, amit valószínűleg már sejtett.

- Lehetséges, hogy Jillt és barátját, Elizabeth Mottót ugyanaz ölte meg, aki ezeket a párokat is - mondtam. Mindenesetre van néhány aggodalomra okot adó párhuzam Jillék meggyilkolása és a többi eset között.

-Nem érdekel, amit a most vizsgált esetekről tud, csak ha szükségesnek érzi, hogy beszámoljon róluk. Kérem, tegyen fel nyugodtan kérdéseket, és igyekszem a lehetőségekhez képest mindent felidézni Jill életével kapcsolatban.

- Miért akarta Jill titokban tartani, hogy pszichiáterhez jár? Mit titkolt? - kérdeztem.

- Jill ismert kentuckyi családból származott. Fontos volt számára a család elismerése, biztatása. A legjobb iskolákba járt, kiváló teljesítményt ért el, a legjobb úton volt, hogy sikeres ügyvéd legyen. Családja büszke volt rá. Nem tudták.

- Mit? Hogy pszichiáterhez jár?

- Azt sem - felelte Anna. - De ami lényegesebb, nem tudták, hogy leszbikus kapcsolatban él.

- Elizabethtel? - Mielott feltettem a kérdést, tudtam a választ. A lehetőség az én fejemben is megfordult már.

- Igen. Jill és Elizabeth akkor barátkoztak össze, amikor Jill elsoéves volt a jogi egyetemen. Aztán lefeküdtek egymással. A kapcsolat nagyon szenvedélyes, problémákkal teli, konfliktussal terhes volt. Mindkettőjüknek ez volt az elso ilyen kapcsolata, vagy legalábbis Jill így adta elo. Ne felejtse el, hogy Elizabethtel sosem találkoztam, az o változatát nem hallottam. Eredetileg Jill azért kezdett hozzám járn, hogy megváltozzon. Nem akart leszbikus lenni, remélte, hogy a terápia révén visszanyeri heterosze-xualitását.

- Látott erre reményt? - kérdeztem.

- Nem tudhatom, végül is mi történt volna - mondta Anna. -Annak alapján, amit Jill elmondott, a kötelék, ami Elizabethhez fuzte, nagyon eros volt. Az volt a benyomásom, hogy Elizabeth inkább elfogadja a kapcsolatukat, mint Jill, aki intellektuálisan nem volt képes elfogadni, érzelmileg viszont nem tudott elszakadni.

- Szörnyu lelki gyötrelmeket állhatott ki.

- A helyzet válságosra fordult abban az idoszakban, amikorra utolsó látogatásai estek. Akkor végzett a jogi egyetemen. Ott volt elotte az egész jóvo. Eljött az ideje, hogy döntéseket hozzon. Pszichoszomatikus problémák jelentkeztek nála. Görcsös bélhurut. Libraxot írtam fel rá.

- Célzott-e Jill egyszer is olyasmire, amiből sejteni lehetne, ki tehette ezt velük?

- Gondoltam erre én is, és a gyilkosság után alaposan fontolóra vettem mindent. Amikor az újságban olvastam a hírt, eloször nem is hittem el. Jill három nappal elotte járt nálam. Nem is tudja, milyen erosen koncentráltam mindenre, amit ismeretségünk alatt elmondott. Reménykedtem, hátha eszembe jut valami, egy részlet, amely segíthet. De nem. Semmi.

- Mindketten titkolták a világot elol a kapcsolatukat?

- Igen.

- Nem volt barátjuk, valaki, akivel Jill vagy Elizabeth járt, már csak a látszat kedvéért?

- Jill azt mondta, nem jártak mással. Féltékenység tehát kizárva, hacsak nincs olyasmi, amiről nem tudtam. - Üres tálamra pillantott. - Kér még egy kis chilit?

- Kösz, nem.

Felállt, a piszkos edényt betette a mosogatógépbe. Kis ideig egyikünk sem szólt. Anna levette kötényét, a tisztítószeres kamrába akasztotta egy szögre. Aztán poharunkat meg egy üveg bort átvittük a dolgozószobájába.

Ez volt a kedvenc szobám. Két fal mentén mennyezetig éro könyvespolcok álltak, a harmadik fal közepén kiöblösödo ablak volt, zsúfolt asztala mellett ülve kinézhetett kis hátsó kertjére, virágaira vagy épp a hóesésre.

Én is ebből az ablakból néztem, ahogy halványsárga harsonákként virágba borulnak a magnóliák, elenyészik az osz

színorgiájának utolsó felvillanása is. Beszélgettünk családomról, válásomról, Markról. Szervedésről és halálról. A kopott borfüles karosszékben, ahol ültem, félszegen vezettem végig Annát az életemen, csakúgy, ahogy Jill Harrington tette.

Tehát Jill és Elizabeth szeretek voltak. És ez összekapcsolta őket a többi meggyilkolt párral, s még valószínűleg tette a „Mr. Alkalmi Ismeros” - szituációt, amit meg is mondtam Annának.

- Egyetérték - bólintott.

- Utoljára a Horgony Bár és Grillben látták őket. Jill sosem említette ezt a helyet?

- Név szerint nem. De mesélt egy bárról, ahol néha megfordultak, beültek beszélgetni. Idonként távol eső éttermekbe jártak, ahol biztosan nem botlottak ismerősbe. Máskor kocsiba ültek, és messzire elmentek. A beszélgetésekre, kirándulásokra olyankor került sor, amikor kapcsolatukról érzelmileg feszült vitákat folytattak.

- Ha azon a pénteken épp egy ilyen vita kellos közepén voltak

a Horgonyban, bizonyára feldúltak voltak, s egyikük vagy másikuk úgy érezte, visszautasítják, s ezért dühös volt - töprengtem.

- Lehetségesnek tartja, hogy akár Jill, akár Elizabeth megjátszotta, hogy felszed egy férfit, flörtöl, csak hogy a másikat bosszúszantsa?

- Nem tartom lehetetlennek, de nagyon meglepne - mondta.

- Nem volt soha az a benyomásom, hogy Jill vagy Elizabeth bo-londították volna egymást. Inkább azt gyanítom, hogy akkor este igen elmélyült, érzelmileg túlfutott vitába bonyolódtak, és nemigen vettek tudomást a környezetükről, csak egymásra figyeltek.

- Aki esetleg figyelte őket, ki is hallgathatta őket.

- Ennek mindig fennáll a veszélye, ha valaki bizalmas beszélgetést folytat nyilvános helyen, s erre fel is hívtam Jill figyelmét.

- Ha olyan megszállottan orizta a titkát, akkor miért vállalta ezt a veszélyt?

- Erosen ingadozott, Kay. - Anna a boráért nyúlt. - Amikor kettesben voltak Elizabethtel, könnyen visszazökkent a meghitt kerékvágásba. Ólélek, vigasztalás, sírás, és a döntéshozatal ismét máskorra halasztódik.

Ismeros forgatókönyv, gondoltam. Amikor Markkal nála vagy nálam vitatkoztunk, érvelésünk végére kivétel nélkül az ágy tett pontot. Később egyikünk vagy másikunk elment haza, de a problémák maradtak.

- Anna, mérlegelte-e a lehetőséget, hogy kapcsolatuknak esetleg köze volt ahhoz, ami történt velük?

- Ha lehet, kapcsolatuk inkább kizártta tette, ami történt. Egy magányos nő, aki egy bárban üldögél, és arra vár, hogy felszedjék, sokkal nagyobb veszélyben van, mint két nő együtt, akik egyáltalán nem igyekeznek felhívni magukra a férfiak figyelmét.

- Térjünk vissza szokásaikra, megszokott foglalatosságaikra -kértem.

- Ugyanabban a lakótömbben éltek, de nem egy lakásban, megint csak a látszat kedvéért. Ez azonban kényelmes megoldásnak tunt. Egymástól függetlenül élhették az életüket, aztán este

összejöttek Jill lakásában. Jill szeretett a saját négy fala közt lenni. Emlékszem, egyszer azt mondta, hogy ha családtagjai vagy mások késo este surun hívnák, és sosem találnák otthon, kínos kérdéseket tennének fel. - Emlékei közt keresgélt. - Jill és Elizabeth is sok testmozgást végeztek, nagyon edzettek voltak. Futottak, azt hiszem, de mindig együtt. -Hol?

- Gondolom, a lakásukhoz közeli parkban.

-Bármilyen más, ami eszébe jut? Színház, üzlet, bevásárlóközpont, ahova gyakran jártak?

- Semmi sem jut eszembe.

- Mit sűg a megérzése? Mit sűgott akkor?

- Úgy éreztem, Jill és Elizabeth nyomasztó beszélgetést folytattak a bárban. Bizonyára kettesben akartak lenni, és nem örültek volna, ha valaki zavarja őket.

- Akkor hát?

- Nyilvánvaló, hogy gyilkosukkal valamikor azon az estén találkoztak.

- El tudja képzelni, hogy milyen körülmények között?

- Az a vélemény alakult ki bennem, hogy a gyilkos jó ismerősük volt, vagy legalábbis ismerték annyira, hogy ne legyen okuk bizalmatlanságot érezni iránta. Hacsak nem az történt, hogy egy vagy több személy fegyverrel kényszerítette és rabolta el őket, vagy a bár parkolójából, vagy máshonnan, ahova utána mehettek.

- És ha egy idegen odament hozzájuk a parkolóban, megkérte őket, hogy vigyék el valahova, mert a kocsija lerobbant...?

De Anna már rázta is a fejét. - Nem vág össze a róluk alkotott képpemmel. Hacsak persze nem olyan személy volt, akit ismertek.

- És ha a gyilkos rendornek adta ki magát, esetleg rutinellenorzésre félreállította a kocsijukat?

- Az megint más. De ilyen helyzetben maga meg én is kiszolgáltatottak lennénk.

Annán látszott, hogy elfáradt, ezért köszönetet mondtam a va-

csoráért, és hogy idot áldozott rám. Tudtam, hogy beszélgetésünk megviselte. Sejtelmem sem volt, helyében mit éreznék.

Percekkel azután, hogy beléptem házam aajtáján, megszólalt a telefon.

- Még egy apróság - mondta Anna. - Közben jutott eszembe, és lehet, hogy nem is fontos. Jill említette, hogy kettesben keresztretjvényt fejtettek, amikor nem volt kedvük kimozdulni. Például, amikor vasárnap délelott kettesben voltak otthon. Bizonyára lényegtelen. De megszokásból, együtt csinálták.

- Könyveket? Vagy újságban megjelenőket?

- Nem tudom. De Jill sok újságot olvasott, Kay. Míg nálam várt, mindig volt nála újság. A Wall Street Journal, a Washington

Post.

Még egyszer megköszöntem a segítségét, és biztosította, hogy következő alkalommal én fozók. Aztán felhívtam Marinót.

- Nyolc éve két not gyilkoltak meg James City megyében - tértem azonnal a tárgyra. - Lehet, hogy a gyilkosságoknak közük van a párok eseteihez. Ismer ott egy Montana nevu nyomozót?

- Aha. Találkoztam már vele.

- Le kellene ülnünk vele, át kell néznünk a gyilkosságokra vonatkozó anyagát. Gondolja, hogy Montana tud hallgatni?

- Dögöljek meg, ha tudom - morogta Marino.

Montana méltó volt a nevéhez: nagydarab, kiálló csontú férfi volt, markáns, becsületes arcában ködös kék szem csillogott, haja sűrű volt és szőz. Kiejtése született virginiaira utalt, beszédét egén, asszonyomokkal tuzdelte.

Nálam jöttünk össze másnap délután - Montana, Marino és én -, mert ott senki sem zavart, és titokban maradhatott a beszélgetésünk.

Montana biztos kimerítette filmre eloirányzott éves költségkeretét Jill és Elizabeth eseténél, mert konyhaasztalomon hatalmas fényképhalom hevert: a holttestekről a helyszínen készült képek, a Pálmalevél Motel parkolójában álló üres Volkswagen, a Horgony Bár és Grill, és ami meglepo volt, a két no lakásának min-

den helyisége, még a kamra és a szekrények is. Montana akatatóskája majd szétrepedt a jegyzetektől, sematikus ábráktól, térképektől, magnóra felvett kihallgatások átirataitól, bizonyítékokról készített leltároktól, telefonos tippek feljegyzései naplójától. Nem mindennapi teljesítményt nyújtanak azok a nyomozók, gondoltam, akiknek körzetében ritkán követnek el gyilkosságot. Pályájuk során egyszer vagy kétszer történik hasonló eset, és azon aggályos gonddal dolgoznak.

- A temető közvetlenül a templom mellett van - tolt elém egy fényképet.

- Réginék látszik - csodáltam meg a patinás téglafalakat és palatetőt.

- Az is, meg nem is - felelte. - Az ezerhétszáz évesekben épült, úgy húsz évvel ezelőttig nem is volt vele baj, de aztán a villanyvezeték hibájára ráment az egész. Emlékszem, hogy láttam a füstöt, ugyanis épp járöröztem, és még azt hittem, valamelyik szomszédom tanyája ég. Aztán valami helytörténeti társaság vette gondjába. Állítólag kívül-belül úgy néz ki, mint az eredeti. Egy mellékúton lehet megközelíteni erre felé, itt... - kocogtatta meg a fényképet -, ami nem egész két mérföldre van a 60-as úttól, és körülbelül négy mérföldre a Horgony Bártól, ahol a lányokat utoljára, a gyilkosság előtti este látták.

- Ki fedezte fel a holttesteket? - kérdezte Marino, és tekintete a kiterített képeket pásztázta.

- A templomban dolgozó or. Szombat reggel kiment takarítani, elokészíteni mindent a vasárnapi istentisztelethez. Azt mondta, hogy épp megállt, amikor észrevette őket. Úgy látta, mintha két ember aludna a temető fűvében, a bejárattól hét méterre. A testeket a temető parkolójából is látni lehetett. Nem úgy festett, mintha az elkövetőt érdekelte volna, ha bárki is megtalálja őket.

- Jól gondolom, hogy péntek este nem volt senki a templomban? - kérdeztem.

- Egén, asszonyom. Be volt zárva, nem volt ott senki.

- Péntek esténként egyébként szokott lenni valamiféle istentisztelet vagy rendezvény?

- Olykor előfordul. A fiatalok néha összegyűlnek péntek este. Gyakorol az énekkar, meg ilyesmi. Lényeg, hogy ha valaki kifejezetten ezt a temetőt nézi ki, hogy itt kövessen el egy gyilkosságot, annak nincs sok értelme. Nincs rá ugyanis garancia, hogy péntek este vagy a hét bármelyik estéjén nem lesz ott senki. Kezdetlől fogva részben ezért volt az az érzésem, hogy véletlenszerű gyilkosságról van szó, a lányok összefutottak valakivel, esetleg a bárban. Semmi sem utal arra, hogy a gyilkosságokat gondosan megtervezték.

- A gyilkosnál fegyver volt - emlékeztettem Montanát. - Kés és löfegyver.

- A világban sokan futkosnak késsel, pisztollyal a kocsijukban, de még akár a zsebükben is - felelte tárgyilagosan.

Összeszedtem a holttestekről in situ készült képeket, és gondosan tanulmányozni kezdtem őket.

A két no alig egy méterre feküdt egymástól a fűben, két megdolt gránit sírko között. Elizabeht arccal lefelé hevert, lábai kissé szétterpesztve, bal karja a hasa alatt, jobb karja egyenesen kinyújtva a teste mellett. Karcú volt, barna haja rövidre vágva.

Farmert viselt, fehér pulóvert, ami a nyaka körül sötétvörösre színeződött. Egy másik fényképen a megfordított test látszott; pulóverét elől teljesen átázta a vér, szeme üvegesen meredt a világra. A torkán lévő vágott seb nem volt mély, a nyakát ért lott seb azonnal megfosztotta cselekvőképességétől - erre a boncolási jegyzőkönyvből emlékeztem. A mellkason ejtett szűrt sem végzett vele.

Jill sebei sokkal rettenetesebbek voltak. A hátán feküdt, arcáról a rászáradt vér csíkjai miatt lehetetlen volt megállapítani, hogy milyen lehetett, míg élt, csak rövid fekete haja és egyenes, szép orra maradt felismerhető. Társnoyéhez hasonlóan vékony testalkatú volt. Farmert és halványsárga pamutinget viselt, ami véres volt, derékig felszakadt, és kijött a nadrágcárból.

Felső-

testén több szűrt seb volt, némelyik átszúrta a melltartóját. Mindkét alkarján és kézfején mély vágások látszottak. A nyakán levo vágott seb szintén nem volt mély, és valószínűleg akkor ejtették, amikor már halott volt vagy haldoklott.

A fényképek egyetlen lényeges szempontból felbecsülhetetlen fontosságúak voltak. Láttam rajtuk valamit, amit sem az irodámban elolvasott aktákban orzött újságcikkekkel, sem a jelentésekkel nem tudtam megállapítani.

Marinóra néztem, és tekintetünk találkozott.

Montanához fordultam: - Mi történt a cipőjükkal?

- Érdekes, hogy ezt kérdezi - felelte Montana. - Eddig még nem sikerült ésszerű magyarázatot találnom arra, miért vették le a lányok a cipőjüket. Lehet, hogy a motelban voltak, amikor távozni készültek, felöltöztek, a cipőjükkel viszont nem bajlódtak. A Volkswagenben találtuk meg a cipőjüket, zoknijukat.

- Meleg éjszaka volt? - tudakolta Marino.

- Igen. De azért mégiscsak azt várná az ember, hogy öltözködéskor cipőt is vesznek.

- Arra, hogy a motelban tartózkodtak, nincs bizonyíték - emlékeztettem a nyomozót.

- Ebben igaza van - értett egyet velem.

Kérdés, hogy Montana olvasta-e a Post-ban megjelent cikksorozatot, gondoltam. Abban ugyanis említették, hogy a gyilkosságok mindegyikénél nyoma veszett a cipőknek, zokniknak. Ha Montana olvasta is, egyelőre nem vette észre az összefüggést.

- Sokat találkozott Abby Turnbull újságíróval, mialatt Jill és Elizabeth halálával kapcsolatban nyomozott? - érdeklődtem.

- Az a nő úgy követett, mint kutya a kolbászt. Ahova mentem, ott volt.

- Emlékszik, hogy szólt-e neki arról, hogy Jill és Elizabeth mezítláb voltak? Megmutatta Abbynek a helyszíni fotókat? - kérdeztem, mert tudtam, Abby okosabb annál, semhogy ilyen nyomot elfelejtsen, főként, amikor mostanra ennyire fontos lett. Montana gondolkodás nélkül vágta rá: - Beszéltem vele, asszonyom, de nem, soha nem mutattam meg neki ezeket a fényképeket. És nagyon vigyáztam, mit mondok el neki. Olvasta, amit annak idején az újságok írtak, ugye?

- Néhány cikket elolvastam.

- Nem írtak semmit a lányok ruházatáról, sem arról, hogy Jill ingét eltépték, és nem viseltek cipőt, zoknit.

Szóval Abby nem tudta, gondoltam felszabadultan.

- A boncolási fényképeken látom, hogy mindkét lány csuklóját összekötötték - jegyeztem meg. - Meglett az, amivel esetleg összeköthették a kezüket?

- Nem, asszonyom.

- Akkor nyilván eltávolította a köteléket, miután végzett velük

- mondtam.

- Pokolian körültekintő volt. Nem találtunk töltényhüvelyt, fegyvert, semmit, amivel összeköthette a csuklójukat. Spermát sem. Úgy tunt, nem kerített sort nemi eroszakra, vagy ha igen, nem hagyott nyomot. És mindkét lány fel volt öltözve. Ami ennek a lánynak az elszakított blúzát illeti... - toltá oda Jill fényképét - talán aközben tépte el, amikor dulakodtak.

- Gombot találtak a helyszínen?

- Többet is. A lány teste körül, a fuben.

- Cigarettaecsigéket?

Montana ráélesen végignézte a feljegyzéseit. - Csikk nem volt.

- Kis szünet után elohúzott egy jelentést. - De megmondom, mit találtunk. Egy öngyújtót. Szép, ezüst öngyújtót.

- Hol? - kérdezte Marino.

- Úgy négy-öt méterre attól a helytől, ahol a holttestek feküdtek. Amint látják, vaskerítés veszi körbe a temetőt. Ezen a kapun át lehet bejutni. - Másik fényképet mutatott. - Az öngyújtó a fuben volt, tán másfél-két méterre a kapun belül. Drága, keskeny gyújtó, olyan formájú, mint egy töltőtoll. Az a fajta, amivel pipára szoktak gyújtani.

- Muködött? - folytatta Marino a kérdezősködést.

- Kiválóan. És szépen csillogott - emlékezett vissza Montana.

- Biztosra veszem, hogy nem a lányoké volt. Egyik sem dohányzott, és azok közül, akikkel beszéltem, senki sem látott náluk ilyen gyújtót. Talán kiesett a gyilkos zsebéből. Nehéz megmondani.

Bárki más is elveszthette, esetleg egy néhány nappal korábban odalátogató nézelő. Tudják, milyenek a népek, mennyire szeretnek sírokat nézegetni régi temetőkben.

- Vettek ujjlenyomatot a gyújtóról? - kérdezte Marino.

- A felület alkalmatlan volt rá. Az ezüstbe olyan cikcakkokat véstek be, mint amilyeneket ezeken a csicsás tollakon lehet látni.

- Elgondolkodva meredt a semmibe. - Száz dolcsiba tuti, hogy belekerült.

- Megvan még a gyújtó és a gombok, amelyeket kint talált? -kérdeztem.

- A kettős gyilkosság összes bizonyítéka megvan. Mindig is reménykedtem, hogy egy nap sikerül megoldani őket.

Montana reményei messze elmaradtak az enyéme mellett, gondoltam. Kis idő múlva elment, mi meg Marinóval végre arról beszéltünk, ami valójában foglalkoztatott minket.

- Ugyanaz a rohadt személtáda - mondta elképedve Marino.

- Ez az átkozott köcsög levetette velük a cipőjüket, zoknijukat, éppúgy, ahogy a többi párral. Hogy megnehezítse a haladásukat, miközben arra a helyre vezeti őket, ahol végezni akar velük.

- Ami szerintem nem a temető volt - vettem át a szót. -Azaz érzésem, hogy nem az volt a kiválasztott hely.

- Ahogy mondja. Ha engem kérdez, szerintem többet markolt ezzel a kettővel, mint amennyit elbírt. Nem tették, amit parancsolt, vagy valami félresikerült, amitől bekattant - talán ahhoz a vérhez van köze, amit a Volkswagen hátsó ülésén találtak. Szóval megállítja őket az első kínáló helynél, ami véletlenül egy sötét, elhagyatott templom, mellette egy temető. Van térképe Virginiáról?

Átmentem a dolgozószobámba, és kerestem egyet. Marino kiterítette a konyhaasztalra, és hosszan tanulmányozta.

- Nézze csak - mondta izgatottan. - A 60-asról a templomhoz pontosan itt kell lehajtani, vagyis két mérfölddel azelőtt, hogy ahhoz az úthoz érjünk, ami az erdőhöz vezet, ahol Jim Freemant és Bonnié Smytht öt-hat évvel később megölték. Fejemet

teszem

rá, hogy amikor a minap Mr. Joyce-nál jártunk, elmentünk a templomhoz vezető kibaszott út mellett, ahol a két not kinyírták.

- Jézusom - suttogtam. - Akkor ez azt jelenti...

- Szerintem is - vágott közbe Marino. - Talán a köcsög az erdőt szemrevételezte, megfelelő helyet keresett, amikor Szentségít meglepte. Lelővi a kutyát. Egy hónappal később elrabolja első párosát, Jillt és Elizabethet. Kényszeríteni akarja őket, hogy hajtsanak az erdő helyre, de valami nem jól sült el. Korábban véget vet az utazásnak. Vagy összezavarodik, pipás lesz, és rossz helyen szól Jillnek vagy Elizabethnek, hogy kanyarodjon le. Mire észbe kap, ott látja a templomot, és most tényleg iszonyúan kibukik, mert rájön, hogy nem ott kanyarodtak le, ahol kellett volna. Még talán azt sem tudja, hol a jó bűdös francban vannak.

Próbáltam elképzelni.

Az egyik no vezet, a másik mellette ül az anyósülésen, mögöttük a gyilkos. Rájuk fogja a pisztolyt. Mi történt vele, hogy annyi vért vesztett? Véletlenül elsült a fegyvere, és meglötte magát? Nem túl valószínű. Késsel vágta meg magát? Lehet, bár ez sem hangzik túl hihetőnek. Montana fényképein láttam, hogy az első vércseppek az első ülés fejtámlája hátulján voltak, aztán volt pár csepp az ülés hátán, végül egy tócsa a padlószőnyegen. Ezek szerint a gyilkos az anyósülés mögött ült, és előre hajolt. A feje vagy az orra vérzett volna?

Orrvérzése volt?

Felvettem Marinónak.

- Nem akármilyen orrvérzés kellett hogy legyen. Sok vér volt a kocsiban. - Elgondolkodott egy pillanatra. - Talán az egyik no könyökkel hátraütött és orra vágta.

- Mit csinálna, ha valamelyik ezt tenné magával? - kérdeztem. - Már a gyilkos helyében.

- Még egyszer nem tenné, az biztos. Valószínűleg nem a kocsiban lőném le, de megütném, a fegyvertussal fejbe vágnám.

- Az anyósülésen nem volt vér - vettem ellen. - Semmi nyoma, hogy a nok megsérültek a kocsiban.

-Hm.

- Fogas kérdés, nem?

- Aha. - Marino a homlokát ráncolta. - Hátul ül, előredol, és hirtelen vérezni kezd? Kurvára érthetetlen.

Friss kávé készítettem oda, miközben tovább játszottunk az elméletekkel. Kezdetnek továbbra is ott volt a kérdés, hogy miként fékez meg egy ember két áldozatot.

- A kocsit Elizabethé volt - mondtam. - Tegyük fel, hogy ő vezetett. A kocsiban tehát biztos nem kötötte meg a kezét.

-De Jillét igen. Feltehetően a kocsit alatta. Ráparancsolt, hogy emelje a feje fölé, hogy a hátsó ülésről összeköthesse őket.

- Vagy kényszerítette, hogy megforduljon az ülésen, és tegye a két kezét a fejtámlára - indítványoztam. - Ekkor történhetett, hogy Jill orra vágta, már ha ez történt.

- Lehet.

-Mindenesetre tegyük fel, hogy mire megálltak, Jillt már megkötözte, és a lány mezítláb volt. Most Elizabethtel leveteti a cipőt, zoknit, és megkötözi.

- Jillnek sok vágás volt mindkét kezén, karján - mondta Marino. - Egybeesnek azzal, hogy összekötözték karral próbálta kivédeni a szűrásokat?

- Igen, ha a teste előtt, és nem a háta mögött kötötték össze a csuklóit.

- Többre ment volna, ha a lány háta mögött köti össze.

- Nyilván saját kárán jött rá, hogy így kell, és később már így csinálta - mondtam.

- Elizabethen nem voltak védekezés közben szerzett sérülések?

- Egy sem.

- A köcsög Elizabethtel végzett elsőnek - jelentette ki Marino határozottan.

- Maga hogy csinálná? Ne feledje el, hogy két tússzal kell elbánnia.

- Mindkettőt arccal a fűbe fektetném. A fegyvert Elizabeth fe-

jéhez szorítom, hogy ne mozogjon, míg késsel elintézem. Ha váratlanul mégis ellenáll, talán meghúrom a ravaszt, lelövöm, habár eredetileg nem ez volt a szándékom.

- Ez talán azt is megmagyarázza, miért a nyakán érte a lövés - mondtam. - Ha a gyilkos a fejéhez nyomta a fegyvert, és Elizabeth ellenállt, a csoszáj bizonyára elmozdult. A forgatókönyv erősen emlékeztet arra, ami Deborah Harveyval történt egy kivétellel: kétlem ugyanis, hogy Deborah feküdt, amikor rálöttek.

-Ez a pasi szeret késsel ölni - morfondírozott Marino. - Olyankor használja a pisztolyt, amikor tervei nem jönnek be.

Amennyire tudjuk, ez kétszer fordult elő: Elizabethnél és Deborah-nál.

- Lelotte Elizabethet, aztán mi történt, Marino?

- Végez vele, és hozzálát Jillhez.

- Jill-lel dulakodott - figyelmeztettem.

- Nem csoda, hogy Jill viaskodott vele. Szeme láttára ölik meg a barátját. Jill tudja, hogy semmi esélye, most már foggal-kő-römmel harcol.

- Vagy már előbb nekiesett a férfinak - kockáztattam meg. Marino szeme úgy szukült össze, ahogy olyankor szokott, amikor szkeptikus.

Jill ügyvéd volt. Vélhetően ismerte, micsoda kegyetlenséget követnek el az emberek egymás ellen. Amikor késo éjszaka a barátjával a temetőbe kényszerítették, Jill minden bizonnyal sejtette, hogy mindketten meg fognak halni. Amikor a férfi kinyitotta a vaskaput, egyik vagy mindkét no küszködni kezdett. Ha az ezüst öngyújtó a gyilkosé, ezen a ponton eshetett ki a zsebéből. Aztán - talán Marinónak van igaza - a gyilkos mindkét nőt ráparancsolt, hogy feküdjenek le arccal a fűbe, de

amikor Elizabethtel végezni próbált, Jill pánikba esett, védeni próbálta a barátját. A fegyver elsült, és megsebesítette Elizabethet a nyakán.

- Jill sebeinek elhelyezkedése orjögésre, esetleg az irányítás elvesztése feletti haragra, félelemre utalnak - mondtam. - Fejbe vágta Jillt a fegyver agyával, aztán leteperete, elszakította a blúzát, és döfködni kezdte. Búcsúzóul elvágja mindkét lány torkát. Aztán elmegy a Volkswagennel, otthagyja a motelnél, és gyalog elindul, valószínűleg oda, ahol a kocsiját hagyta.

- Véres kellett hogy legyen - elmélkedett Marino. - Érdekes, hogy nem volt vér a vezetőülésen, csak a hátsó ülésen.

-A többi pár kocsijában sem találtak sehol sem vért - érveltem. - A gyilkos nagyon óvatos. Amikor a gyilkosságokat megtervezi, váltás ruhát visz magával, törülközőt, isten tudja, mit.

Marino a zsebébe nyúlt, és elvette svájci bicskáját. Egy szalvéta fölött körmöt kezdett vágni. Isten a megmondhatója, gondoltam, Dorisnak mit kellett turnie hosszú házasságuk alatt. Marino feltehetően egyetlen tányért nem tett a mosogatóba, nem ürített ki egy hamutartót sem, és nem szedte fel a padlóról koszos holmiját. Undorral gondoltam arra, hogy nézhet ki utána a fürdoszoba.

- Kétkulcsos Abby mászik még a nyakára? - kérdezte, de fel sem nézett.

- Ha megkérhetném, hogy ne nevezze így. Nem felelt.

- Az elmúlt pár napban nem próbált elérni, legalábbis nem tudok róla.

- Gondolom, talán érdekl, doki, hogy Abby és Clifford Ring között szakmai kapcsolatnál azért több van.

- Hogy érti ezt? - kérdeztem feszengve.

- Úgy értem, hogy a párokról szóló sztorinak, amin Abby dolgozott, semmi köze ahhoz, hogy miért vették el tole a rendorségi rovatot. - Bal hüvelykujjánál tartott, a körmök halkán potyogtak a szalvétára. - Annyira bezakkant, hogy már senki sem bírt vele a szerkesztőségben. Tavaly ősszel, közvetlenül mielőtt magánál járt Richmondban, kiborult a bili.

- Mi történt? - kérdeztem, és keményen ránéztem.

- Ahogy én hallottam, szép kis jelenetet rögtönzött a szerkesztőségi szobában. Ring ölébe öntött egy pohár kávé, aztán kifűs-

tölt, a szerkesztőinek nem mondta, hova, vagy hogy mikor jön vissza. Akkor tették át a kis színesekhez.

- Kitalálta ezt?

- Bentontól.

- És Benton mióta tudja, mi folyik a Post szerkesztőségében?

- Nem kérdeztem. - Marino becsattintotta a bicskát, visszacsúsztatta a zsebébe, aztán felállt, összegyurte a szalvétát, és a szemébe dobta.

- Még valami - mondta a konyhám közepén állva. - A Lincoln, ami izgatta.

- Igen?

- 1990-es Mark Seven. Barry Aranoff nevén van. Harmincnyolc éves fehér férfi, Roanoke-ban lakik. Ügynök, egy orvosi felszereléseket gyártó cégnél. Sokat utazik.

- Szóval beszélt vele.

- Nem vele, a feleségével. Nincs a városban, már vagy két hete.

- És ugyan merre járt, amikor én Williamsburgben láttam a kocsiját?

- A felesége nem ismeri pontosan az idobeosztását. Néha naponta más városban van, szaladgál, mint pók a falon, olykor az államhatáron túl is. A no csak annyira emlékezett, hogy a maga által említett idoben Tidewaterban volt, onnan Newport Newsba repült, útban Massachusetts felé.

Nem szóltam, amit Marino zavarnak vélt, pedig nem az volt. Gondolataimba mélyedtem.

- Hé, ne rágódjon, jó detektív munkát végzett. Jól teszi, ha le-skribál egy rendszámot, hogy utánanézzünk. Inkább örüljön, hogy nem valami lökött fazon követte.

Nem feleltem.

' - Egyben azért tévedett - tette hozzá. - A színben. Azt mond-ta, hogy a Lincoln sötétszürke volt. Aranoff verdája barna.

Aznap este villámok hasogatták az eget a vadul hajladozó fák fölött. Nyarat megszügyenítő vihar vetette be teljes arzenálját. So-

káig fennmaradtam, folyóiratokat böngésztem, és arra vártam, hogy Montana kapitány telefonvonala végre felszabaduljon.

Vagy a telefonja romlott el, vagy valaki más két órája beszélt rajta. Miután o is, és Marino is elmentek, eszembe jutott a fényképekrol egy részlet, ami arra emlékeztetett, amit Anna korábban mondott. Jill lakásában, a nappaliban levo La-Z-Boy szék mellette egy halom ügyvédi meghatalmazás volt, egy csomó nem helyi újság és a New York Times vasárnapi képes melléklete. Engem sosem érdekelt a keresztretjvények. Épp elég rejtélyt kell megoldanom.

De tudtam, hogy a Times keresztretjvénye olyan népszerű, akár egy ajándékutalvány.

Még egyszer megpróbáltam Montana kapitány számát, és ezúttal kicsengett.

Nem gondolt még rá, hogy megrendelje a hívásvárakoztatást? - kérdeztem jóindulatúan.

- Inkább arra, hogy tinédzser lányomnak házi telefonközpontot csináltassak - felelte.

- Lenne egy kérdésem.

- Mondja csak.

- Amikor átvizsgálta Jill és Elizabeth lakását, gondolom, a postájukat is átnézte.

- Egén, asszonyom. Egy jó darabig ellenőriztem. Megnéztem, mi érkezik a címükre, ki ír nekik, utánanéztem a hitelkártya-bizonylatoknak, ilyesmi.

- Mire emlékszik Jill újság-előfizetéseivel kapcsolatban? Milyen lapokat kapott postán?

Nem válaszolt.

Hirtelen eszembe jutott. - Ó, bocsásson meg. Az anyag már biztos az irodájában van...

- Nem, asszonyom. Egyenesen hazajöttem, itt van minden velem. Csak megpróbáltam felidézni, tudja, fárasztó nap volt. Lenne szíves várni kicsit?

Lapozást hallottam.

- Nos, van egy pár számla, szóróanyag. De újság semmi. Meglepodtem. Elmagyaráztam, hogy Jill lakásában több nem idevalósi lap is volt. - Valahol máshol szerezhette be.

- Talán hírlapárúsító automatákból - vetette fel Montana. - Sok van az egyetem környékén. Én erre szavaznék.

A Washington Post vagy a Wall Street Journal esetében lehet, gondoltam. De nem a vasárnapi New York Times-nál. Kétséget kizáróan egy drogériában vehette, vagy egy újságárusnál, ahol Jill és Elizabeth rendszeresen megálltak, amikor vasárnap reggelente elmentek reggelizni. Megköszöntem Montana segítségét, és letettem a kagylót.

Lekattintottam a lámpát, bemásztam az ágyba, hallgattam, ahogy az eso megállás nélkül dobol a teton. Szorosan magamra tekertem a takarót. Gondolatok, képek suhantak át agyamon, és megjelent előttem Deborah Harvey piros táskája, nedvesen, földtol mocskosan.

Vander, az ujjlenyomatossom nemrégiben fejezte be a táska vizsgálatát, jelentését a minap olvastam el.

- Mihez kezd vele? - kérdezte Rose. A táska furcsamód egy tálcán hevert Rose asztalán. - Így nem küldheti vissza a családjának.

- Persze hogy nem.

- Talán ki kellene venni a hitelkártyákat meg a többi, lemosni őket, és úgy elküldeni, nem? - Rose arcát eltorzította a harag.

Felém lökte a tálcát, és sikítva mondta: - Vigye innen! Nem bírom látni!

A konyhában találtam magam. Az ablakon át láttam, hogy Mark hajt a házhoz, és bár a kocsija idegen volt, valahogy mégis felismertem. Kétségbeesetten kotorásztam a táskámban, hajkefét kerestem, és gyorsan megigazítottam a hajam. Már a fürdőszobában voltam, hogy fogat mossak, de nem maradt idom. Megszólalt az ajtócsengo, csak egyszer.

Karjába kapott, a nevemet suttogta, mint apró jajkiáltást. Nem értettem, hogy kerül oda, miért nincs Denverben.

Megcsókolt, miközben lábával becsukta az ajtót. Az ajtó hatalmas dörrenéssel csapódott be.

Szemem kipattant. Dörgés robaja halt el lassan. Szívem pörölyként vert, mialatt a hálószobámat újra meg újra fénybe borította a villámlás.

Másnap reggel két boncolásom volt, aztán felmentem Neils Vanderhez, az ujjlenyomatlabor csoportvezetőjéhez. A számítógépes ujjlenyomat-azonosító rendszer számítógépes termében, egy monitor előtt gondolataiba mélyedve találtam. A Deborah Harvey táskájának vizsgálatáról készült jelentés nekem küldött példányát tartottam a kezemben, és billentyűzetére tettem.

- Kérdezni szeretnék valamit - emeltem meg a hangom, hogy meghallja a számítógép átható zümmögése mellett.

Szórakozott tekintettel lenézett a jelentésre, kócos osz haja sepruként meredezett a fülénél.

- Hogyan talált bármit is, miután a táska olyan sokáig volt az erdoben? Elképeszto.

Visszafordult a képernyő felé. - A táska nejlon, vízhatlan, a hitelkártyák egy cipzáras belső rekeszben, átlátszó műanyag tasakokban voltak. Amikor a kártyákat a pillanatragasztós tartályba tettem, egy csomó elmaszatolt és félig látható ujjlenyomat tunt fel. A lézerre nem is volt szükségem.

- Egyszerűen lenyugózo. Halvány mosolyra húzódott a szája.

- De egy sem volt azonosítható - emeltem ki.

- Sajnálom.

- Engem elsősorban a jogosítvány érdekel. Azon sem látszott semmi.

- Még egy elmaszatolt sem.

- Teljesen tiszta volt?

- Mintha lesúrolták volna.

- Köszönöm, Neils.

De gondolatai már máshol jártak, a hurkok és spirálok világában.

Lementem az irodámba, és elkerestem a Héttől-Tizenegyig telefonszámát, ahol Abbyvel tavaly ősszel jártunk. Megtudtam, hogy Ellen Jordan, az eladó, akivel beszélünk, este kilencre jön be. A nap hátralevo részét végigdolgoztam, nem is ebédeltem, észre sem vettem, hogy telik az idő. Cseppet sem voltam fáradt, amikor hazaértem.

A mosogatógépbe tettem be a tányérokat, amikor este nyolc tájban megszólalt a csengo. Megtöröltem a kezem, és szorongva mentem ajtót nyitni.

Abby Turnbull állt a verandán, kabátgallérját felhajtotta, arca ólomszürke volt, szemébol süttött a gyötrelem. Hideg szél rázta a kertem sötét fáit, és megemelte pár hajtincset.

- Nem hívtál vissza. Remélem, nem utasítasz ki a házadból - mondta.

- Ugyan dehogy, Abby. Gyere be. - Szélesre tártam az ajtót, és oldalra léptem.

Nem vette le a kabátját, csak amikor megkértem rá, és amikor fel akartam akasztani, megrázta a fejét, és egy szék hátára tettem, mintha meg akarna nyugtatni, hogy nem marad sokáig. Kifakult farmerban volt, vastag kötésű gesztenyebarna szvetterét apró szálak tarkították. Amikor elmentem mellette, hogy leszedjem a konyhaasztalról a hazahozott papírmunkát és az újságokat, áporodott cigarettafüst és izzadság szaga csapott meg.

- Kérsz valamit inni? - kérdeztem, és megmagyarázhatatlan okból dühös lettem rá.

- Azt iszom, amit te is - felelte. Elovette a cigarettáját, amíg italt készítettem mindkettennek.

- Nehéz belefogni - vallotta be, amikor leültem. - A cikkek, hogy mást ne mondjak, aljasul elbántak veled. És tudom, most mire gondolsz.

- Lényegtelen, hogy én mire gondolok. Inkább azt szeretném hallani, hogy neked mi jár a fejedben.

- Mondtam, hogy hibákat követtem el. - Hangja enyhén remegett. - Cliff Ring e hibák egyike volt.

- Nem szóltam.

- Tényfeltáró újságíró, akit az elsők között ismertem meg Washingtonban. Sikeres, izgalmas ember. Okos, magabiztos. Sebezhető voltam, új városba költöztem, és amin elotte átmentem... nos, tudod, ami Hennával történt. - Elkapta rólam a pillantását.

- Barátok lettünk, aztán minden nagyon gyorsan történt. Fel sem fogtam, milyen ember, mert nem is akartam felfogni. - Elcsuklott a hangja, én meg csendben vártam, hogy összeszedje magát.

- Az életem is rábízta, Kay.

- Amiből vonjam le azt a következtetést, hogy a sztorijához toled szerezte az adatokat - mondtam.

- Nem. A tudósításaimból vette.

- És ez mit jelent?

- Senkinek sem beszélek arról, amin dolgozom - magyarázta Abby. - Cliff tudott róla, hogy foglalkozom ezekkel az esetekkel, de sosem beszéltem vele a részletekről. Úgy vettem észre, hogy nem is nagyon érdekli. - Hangja egyre dühösebb lett. - Pedig érdekelt, nem is kicsit! Ez a módszere.

- Ha nem beszéltek a részletekről, akkor hogy szerezte meg toled az információt? - kérdeztem.

- Kulcsot adtam a házhoz, a lakásomhoz, hogy amikor nem vagyok otthon, megöntözze a növényeimet, behozza a postámat. Biztos másolatot készített.

Eszembe jutott beszélgetésünk a Mayflowerben. Akkor Abby azt mondta, hogy valaki feltörte a számítógépét, és ezzel az FBI-t vagy a CIA-t gyanúsította, szkeptikusan hallgattam. Elofordulhat, hogy egy tapasztalt ügynök kinyisson egy fájlt, és ne vegye észre, hogy a dátum és az idő megváltozik? Nem hangzott hihetőnek.

- Cliff Ring törte fel a komputered?

- Bizonyítékom nincs rá, de tudom, hogy o volt - mondta Abby. - Nem bizonyíthatom azt sem, hogy átnézte a postámat, de tudom, hogy megtette. Nem kell zseninek lenni ahhoz, hogy valaki tüz fölött kinyisson egy levelet, újra lezárja, és visszategye a levélládába. Kivált, ha kulcsot másol a ládához.

- Tudtál róla, hogy cikksorozatot ír?

- Hogy tudtam volna? Semmit sem tudtam, amíg ki nem nyitottam azt az átkozott vasárnapi számot! Bejárt a lakásomba, amikor tudta, hogy nem vagyok otthon. Végignézte a komputerben tárolt fájlokat, mindent, amihez csak hozzáfért. Aztán felhívogatott embereket, idézte, milyen információt közöltek. Nem volt nehéz, hiszen pontosan tudta, hol és mit keressen. - Könnyen ment, mert felmentettek a rendori riporteri munka alól. Amikor azt hitted, a Post lepasszolta a sztorit, valójában téged passzolt le.

Abby mérgesen bólintott. - A cikksorozat egy véleményük szerint megbízhatóbb újságíróhoz került át. Clifford Ringhez - mondta.

Rádöbrentem, hogy Clifford Ring még csak nem is próbált elérni. Tudnia kellett, hogy Abbyvel jó barátságban vagyok. Ha az esetek részletei felol érdeklődik, azt kockáztatja, hogy megemlítem Abbynek, és azt akarta, hogy amíg lehet, Abby semmit se sejtessen. Ring tehát került engem, a hátam mögött járt el.

- Biztos, hogy... - Abby megköszöörülte a torkát, és italáért nyúlt. Remegett a keze. - Nagyon meggyőző tud lenni. Bizonyára díjat nyer. A cikksorozattal.

- Sajnálom, Abby.

- Magamon kívül senkit sem hibáztathatok. Ostoba liba voltam.

- Kockázatot vállalunk, amikor szerelmesek leszünk...

- Soha többé nem vállalok ilyen kockázatot - fojtotta belém a szót. - Mindig bajok voltak veled. Egyik a másik után. Mindig én engedtem, adtam még egy esélyt, aztán megint egyet.

- A munkatársaitok tudtak a kapcsolatokról?

- Óvatosak voltunk - mondta kitérően. - Miért?

- A szerkesztőség vérfertőző, pletykaéhes hely.

- De a kollégák csak láttak benneteket együtt.

- Igen körültekintőek voltunk - ismételte.

- Érezniük kellett, hogy van valami köztetek, ha más nem, feszültség.

- Versengés. Védem a területem. Ha megkérdeznék, ezt mondanám.

És féltékenység, gondoltam. Abby sosem értett hozzá, hogy palástolja az érzéseit. Nagyon is jól el tudtam képzelni féltékeny

dühkitőreseit. Szerkesztoségi kollégái tévesen becsvágya és Clifford Ring iránti szakmai féltékenysége számlájára írták a viselkedését, holott nem errol volt szó. A férfi másféle elkötelezettségei miatt mardosta Abbyt a féltékenység.

- Nos, ugye?

Ezúttal nem bírta visszatartani a könnyeit.

Felálltam, és újratöltöttem a poharainkat. Most majd elmondja, hogy Cliff boldogtalan volt a felesége mellett, válni akart, és Abby elhitte, hogy miatta elhagyja az asszonyt. A történet Ann Landersre jellemzően kiszámítható és átlátszó volt.

Elé tettem az italát, és gyöngéden megszorítottam a vállát, mielőtt visszaültem a helyemre.

Elmondta, amire számítottam, én meg szomorúan néztem rá.

- Nem érdelem meg az együttérzésedet - zokogta.

- Téged jobban megbántottak, mint engem.

- Mindenkinek fájdalmat okozok. Neked. Pat Harveynek. A fiatalok szüleinek, barátainak. Ha nincsenek a gyilkosságok, még most is rendőrségi riporter lennék. Legalább szakmailag rendben lenne az életem. Senkinek sem lehet akkora hatalma, hogy ilyen pusztítást vigyen végbe.

Sejtettem, hogy már nem Clifford Ringre gondol. Hanem a gyilkosra.

- Igazad van. Senkinek sem lehet hatalma. És nem is lesz, ha nem hagyjuk.

-Deborah és Fred sem hagyta. Jill, Elizabeth, Bonnié és

Jimmy sem. Egyikük sem. - Megsemmisülten ült. - Nem akarták, hogy megöljék oket.

- Mit tesz most Cliff?

- Bármit is, ahhoz már semmi közöm. Lecseréltem minden zárat.

- És a félelmeid, hogy lehallgatják a telefonodat, követnek az utcán?

- Cliff nem az egyetlen, aki tudni szeretné, mit csinálok. Többé senkiben sem bízhatok! - futották el szemét a haragos könyv-nyek. - Legkevesbé téged akartalak megbántani, Kay.

- Elég legyen, Abby. Az idok végezetéig sírhatsz, attól nem lesz jobb nekem.

- Bocsáss meg...

- Elég a bocsánatkérésekből -jelentettem ki határozottan, bár szelíden.

Alsó ajkába harapott, és lenézett az italába.

- Kész vagy segíteni? Felkapta a fejét.

- Eloször is: milyen színu volt a Lincoln, amit múlt héten Williamsburgben láttunk?

- Sötétszürke, a belső borkárpit sötét, talán fekete - mondta, és tekintetébe visszatért az élet.

- Köszönöm. Én is így gondoltam.

- Mi történik?

- Nem tudom biztosan. De más is van.

- Mi más?

- Megbízásom van számodra - mosolyodtam el. - De előbb azt mondd meg, visszamész Washingtonba? Ma éjjel?

- Nem tudom, Kay. - A semmibe meredt. - Most nem lehetek ott.

Abby szökevénynek érezte magát, és bizonyos szempontból az is volt. Clifford Ring eluzte Washingtonból. Talán nem is rossz ötlet, ha egy időre eltunik.

- Van egy panzió a Northern Necknél, és...

-Nekem meg van egy vendégszobám - szakítottam félbe. -Egy darabig ellehetsz nálam.

Bizonytalannak látszott, aztán csak kibökte. - Kay. Van fogalmad róla, milyen látszatot keltene, ha itt lennék?

- Oszintén szólva, pillanatnyilag fűtyülök rá.

- Miért? - kérdezte arcomat fürkészve.

- Az újságod elevenen megnyúzott. Mindent egy lapra teszek fel. Vagy rosszabb, vagy jobb lesz a helyzet, de nem marad ugyanaz.

- Téged legalább nem tettek lapátra.

- Téged sem, Abby. Viszonyod volt, és illetlenül viselkedtél a kollégáid előtt, amikor kávént öntöttél a kedvesed ölébe.

- Megérdemelte.

- Nem kétkem. De nem ajánlom, hogy ujjat húzz a Post-tal. Könyved az egyedüli esélyed, hogy visszaszerezd a jó híred.

- És te?

-Engem ezek az esetek érdekelnek. Segítségemre lehetsz, mert olyasmit tehetsz, amit én nem.

- Mit például?

- Nem hazudhatok, nem vezethetek senkit félre, nem csaphatom be, nem ejthetem át, nem zsarolhatok, nem sunyíthatok, leleskelhetek és szimatolhatok, mert az államszövetség tisztviselője vagyok. De neked nagy a mozgástered. Újságíró vagy.

- Kösz szépen - tiltakozott, de kifelé indult a konyhából. - Behozom a holmim a kocsiból.

Nincsenek surun szállóvendégeim. A lenti vendégszobában Lucy szokott aludni. A keményfa padlón iráni dergezinszonyeg volt, élénk színu virágmintája az egész szobát kertté varázsolta, melynek közepén unokahúgom - viselkedésétől függően - rózsabimbó vagy maszlag volt.

- Látom, szereted a virágokat - jegyezte meg Abby szórako-zottan, és az ágyra tette utazótáskáját.

- A szonyeg kissé agyonnyomja a szobát - mentegedtem. -

De amikor megláttam, muszáj volt megvennem, és nem tudtam máshova tenni. Ráadásul úgyszólván elpusztíthatatlan, s mivel Lucy ebben a szobában szokott tartózkodni, ez a szempont sem elhanyagolható.

- Vagy nem volt az. - Abby a szekrényhez ment, és kinyitotta az ajtaját. - Lucy már nem tízéves.

- Elég fogas van - mondtam, és közelebb léptem. - De ha kérsz még...

- Jó lesz így.

- A fürdoszobában van szappan, fogkrém, törülköző. - Indultam, hogy megmutassam, de Abby kezdett kicsomagolni, és oda sem figyelt rám.

Leültem az ágy szélére.

Abby blúzokat és kosztümöket vitt a szekrényhez, a fémrúdon akasztók csikorogtak. Csendben figyeltem, és némi türelmetlenség vett erőt rajtam.

Perceken át ez folyt. Fiókok nyíltak, újabb akasztók csikorogtak, a fürdoszobában nyílt és csukódott a gyógyszeres szekrény ajtaja. Táskáját betette a szekrény aljába, aztán felegyenesedett és körülnézett, mint aki azt nézi, mit kellene még csinálnia.

Aztán kinyitotta az aktatáskáját, kivett egy regényt és egy noteszt, ágya mellé tette őket. Feszengve néztem, hogy a fiókba beteszi harmincnolcasát és egy doboz loszert.

Éjfél volt, amikor végre felmentem az emeletre. De mielőtt lefeküdtem, felhívtam a Héttől-Tizenegyiget.

- Ellen Jordan?

- Igen. Én vagyok. Ki beszél?

Megmondtam a nevem, a körülményeket, aztán a lényegre tértem. - Tavaly ősszel említette, hogy amikor Fred Cheney és Deborah Harvey bejöttek, Deborah megpróbált sört venni, és maga igazolást kért tőle.

- Így van.

- Elmondaná pontosan, mit tett, amikor igazolást kért tőle?

- Mondtam, hogy látnom kell a jogosítványát - mondta Ellen, és hangjában tanácstalanság érződött. - Érti, ugye, szóval kértem, hogy mutassa meg.

- Deborah kivette a táskájából?

- Hát persze. Muszáj volt, hogy megnézhessem.

- És aztán odaadta magának - folytattam. -Aha.

-Benne volt valamiben? Mondjuk, egy muanyag tasakban?

- Nem volt az semmiben - felelte Ellen. - Egyszerűen odaadta, én megnéztem, aztán visszaadtam neki. - Kis szünet után megkérdezte: - Miért?

-Azt próbálok megállapítani, hogy megfogta-e Deborah Harvey jogosítványát.

- Naná, hogy megfogtam! Másképp, hogy néztem volna meg. - ljedtnek hangzott. - Ugye nem kerültem miatta bajba, vagy mi?

- Dehogy, Ellen - nyugtattam meg. - Semmiféle bajba nem került.

15.

Abby, akinek megbízatása Barry Aranoff lenyomozására vonatkozott, másnap reggel el is ment Roanokéba. Rá következő este percekkal azelőtt érkezett vissza, ahogy Marino, akit vacsorára hívtam, beállított.

Amikor Marino meglátta Abbyt a konyhában, összeszukült a pupillája, és elvörösödött.

- Jack Blacket? - kérdeztem.

A bárpuhlától visszatérve azt láttam, hogy Abby az asztalnál füstöl, Marino meg az ablak előtt áll, széthúzza a redony léceit, és morcosan bámulja a madáretetet.

- Ilyenkor nem sok madarat lát kint, hacsak nem épp a denevérek érdeklik - jegyeztem meg.

Marino nem válaszolt, és nem is fordult meg. Kezdtém kitalálni a salátát. Marino csak akkor ült asztalhoz, amikor kitöltöttem a Chiantit.

- Nem említette, hogy nincs egyedül - morogta.

- Ha említem, biztos nem jön el - feleltem ugyanolyan nyersen.

- Nekem sem mondta - zsémbelt Abby. - Most, hogy megállapítottuk, milyen boldogság hármasan lenni, akár át is adhatjuk magunkat a vacsora élvezetének.

Zátonyra futott házasságomból egy tanulságot biztosan levontam: soha ne bocsátkozzunk vitába késo este vagy evés előtt. A súlyos csöndet igyekeztem könnyed csevegéssel kitölteni. A komoly beszélgetésre csak kávé mellett kerítettem sort.

- Abby egy ideig itt lakik nálam - jelentettem be Marinónak.

- Maga dolga - mondta a cukorért nyúlva.

- A magáé is. Mindannyian nyakig ülünk ebben.

- Talán volna szíves megvilágítani, mi az, amiben benne ülünk, doki. De elobb... - nézett Abbyre - szeretném tudni, hogy a könyve melyik lapján szerepel majd ez a kis vacsorajelenet. Akkor nem kell elolvasnom az egész kibaszott könyvet, hanem mindjárt odalapozhatok.

- Tudja, Marino, maga ritka ellenszenves genyó - felelte Abby.

- Seggfej is tudok lenni. Ahhoz még nem volt szerencséje.

- Kösz, hogy szólt, így van, aminek előre örülhetek. Marino kikapott egy tollat a zakózsebéből, és odavágta Abby elé. - Mindjárt elkezdhet jegyzetelni. Nehogy helytelenül idézzem tolem. Abby villámló tekintettel méregette.

- Elég legyen! - kiáltottam rájuk dühösen. Mindketten rám bámultak.
- Úgy viselkednek, mint a többiek - tettem hozzá.
- Miféle többiek? - kérdezte Marino kifejezéstelen képpel.
- Mindenki. Torkig vagyok a hazugságokkal, féltékenységgel, hatalmi játékokkal. A barátaimtól mást várok el. Azt hittem, maguk a barátaim.

Hátratóltam a székem.

- Csinálják csak, ha marakodni akarnak. Nekem elegendő volt. Pillantásra sem méltattam őket, hanem átvonultam kávémmal a nappaliba, bekapcsoltam a hifiberendezést, és lehunytam a szemem.

Zenével szoktam gyógyítani a lelkem, és utoljára Bachot hallgattam. Második szimfóniája, a huszonkilences számú kantáta a felénél kezdődött, és lassan kezdtem kiengedni. Mark távozása után még hetekig, amikor éjjel képtelen voltam aludni, lejttem, feltettem a fejhallgatót, és Beethovennel, Mozarttal, Pachelbel-lel vettem körül magam.

Abby és Marino egy perlekedő házaspár szegyenkező képével jelentek meg tizenöt perc múlva.

- Hm, beszélgettünk - kezdte Abby, amikor kikapcsoltam a zenét. - Amennyire tudtam, elmagyaráztam a helyzetet. Bizonyos fokig kölcsönös megértésre jutottunk. Örömmel hallottam.
- Munkához is láthatunk, így hármásban -javasolta Marino. -A francba is. Hiszen Abby most nem riporter, vagy mi. Megjegyzése láthatóan rosszul esett Abbynek, de csodák csodája, mégis hajlandóak voltak együttműködni.
- Mire megjelenik a könyve, ez az egész valószínűleg lecseng. És ez a lényeg, hogy vége legyen. Már csaknem három éve folyik, és tíz gyerek esett áldozatul. Tizenketto, ha hozzávesszük Jillt és Elizabethet is. - Marino a fejét csóválta, pillantása kemény lett. - Bárki is az, aki kinyírja szegényeket, nem fogja abbahagyni, doki. Addig csinálja, míg le nem bukik. És az ilyen nyomozásoknál ez csakis akkor következik be, ha valakinek marha nagy mázlija van.
- Lehet, hogy ez már be is következett - mondta neki Abby. -Nem Aranoff vezette a Lincolnt.
- Tuti? - kérdezte Marino.
- Százszázalékosan. Aranoff haja osz, már az a kevés, ami maradt. Alacsony, és legalább százkilós.
- Nehogy azt mondja, hogy személyesen találkozott vele.
- Nem egészen - mondta Abby. - Még nem ért vissza a körútjáról. Kopogtattam a háza ajtaján, és a felesége beengedett. Overallt és bakancsot vettem fel. Azt mondtam, az Elektromos Művektől vagyok, és az órát ellenőrzöm. Dumálni kezdtünk. Kólával kínált. Amíg bent voltam, körülnéztem, láttam egy családi fotót, rá is kérdeztem, hogy biztosra menjek. Így tudtam meg, hogy néz ki Aranoff. Nem o volt az, akit láttunk. És nem is az, aki Washingtonban követett.
- Gondolom, nem sok esélyünk van, hogy rosszul olvasta le a rendszámot - fordult hozzám Marino.
- Nem bizony. De még ha el is tévesztettem volna, a véletlen egybeesés teljesen valószínűtlen - mondtam. - Hogy mindkét kocsit 1990-es Lincoln Mark Seven legyen? És Aranoff véletlenül épp akkor van körúton a Williamsburg-Tidewater körzetben, amikor én tévesen lejegyzem a rendszámot, ami véletlenül az övé?
- Nagyon úgy fest, hogy némi csevelnyt kell megejtenem Aranoff-fal - vélekedett Marino.

Marino a hét második felében hívott az irodámban, és azonnal a közepébe vágott: - Ūi?

- Szóval beszélt Aranoff-fal.
- Bingó! Február tizedikén, hétfőn utazott el Roanokéból, és járt Danville-ben Petersburgben és Richmondban. Tizenkettedikén, szerdán a Tidewater körzetben volt, és itt kezd a dolog érdekes lenni. Tizenharmadikán csütörtökön kellett volna Bostonban lennie, azon az estén, amikor maga meg Abby Williams-burgben voltak. Aranoff elotte való nap, azaz tizenkettedikén, szerdán a Newport News-i reptéri parkolóban hagyta a kocsiját, tartós parkolásra. Innen Bostonba repült, a hét javát bérelt kocsival a környéken töltötte, ide-oda mászkált. Tegnap reggel tért vissza Newport Newsba, beszállt a kocsijába, és szépen hazavitorlázott.
- Azt akarja mondani, hogy valaki lelopta a rendszámabláját, míg a kocsit a parkolóban állt, aztán később visszaszerelte? - kérdeztem.
- Ha Aranoff nem hazudik, és ennek nem sok okát látom, nincs más magyarázat, doki.
- Amikor Aranoff beszállt a kocsijába, észrevett-e bármit, ami arra utalna, hogy hozzányúltak?
- Nem. Bementünk a garázsába, és megnéztük a kocsit. Mindkét rendszám szépen felcsavarozva a helyén volt. A rendszámok koszosak, akár az autó, itt-ott elkent foltok, amik jelenthetnek ezt is, azt is. Nem vettem le róla ujjlenyomatot, mert akárki is vette kölcsön a táblákat, biztos kesztyűt viselt, és az elkent foltok is attól voltak. Szerszám vagy fessegetés nyomát sem nagyon láttam.
- A kocsit jól látható helyen parkolt?
- Aranoff azt állítja, hogy a parkoló közepén, az meg eléggé zsúfolt volt.
- Azt gondolná az ember, hogy a biztonsági őröknek vagy bárki másnak biztos feltunik, ha a kocsija napokig rendszám-tábla nélkül áll a parkolóban - tunodtem.
- Nem feltétlenül. Az emberek távolról sem olyan jó megfigyelők. Amikor a reptéren hagyják a verdájukat, vagy az útkról visszatérnek, nem jár más az agyukban, mint kivenni a cuccukat és elérni a gépet, vagy hazahúzni a búsba. Még ha valakinek fel is tunt, nem okvetlen jelenti a biztonságiagnak. Azok amúgy sem tehetnek semmit, amíg a tulaj vissza nem jön, akkor meg a tulaj dolga, hogy jelentse a lopást. A lopás maga sem nagy ügy. Éjjel után kimegy az ember a reptérre, olyankor nincs ott a kutya sem. Ha engem kérdez, én szépen körbesétálnék, mintha a kocsim keresném, aztán öt perc múlva a táskámban a táblákkal már le is lépnék.
- És maga szerint ez történt?

- A következő az elméletem - mondta. - A pasi, aki múlt héten útbaigazítást kért magától, nem volt sem nyomozó, sem FBI-ügynök, sem valami kémkedő besúgó. Rosszban sántikált, az egyszer hétszentség. Lehetett drogdíler, akárki. A sötétszürke Mark Seven a saját verdája volt, és amikor nekilát annak, amiben utazik, a biztonság kedvéért más rendszámot tesz fel, hátha a környéken valakinek szemét szúr a kocsija, vagy zsaruk járőröznek arra, vagy mit tudom én.
- Elég kockázatos, ha leállítják, mert átmegy a pirosra - mutattam rá. - A rendszámot visszakeresve más neve jön ki.
- Igaz. De szerintem nem számít arra, hogy lemeszelik. Jobban izgatja, hogy feltunik-e a verdája valakinek, mert valami törvénytelen dologban sántikál, valami nagy buli van folyamatban, és nem akarja megkockáztatni, hogy a buli idején a saját rendszámával lássák.
- Akkor meg miért nem bérel inkább egy kocsit?
- Az pont olyan ciki, mintha a sajátjával furikázna. A zsaruk egyből felismerik a bérelt kocsikat. Virginiában minden rendszámtábla R-rel kezdődik. És ha lenyomozzák, tutira eljutnak ahhoz, aki bérelte. Ha az illeto egy okostóni és biztonságos rutint dolgoz ki, a rendszámtábla kicserélése jobb ötlet. Én is ezt tenném, és fix, hogy egy olyan parkolót választanék, ahol sokáig hagyják a kocsit. Használom a rendszámtáblát, aztán levonnám a kocsimról, és visszatenném a sajátomat. Kimennék a reptérre, sötétedés után besétálnék a parkolóba, megbizonyosodnék, hogy senki sem lát, és visszacsavaroznám a táblákat a kocsira, amelyről leszedtem.
- És mi a helyzet, ha a tulajdonos közben visszajött, és észrevette, hogy lelopták a rendszámtábláit?
- Ha a verda már nincs ott, a legközelebbi kukába vágom a táblákat. Se így, se úgy nem veszíthetek.
- Az isten szerelmére, Marino! Lehet, hogy aznap éjjel a gyilkossal találkoztunk.
- A köcsög, akit láttak, nem eltévedt üzletember volt, vagy a nyomukban koslató balfácán. Valami törvénytelenben utazott, az egyszer szentség. De nem biztos, hogy a gyilkos volt.
- A parkolási engedély...
- Lenyomozom. Kiderítem, hátha a Gyarmati Williamsburg-nél megvan azoknak a neve, akiknek kiadtak engedélyt.
- A kocsit, amit Mr. Joyce látott lekapcsolt fényszórókkal a háza előtti úton, akár egy Lincoln Mark Seven is lehetett - mondtam.
- Éppenséggel nem elképzelhetetlen. A Mark Sevenekkel 1990-ben jöttek ki. Jimet és Bonnie-t 1990 nyarán gyilkolták meg. És sötétben egy Mark Seven könnyen elmegy Thunderbird-nek, aminek Mr. Joyce a kocsit vélte.
- Wesleynek nagy napja lesz ezzel - suttoztam még mindig hitetlenkedve.
- Az ám - mondta Marino. - Máris hívom.

Március suttogó ígérettel érkezett, hogy a tél nem tart örökké. Melegen sütötte hátam a nap, mialatt lemostam Mercedesem szélvédőjét, Abby pedig tankolt. Lány szello simogatott, napokig tartó esotol volt tiszta és illatos. Az emberek kisereglettek, kocsit mostak vagy bicikliztek, a föld ébredezett, de még nem volt teljesen éber.

A benzinkútnál, ahova gyakran jártam, az újabb divat szerint bolt is volt, így amikor bementem fizetni, vettem két kávé is, hogy beindítson minket. Aztán elindultunk Williamsburg felé. A rádióban Burce Hornsby a „Kikötői fények”-et énekelte.

- Mielőtt elindultunk, felhívtam az üzenetrögzítőt - jegyezte meg Abby.

-És?

- Ötször tették le a kagylót.

- Cliff ?

-Bármibe lefogadnám. Nem mintha beszélni akarna velem. Ha jól sejtem, megpróbálja kideríteni, hogy otthon vagyok-e, esetleg többször elment a parkolóm előtt is, hogy ott áll-e a kocsim.

- Miért tenné, ha nem szeretne beszélni veled?

- Talán mert nem tudja, hogy lecseréltem a zárat.

- Akkor nem sok esze lehet. Az ember azt hinné, rájött, hogy amikor a sorozata megjelent, levontad a kézenfekvő következtetést.

- Cliff nem ostoba - nézett ki ablakán Abby. Kinyitottam a napfénytetőt.

- Tudja, hogy tudom. De nem ostoba, hidd el - bizonygatta Abby. - Cliff mindenkit átejtett. Nem sejtik, hogy örült.

-Nehéz elhinni, hogy ilyen magasra jusson az, aki örült - mondtam.

- Épp ez a szép Washingtonban - felelte cinikusan Abby. - A világ legsikeresebb, a legnagyobb hatalommal bíró embereinek gyűjtőhelye, és ezeknek az egyik fele örült, a másik neurotikus.

Többségük meg erkölcstelen. A hatalom teszi. Nem is értem, miért lepett meg bárkit is a Watergate-ügy.

- És veled mit tett a hatalom? - kérdeztem vissza.

- Belekóstoltam, de nem voltam ott annyi ideig, hogy a betege legyek.

- Lehet, hogy ezért szerencsének mondhatod magad. Nem válaszolt.

Pat Harveyra gondoltam. Mit csinálhat mostanában? Mi jár a fejében?

-Beszélte az utóbbi időben Pat Harveyval? - fordultam Abbyhoz.

- Igen.

- Azóta, hogy a Post-ban leközlötték a cikksorozatot? Bólintott.

- Hogy van?

- Egyszer olvastam egy írást egy, az akkori Kongóban tevékenykedő misszionáriustól. Ebben elbeszéli, hogy találkozott a dzsungelben egy törzs tagjával. A férfi teljesen átlagosnak tunt, míg el nem mosolyodott. A fogai tuhegyesre voltak reszelve. Hangja színtelen volt a dühtől, hangulata hirtelen mélypontra süllyedt. Fogalmam sem volt, miről beszél.

- Pat Harvey is ilyen - folytatta Abby. - A minap Roanokéba menet benéztem hozzá. Röviden beszéltünk a Post-ban megjelent cikkekrol, és amíg el nem mosolyodott, azt hittem, derekasan viseli a megpróbáltatásokat. De a mosolyától megfagyott ereimben a vér.

Nem találtam szavakat.

- Akkor döbbsentem rá, hogy Cliff cikkei felorölték az idegeit. Deborah halála az orület szélére sodorta. De a cikkek még ennél is tovább. Emlékszem, hogy beszélgetés közben olyan érzésem támadt, hogy valami hiányzik. Egy ido múlva rájöttem, hogy mi, illetve ki hiányzik. Pat Harvey.

- Tudta, hogy a férjének viszonya van?

- Most már tudja.

- Már ha igaz - tettem hozzá.

- Cliff nem ír le olyasmit, amit nem tud hiheto forrásból alátámasztani.

Eltöprengtem, én vajon mitol roppannék össze. Lucy halálától? Vagy Markétól? Ha balesetet szenvednék és megbénulnának a kezeim, vagy megvakulnék? Nem tudhatom, mitol pattanna el bennem az utolsó húr, gondoltam. Talán ez olyan, mint a halál. Azon a ponton túl már minden mindegy.

Röviddel dél után értünk az óvárosba. A lakótömb, ahol Jill és Elizabeth laktak, jellegtelen épületegyüttes volt: egyforma házak méhkasa. Vörös téglából épültek, bejáratuk fölött vörös ponyvateto, rajta a tömbszám, a zöld terület téliesen barna fu és fahulladékkal takart keskeny virágágyak foltjaiból tevődött össze. Piknikhez hintákból, asztalokból és grillezokból kellemes sarkokat alakítottak ki.

Megálltunk a parkolóban, és felnéztünk Jill egykori erkélyére. Az erkélyrács széles közein keresztül két kék-fehér fonatú szék lengett lassan a szelloben. A mennyezeti kampóról virágkosár nélküli üres lánc lógott le.

Elizabeth lakása a parkoló túloldalán volt. Lakásaikból a két barátno átlátott egymáshoz. Látták, ha a másiknál felgyulladt vagy elaludt a villany, tudták, mikor kel fel és fekszik le a másik, mikor van otthon vagy mikor nincs.

Abbyvel lehangolt szótlanságba merültünk.

- Barátságánál több volt köztük, ugye, Kay?

- Ha ezt megerosíteném, az másodkézból való értesülés lenne - feleltem.

Halványan elmosolyodott. - Az igazat megvallva, töprengtem rajtam, amikor a cikken dolgoztam. Mindenesetre megfordult a fejemben. De senki sem sugallta, még csak nem is céloztak rá. -Elhallgatott, és kinézett az ablakon. - Azt hiszem, tudom, milyen érzés lehetett.

Ránéztem.

- Olyan, mint Cliff-fel. Lopakodás, rejtozködés, az ember energiáját felemészti, hogy mások mit gondolnak. Félelem, hogy esetleg gyanút fognak.

- A dolog iróniája - mondtam, miközben sebességbe tettem a kocsit -, hogy jobbára fútyül rá mindenki. Az emberek saját magukkal vannak elfoglalva.

- Vajon erre Jill és Elizabeth is rájöttek volna?

- Ha a szerelmük legyozte volna a rettegésüket, végül bizonyára kiokoskodták volna.

- Egyébként hova megyünk? - kérdezte Abby, és ablakán át a hátramaradó tájat nézte.

- Csavargunk egyet. A belváros irányában.

Indulás előtt nem mondtam meg az útirányt, csak annyit közöltem, hogy szeretnék „körülnézni”.

- Azt az átkozott kocsit keresed, ugye?

- Mi bajunk lehet a nézelodésból?

- És mégis mihez kezdesz, ha megtalálod, Kay?

- Leírom a rendszámát, és meglátjuk, ezúttal kinek a nevéen van.

- Hát... - kezdett el kacagni - száz dollár üti a markodat, ha találsz egy grafitiszürke 1990-es Lincoln Mark Sevent, hátsó lökhárítóján gyarmati williamsburgi címkével.

- Akkor már készítheted is elo a csekkönyved. Ha itt van, megtalálom.

És meg is találtam, nem egészen fél órával később, az évszázados jól bevált keresési elvet követve. Visszafelé mentem azon az útvonalon, amit nemrégiben követtünk. És amikor a Merchant's Square-re értem, a kocsi teljes életnagyságban ott virított a tér parkolójában, nem messze attól a helytol, ahol akkor, amikor vezetője útbaigazítást kért, észrevettük.

- Jesszusom - suttopta Abby. - Nem hiszek a szememnek.

A kocsiban most nem ült senki, napfény verodött vissza róla. Úgy nézett ki, mintha egyenesen az autómosóból és fényezobol hozták volna ki. A hátsó lökhárító bal oldalán ott volt a parkolási engedély, rendszáma ITU-144 volt. Abby leírta.

- Túl könnyen ment, Kay. Valami biztos sántít.

- Nem tudjuk, hogy ez ugyanaz a kocsi - kezdtem tudományos fejtegetésem. - Ugyanúgy néz ki, de nem lehetünk biztosak.

Húsz hellyel arrébb, egy kombi és egy Pontiac közé álltam be Mercedesemmel, és a kormány mögül tekintetem végigfutott az üzletsoron. Ajándékbolt, képeretezo, étterem. Egy dohánybolt és egy pékség között alig észrevehetően egy kis könyvesbolt volt, kirakatában könyvek. A fából készült cégtáblára gyarmati stílusú cirkalmas betukkel felfestve ott állt a neve: „Osztó Kuckója”.

- Keresztrejtvények - suttoptam magam elé, és hideg futott végig a hátamon.

- Hogyan? - kérdezte Abby, aki még mindig a Lincolnt nézte.

- Jill és Elizabeth szeretett keresztrejtvényt fejteni. Vasárnap reggel gyakran eljártak reggelizni, és olyankor megvették a New

York Times-t. - Kinyitottam az ajtóm.

Abby a karomra tette a kezét, és próbált visszatartani. - Nem, Kay. Várj egy percig. Gondoljuk elobb végig. Visszaültem.

- Lehetetlen, hogy csak úgy bemenj - mondta, és hangja pa-rancsolóan csengett.

- Újságot akarok venni.

- És ha a pasas bent van? Akkor mit csinálsz?

- Szeretném tudni, vajon tényleg o az. A férfi, aki a kocsit vezette. Valami azt sűgja, felismerném.

- Felismerhet.

- „Osztó” kártyára is vonatkozhat - gondoltam fennhangon, amint egy rövid frizurás, göndör fekete hajú fiatal lány a könyvesbolthoz sétált, és bement.

- Az, aki osztja a lapokat, a kör bubit - tettem hozzá, és hangom elakadt.

- Beszéltél vele, amikor az útirányt kérdezte. A fényképed benne volt a lapokban. - Abby átvette az irányítást. - Nem mész be. Majd bemegeyek én.

- Menjünk be együtt.

- Orúltság!

- Igazad van. - Döntöttem. - Maradj itt. Én megyek be. Kiszálltam, mielőtt tovább vitatkozhatott volna.

Abby is kiszállt, és csak állt elveszetten, mialatt én határozott léptekkel megindultam a bolt felé. Végül nem jött utánam.

Okosabb volt annál, semhogy jelenetet rendezzen.

Amikor a hideg rézkilincsre tettem a kezem, a szívem majd kiugrott a helyéről. És amikor beléptem, a lábam alig tartott meg. A fiatalember a pult mögött állt, mosolygott, és egy hitelkártyanyugtát töltött ki, miközben egy szarvasbor utánzatú kosztűmöt viselő középkorú no szünet nélkül locsogott: - ...Erre valók a születésnapok. Megvesszük a férjünknek a könyvet, amit mi szeretnénk elolvasni...

- Amíg mind a ketten ugyanazokat a könyveket kedvelik, nincs baj. - Lány és megnyugtató volt a hangja. Egy hang, amelyben megbízhatunk, gondoltam.

Most, hogy beléptem a boltba, pánikszereuen menekülni akartam. Futásnak akartam eredni. A pult egyik oldalán halomban álltak az újságok, köztük a New York Times. Felveszek egyet, kifizettem volna, és már ott sem vagyok. De nem akartam a szemébe nézni.

O volt az.

Megfordultam, és anélkül, hogy visszanéztem volna, kimentem.

Abby a kocsiban ült, és cigarettázott.

- Kizárt, hogy itt dolgozzon, és ne tudja, hogy kell kijutni a 64-esre - mondtam, és beindítottam a motort.

Abby tökéletesen elértett. - Most hívod Marinót, vagy megvárod, amíg visszaérünk Richmondba?

- Most rögtön felhívjuk. - Kerestem egy utcai fűlkét, és megtudtam, hogy Marino nincs bent. Rövid üzenetet hagytam: „ITU-144. Hívjon vissza.”

Abby sokat kérdezett, s igyekeztem lehetőség szerint válaszolni. Aztán vezetés közben hosszúra nyúlt hallgatásba burkolódz-

tunk. Háborgott a gyomrom. Azt forgattam a fejemben, hogy lehúzódok az út szélére. Úgy éreztem, mindjárt hánynom kell.

Abby le nem vette rólam a szemét. Éreztem, mennyire aggódik értem.

- Istenem, Kay. Fehér vagy, mint a meszelt fal.

- Jól vagyok.

- Vezessek én?

- Semmi baj. Komolyan.

Amikor hazaértünk, felmentem a hálósobámba. Kezem remegett, amikor a számot tárcsáztam. Mark üzenetrögzítője második csöngetés után bekapcsolt, és már épp letenni készültem a kagylót, amikor hangja megigézett.

- „Sajnálom, de nincs itthon senki, aki felvonná a kagylót...” A sípoló hang után tétováztam, aztán halkán letettem a kagylót.

Amikor felnéztem, Abby állt az ajtóban. Arc kifejezése elárulta, hogy tudja, kit hívtam.

Meron néztem rá, szemem elfutotta a könny, aztán a következő pillanatban már ott is ült mellettem az ágyon.

- Miért nem hagytaál üzenetet? - suttogta.

- Honnan tudod, kit hívtam? - próbáltam úrrá lenni hangom reszketésén.

- Mert engem is ez a kényszer kerít hatalmába, amikor feldúlt vagyok. Azonnal a telefon után nyúlok. Még most is, a törtétek után is. Még mindig Cliffet akarom hívni.

- És felhívtad? Lassan ingatta a fejét.

- Ne is hívd. Soha, de soha, Abby.

Arcomat fürkészte. - Azért történt, mert bementél a könyvesboltba, és megláttad?

- Nem tudom biztosan.

- Szerintem pedig igen.

Elfordítottam a szemem. - Tudom, amikor túl közel kerülök. Korábban is elfordult már. Azt kérdeem magamtól, miért történik.

- A hozzánk hasonlók nem tehetnek róla. Kényszer hajt bennünket, amit képtelenek vagyunk leküzdeni. Ezért történik - mondta.

Nem bírtam bevallani a félelmem. Ha Mark felvette volna a kagylót, talán neki sem bírtam volna elmondani.

Abby elnézett, hangja távoli volt, amikor megkérdezte: - Te, aki szinte mindent tudsz a halálról, szoktál-e a sajátodra gondolni?

Felálltam. - Hol a pokolban van Marino? - kiáltottam, aztán újra a számát tárcsáztam.

16.

Napokból hetek lettek, s várakozás közben egyre nőtt nyugtalanságom. Marino azóta, hogy az Osztó Kuckójáról tájékoztattam, nem jelentkezett. Más sem. Minden órával mélyebb és baljósabb csend vett körül.

A tavasz első napján kiléptem a tanácssteremből, ahol három órán át két ügyvéd vette fel eskü alatt tett vallomásomat. Rose szólt, hogy telefonon hívnak.

- Kay? Itt Benton.

- Jó napot - mondtam, és adrenalinszintem magasba szökött.

- Fel tudna jönni holnap Quanticóba?

Naptáramért nyúltam. Rose ceruzával beírt egy konferenciameghívást. Azt igazán át lehet tenni más időpontra.

- Hánykor?

- Ha megfelel, tízre. Marinót már értesítettem.

Mielőtt kérdésekkel bombázhattam volna, közölte, hogy ennél többet nem mondhat, és majd mindenről beszámol, ha ott leszek. Hatkor mentem el az intézetből.

Már lement a nap, és lehult a levegő. Éppen ráfordultam a felhajtómra, amikor láttam, hogy ég bent a villany. Abby otthon volt. Az utóbbi időben ritkán találkoztunk. Állandóan jöttünk-mentünk, ritkán volt módunk beszélgetni. Abby sosem járt boltba, de idonként találtam a hűtő ajtajára tapasztva egy ötvendolláros, ami boven fedezte azt a keveset, amit evett. Ha fogyóban volt a whisky vagy a bor, húszdolláros lapult az üveg alatt. Vagy a megfogyatkozott mosóporos doboz tetején egy ötdolláros találtam. Házam helyiségeiben járkálva különös begyujtoakciót folytattam.

Amikor kinyitottam a bejárati ajtót, Abby hirtelen elöttem termett, és megijesztett.

-Bocsáss meg - szabadkozott. - Hallottam a kocsid, nem akartalak megijeszteni.

Ostobán éreztem magam. Amióta Abby a fedelem alatt élt, a szokottnál ijedesebb lettem. Feltehetően rosszul alkalmazkodtam magányom elvesztéséhez.

- Készíthetek egy italt? - kérdezte. Fáradtnak látszott.

- Kösz - mondtam, és kigomboltam a kabátom. Szemem körbejárt a nappaliban. A dohányzóasztalon borospohár és csikkekkel teli hamutartó társaságában több notesz hevert.

Lehúztam a kesztyűm, kibújtam a kabátomból, aztán felmentem az emeletre, az ágyra hajítottam őket, és csak annyi időt töltöttem ott, míg visszajátszottam az üzeneteket. Anyám próbált elérni. Értesítettek, hogy ha este nyolcig felhívok egy számot, díjra számíthatok. Marino keresett, és meghagyta, másnap reggel hány órára jön értem. Markkal továbbra is keresztelték egymást a hívásaink, és csak egymás üzenetrögzítőjével társalogtunk.

- Holnap Quanticóba kell mennem - említettem meg Abbynek, amikor beléptem a nappaliba.

Italomra mutatott a dohányzóasztalon.

- Marinóval találkoznék van Bentonnál - folytattam. Abby cigarettáért nyúlt.

- Nem tudom, mit akarhat. Te talán igen? - néztem rá.

- Honnan tudnám?

- Az utóbbi időben keveset látalak. Nem tudom, mit csinálsz.

- Amikor az intézetben vagy, én sem tudom, mit csinálsz.

- Semmi említésre méltót. Mit szeretnél tudni? - kérdeztem könnyedén, hogy enyhítsek a feszültségen.

- Nem kérdezem, mert tudom, mennyire nem szeretsz beszélni a munkádról. Nem akarok toladó lenni.

Gondoltam, ezzel arra céloz, hogy ha én kérdezném a munkájáról, az toladó lenne.

- Nagyon távolságtartó vagy mostanában, Abby.

- Csak másutt járnak a gondolataim. Nem ellened irányul.

Bizonyára volt min gondolkodnia: a könyvön, amit írt, az életén, hogy mihez fogjon. De még sohasem láttam ilyen zárkózottnak.

- Csak aggódom érted, ennyi az egész - mentegetőztem.

- Nem ismersz, milyen vagyok, Kay. Amikor rászállok valamire, se látok, se hallok. Képtelen vagyok másra gondolni. -

Elhallgatott, aztán folytatta. - Igazad volt, amikor azt mondtad, ezzel a könyvvel visszaszerezhetem a jó hírem. Így is van.

- Örömmel hallom, Abby. Téged ismerve, sikerkönyv lesz.

- Lehetséges. Nem én vagyok az egyetlen, aki könyvet akar írni ezekről az esetekről. Az ügynököm már más szerződésekről is hallott szöbeszédet. Fej hosszal vezetek előttük, és ha gyorsan be tudom fejezni, minden rendben lesz.

- Nekem nem a könyved fontos, hanem te, Abby.

- Te is fontos vagy nekem, Kay. Hidd el, méltányolom, amit értem tétél azzal, hogy befogadtál.

- Maradj, amíg csak jólesik.

Összeszedte noteszeit és poharát. - Hamarosan hozzá kell látnom az íráshoz, és ahhoz saját térre, számítógépre van szükségem.

- Akkor hát mostanában csak kutatást végzel.

- Igen. És sok mindent találok, amiről nem is tudtam, hogy keresem - jelentette ki talányosan, majd elindult a hálósobája felé.

Másnap délelőtt a quanticói lehangzó előtt hirtelen megtorpant a forgalom. Valahol baleset lehetett előttünk a 95-ös államközín északi irányban, és a kocsik egy tapodtat sem mozdultak. Marino felkapcsolta a megkülönböztető jelzést, lehangzott a padkára, ahol jó száz méteren át zötyögöttünk, a kocsi alváza alól kövek spricceltek szét.

Marino két órája legfrissebb háztartási sikereit ecsetelte, miközben nekem az járt a fejemben, mit akarhat Wesley, és mellesleg Abby miatt is aggódtam.

- Sejtlemem se volt, hogy a redony így meg tudja szívni az embert - panaszkodott Marino, amint elrobogtunk a tengerészgyalogsági laktanyák és lotér mellett. - 409-cel fújtam el, érti? - nézett rám. - Lécenként egy perc, papírtörülközők foszlányai borítanak mindent. Végül zseniális ötletem támad. Az egész vacakot levettem, és bevágtam a kádba. Forró vizet eresztettem rá, mosóport szórta rá. Csodásan bevált.

- Nagyszerű - mondtam.

- Ezenkívül leszedelem a tapétát a konyhában. Még ezzel a tapétával vettük a házat. Doris sosem szerette.

- A kérdés inkább az, hogy maga szereti-e. Most maga él ott. Megvonta a vállát. - Az igazat megvallva, rá se rántottam. De Doris azt mondta, hogy ronda, hát akkor biztos az. Gyakran emlegettük, hogy eladjuk a lakóautót és csináltatunk egy úszómedencét. Most végre arra is sort keríték. Nyárig meg is leszek vele.

- Csak óvatosan, Marino - figyelmeztettem. - Ne feledje, hogy amit csinál, saját magának csinálja.

Nem válaszolt.

- Ne tegye függővé a jövőjét egy reménytel, amelynek talán nincs alapja.

- Ártani nem árt - mondta végül. - Még ha nem is jön soha vissza, akkor sem árt, ha minden szebb lesz.

- Egyszer már meg kell, hogy mutassa a házat - javasoltam.

- Ahogy mondja. Ahányszor már megfordultam a maga kéglijében, maga meg még soha nem járt nálam.

Megállt, kiszálltunk. Az FBI Akadémia újabb épületernyűlványokat bocsátott az amerikai tengerészgyalogság kiképzobázisának peremébe. A szökőkutas, felzászlózott főépületből adminisztrációs irodaház lett, a tevékenység központját áttették a mellette felhúzott új sárgásbarna téglapépületbe. Amióta utójára itt jártam, felépült egy újabb kollégiumnak látszó épület is. A távolból odahallatszó tüzelés úgy hangzott, mintha petárdák pukkannának.

Marino leadta a recepciót a harmincnolcasát. Bejelentkez-

tünk, feltettük a látogatói belépet, aztán Marino végigvezetett az általa ismert rövidebb úton, kerülve a zárt téglap- és üveggel fedett átjárókat, más néven versenyegér kifutókat. Aztán átmentünk egy ajtón, ami kivezetett az épületből, végigsétáltunk egy rakodóparton, majd egy konyhán, végül egy ajándékbolt raktára felöl léptünk be az üzletbe, amelyen Marino úgy masírozott végig, hogy ügyet sem vetett a pulóverhalmot fogó fiatal eladónore. Szokatlan megjelenésünk láttán a lány tiltakozásra nyitotta a száját, de már kint is voltunk a boltból, befordultunk a sarkon, majd bementünk az Ülésteremnek nevezett hallgató bár- és grill-étterembe, amelynek egyik sarokasztalánál Wesley várt minket.

Rögtön a tárgyra tért.

Az Osztó Kuckójának tulajdonosát Steven Spurriennek hívták. Wesley leírása szerint „harmincnégy éves, fehér férfi, fekete hajú, barna szemű. Száználcvan centi magas, súlya hetvenkét kiló.” Spurriert még nem gyújtották be, nem hallgatták ki, de állandó megfigyelés alatt tartották. És amit tapasztaltak, az nem volt éppen normálisnak mondható.

Többször is előfordult, hogy késo éjjel elment emeletes téglaházából. Kétszer bárókba ment, egyszer egy országúti pihenobe. Sokáig sehoh sem maradt. Mindig egyedül volt. Elozo héten odament egy fiatal párhoz, akik egy Tom-Toms nevu bárból jöttek ki. Úgy tunt, megint útírány felöl érdeklödött. De semmi sem történt. A pár beszállt a kocsijába és elhangzott. Spurrier beszállt Lincolnjába, és némi kitérokkal hazament. Rendszámtábláját nem cserélte le.

- Gond van a bizonyítással - mondta Wesley, és keret nélküli szemüvege mögöl rám szegezodo pillantása zord volt. - A töltényhüvely a laborunkban van. A Deborah Harveyből kivett golyó magánál van, Richmondban.

- A golyó nem nálam van, hanem a Törvényészéki Tudományos Intézetben - világosítottam fel. - Gondolom, elkezdte az Eliza-beth Mott kocsijában talált vérminták DNS-elemzését.

- Egy-két hetet kell várni az eredményre.

Bólintottam. Az FBI DNS-laborja öt sokalakú mintát vizsgált. Az egyes mintáknak körülbelül egy hétig kell a röntgen elohívószorben maradniuk, s ezért is írtam jó előre Wesleynek, hogy szerezze meg Montanától a véres anyagmintákat, és kezdje el azonnal a DNS-elemzést.

- A DNS semmit sem ér a gyanúsított vérmintája nélkül - emlékeztetett minket Marino.

- Már dolgozunk rajta - mondta sztoikusán Wesley.

- Nos, ezek szerint egyelőre a rendszámtábla miatt tudjuk csak Spurriert beszikipkázni. Megkérdézzük a kis köcsögöt, mi a francért furikázott hetekkel ezelott Aranoff rendszámtáblájával.

- Nem tudjuk bizonyítani, hogy azzal járt. Kizárólag Kay és Abby vallomása van az övével szemben.

- Mindössze egy rendorbíró kell, aki hajlandó aláírni egy elfogatóparancsot. És aztán szépen elkezdünk ásni. Talán elokerül tíz pár cipo - mondta Marino. - Esetleg egy Uzi, Hydra-Shok töltény, vagy ki tudja, még mi?

- Tervezzük - mondta Wesley. - De egyszerre csak egy dolog, helyes?

Felállt, hogy kávéét hozzon, Marino meg felkapta a kávéspoharam meg a sajátját, és utána indult. Az ülésterem ilyen korán

még kihalt volt. Végigpillantottam az üres asztalokon, a sarokban felszerelt tévén, és elképzeltem, milyen lehet késo este. A kiképzésen részt vevo ügynökök úgy élnek, mint a szerzetesek. A másik nem képviselői, pia és cigaretta tilos a kollégiumi szobákban, amelyeket még csak be sem lehet zárni. De az ülésteremben bort és sört lehetett inni. Itt lehetett csak a zajos dárídókat, leszámolásokat, bolondságokat elkövetni. Emlékszem, Mark mesélte, hogy egyszer szétozlatott egy általános csetepatét, amikor egy új FBI-ügynök túlzásba vitte a „házi feladatát”, és úgy döntött, veterán KH-s ügynökök asztalánál foganatosít „letartóztatást”. Asztalok törtek rípyára, sör folyt a padlón szétszört pattogatott kukorica között.

Wesley és Marino visszajöttek az asztalhoz, és miután Wesley

letette a kávéját, kibújt gyöngyszürke zakójából, és rendesen széke támlájára akasztotta. Fehér ingét mintha frissen vasalták volna, selyem nyakkendője pávakék alapon apró franciailiom-mintás volt, nadrágtartója ugyanolyan pávakék, mint a nyakkendője. Marino tökéletes ellentéte volt partnerének, aki akár az Egyesült Államok ötszáz lelegegánsabban öltözött férjija közé is benevezhetett volna.

Nagy pocakjával Marinón még a legszebb öltöny is rémesen állt volna, de meg kellett hagyni, hogy az utóbbi idoban határozottan igyekezett javítani a külsején.

- Mit tud Spurrierről? - kérdeztem. Wesley jegyzetelt, miközben Marino egy aktát böngészett. Mindketten úgy festettek, mint akik megfélekedtek az asztalnál ülo harmadik személyrol.

- Nincs priusza - felelte Wesley, és felpillantott. - Nem tartóztatták le, az elmúlt tíz évben még gyorshajtásért sem büntették meg. 1990 februárjában vette a Lincolnt egy Virginiai Beach-i autókereskedotol, beleadott egy nyolcvanhatos Town Cárt, a különbözetet készpénzben fizette.

- Jól el lehet eresztve -jegyezte meg Marino. - Drága verdával furikázik, szép kéglije van. Aligha a könyvesboltjából van ennyi lóvéja.

- A jövedelme nem nagy - mondta Wesley. - Tavalyi adóbevallása szerint nem egészen harmincezer dollárt keresett tisztán. De több mint félmillió értékü vagyona van, pénzpiaci betétszámla, vízparti ingatlan, kötvények.

- Jesszusom - ingatta a fejét Marino.

- Családtagok? - kérdeztem.

- Nincsenek - felelte Wesley. - Sosem volt nos, mindkét szülo meghalt. Apja komoly sikereket ért el Northern Neckben az ingatlanpiacon. Steven a húszas éveie elején járt, amikor meghalt. Gyanítom, innen a sok pénz.

- És az anyja?

- Egy évvel az apa halála után hunyt el. Rákban. Steven kései gyerek volt. Az anyja negyvenkét évesen szülte. Stevennek egyet-

len rokona van, egy Gordon nevu bátyja. Texasban él, tizenöt évvel idosebb nála, nos, négy gyereke van.

Wesley a jegyzeteiben lapozgatva sorolta a többi adatot. Spurrier Gloucesterben született, a Virginia Egyetemre járt, ahol angol irodalomból diplomázott. Késobb belépett a haditengerészethez, ahol alig négy hónapot töltött. A következő tizenegy hónapban nyomdában dolgozott, ahol elsosorban a gépek karbantartása volt a feladata.

- Részletesebben érdekel a haditengerészethél eltöltött idoszaka - jelentette ki Marino.

- Nincs sok érdekes - válaszolta Wesley. - Miután besorozták, a Nagy-tavak körzetébe került újonckiképzó táborba.

Szakterületének az újságírást választotta, és az indianapolisi Fort Benjamin Harrison Nemzetvédelmi Információs Iskolába járt.

Késobb kijelölték a szolgálati állomását. Norfolkban, az atlanti flotta foparancsnokságán dolgozott. - Felnézett jegyzeteibol.

-Egy hónappal késobb meghalt az apja, és Stevent nehézségeire való tekintettel leszerelték, hogy visszatérhessen Gloucesterbe, és anyját ápolhassa, aki akkor már rákos volt.

- És a bátyja? - érdeklodött Marino.

- Nyilván nem tudott elszabadulni a texasi állása és családi kötelezettségei miatt. - Szünetet tartott, és ránk nézett. - Talán más oka is volt. Steven kapcsolata a családjával korántsem érdektelen, de egy ideig nem fogok többet megtudni róla.

- Miért nem? - kérdeztem.

- A nyomozásnak ebben a szakaszában kockázatos közvetlenül a bátyját felkeresni. Nem akarom, hogy felhívja Stevent, elszólja magát. Különben sem valószínű, hogy Gordon együttműködne velünk. Ilyen ügyekben a családtagok összetartanak, még ha nem jönnek is jól ki egymással.

- Nos, valakivel azért beszéltél - mondta Marino.

- Pár emberrel a haditengerészethél, a Virginia Egyetemen, korábbi fonökével a nyomdában.

- Mi mást tudtak mondani a kis köcsögröl?

- Magának való ember - mondta Wesley. - Nem valami nagy újságíró. Inkább az olvasás érdekelte, mint az interjúkészítés vagy a cikkírás. A nyomda igencsak megfelelt neki. Szépen a háttérben maradt, és amikor üresjárat volt, könyvbe temetkezett. Fonöke szerint Steven szeretett a nyomdagépekkel meg más gépekkel babrálni, kifogástalan állapotban tartotta oket. Néha napokig egy szót sem szólt senkihez. Fonöke különösnek nevezte.

- Példával is alátámasztotta?

- Hogyne, többel is - mondta Wesley. - Egy reggel a sajtógépnél alkalmazott no a vágógéppel levágta az ujjhegyét. Steven dühös lett, mert a no összevérezte a gépet, amit elotte glancolt ki. Anyja halálhírére is abnormálisan reagált. Steven ebédidoban olvasott, amikor a kórházból telefonáltak. Szenvtelenül meghallgatta, aztán visszaült a helyére, és tovább olvasott.

- Igazi melegsívu fickó - jegyezte meg Marino.

- Ezt senki sem állította róla.

- És anyja halála után mi történt? - kérdeztem.

- Feltehetően Steven hozzájutott az örökséghez. Williams-burgbe költözött, kibérelte a Merchant's Square-i üzletet, és

megnyitotta az Osztó Kuckóját. Ez kilenc éve történt.

- Egy évvel azelőtt, hogy Jill Harringtont és Elizabeth Mottót meggyilkolták - tettem hozzá.

Wesley bólintott. - Tehát a környéken volt. Mindegyik gyilkosság idején ebben a körzetben volt. Megnyitása óta a könyvesboltban dolgozik, kivéve egy rövid időszakot, ami, lássuk csak, hét éve volt. Az alatt az idő alatt zárva tartott. Nem tudjuk, Spurrier miért volt távol, és hol.

- Egyedül dolgozik a boltban? - kérdezte Marino.

- Kis vállalkozás. Nincs alkalmazottja. Hétfonként zárva tart. Megfigyelték, hogy amikor nincs vásárló, a pult mögött ül és olvas, ha zárás előtt el kell mennie, vagy korábban zár, vagy kitesz egy táblát az ajtóra, hogy pontosan hánykor jön vissza. Üzenetrögzítője is van. Ha valaki egy bizonyos könyvet keres, vagy olyan könyvet, ami kifogyott, elég a rendelést rámondania a rögzítőjére.

- Érdekes, hogy ennyire antiszociális ember olyan vállalkozásba fog, ami vevőkkel való kapcsolattartással jár, még ha az korlátozott is - töprengtem.

- Nagyon is érthető - ellenkezett Wesley. - A könyvesbolt tökéletes álcát biztosít egy kukkolónak, aki szenvedélyesen szeret megfigyelni másokat anélkül, hogy személyesen párbeszédbe kellene bocsátkoznia velük. Megfigyelték, hogy William and Mary-hallgatók járnak a boltjába, kivált azért, mert Spurrier másutt nem nagyon kapható, elfogyott könyveket, valamint népszerű szakirodalmi műveket és tényirodalmat tart. Ugyanakkor széles választéka van kémregényekből és katonai képeslapokból, így a közeli katonai bázisokról is hozzá járnak. Ha ő a gyilkos, akkor kukkolóként izgalomba hozza, ha fiatal, vonzó párokat és katonákat lát, egyúttal felkavarja benne az alkalmatlanság, frusztráció, düh érzését. Gyulöli, amit irigyl, irigyl, amit gyulöl.

- Kérdés, hogy nem volt-e neveltség tárgya, mialatt a haditengerészetnél szolgált - találgattam.

- A hallottak alapján igen, legalábbis bizonyos fokig. Spurriert katonatársai anyámasszony katonájának, vesztesnek tartották, felettesei arrogánsnak és zárkózottnak, bár fegyelmi kifogás soha nem merült fel ellene. Spurrierek nem volt sikere a nőkkel, és beérte önmaga társaságával, részben, mert ez kedvére valóbb volt, és mert a többiek nem tekintették kellemes embernek.

- Lehet, hogy a haditengerészet volt az a hely, ahol leginkább igazi férfinak érezte magát - vetette fel Marino -, ahol az volt, ami mindig is lenni akart. Meghal az apja, beteg anyjára kell vigyáznia. Úgy érzi, hogy elszarták az életét.

- Könnyen lehet - értett egyet Wesley. - A gyilkos, akivel dolgozunk van, mindenképp mások hibájának tudja be a problémáit. Nem érzi felelősnek magát. Az életét mások uralják, következésképp rögeszméjévé válik a mások és a környezete feletti uralom.

- Úgy hangzik, mintha visszafizetné a világnak, amit vele tett - fuzte hozzá Marino.

- A gyilkos megmutatja, hogy hatalma van - folytatta Wesley. - Ha a katonai vonatkozás is szerepet játszik fantáziálásában, és szerintem ez a helyzet, akkor tökéletes katonának képzeletben magát. Gyilkol anélkül, hogy elkapnák. Túljár az ellenség eszén, játszik vele, és győz. Lehetséges, hogy szándékosan úgy állítja be, hogy a nyomozók azt gyanítsák, hogy az elkövető hivatásos katona, valaki esetleg Camp Pearyból.

- Saját félrevezetési taktikája - jegyeztem meg.

- A katonaságot nem teheti tönkre - mondta Wesley -, de lerombolhatja a presztízsét, rossz hírbe hozhatja, lealacsonyíthatja.

- Aha, s közben a markába nevet - tette hozzá Marino.

- A lényeg szerintem az, hogy a gyilkos cselekedetei eroszakos, szexualizált fantáziavilága termékei, amelyek társadalmi elszigeteltsége összefüggésében már korábban is léteztek. Úgy hiszi, igazságtalan világban él, fantáziálása fontos menekülési útvonalat biztosít számára. Képzeteiben kifejezésre tudja juttatni érzelmeit, uralkodhat másokon, bárki lehet, aki csak akar, megszerezhet mindent, amire vágyik. Élet és halál ura. Hatalmában áll eldönteni, hogy sebet ejtsen vagy gyilkoljon.

- Kár, hogy Spurrier nem csak fantáziál a párok kicsinálásáról - morogta Marino. - Akkor mi hármunknak nem kellene itt ülnünk, és erről beszélgetnünk.

- Sajnos, ez nem így működik - csóválta a fejét Wesley. - Ha az ember gondolkodását, képzeletét eroszakos, agresszív viselkedés uralja, akkor ezt úgy kezdi átvinni a gyakorlatba, hogy ezeket az érzéseket a valóságban is kiélhesse. Az eroszak eroszakosabb gondolatokat ébreszt, azok pedig további eroszakot szítanak. Idővel az eroszak és gyilkolás felnőtt léte természetes részévé válik, és nem lát benne semmi kivételalót. Beszéltem sorozatgyilkosokkal, akik határozottan állították, hogy amikor gyilkolnak, pusztán azt teszik, amire a többi ember csak gondol.

- Huncut, aki rosszat gondol - mondtam.

Ekkor vettem fel a Deborah Harvey táskájával kapcsolatos elméletemet.

- Szerintem lehetséges, hogy a gyilkos tudta, kicsoda Deborah - mondtam. - Talán akkor még nem, amikor elrabolta őket, de mire végzett velük, már biztosan tudta.

- Kifejtené? - nézett rám érdeklődve Wesley.

- Látták az ujjlenyomat-jelentést?

- Igen, én láttam - felelte Marino.

- Mint tudják, Vander megvizsgálta Deborah táskáját, és részleges, elmosódott ujjlenyomatokat talált a hitelkártyáin, de semmit a jogosítványán.

- És? - nézett rám tanácstalanul Marino.

- A táska tartalma nem károsodott, mert a nejlon vízhatlan. A hitelkártyák és a jogosítvány muanyag tasakokban voltak, azok pedig cipzárral csukódó rekeszben, így a környezeti hatásoktól és a bomlás közben keletkező testnedvektől védve voltak. Egy dolog, ha Vander semmit nem talál. De érdekes, hogy talált valamit a hitelkártyákon, holott tudjuk, hogy Deborah kivette, amikor bement a Héttől-Tizenegyigbe, és megpróbált sört venni. Kézbe fogta a jogosítványt, ahogy Ellen Jordan, az eladó

is. Ezért jutott eszembe, hátha a gyilkos is kézbe vette, és aztán tisztára törölte.

- És miért tette volna ezt? - kérdezte Marino.

- Talán azért, mert amikor beszállt a párhoz a dzsipbe, és elvette a fegyverét, hogy elrabolja őket, Deborah megmondta neki, hogy kicsoda - feleltem.

- Érdekes - hümmögött Wesley.

- Deborah szerény fiatal nő volt, de nagyon is tisztában volt családjával hírnevével, anyja hatalmával - folytattam. - Talán abban a reményben közölte kiletét a gyilkossal, hogy az megértse: ha bajuk esik, súlyos árat fizet. Ez valószínűleg a gyilkost is megdöbbentette, és követelte a lánytól, hogy bizonyítsa személyazonosságát. Ekkor foghatta meg a táskát, hogy lássa a nevet a jogosítványon.

- Akkor hogy került a táska az erdőbe, és miért hagyta benne a kor bubit? - kérdezte Marino.

- Talán idot akart nyerni - feleltem. - Bizonyára sejtette, hogy a dzsipet hamar megtalálják, és ha rájött, kicsoda Deborah, akkor arra is rá kellett jönnie, hogy a fél rendőség őket fogja keresni. Esetleg úgy gondolta, biztonságosabb, ha a kor bubit nem találják meg rögtön, ezért inkább a holttestek mellett hagyta, és nem a dzsipben. Azzal, hogy a kártyát a táskába tette, azt pedig Deborah teste alá, gondoskodott róla, hogy a kártyát feltehetően jó sokára, de megtalálják. Kicsit változtat a játékszabályokon, de azért ő a nyertes.

- Nem rossz. Mit szólsz hozzá? - kérdezte Marino Wesleyre pillantva.

- Véleményem szerint lehet, hogy soha nem tudjuk meg, pontosan mi is történt - mondta. - De nem lepne meg, ha Deborah azt tette volna, amit Kay fölvetett. Egy azonban bizonyos: akármit mondott is Deborah, akárhogy fenyegetőzött, a gyilkos számára túl nagy lett volna a kockázat, hogy szabadon engedje Freddelel együtt, mert akkor valószínűleg azonosítani tudták volna, így aztán megölte őket, ahogy tervezte, de az események váratlan fordulata kétségtelen kibillentette az egyensúlyából. Igen - mondta felém fordulva. - Emiatt változtatott a menetrenden. És azzal, hogy a kártyát Deborah táskájában hagyta, kifejezésre juttatta iránta és státusa iránti megvetését.

- Egyfajta „ezt nektek!” - szúrta közbe Marino.

- Nincs kizárva - válaszolta Wesley.

Steven Spurriert következő pénteken tartóztatták le, amikor két FBI-ügynök és egy helyi nyomozó, akik egész nap követték, egyszer csak azt látták, hogy a Newport News-i repülőtér tartós parkolójába tart.

Amikor Marino hívása hajnal előtt felébresztett, első gondolatom az volt, hogy megint eltunt egy pár. Pillanatokba telt, míg felfogtam, amit mond.

- Akkor kapcsolták le, amikor elemelt egy pár rendszámablát - mesélte Marino. - Jelentéktelen lopással vádolták. Más nemigen tehettek, de így legalább okuk van, hogy alaposan kiforgassák.

- Megint egy Lincoln? - kérdeztem.

- Ezúttal egy 1991-es ezüstsürke verda. Orizetesben várja, hogy a rendőrbíró elé kerüljön, és kizárt, hogy piszlicsáré első osztályú vétségen kívül másért benntartsák. Nincs más lehetőség, mint húzni az idot, szép komótosan intézni a jogi hercehurcát. Aztán már kint is van.

- Házkutatói parancs?

- Míg itt a szánk jártatjuk, a kégljében nyüzsögnek a zsaruk és a szövetségiék. Mindent megvizslatnak a Szerencselovag képeslapoktól a fakockákig.

- Gondolom, maga is odamegy - jegyeztem meg.

- Igen. Majd értesítem.

Képtelen voltam újból elaludni. Köntöst terítettem a vállamra, lementem a földszintre, és felgyújtottam a lámpát Abby szobájában.

- Csak én vagyok - nyugtattam meg, amikor felült. Abby felnyögött, és eltakarta a szemét.

Elmondtam, mi történt. Aztán átmentünk a konyhába, és feltettük foni a kávé.

- Akár fizetnék is, hogy jelen legyek, amikor átkutatják a házát. - Abby olyan izgatott volt, hogy csodálkoztam, hogyhogya nem iramodik el azon nyomban.

De egész nap otthon maradt, és hirtelen nagy buzgalom tört ki rajta. Kitakarította a szobáját, segített a konyhában, még a teraszt is felsöpörte. Kérdezte, mit találtak a rendőrök, és volt annyi sütnivalója, hogy tudja: ha most Williamsburgbe hajt, nem jut vele semmire, mert úgysem engednék be Spurrier házába vagy könyvesboltjába.

Marino aznap este elég korán benézett hozzánk. Abbyvel épp a mosogatógépbe rámostuk a piszkos edényt.

Elég volt egy pillantást vetni az arcára, hogy tudjam, rossz híre van.

- Kezdem azzal, amit nem találtunk - kezdte. - Egyetlen kibaszott nyomot sem, amivel egy esküdtszéket meg lehet gyozni arról, hogy élete során Spurrier akár egy legyet is agyoncsapott. Sehol egy kés, kivéve a konyhában használatosakat. Se fegyver, se loszer. Nem voltak emléktárgyak, úgymint cipo, ékszer, haj-fürt, bármi, ami az áldozatoké lenne.

- A boltját is átkutatták? - kérdeztem. - Na ja.

- És persze a kocsiját is.

- Semmi.

- Akkor most mondja el, mi az, amit találtak - kértem lehangoltan.

- Elég hangyás holmit, hogy tudjam, ő az, doki - bizonygatta Marino. - Szentség, hogy ez a fazon nem szuper kiscserkész.

Pornólapok, a keményebb fajtából. Katonaságról szóló könyvek, első helyen a CIA-rol, plusz CIA-val kapcsolatos újságcikkek

kivágva, kartotékba rendezve, katalogizálva, felcímkézve. Rend-szeretebb a mandró, mint az öreg könyvtáros néni.

- Találtak újságcikkeket a gyilkosságokról? - kérdezte Abby.

- Hogyne. Még Jill Harringtonról és Elizabeth Mottról szóló régi cikkeket is. Olyan katalógusáruházak kiadványait, amiket én csak kémboltnak hívok, tudják, amelyekben túlélo-felszerelést meg a golyóálló kocsitól a bombadetektorig és az éjjellátó szemüvegig minden szart kapni lehet. Az FBI utánanéző. Kiderül majd, az évek során mi mindent rendelt. A cuccai is érdekesek. Legalább fél tucat nejlón tréningruha a hálószobájában, mindegyik fekete vagy sötétkék, egyik sem volt viselve, a címke kivágva belőlük, mintha arra számítana, hogy a ruhájára húzza fel a melegítőt, aztán a tett elkövetése után eldobja.

- A nejlón kevés szálat hagy - mondtam. - Nejlón szélzseki, melegítő után nem marad elemi szál.

- Úgy van. Lássuk csak. Mi van még? - Marino elgondolko-

dott, és lehajtotta az italát. - Ja igen. Két doboz sebészkesztyű, és egy rakás olyan eldobható, cipőre húzható valami, amelyet maga is visel odalent.

- Lábzsák?

- Az. Amilyet a boncteremben visel, hogy ne legyen véres a cipője. És képzelje csak. Kártyákat is találtak, négy csomagot, még bontatlanul, az eredeti celofáncsomagolásban.

- Gondolom, nem találtak megbontott csomagot, amiből hiányzott a kör buborék? - reménykedtem.

- Nem. De nem lep meg. Biztos kiveszi a kör buborékot, a többi meg eldobja.

- Ugyanaz a márka?

- Nem. Néhány más márka.

Abby ölében szorosán összekulcsolt kézzel, szóltanul hallgatott minket.

- Nem értem, hogy nem találtak fegyvert - tépelodtem.

- Dörzsölt alak ez, doki. Rém óvatos.

- Nem eléggé. Megtartotta a gyilkosságokról szóló újságcikkeket, a melegítőket, kesztyűket. És rajtakapták, hogy rendszámtáblát lop, amirol csak arra gondolhatok, hogy újból le akart csapni.

-Amikor magukat meghallotta, és megkérdezte, merre kell menni, lopott rendszámmal közlekedett - hívta fel a figyelmemet Marino. - Amennyire tudjuk, azon a hétvégén nem tunt el egyetlen pár sem.

- Igaz - mondtam elgondolkodva. - És melegítőt sem viselt.

- Talán azt utoljára veszi fel. Esetleg a csomagtartójában, egy sporttáskában tárolja. Szerintem van egy készlete.

- Találtak sporttáskát? - szegezte neki Abby reménykedve a kérdést.

- Nem - felelte Marino. - Nem volt felszerelés.

- Nos, ha egyszer majd találnak egy sporttáskát vagy gyilkossághoz felszerelést - tette hozzá Abby -, akkor meglesz a kés, a fegyver, az éjjellátó szemüveg meg a többi holmi.

- Addig keressük, amíg eronkból futja.

- Hol van most? - kérdeztem.

- A konyhájában. Kávét ivott, amikor eljöttem - mesélte Marino. - Kurvára elképeszto. Szétszedjük a házát, mindent felforgatunk, o meg csak nem is izzad. Amikor a melegítokrol, kesztyukrol, kártyákról meg a többirol kérdezték, kijelentette, hogy ügyvéd nélkül nem beszél velünk. Aztán ivott egy korty kávét, és szívott egy slukkot. Jut eszembe, ezt el is felejtettem. A köcsög cigizik.

- Milyen márkát? - kérdeztem.

- Dunhill. Talán abban a drága trafikban veszi, amelyik a boltja mellett van. És csicsás gyújtója is van. Drága motyó.

- Ez viszont magyarázat arra is, miért hámozza le a papírt a csikkrol, mielőtt elszórja a helyszínen. Már ha ezt teszi - fuztem hozzá. - A Dunhill jellegzetes márka.

- Tudom - bólintott Marino. - Arany csík van a szuro körül.

- Vettek tole bizonyításhoz mintát?

- Naná - vigyorodott el Marino. - Ez a kis ütökártyánk, amivel elvisszük a kör buborékot. Ha nem tudjuk rávarni ezeket a gyilkosságokat, akkor legalább Jill Harringtonért és Elizabeth Mottért elkaphatjuk. A DNS-sel tutira lekapcsoljuk. A francba is, kár, hogy olyan sokáig kell várni arra a nyomorult vizsgálatra.

Amint Marino kitétte a lábát, Abby huvösen rám bámult.

- Mi a véleményed? - kérdeztem.

- Egytol egyig közvetett bizonyíték.

- Egyelore.

- Spurrier tele van pénzzel - mondtá. - A legjobb védoügyvédet fogadja fel, aki csak létezik. Elmondom pontról pontra, mire lehet számítani. Az ügyvéd kijelenti, hogy védencét a rendörök és a szövetségek hamis vád alapján eroszakkal lesítették, mert olyan nagy nyomás nehezedett rájuk, hogy megoldják ezeket a gyilkosságokat. Kiderül, hogy sokan keresnek bunbakot, kivált a Pat Harvey által megfogalmazott vádak fényénél.

-Abby...

- Talán a gyilkos tényleg Camp Pearybol valaki.

- Ezt te sem hiszed - tiltakoztam.

Órájára pillantott. - Eloffordulhat, hogy a szövetségeik már tudják is, hogy ki az, és már szépen el is simították az ügyet A színpalak mögött, és ez azt is megmagyarázná, miért nem tunt el egyetlen pár sem Fred és Deborah halála óta. Valakinek fizetnie kell, hogy eloszlassák a gyanút, és közmegelekedésre lezárják az ügyet...

Hátradoltem a székből, arcomat a mennyezet felé fordítottam, és lehunytam a szemem, mialatt Abby folytatta.

- Nem kétséges, hogy Spurrier sántikál valamiben, különben nem lopna rendszám táblákat. De lehet, hogy drogot árul. Vagy besurranó tolvaj, esetleg az vált ki bizsergést belőle, ha idegen rendszámmal furikázik egy napig, ki tudja? Van annyira hangyás, hogy illik rá a profil, de a világ teli van hangyásokkal, akik a légynek sem ártanak. És honnan lehet azt tudni, hogy a házában talált holmi nem szándékosan odacsempészett bizonyíték?

- Kérek, hagyd abba - mondtam halkán.

De Abby még nem végzett. - Szépen illeszkedik minden. A melegítők, kesztyúk, kártyacsomagok, pornográfia, újságkivágások. És az egészeknek semmi értelme, ha nincs fegyver és loszer. Spurriert meglepték, fogalma sem volt, hogy megfigyelés alatt tartják. Valójában nemcsak semmi értelme, de igencsak kapóra jött. A szövetségi egyet nem tudtak elrejtetni nála, a fegyvert, amelyből kilótték a Deborah Harveyt megsebzó golyót.

- Igazad van. Azt nem tudták elrejtetni. - Felálltam, és törölgetni kezdtem a pultot, mert képtelen voltam nyugton ülni.

- Érdekes, hogy pont az a bizonyíték nem került elő, amit képtelenek voltak eldugni nála.

- Nem elször hallottam, hogy rendőrök, szövetségi ügynökök bizonyítékot csempésztek valakihez, hogy rávarrjanak egy ügyet. Az amerikai polgári jogok bizottságának valószínűleg egy egész szobája teli van hasonló vádak tartalmazó dossziékkal.

- Nem figyelsz rám - szólalt meg Abby.

- Felmegyek, megfürdöm - mondtam kimerülten.

A mosogatóhoz jött, ahol a törörlongyot csavartam ki.

- Kay?

Abbahagytam, amit csináltam, és ránéztem.

- Azt akarod, hogy simán menjen - dorgált.

- Mindig is azt szerettem volna. De soha nem úgy ment.

- Sima befejezést szeretnél - ismételte meg. - Tiltakozol a gondolat ellen, hogy azok, akikben megbízol, villamosszékbe ültetnek egy ártatlan embert, hogy saját irhájukat mentse.

- Ez nem is kérdés. Álmomban sem akarnék ilyesmire gondolni. És bizonyíték nélkül meg sem fordul a fejemben. Marino egyébként is ott volt Spurrier házában. Soha nem nézett volna el ilyesmit.

- Ott volt, ez igaz - indul a konyhából kifelé Abby. - De nem elsonek érkezett. Mire befutott, már azt látta, amit láttatni akartak vele.

17.

Az első, akivel hétfőn az intézetben találkoztam, Fielding volt. A hutokamrához vezető kocsibeállón léptem be, és Fielding már beöltözve a liftre várt. Amikor edzocipőjére húzott rugalmas kék papír lábzsákjára pillantottam, eszembe jutott, amit a rendőrök Spurrier házában találtak. Orvosi felszerelésünket állami rendelésre kaptuk. Városokszerte se szeri, se száma nem volt a cégeknek, amelyek lábzsákot és sebészkesztyűt árultak. Nem kell orvosnak lenni ahhoz, hogy ilyesmihez hozzájusson valaki, mint ahogy nem csak rendőrt vehet egyenruhát, jelvényt vagy pisztolyt.

- Remélem, jól kipihente magát az éjjel - figyelmeztetett Fielding, amikor szétnyílt a liftajtó.

Beszálltunk a liftbe.

- Ne kíméljen, mondja, mi rossz van ma reggelre?

- Hat boncolás, mind gyilkosság.

- Óriási - mondtam ingerülten.

- Aha. A Kés és Pisztoly Klub nem télenkedett a hétvégén. Négyet lelöttek, kettőt leszúrtak. Egy csapásra itt a tavasz.

Az elson szálltunk ki, és mire az irodámhoz értem, már levettem a kosztümkabátomat, és felturtem a blúzom ujját. Marino egy székben ült, aktatáska az ölében, égo cigaretta az ujjai között. Azt hittem, az egyik délelotti eset az övé, amíg át nem nyújtott két laborjelentést.

Gondoltam, saját szemével szeretné látni.

Az egyik jelentés tetejére Steven Spurrier nevét gépelték. A szerológiai labor már elkészült a levett vér vizsgálatával. A másik jelentés nyolc évvel ezelotti volt; az Elizabeth Mott kocsijában talált vér vizsgálatáról készült.

- Természetesen időbe telik, hogy a DNS-eredményt megkapjuk - kezdte magyarázni Marino -, de eddig nem rossz.

Letelepedtem az asztalomhoz, és belemélyedtem a jelentésekbe. A Volkswagenben talált vér 0-s vércsoporthoz tartozott, a vörösvértest enzimek, például a PGM, azaz foszfoglutamáz egyes típusú, az EAP B típusú és az észteráz D szintén egyes típusú volt. Ez a kombináció a népesség hozzávetőleg nyolc százalékánál található meg.

Az eredmény egyezett a Spurrier bizonyítékos mintavételi készletéből nyert vérmintán elvégzett vizsgálatok eredményeivel. O is 0-s vércsoportú volt, a többi vércsoporttípusok is ugyanazok voltak, de mivel több enzimre vizsgálták meg, a kombináció a népesség egy százalékára szűkült le.

- Nem elég, hogy gyilkossággal vádoljuk - mondtam Marinónak. - Több kell annál a ténynél, hogy vértípusa szerint egy többes embercsoportba tartozik.

- Pizsokság, hogy a régebbi vérvizsgálatról szóló jelentés nem teljesebb.

- Akkoriban még nem végeztek ennyi enzimre vizsgálatot - feleltem.

- És most visszamenőleg nem ismételnék meg? - javasolta. - Nagy segítség lenne, ha jobban le tudnánk szűkíteni. Spurrier vérenek átkozott DNS-vizsgálata hetekbe is beletelhet.

- Képtelenség - válaszoltam. - Az Elizabeth kocsijában talált vér túl régi. Ennyi év elteltével az enzimek lebomlottak, az

eredmény tehát ezúttal a nyolc évvel ezelőttinél is kevésbé jellegzetes lenne. Egy ABO-ás csoportosításnál jobbat nem kaphatnánk, és a népesség csaknem fele 0-s vércsoportba tartozik. Nem tehetünk mást, mint megvárjuk a DNS-eredményt. Egyébként, még ha ebben a pillanatban rács mögé tudná is dugni, maga is tisztában van vele, hogy óvadék ellenében ki kellene engedni. De remélem, még megfigyelés alatt van.

- Minden lépését sasoljuk, és ezt tudja is, egyet se féljen. A jó hír, hogy nem próbál meg senkit sem kinyiffantani. A rossz, hogy

van ideje minden bizonyítékot eltüntetni, amit nem találtunk meg. Mint például a gyilkos fegyvereket.

- Az állítólagos sporttáskát.

- Sehogy sem jön össze, hogy nem került elő. Csak a padlódeszkáit nem szedtük fel, azonkívül mindent apróra átnéztünk.

- Talán azt is fel kellett volna szedni.

- Ahogy mondja.

Azon törtem a fejem, hogy Spurrier még hova rejthette el a sporttáskáját, amikor eszembe jutott. Nem is tudom, miért nem jöttem rá hamarabb.

- Milyen felépítésű? - kérdeztem.

- Nem nagyon magas, de elég erősnek látszik. Egy gramm zsír sincs rajta.

- Talán gyűr valahol, edz.

- Megeshet. Miért?

- Mert ha tag valahol, a KIE-ben, egy fitnessklubban, akkor van szekrénye. Ahogy nekem is Westwoodban. Ha valamit el akarnék rejteni, az tökéletesen megfelelne erre a célra. Senki oda se figyelne, ha sporttáskával a kezében hagyná el a klubot, vagy visszatenné az öltözőszekrényébe.

- Érdekes gondolat - mondta elgondolkodva Marino. - Körülnézek. Meglátom, mit tudok kideríteni.

Újabb cigarettára gyújtott, és kinyitotta táskája cipzárját. - Ha érdekl, vannak képeim a kéglijérol.

Felpislanítottam az órára. - Rengeteg munka vár odalent. Sietnünk kell.

Vastag sárgásbarna borítékot nyújtott át, benne nyolcszor tízes képek. Sorrendben voltak, s ahogy átnéztem oket, mintha Marino szemén át láttam volna Spurrier házat, kezdve a bukszusokkal szegélyezett gyarmati stílusú homlokzattal, a fekete bejárati ajtóhoz vezető téglával kirakott úttal.

A ház háta mögött kövezett felhajtó vezetett a ház mellé épített garázshoz.

Újabb fotókat terítettem szét legyezőszerűen, és a nappalijá-

ban találtam magam. A csupasz keményfa padlón szürke borkanapé volt, elotte üveg dohányzóasztal. Az asztal közepén korall-darabból csipkézett réznövény nőtt ki. A Smithsonian friss száma tökéletesen egy vonalban volt az asztal szöget bezáró két szélével. A képeslap kellos közepén távirányító volt, amely sejtésem szerint a fehérre meszelt mennyezet alatt urhajóként lebege falra szerelt vetítőt működtette. Az óriási tévéképernyő egy alig észrevehető függőleges rúdon visszahúzható volt a könyvszekrény fölé, amelynek polcain rendszeren felcímkézett videokazetták sorakoztak, valamint keménykötésű könyvek, amelyek címét nem tudtam kivenni. A könyvszekrény egyik oldalán egy sor bonyolult elektronikai készülék volt.

- A köcsögnek saját házi mozija van - mesélte Marino. - Teljes térbeli hangzás, hangszórók minden szobában. Az egész hóbelevanc többé kerülhet, mint a maga Mercedese, és esténként nem a muzsika hangját nézte, arra mérget vehet. Azok a videokazetták a polcon - nyúlt át az íróasztalomon, hogy megmutassa a képen. - Mind Halálos fegyver-jellegű szar, vietnami mozik, igazságosztó kommandófilmek. A felette levo polcon vannak az igazi jó cuccok. Kívülrol úgy néznek ki, mint a szokásos sikerfilmet, de ha beteszi oket a lejátszóba, jó kis meglepetésben lesz része. Az Arany tóban címet inkább úgy kéne nevezni, mint az Arany pöcegödörben. Kokemény pornó a javából. Bentonnal tegnap egész nap ezt a szemetet néztük. Kibasozottul hihetetlen. Minden második percben úgy éreztem, meg kell fürödnöm.

- Házi videót találtak?

- Nem. És fényképezőgépet, kamerát sem.

A többi fényképet kezdtem nézni. Az ebédloben újabb üvegasztal, körülötte átlátszó akrilszékek. A keményfa padló itt is csupasz volt. Eddig egyetlen helyiségben sem láttam szonyeget.

A konyha makulátlanul tiszta volt, és modern. Az ablakokon szürke miniredonyök. Nem volt függöny, de eddig még egyik szobában sem lógott drapéria, még ott sem, ahol ez a lény aludt. Irdatlan méretű rézágó volt a hálószobájában, rendszeren megvet-

ve, fehér lepedok, de takaró nem volt. A komód kihúzott fiókjában látszottak a nejlón melegítők, amelyekrol Marino számolt be. A szekrény aljában levo dobozokban becsomagolt sebészkesztyúk és lábzsákok voltak.

- Nincs semmi szövetnemu - csodálkoztam, és visszacsúsztattam a fényképeket a borítékba. - Még sosem láttam olyan házat, ahol legalább egy szonyeg ne lett volna.

- Hiányoznak a függönyök. Még a zuhanyfülke előtt sincs -mondta Marino. - Üvegajtó helyettesíti. Viszont vannak törülközők, lepedok, a ruhái.

- Amelyeket valószínűleg folyton mos.

-Lincolnjában borkárpit van - folytatta Marino. - Az alsó kárpitot muanyag lábtörlo takarja.

- Háziállatot tart? -Nem.

- A ház berendezése többre utal, mint pusztán a személyiségére.

Marino a szemembe nézett. - Ahogy mondja. Én is így gondolom.

- Elemi szálak, állatszor - soroltam. - Nem kell aggódnia, hogy átviszi egyik helyrol a másikra.

- Megfordult már a fejében, hogy a gyilkosságokban szereplo elhagyott kocsik mind milyen tiszták voltak?

- De mennyire, hogy megfordult.
- Talán a tett elkövetése után kiporszívózza őket - vetette fel Marino.
- Kocsimosóban?
- Benzinkútnál, lakótömbnél, bárhol, ahol pénzbedobós porszívó van. A gyilkosságokat késő éjjel követte el. Mire a tett elkövetése után megállt valahol, hogy kiporszívózza a kocsit, már nem sokan voltak ébren és az utcán, hogy bárkinek is feltunjön, mit művel.
- Meglehet. Ki tudja, mit csinált? - kérdeztem. - De a kép, ami lassan kialakul róla, egy olyan embert mutat, aki megszállottan rendes és körültekintő. Rendkívül paranoiás, és ismeri a törvénytörési vizsgálatoknál lényeges bizonyítékok típusait.

Marino hátradolt a székeben, és így szólt: - A hétvégén beugrottam a Héttől-Tizenegyigbe, ahol Deborah és Fred eltűnésük éjszakáján megálltak. Beszéltem az eladóval.

- Ellen Jordannal?

Bólintott. - Mutattam egy sor fényképet, és megkérdeztem, felismeri-e azt a férfit, aki kávéval vett azon az éjszakán, amikor Deborah és Fred ott jártak. Spurriert választotta ki.

- Biztos volt benne?

- Igen. Azt mondta, Spurrier valami sötét színű dzsekit viselt. Csak arra emlékszik, hogy a pasi sötét ruházatban volt, és ebből arra következtettem, hogy Spurrier talán már melegítőben ment be a Héttől-Tizenegyigbe. Sok megfordult a fejében. Induljunk ki két tényből, amiben százszázalékosan biztosak vagyunk. Az elhagyott kocsi belseje makulátlan volt, és Deborah és Fred meggyilkolása előtt mind a négy esetben fehér pamutszálakat találtak a vezetőülésen, igaz?

- Igen.

- Rendben. Szerintem ez a köcsög áldozatra vadászott, amikor útközben észrevette Deborah-t és Fredet. Talán közel ültek egymáshoz, Deborah esetleg Fred vállára hajtotta a fejét, ilyesmi. Ettől bekattan. Követi őket, behajt utánuk a Héttől-Tizenegyig parkolójába. Talán itt bújkál bele a melegítőbe. Szépen átöltözik a kocsijában. Vagy megeshet, hogy már melegítőben van, ki tudja. Bemegy, kóvályog, mint gólyafos a levegőben, képeslapokat nézeget, kávéval vesz, közben lekagylózza, amit a fiatalok az eladóval dumálnak. Megüti a fülét, hogy az eladó a közeli pihenőhelyhez irányítja őket, ahol mosdó is van. Spurrier felkötö a nyúl cipőt, elstartol keleti irányba, a 64-esen, kihajt a pihenőhelyre és leparkol. Elveszi a táskáját, amiben a fegyvereket, kötelet, kesztyűt, miegymást tartja, és kámfort játszik, amíg Deborah és Fred be nem futnak. Lehet, hogy kíváncsi, hogy Deborah bemenjen a női mosdóba, és csak akkor cserkészi be Fredet. Beadja neki a mesét, hogy lerobbant a kocsija, vagy tudom is én, mit. Talán azzal eteti, hogy az edzőteremben gyúrt, most hazafelé tart, ezzel magyarázza, miért van melegítőben.

- És Fred nem ismeri fel, hogy most látta a Héttől-Tizenegyig-ben?

- Erosen kétkeltem - vont vállat Marino. - Különbözik sem számít. Spurrier van olyan vakmerő, hogy akár meg is említi. Mondjuk, azt hantázza, hogy kávéval vett a Héttől-Tizenegyigben, és a verdája mindjárt azután, hogy eljött onnan, bement a unalmast. Azt állítja, hogy már kihívta az autóménteket, és kéri Fredet, vigye vissza a kocsijához, hogy ott várja be az autóméntet. Bizonygatja, hogy a kocsi nincs messze a pihenőhelytől, bla-bla. Fred belemegy, közben megjelenik Deborah. Amint Spurrier bent ül a Cherokee-ban, övé a két fiatal.

Fredet segítőkész, nagylelkű fiúnak írták le, gondoltam. Bizonyára készségesen segített egy bajbajutott idegenen, kivált, ha az illető olyan bizalomgerjesztő és ügyes, mint Spurrier.

- Amint a Cherokee kihajt az államközire, Spurrier előre hajol, elhúzza a sporttáska cipzáráját, kesztyűt, lábzsákot vesz fel, kiveszi a pisztolyát, és Deborah fejéhez nyomja...

A véreb reakciója jutott eszembe, amikor megszagolta az ülést, amelyen feltételezhetően Deborah ült. A kutya a lány iszonyú félelmét érezte meg.

- ...Ráparancsol Fredre, hogy hajtsa a helyre, amit elozogel kiválasztott. Mire megállnak az erdei úton, Deborah kezeit már összekötözte. A lánnyal levette cipőjét, zokniját. Spurrier meghagyja Frednek, hogy ő is vegye le a cipőjét, zokniját, azután összekötöti a kezeit. Kiparancsolja őket a dzsipból, és maga előtt betereli őket az erdőbe. Éjjellátó szemüveget visel, hogy lásson a sötétben. Biztos azt is a táskában tartja.

Aztán belekezd kisded játékába - folytatta Marino szenttelen hangon. - Először Fredet iktatja ki, aztán Deborah kerül sorra. A lány ellenáll, Spurrier megvágja, aztán rálo. Amikor megölte őket, a testeket egymás mellé vonszolja a tisztáson, a lány karját a fiú alá csúsztatja, mintha fognák egymás kezét, vagy egymásba kapaszkodnának. Spurrier talán elüldögél mellettük, elfüstöl pár staubot, élvezi a tett utáni kellemes feldobottságot. Aztán visszamegy a Cherokee-hoz, kibújik a melegítőből, lehúzza a kesztyűt, lábzsákot, muanyag zsákba gyömöszöli őket, amit a sporttászában tart. Talán a srácok cipőjét, zokniját is melléjük teszi. Elhajt a helyszínről, keres egy elhagyott helyet, ahol pénzbedobós porszívó van, kitararítja a Cherokee belsejét, elsorban azt a helyet, ahol ült. Amikor kész, megszabadul a szemeteszsáktól, esetleg kivágja egy konténerbe. Talán akkor terített valamit a vezetőülésre, esetleg egy fehér lepedőt, vagy az elozo négy esetben fehér törülközöt.

- A tornaklubok többsége ingyen biztosít törülközöt - szakítottam félbe. - Bárki elvehet egyet az öltözőben. Ha Spurrier tényleg egy öltözőszekrényben tartja a gyilkossághoz szükséges felszerelést...

Most Marino vette ki számból a szót. - Ahogy mondja. Világos, mint a vakablak. A francba is. Haladéktalanul el kell kerítenem.

- A fehér törülköző megmagyarázza, miért találtunk a kocsiban fehér elemi szálat - fuztem hozzá.

- Csakhogy Deborah és Fred esetében mást használt. A ros-sebbe is, ki tudja? Lehet, hogy ezúttal muanyag szemeteszsákon ült, amivel sikerült elérnie, hogy ruhájáról ne kerüljenek szálat az ülésre. Ne feledje, hogy már nem melegítőben van, hiszen az véres lett, meg kellett szabadulnia tőle. Elhajt, otthagyja a Cherokee-t, ahol megtaláltuk, áthúzza

a csíkot az államközín a keleti pihenőhöz, ahol a Lincolnja parkol. Már ott sincs. Küldetés teljesítve.

- Aznap éjjel valószínűleg sokan megfordultak a pihenőhelyen - gondolkodtam fennhangon. - Senkinek sem tunik fel az ott parkoló Lincoln. És még ha valaki megjegyzi is a rendszámot, Spurrierhez úgysem jutnak el, hiszen „kölcsonvette” a táblákat.

- Így igaz. Marad tehát az utolsó feladat. Vissza kell vinnie a

táblákat oda, ahonnan elemelte őket, vagy ha erre nincs mód, meg kell szabadulnia tőlük. - Megint elhallgatott, arcát dörgölte.

- Valami azt súgja, hogy Spurrier mindjárt az elején kidolgozta a modus operandi-t, és minden gyilkosságnál több-kevesebb sikerrel kitarzott mellette. Cirkál a kocsijával, áldozatra vadászik, követi, akiket kiszemel, ha megállnak egy bárnál, pihenőben, ahol elég sokáig vannak, hogy Spurrier elindíthassa az akciót, a köcsög tudja, hogy megfogta az isten lábát. Valamilyen ürüggyel megismerkedik velük, dumájával elaltatja a gyanújukat. Talán ötven esetből egyszer sikerül elkapnia egy párt. De akkor is baromira bírja a dolgot.

- Hihetően hangzik a forgatókönyve a mostani öt esetre, de Jillnél és Elizabethnél már nem alkalmazható - hívtam fel a figyelmét. - Ha a Pálmalevél Motelben hagyta a kocsiját, az öt mérföldre volt a Horgony Bár és Grilltól.

- Nem tudjuk, hogy Spurrier a Horgonyban csalta-e lépre őket.

- Úgy érzem, ott.

Marino meglepetten nézett rám. - Miből gondolja?

- Mert a két nő járt a könyvesboltjában - magyaráztam. - Ismerték Spurriert, bár kétlem, hogy jóban lettek volna vele.

Gondolom, figyelte őket, amikor bementek újságot, könyvet, ezt-azt venni. Ha sejtésem nem csal, Spurrier rögtön megérezte, hogy a két nő között barátságnál több van, és ettől indult be. A párok a rögeszméi. Akkoriban talán már az első gyilkosságait tervezgette, és úgy gondolta, két novel könnyebben elboldogul, mint egy novel és egy férfival. Jó előre megtervezett minden lépést, fantáziálásának mindannyiszor lökést adott Jill és Elizabeth felbukkanása a boltjában. Követte őket, órákon át a nyomukban volt, tartott egy csomó „fopróbát”, gyakorolt. Kiválasztotta az erdos részt közel a házhoz, ahol Mr. Joyce lakik, és könnyen lehet, hogy ott le a kutyát. Aztán egy este követi Jillt és Elizabethet a Horgonyba, és akkor határoz úgy, hogy most megcsinálja. Otthagyja valahol a kocsiját, sporttáskával a kezében a bárhoz megy.

- Gondolja, hogy bement a bárba, és sörözés közben figyelte őket?

- Nem -jelentettem ki határozottan. - Szerintem ennél óvatosabb volt. Meghúzta magát, megvárta, amíg kijönnek a Volkswagenhez. Akkor odament hozzájuk, eladta szokott számát. Bedöglött a kocsija. A könyvesbolt tulajdonosa, ahova járn szoktak. A lányoknak nem volt okuk félni tőle. Beszáll hozzájuk, és hamarosan hozzálát terve megvalósításához. De nem az erdos részre mennek, hanem a temetőbe. A két nő, kivált Jill nem túl együttműködő.

- És vérzik a Volkswagenben - említette meg Marino. - Talán orrvérzése van. Nincs az a porszívó, amivel a vért el lehet távolítani a huzatból vagy a lábtörloból.

- Kétlem, hogy porszívózott volna. Spurrier valószínűleg pánikba esett. Mielőbb megszabadult a kocsitól, méghozzá ott, ahol a legjobb alkalom kínálkozott, vagyis a motel parkolójában. Ki tudja, hogy ott hol hagyta a kocsiját? De lefogadom, hogy stoppal jutott vissza hozzá.

- Talán a két nő meggyilkolása úgy ráhozta a szívbajt, hogy öt évig nem próbálkozott újra.

- Szerintem nem arról van szó - mondtam. - Hiányzik egy láncszem.

Hetekkel később, amikor otthon egyedül dolgoztam a dolgozószobámban, csengett a telefon. Üzenetrögzítőm épp csak belekezdett a szövegbe, amikor a hívó fél letette a kagylót. Fél órával később megint megszólalt a telefon, ám ezúttal felvettem, mielőtt a rögzítő bekapcsolt. Belehallóztam, de a vonal ismét megszakadt.

Lehet, hogy valaki Abbyvel és nem velem próbál beszélni? Esetleg Clifford Ring kiderítette, hol bujkál Abby? Szórakozottan a hutohöz mentem, hogy bekapjak valamit, és pár szelet sajtra támadt gusztusom.

A dolgozószobámba visszatérve számláimat rendeztem, ami-

kor kocsi állt meg a házam előtt, a kerekek alatt megcsikordult a kavics. Azt hittem, Abby jött meg, de aztán megszólalt a csengo.

A kémlenyíláson át Pat Harveyt pillantottam meg. Piros vi-harkabátban volt, a cipzárt végig felhúzta. A letett kagyló ötlött eszembe. Biztosra akart menni, hogy itthon vagyok, mert négy szemközt akart beszélni velem.

„Bocsásson meg, hogy zavarom”-mal üdvözölt, de láttam rajta, hogy nem érdekli, zavar-e.

- Fáradjon be - mondtam nem túl készségesen.

Követett a konyhába, ahol kávé töltem neki. Egyenes derékkal ült az asztalnál, két kézzel markolta a bögrét.

- Oszinte leszek - kezdte. - Tudomásomra jutott, hogy a férfi, akit Williamsburgben letartóztattak, nyolc éve állítólag meggyilkolt két nőt.

- Hol hallotta?

- Nem érdekes. Az ügyet nem oldották meg, és nem találtak közte és az öt pár meggyilkolása között kapcsolatot. A nők voltak Steven Spurrier első áldozatai.

Észrevettem, hogy bal szeme alatt rángatózik a bőr. Utolsó találkozásunk óta Pat Harvey fizikai állapota ijesztoen romlott. Barna haja élettelenül lógott. Bore sápadt volt és nyüzött. Soványabbnak láttam, mint a televízióban közvetített sajtókonferencián.

- Nem teljesen világos, hogy miről beszél - mondtam feszülten.

-Visszaélt a bizalmukkal, és a két nő kiszolgáltatóvá vált. Pontosan ezt tette a többiekkel is, a lányommal és Freddelel.

Úgy mondta, mint akinek szemernyi kétsége sincs igaza felől. Pat Harvey magában már el is ítélte Spurriert.

- De soha nem fogják megbüntetni Deborah meggyilkolásáért - szögezte le. - Most már tudom.

- Korai még bármit is biztosan állítani - mondtam higgadtan.
- Nincs bizonyíték. Nem elég, amit a házában találtak. Egyetlen bíróság előtt sem állnák meg a helyüket, már ha az ügy valaha is oda kerülne. Nem lehet valakit szándékos emberölésért elítélni, mert újságkivágásokat és sebészkesztyűket tart a házában, főleg, ha a védo azt állítja, hogy a bizonyítékokat úgy csempésztek oda. Abbyvel beszélt, gondoltam dühösen.
- Egyetlen bizonyíték van - folytatta hidegen -, márpedig a két no kocsiában talált vér. Minden a DNS-en múlik, és ez is kérdéses, mivel a gyilkosságok nagyon régen történtek. Ott van például a bizonyítás láncolata. Még ha a két DNS-térkép egyezik is, a bíróság elfogadja bizonyítéknak, ez még nem jelenti azt, hogy az esküdtszék is elhiszi, kivált akkor, amikor a rendőség még meg sem találta a gyilkos fegyvereket.
- Még keresik őket.
- Mostanra elég ideje volt, hogy megszabaduljon tőlük - felelte, és ebben igazat adtam neki.

Marino kiderítette, hogy Spurrier a házától nem messze levo edzoteremben gyúrt. A rendőség megtalálta bérelt öltözőszekrényét, amit nemcsak kulccsal, de lakattal is zárt. A szekrény üres volt. Nem találták meg a sötétkék sporttáskát, amit többször is láttak Spurrier kezében. Nem is fogják, ebben biztos voltam.

- Mit akar tolem, Mrs. Harvey?
- Válaszoljon a kérdéseimre.
- Milyen kérdésekre?
- Ha van olyan bizonyíték, amiről nem tudok, azt hiszem, jól tenné, ha közölné velem.
- Még nem fejeződött be a nyomozás. A rendőség, az FBI még teljes erővel dolgozik a lánya ügyén.

Tekintete a semmibe meredt. - Közlik önnel, amit megtudnak?

Azonnal értettem, mirol van szó. A nyomozásban közvetlenül érdekeltek egyike sem áll szóba vele. Pat Harvey páriává lett, sőt talán egyszeruen nevetségessé. Sosem fogja beismerni, de ezért fordult hozzám.

- Úgy véli, Steven Spurrier gyilkolta meg a lányomat?
- Számít a véleményem? - kérdeztem vissza.
- Nagyon is sokat.

- Miért? - kérdeztem újra.
- Nem szokta elsietni a véleményalkotást. Nem von le elhamarkodott következtetést. Nem hisz valamiben csak azért, mert szeretné, ha úgy lenne. Ismeri a bizonyítékokat... - itt megremegett a hangja -, és gondoskodott Debbie-mrol.

Képtelen voltam válaszolni.

-Még egyszer megkérdeztem. Hisz-e abban, hogy Steven Spurrier gyilkolta meg őket, gyilkolta meg a lányomat?

Haboztam, mit feleljek, igaz, csak egy pillanatig, de az elég volt. Amikor azt feleltem, hogy erre a kérdésre igazán nem válaszolhatok, és valójában nem is tudom rá a választ, Pat Harvey oda sem figyelt.

Felállt az asztaltól.

Figyeltem, ahogy eltunik a sötétben, arcélét egy másodpercre felvillantja Jaguarja belso világítása, amikor beszáll és elhajt.

Abby akkor ért haza, amikor már felhagytam a várakozással, és lefeküdtem. Nyugtalanul aludtam, és azonnal felriadtam, amikor odalent csorogni hallottam a vizet. Éjfélre járt. Felkeltem, és köntösbe bújtam.

Hallhatta, hogy a hallban motozok, mert amikor a hálószobájához értem, már az ajtóban állt. Pizsama helyett tréningruhát viselt, és mezítláb volt.

- Sokáig fenn vagy - jegyezte meg.
- Te is.
- Én... - Nem fejezte be mondatát, mert elmentem mellette, és leültem az ágya szélére.
- Mi van? - kérdezte feszengve.
- Az van, hogy Pat Harvey látogatott el ma hozzám. Beszéltél vele.
- Sok mindenkivel beszéltem.
- Tudom, hogy segíteni akarsz neki - mondtam. - Tudom, hogy felháborít, ahogy a lánya halálát fegyverként használták ellene. Mrs. Harvey nagyszeru asszony, s azt hiszem, te igazán oszintén kedveled. De ki kell maradnia a nyomozásból, Abby. Nézett rám, egy szót sem szolt.
- Saját érdekében - tettem hozzá nyomatékosan.
- Abby törökülésben letelepedett a szonyegre, és a falnak dolt.
- Mit mondott neked? - kérdezte.
- Szilárd meggyozodése, hogy Spurrier ölte meg a lányát, és ezért sosem fogják megbüntetni.
- Esküszöm, semmi közöm ahhoz, hogy erre a következtetésre jutott - bizonykodott Abby. - Pat a maga fejével gondolkodik.
- Spurrier pénteken áll bíróság elé. Mrs. Harvey is ott lesz?
- Egyszeru lopási ügy. Ha azt akarod tudni, nyugtalanít-e, hogy Mrs. Harvey esetleg odamegy és jelenetet rendez... - Fejét ingatta. - Kizárt dolog. Mi célból menne oda? Mrs. Harvey nem idióta, Kay.
- És te?
- Tessék? Hogy én idióta vagyok-e? - Megint megpróbált kitérni a kérdésem elol.
- Elmész a vádemelésre?
- Persze. És elore elmondom, hogy zajlik majd le. Spurrier lopás vétkében bunösnek vallja magát, ezeröttszáz dollárra megbírságotlják. Kis idore, maximum egy hónapra leültetik. A zsaruk szeretnék megizzasztani a rács mögött, hátha megtörik

és beszél.

- Honnan tudod?

- Nem fog beszélni - folytatta Abby. - Mindenki szeme láttára kivezetik a bíróság épületéből, és bedugják egy járorkocsi hátsó ülésére. Azért teszik, hogy megijesszék, megalázzák, de róla mindez leperog. Tudja, hogy nincs ellene elég bizonyítékuk. Szépen kivárja a szabadulást, aztán huss!, már kint is van. Egy hónap nem a világ.

- Úgy hangzik, mintha sajnálnád.

- Semmit sem érzek iránta - mondta. - Az ügyvédje szerint Spurrier szórakozásból kokainnal élt, és amikor a zsaruk a rendszám-tábla-lopáson érték, épp kokót akart venni. Félt, hogy valamelyik drogdíler esetleg spicli, feljegyzí a rendszámát, továbbadja a zsaruknak. Íme, a lopott rendszám-táblára adott magyarázat.

- Ezt te sem hiszed! - fakadtam ki indulatosan.

Abby kinyújtotta a lábát, a zsibbadás fájdalmas fintort csalt az arcára. Azután egy szó nélkül felállt, és kiment a szobából. Követtem a konyhába, tehetetlen haragom egyre nőtt. Poharába jeget kezdett tenni, de két kezem a vállára tettem, és magam felé fordítottam, hogy a szemébe nézhessek.

- Figyelsz rám?

- Tekintete ellágyult. - Kérlek, ne haragudj rám. Annak, amit csinálok, semmi köze hozzád, a barátságunkhoz.

- Miféle barátságához?! Úgy érzem, mintha már nem is ismernélek. Úgy hagysz mindenfelé pénzt a házamban, mintha a szobalányod lennék. Idejét sem tudom, mikor ettünk együtt utoljára. Soha nem beszélgetsz velem. Megszállottja lettél ennek az átkozott könyvnek. Látod, mi történt Pat Harveyval. Nem veszed észre, hogy a nyomdokaiba léptél?

Abby csak mereven bámult rám.

- Úgy érzem, mintha döntésre jutottál volna. Miért nem mondd el, miben? - könyörgtem.

- Nincs miben dönteni - mondta csöndesen, és elhúzódott tolem. - Már minden eldolt.

Fielding szombatn kora reggel hívott, hogy aznap nincs boncolás, így kimerülten visszabújtam az ágyba. Késo délelőtt keltem fel. Forró vízzel hosszan tusoltam, és utána késznek éreztem magam, hogy Abbyvel beszéljek, megpróbáljam rendbe hozni megromlott kapcsolatunkat.

De amikor lementem a földszintre, és bekopogtam hozzá, nem nyitott ajtót, és az újságért kimenve láttam, hogy nem áll ott az autója. Bosszantott, hogy megint sikerült kitérnie előlem. Feltettem foni a kávé.

A második csészénél tartottam, amikor egy mellékes szalagcímen megakadt a szemem:

WILLIAMSBURGI FÉRFIT FELFÜGGESZTETT BÖRTÖNRE ÍTÉLTEK

Elborzadva olvastam, hogy - amint Abby megjósolta - Steven Spurriert elozo napi bírósági tárgyalásáról nem cipelték bilincsbe verve a börtönbe. Lopás vétkében bunösnek vallotta magát, és büntetlen eloéletére, valamint arra való tekintettel, hogy mindig is törvénytisztelo williamsburgi polgár volt, ezer dollár pénzbüntetésre ítélték, és szabad emberként hagyta el a bíróságot. Már minden eldolt, mondta Abby.

Erre célzott? Ha tudott róla, hogy Spurriert elengedik, miért vezetett szántsándékkal félre?

Kimentem a konyhából, és benyitottam a szobájába. Bevetett ágy, behúzott függönyök. A fürdoszobában vízcseppek a mosdóban, enyhe parfümillat. Nem mehetett el régen, gondoltam. Kerestem az aktatáskáját, magnóját, de egyiket sem találtam. Harmincnyolcása sem volt a fiókban. Végigkutatam a polcokat, amíg ruhák alá rejtve ráakadtam a noteszeire.

Az ágy szélén ülve orjögve futottam át oket. Napjait, heteit néztem át, miközben végre világossá vált minden.

Ami a párok meggyilkolásával kapcsolatos igazság kiderítésére indított keresztes hadjáratnak indult, becsvágytól hajtott megszállottsággá fajult. Spurrier felkeltette Abby kíváncsiságát. Ha bunös, történetét akarta könyve középpontjába helyezni, fel akarta tární pszichopata elméjének muködését. Ha ártatlan, az egy „újabb Gainesville" lesz, írta, az egyetemi hallgatók körében elkövetett gyilkosságsorozatra utalva, ahol a gyanúsított neve közzájön forgott mindaddig, amíg ki nem derült, hogy ártatlan. „Csakhogy ez Gainesville-nél is rosszabb lesz", tette hozzá Abby. „Amiatt, amire a kártya utal."

Spurrier eleinte ismételen megtagadta Abby interjúkéreseit. Azután elozo hét vége felé Abby újra próbálkozott, és Spurrier felvette a kagylót. Azt javasolta, hogy a tárgyalást követoen találkozzanak, és elmondta, hogy ügyvédje „alkut kötött".

„Azt mondta, évek óta olvassa a cikkeimet a Post-ban", firkan-totta le sietve Abby, „és abból az idoszakból is emlékszik a nevemre, amikor még Richmondban voltam. Emlékszik, hogy írtam Jillrol és Elizabethrol, és megjegyezte, hogy »helyes lányok« voltak, s mindig is remélte, hogy a rendörök elkapják majd a »flügost«. Tudott a testvéremrol is, mondta, hogy olvasott a meggyilkolásáról. És hozzátette, hogy végül is ezért egyezik bele, hogy interjút adjon nekem. »Együtt érez« velem, és rájött, hogy megértem, milyen »áldozatnak« lenni, mert ami a testvéremmel történt, engem is áldozattá tett.

»Áldozat vagyok«, mondta. »Errol beszélhetünk. Talán segíthet abban, hogy jobban megértssem, mi ez az egész.«

Javasolta, hogy szombat délelőtt tizenegyre menjek el a lakására, és én bele is egyeztem, feltéve, hogy exkluzív interjút ad. Azt felelte, nem gond, nem akar mással is beszélni, amíg én az o verzióját tolmácsolom. »Az igazságot«, ahogy kifejezte magát. Hála neked, Istenem! Baszódj meg a könyveddel együtt, Cliff. Vesztettél."

Cliff Ring is könyvet ír ezekrol az esetekrol. Jóságos Isten! Nem csoda, hogy Abby olyan furcsán viselkedett.

Hazudott, amikor elmondta, mi történik majd Spurrier tárgyalásán. Nem akarta, hogy rájöjje, Spurrier házába készül, és tudta, meg sem fordul ilyesmi a fejemben, ha azt hiszem, hogy Spurriert lecsukják. Eszembe jutott, hogy azt mondta, többé senkiben sem bízik. Nem is bízott.

Még bennem sem.

Órámrá pillantottam. Negyed tizenketto volt.

Marino nem volt a helyén, ezért üzenetet hagytam a csipogóján. Aztán felhívtam a williamsburgi rendsereget, és órákig csengett a telefon, mire egy titkárnó kegyeskedett felvenni. Mondtam, hogy azonnal beszélnem kell valamelyik nyomozójukkal.

- Mind kint vannak.

- Akkor adja azt, aki bent van. Egy ormesterhez kapcsolt.

Bemutatkoztam, majd így folytattam: - Bizonyára tudja, kicsoda Steven Spurrier.

- Nehéz itt dolgozni úgy, hogy ne tudjam.

- E pillanatban egy újságíró interjút készít velem a házában. Szeretném riasztani magukat, hogy a megfigyelők tisztában legyenek velem, az újságíró ott van nála, és bizonyosodjanak meg róla, hogy minden rendben van.

Hosszú hallgatás volt a válasz. Papírzörgést hallottam. Úgy hangzott, mintha az ormester táplálkozna. - Spurrier nem áll már megfigyelés alatt - mondta sokára.

- Tessék?

- Mondom, visszahívták a fiúkat.

- Miért? - kérdeztem ingerülten.

- Hát azt nem tudom, doki, szabadságon voltam a múlt...

- Nézze, csak annyit kérek, küldjön oda egy kocsit Spurrier házához, hogy minden rendben van-e. - Uralkodnom kellett a hangomon, hogy ne üvöltsek rá.

- Ne aggódjon. - Hangja háborítatlan nyugalomról árulkodott. - Intézkedem. Letettem a kagylót, és éppen akkor állt meg egy autó a ház előtt.

Istennek hála. Megjött Abby.

De amikor kinéztem az ablakon, Marinót láttam. Mielőtt csengethetett volna, már ajtót nyitottam.

- A környéken jártam, amikor megkaptam az üzenetét a csipogómon, ezért...

- Spurrier házához! - ragadtam meg a karját. - Abby ott van!

És magával vitte a fegyverét is!

Elsötétült az ég, esett, ahogy Marinoval a 64-esen kelet felé száguldottunk. Izmaim megfeszültek. Szívem pörölyként vert.

- Hé, nyugodjon meg - mondta Marino, amikor a gyarmati Williamsburg kijáratánál lehajtottunk az államközire. - Akár figyelik a zsaruk, akár sem, van annyi esze, hogy ne bántsa. Ezt maga is tudja. Egy ujjal sem fog hozzáérni.

Amikor Spurrier csendes utcájába fordultunk, csak egyetlen autót láttunk.

- A rossebbe - átkozódott Marino a bajsza alatt. Spurrier háza előtt egy fekete Jaguar parkolt.

- Pat Harvey - kiáltottam. - Ó, Istenem. Marino a fékre taposott.

- Maradjon itt. - Úgy ugrott ki, mint akit katapultáltak, a szakadó esőben végigfutott a felhajtón. Szívem kalapált, amikor lábával benyomta a bejárati ajtót, és kezében pisztollyal eltunt a házban.

Az ajtónyílás üres volt, aztán hirtelen Marino bukkant fel ismét. Felém nézett, kiabált valamit, amit nem értettem.

Kiszálltam a kocsiból, futás közben borig áztam. Amint beléptem az elöterbe, orromat megcsapta a loporszag.

- Már hívtam segítséget - mondta Marino, és pillantása körbecikázott. - Ketten odabent vannak.

A nappali balra volt.

Marino már futott is fel az emeletre, miközben agyamban örülden villantak fel egymás után a Spurrier házában belsejéről készült fényképek. Felismertem az üveg dohányzóasztalt, láttam rajta a revolvert. Spurrier teste alatt tócsába gyult a keményfa padlón a vér, tőle nem messze másik revolver hevert. Arccal lefelé feküdt, néhány centire attól a szürke borkanapétól, amelyen Abby feküdt az oldalán, és álmos, tompa tekintettel meredt a párnára, amelyen arca pihent. Halványkék blúzának elejét átítatta élénkpiros vére.

Egy pillanatra nem tudtam, mitévő legyek, fejemben gondolatok helyett csak hangos dübörgés volt. Leguggoltam Spurrier mellé, cipőm mellett vér folyt és gyult tócsába, amikor megfordítottam a testét. Halott volt. Mellén és hasán érte lövés.

A kanapéhoz siettem, és ujjam Abby nyakára tettem. Nem éreztem szívverést. Hátára fordítottam, és újraélesztéssel próbálkoztam, de szíve és tüdeje már rég feladták a harcot ahhoz, hogy emlékezzenek, mi is lenne a dolguk. Kezeim közé vettem az arcát, éreztem teste melegét, parfümjét, és kitört belőlem a sírás, testemet leküzdhetetlenül rázta a zokogás.

A csupasznál koppanó lépteket nem is hallottam, amíg át nem villant a fejemen, hogy halkak Marino nehézkes lépteihez képest. Abban a pillanatban néztem fel, amikor Pat Harvey felemelte az asztalról a revolvert.

Elkerekedett szemmel, tátott szájjal bámultam rá.

- Sajnálom. - A revolver remegett a kezében, ahogy rám célzott.

- Mrs. Harvey. - Alig bírtam megszólalni, Abby vérével mocskos kezem magam elé tartottam. - Kérem...

- Maradjon csak ott. - Néhány lépést hátrált, kicsit lejjebb engedte a fegyvert. Valami bizarr oknál fogva eszembe ötlött, hogy ugyanazt a piros viharkabátot viseli, ami akkor volt rajta, amikor nálam járt.

- Abby meghalt - mondtam.

Pat Harvey nem reagált. Arca hamuszürke volt, szeme olyan sötét, hogy feketének tetszett. - Megpróbáltam telefont keresni. Nincs telefonja.

- Kérem, tegye le a fegyvert.
- O tette. Debbie-met is megölte. És Abbyt is. Marino!, gondoltam. Siessen, az istenért!
- Vége van, Mrs. Harvey. Meghaltak. Kérem, tegye le a fegyvert. Ne rontson a helyzetén.
- Rosszabb már nem lehet.
- Nem igaz. Kérem, hallgasson rám.
- Nem maradhatok itt tovább - mondta ugyanazon az élettelen hangon.
- Segíthetek önnek. Tegye le a fegyvert. Kérem! - könyörögtem neki, és felálltam a kanapéról, amikor újra felemelte a fegyvert.
- Ne! - kérleltem, amikor rádöbbsentem, mire készül.

A fegyver csövét a mellkasának szegezte, én pedig felé vetodtem.

- Mrs. Harvey! Ne!

A dörrenés hátralökte. Mrs. Harvey elvesztette az egyensúlyát, kezébol kihullott a fegyver. Arrébb rúgtam a revolvért, ami lassan, súlyosan forogva csúszott a sima fapadlón. Mrs. Harvey térde megroggyant. Támaszt keresett, de nem volt körülötte semmi. Marino termelt a szobában. „A szentségít!” kiáltotta. Két kézzel fogta a revolverét, amelynek a mennyezetre mutatott a csöve. Fülelem csengett, egész testemben remegtem, amikor Pat Harvey mellé térdeltem. Az oldalán feküdt, térdét felhúzta, kezét mellére szorította.

- Hozzon törülközőket! - parancsoltam Marinóra, és eltoltam Mrs. Harvey kezét. Ügyetlen ujjakkal megnyitottam a ruháját, feltoltam a melltartóját, és a bal melle alatti lyukra szorítottam a csomóba gyurt ruhanemut. Hallottam Marino szitkait, miközben kirohant a szobából.

- Tartson ki - suttogtam, és rányomtam az apró sebre a ruhát, nehogy levego menjen bele, és összeessen a tüdeje.

Mrs. Harvey vergodni kezdett, és felnyögött.

- Tartson ki - ismételtam. Az utcán szirénák sívítottak.

- A redony résein át lüktető vörös fény áradt be mintha Steven Spurrier háza előtt hirtelen lángba borult volna a világ.

18.

Marino hazavitt, és velem maradt. Konyhában ültem, kibámultam az esobe, és csak homályosan voltam tudatában, mi folyik körülöttem. Csöngettek, lépteket hallottam, férfiak beszélgetését. Marino bejött a konyhába, és leült velem szemben. A szék szélére telepedett, mint aki nem szándékozik sokáig maradni.

- Van még olyan hely a házban, a hálószobáján kívül, ahova Abby a holmiját tehette? - kérdezte.

- Nincs - motyogtam.

- Nos, mindenesetre körül kell néznünk. Elnézést, doki.

- Megértem. Követte tekintetem.

- Fozók egy kávé - állt fel. - Most majd meglátjuk, emlékszem-e még, amire tanított. Elso próba, igaz?

Jött-ment a konyhában, konyhaszekerényajtók nyíltak-csukód-tak, víz csobogott, ahogy megtöltötte a kávéfozót. Kiment, amíg csepegett a kávé, percekkel később egy másik nyomozó társaságában tért vissza.

- Hamar megleszünk, Scarpetta doktornó - bizonygatta a nyomozó. - Köszönet az együttműködéséért.

Halkan mondott valamit Marinónak, aztán távozott, Marino meg visszajött az asztalhoz, és letett elém egy csésze kávé.

- Mit keresnek? - próbáltam összpontosítani.

- Végignézzük a noteszeit, amelyekrol mesélt nekem. Magnószalagokat meg bármi mást keresünk, ami megmagyarázná, miért készítette Mrs. Harveyt, hogy leloje Spurriert.

- Szóval biztos, hogy o tette.

- Tuti biztos. Mrs. Harvey tette. Kész csoda, hogy életben maradt. A lövés nem érte a szívet. Mázlija volt, de talán nem így gondolja majd, amikor feléül.

- Felhívtam a williamsburgi rendorséget, szóltam nekik...

- Tudom - fojtotta belém gyöngéden a szót. - Helyesen cselekedett. Minden lehetségest elkövetett.

- Nem izgatták magukat. - Lehunytam a szemem, próbáltam visszatartani kibuggyanó könnyeim.

- Nem errol volt szó. - Elhallgatott, aztán folytatta: - Hallgasson ide, doki.

Mély lélegzetet vettem.

Marino megköszöörülte a torkát, és rágyújtott. - Amikor az intézetében jártam, beszéltem Bentonnal. Az FBI elkészült Spurrier vérenek DNS-elemzésével, és összevetette az Elizabeth Mott kocsijában talált vérrel. A DNS nem egyezik.

- Micsoda?

- A DNS nem egyezik - ismételte meg. - A Spurriert követó williamsburgi detektíveknek csak tegnap szóltak. Benton próbált elérni, de folyton vagy én nem voltam, vagy o, ezért nem tudtam róla. Érti, mit akarok mondani?

Dermedten meredtem rá.

- Spurrier legalisan nem volt többé gyanúsított. Perverz alak, ez igaz. Dilisek világában élünk. De nem ölte meg Jillt és Elizabethet. Nem o hagyta a vért a kocsiban, nem is hagyhatta. Ha o ölte is meg a többi párt, nincs rá bizonyítékunk.

Zaklatásnak minosült volna, ha mindenhova követjük, figyeljük a házat, vagy dörömbölünk az ajtaján. Úgy értem, eljön az a pillanat, amikor egyszeruen nincs annyi zsaru, hogy működésben tartsuk ezt a bolhacirkuszt, és Spurrier ránk verhetne volna a balhét. És az FBI kiszállt a buliból. Hát így történt.

- Megölte Abbyt.

Marino elkapta rólam a tekintetét. - Hát, nagyon úgy fest. Abbynek ment a magnója, az egészet felvette. De ez nem bizonyítja, hogy megölte a párokat, doki. Az az ábra, hogy Mrs. Harvey ártatlan embert lott le.

- Meg akarom hallgatni a felvételt.

- Nem ajánlom, de komolyan. Higgyen nekem.

- Ha Spurrier ártatlan volt, akkor miért lott le Abbyt? Annak alapján, amit a felvételen hallottam és a helyszínen láttam, van egy ötletem - mondta. - Abby és Spurrier a nappaliban beszélgettek. Abby a kanapén ült, ahol rátaláltunk. Spurrier csöngetést hallott, és felállt, hogy ajtót nyisson. Nem tudom, miért engedte be Pat Harveyt. Azt gondolná az ember, hogy felismerte, de talán mégsem. Mrs. Harveyen kapucnis viharkabát és farmer volt. Spurrier talán nem jött rá mindjárt, hogy ki az. Fogalmam sincs, milyen néven mutatkozott be, mit mondott Spurriernek.

Nem is tudjuk meg, amíg ki nem hallgatjuk, és lehet, hogy még akkor sem tisztázódik.

- De Spurrier beengedte.

- Ajtót nyitott - folytatta Marino. - Aztán Mrs. Harvey elovette a fegyverét, egy Charter Armst, azt, amivel később önmagára lott. Fegyverrel kényszerítette Spurriert, hogy menjen vissza a házba, a nappaliba. Abby még ott ült, és a magnó is működött. Mivel Abby Saabja hátul volt a felhajtón, Mrs. Harvey nem vette észre, amikor a ház előtt megállt. Sejtelve sem volt, hogy Abby is ott van, és amikor megpillantotta, ez épp annyi időre terelte el a figyelmét, hogy Spurrier elkapja Abbyt, talán azért, hogy pajzsként maga elé tartsa. Nehéz pontosan tudni, mi zajlott ott le, de tudjuk, hogy Abbynél is volt fegyver, valószínűleg a táskájában, ami mellette heverhetett a kanapén. Megpróbálja elovenni a fegyvert, dulakodik Spurrierrel, a fegyver elsül, Abby megsebesül. De mielőtt Spurrier lelohetné Mrs. Harveyt, az asz-szony rálo. Kétszer. Ellenoriztük a revolverét. Három kilott töltény, két golyó a tárbán.

- Mondott valamit, hogy telefonon keresett - mondtam monoton hangon.

- Spurriernek csak két készüléke van. Egyik a fenti hálójában, a másik a konyhában, két konyhaszekrény között, és a fallal azonos színu, kurvára nehéz észrevenni. Úgy hiszem, percekkel a lövöldözés után futottunk be, doki. Szerintem Mrs. Harvey letette a dohányzóasztalra a fegyverét, amikor odament, hogy megnézzze, hogy van Abby, látta, milyen rossz az állapota, és megpróbált telefont keríteni, hogy mentot hívjon. Mrs. Harvey a másik szobában lehetett, amikor beléptem, talán meghallotta, hogy jövök, és meglépett előlem. Én csak annyit mondhatok, hogy amikor beléptem, ellenoriztem a közvetlen környezetet. A holttesteken kívül nem láttam mást a nappaliban, kitapintottam a pulzusukat, és úgy éreztem, mintha Abbynek erotlenül még verne a szíve, de nem voltam benne biztos. Választanom kellett, méghozzá egy másodperc töredéke alatt. Átkutatom Spurrier kéglíjét, és elokerítem Mrs. Harveyt, vagy odahívom magát, és aztán nézek körül. Azt akarom ezzel mondani, hogy nem láttam Mrs. Harveyt, amikor beléptem. Gondoltam, talán kiment a hátsó ajtón, vagy felment az emeletre - mondta leverten. Láthatóan nagyon bántotta, hogy életveszélynek tett ki.

- Meg akarom hallgatni a felvételt - mondtam csökönyösen. Marino két kezével arcát dörgölte, szeme vérbe borult, tekintete fátyolos volt, ahogy rám nézett. - Ne tegye ki magát ennek.

- Muszáj.

Kelletlenül állt fel az asztalról, és ment ki. Amikor visszajött, kinyitott egy muanyag bizonyítékos tasakot, amelyben mikro-kazettás magnó volt. Az asztalra állította, kicsit visszatekerte a szalagot, és megnyomta a Lejátszás gombot. Abby hangja csendült fel a konyhában.

- ..Próbálok megérteni a szempontjait, de azért nem egészen értem, miért autózik éjszakánként, miért áll meg és kérdez emberektől olyasmit, amit nem is akar tudni. Például útbaigazítást.

- Nézze, már beszéltem a kokórról. Szippantott már? -Nem.

- Próbálja meg egyszer. Lebegés közben az ember sok dinka

dolgot muvel. Összezavarodik, azt hiszi, tudja, merre jár. Aztán váratlanul eltéved, és meg kell hogy kérdezze, merre menjen.

- Azt állította, hogy már nem kokózik.

- Már nem, ez igaz. Ki van zárva. Nagy hiba volt. Soha többé nem nyúlok hozzá.

- És mi van azokkal a tárgyakkal, amelyeket a rendőség a házában talált...? Ó... - Halk csengetés a távolban.

- Igen. Várjon, mindjárt jövök. - Spurrier hangja idegesnek tunt.

Távolodó léptek zaja. A háttérben kivehetetlen beszélgetés moraja. Hallottam, ahogy Abby megmoccan a kanapén. Aztán Spurrier hitetlenkedo hangja: - Várjon. Nem tudja, mit...

- Pontosan tudom, mit teszek, maga aljas gazember! - Pat Harvey hangja minden szóval élesebb lett. - A lányom volt, akit kivitt az erdobe!

- Nem tudom, mit akar ezzel...

- Pat! Ne tedd! Csend.

- Abby? Ó, istenem.

- Pat. Ne tedd, Pat! - Abby hangja feszült volt a félelemtől. Felsikkantott, amikor valami a kanapénak ütődött. - Hagyjon békén!

- Dulakodás, lihegés zaja. Abby sikolya. - Elég! Elég! -aztán valami, ami játék pisztoly pukkanásának hangzott.

Újra meg újra.

Csend.

Közeledo léptek kopogtak a padlón. Megálltak.

- Abby? Csend.

-Kérlek, ne halj meg. Abby... - Pat Harvey hangja annyira reszketett, hogy alig értettem.

Marino odanyúlt, kikapcsolta a magnót, és visszacsúsztotta a muanyag tasakba. A megrázkódtatástól szótlánul bámultam rá.

Szombat délelőtt, Abby sír melletti istentisztelete után megvártam, hogy szétoszoljanak a gyászolók, aztán elindultam a magnóliák és tölgyek árnyékában kanyargó ösvényen. A vörösen és fehéren izzó sombokrok közt lágy tavaszi szél játszott. Kevesen voltak Abby temetésén. Néhány volt richmondi kollégáját láttam, és igyekeztem tolem telhetően megvigasztalni a szüleit. Marino eljött. Mark is; szorosan magához ölelt, és mielőtt elment, megígérte, hogy aznap benéz hozzám. Benton Wesleyvel kellett még beszélnem, de előbb néhány magányos pillanatra vágytam.

A Hollywood temető Richmond halottak számára épített legimpozánsabb városa. Negyvenholdnyi dimbes-dombos terület, patakokkal, a James folyótól északra csoportokban álló nemes fákkal. Kanyargós utcáit kikövezték, minden utcának neve van, kiírják a megengedett sebességet, a lejtos fűvön surun állnak a gránitobeliszkek, sírkövek, bánattól sújtott angyalok, amelyek közül nem egy száz évnél is idosebb. Itt temették el James Monroe és John Tyler elnököket, Jefferson Davist, a dohánymágnás Lewis Gintert. Van egy külön rész a Gettysburgnál elesett katonáknak, és mélyebben fekvő családi temetkezési parcellák, ahol most Abbyt testvére, Henna mellé temették. Megálltam a fák közt nyíló tisztáson. Alattam a nemrégiben lehullott sok esotol sáros folyó patinás rézként csillogott. Képtelen voltam elhinni, hogy már Abby is az itt lakók közé költözött, és nem több a múltó idovel dacoló gránitkonél.

Eltunodtem, vajon visszatért-e valaha is régi richmondi házába, Henna emeleti szobájába, ahogy tervezte, ha megjön hozzá a kello bátorsága.

Lépteket hallottam a hátam mögött. Amikor megfordultam, Wesley közeledett lassú léptekkel felém.

- Beszélni akart velem, Kay?

Bólintottam.

Levetette sötét zakóját, és megigazította a nyakkendőjét. A folyót nézte, és várta, hogy elmondjam, ami a lelkeket nyomja.

- Új fejlemények vannak - kezdtem. - Csütörtökön felhívtam

Gordon Spurriert.

- A bátyját? - kérdezte Wesley, és kíváncsian pillantott rám.

- Igen. Steven Spurrier testvérét. Nem akartam addig tájékoztatni, amíg nem néztem utána számos más részletkérdésnek is.

- Még nem beszéltem vele - jelentette ki Wesley. - De azok közt van, akikre sort kell kerítenem. Átkozott balszerencse, hogy a DNS-eredmények olyanok lettek, amilyenek. Így ezt a problémát még nem vehetjük le a napirendről.

- Pontosan arról akarok beszélni. Nincs semmiféle gond a DNS-sel, Benton.

- Nem értem.

- Spurrier boncolásakor egy csomó régi mutéti heget találtam, köztük egy apró bemetszést a kulcscsont közepe felett, amiből arra lehet következtetni, hogy az illetőnek nehezen tudtak bekötni infúziót - magyaráztam.

- Ami mit jelent?

- Kulcscsonttájékon csak akkor kötnek be infúziót, ha a betegnek súlyos problémája van, vagyis olyan traumán esett át, amely gyors folyadékbevitelt kíván, azaz infúzióban beadott gyógyszereket, vagy vérátömlesztést. Más szóval, azonnal tudtam, hogy Spurrier korábban jelentős orvosi beavatkozáson esett át, s elgondolkodtam, vajon ez nincs-e összefüggésben azzal az öt hónapos távolléttel, amikor nem sokkal Jill és Elizabeth meggyilkolása után nem járt be a könyvesboltjába. Más hegeket is találtam rajta: a csípojén és az oldalsó farpofán. Parányi sebhelyeket, amikből arra következtettem, hogy korábban csontvelomintát vettek tőle. Ezért hívtam fel a bátyját, hogy kiderítsem, amit lehet, Steven kórtörténetéről.

- Mit tudott meg?

-Abban az időben, amikor nem járt be a boltjába, Stevenet aplasticus anaemiával kezelték a Virginia Egyetem kórházában.

Beszéltam a hematológusával. Steven a teljes nyirokrendszerére kiterjedő besugárzást és kemoterápiát kapott. Gordonból csont-

velot ültettek át Stevenbe, és Steven ezután bizonyos időt izolációs kórteremben, vagyis ahogy sokan nevezik, buborékban töltött. Bizonyos értelemben Steven háza is buborék volt. Nagyon steril.

-Azt akarja mondani, hogy a csontvelo-átültetés megváltoztatta a DNS-t? - kérdezte Wesley, és arcán nagy figyelem tükröződött.

- A vér-DNS-t mindenképp. Aplasticus anaemiája teljesen kitörölte a vörösvértesteit. Vizsgálatokkal megfelelő donort kerestek neki, és kiderült, hogy a bátyja HLA-kompatibilis, mivel a vércsoportja szintén ABO-s, és más vércsoport-rendszerezés szerint is azonos típusúhoz tartoztak.

- De Steven és Gordon DNS-e nem egyezett.

- Nem, hacsak nem egyetjéjű ikrek, és arról természetesen szó sincs. Steven vércsoportja tehát megegyezett az Elizabeth kocsiából vett vérmintáéval, de a DNS-ben jelentős különbség mutatkozott, hiszen a vér, amit Steven a Volkswagenben hagyott a csontveloátültetése előttől származott. Amikor nemrégiben a bizonyítási eljárás során ismét vért vettek Steventől, az, amit kaptunk, bizonyos értelemben Gordon vére volt. A Volkswagenből nyert régi vérminta DNS-térképét valójában Gordon, és nem Steven DNS-térképével vetették össze.

- Hihetetlen - mondta Wesley.

- Még egyszer elvégeztetem az agyszöveten is az elemzést, mert Steven más sejtjeinek DNS-e ugyanaz maradt, mint a csontveloátültetés előtt. A csontvelo vörösvértestet termel, ezért amikor valakinél csontvelo-átültetést végeznek, megkapja a donor vörösvértesteit. De az agy, lép, spermasejtek nem változnak.

- Magyarázza el az aplasticus anaemia mibenlétét, kérem - mondta Wesley, a mikor továbbindultunk.

- A csontvelo nem termel többé semmit. Olyan, mintha már besugárzást kapott volna, és nem maradt volna benne egyetlen

vörösvértest sem.

- Mi okozza?

- Ismeretlen eredetű betegség. A lehetséges okok közt említik a rovarirtókat, vegyi anyagokat, sugárzást, szerves foszfátokat. Megfigyelések azt bizonyítják, hogy a benzol is nagy szerepet játszhat az aplasticus anaemia kiváltásában. A benzol oldószer, amivel nyomda- és más gépeket tisztítanak. Steven hematológusa elmondta, hogy Steven csaknem egy éven át naponta dolgozott benzollal.

- És a tünetek?

- Fáradékonyság, légzési nehézségek, láz, esetleg fertőzések, fogíny- és orrvérzés. Spurrier már akkor ebben szenvedett, amikor Jillt és Elizabethet megölte. Talán gyakran vérzett az orra, akár a legcsekélyebb kiváltó ok nélkül is. A stressz rendszerint ront a helyzeten, és valószínűleg nagy stressznek volt kitéve, amikor a két not elrabolta. Ha vérezni kezdett az orra, ez megmagyarázza, hogy került a vér Elizabeth kocsijának hátsó ülésére.

- Mikor fordult orvoshoz? - kérdezte Wesley.

- Egy hónappal a két nő meggyilkolása után. A vizsgálat során kiderült, hogy alacsony a fehérvér-sejtszáma, valamint a trombo-citózis- és hemoglobinszintje is. Alacsony trombocitaszám mellett gyakori jelenség az orrvérzés.

- Gyilkosságokat követett el ilyen beteg?

- Valaki hosszú ideig szenvedhet aplasticus anaemiában, mire a betegsége súlyos stádiumba kerül - mondtam. - Van, aki csak rutinvizsgálat során figyel fel arra, hogy beteg.

- Rossz egészségi állapota és első áldozatai feletti uralmának elvesztése készíthették arra, hogy visszavonuljon - gondolkodott fennhangon Wesley. - Évekig tartott, amíg felépült, és ezalatt fantáziált, újból átélte a gyilkosságokat, csiszolta a módszerét. Végül visszanyerte annyira az önbizalmát, hogy újra kezdjen gyilkolni.

- Ez magyarázza a hosszú eseménytelen időszakot. De ki tudja, mire gondolt.

-Ezt bizony sosem fogjuk megtudni - mondta komoran

Wesley.

Megállt. Elmélyedve nézett egy régi sírkövet, s csak azután szólalt meg. - Nekem is van hírem. Van New Yorkban egy cég, egy kémbolt, amelynek a katalógusait megtaláltuk Spurrier házában.

Némi nyomozás után megállapítottuk, hogy Spurrier négy éve rendelt náluk éjjellátó szemüveget. Ezenkívül sikerült egy portsmouthi fegyverkereskedés nyomára akadnunk, ahol Spurrier két doboz Hydra-Shok töltényt vásárolt alig egy hónappal Deborah és Fred eltűnése előtt.

- Miért tette, Benton? - kérdeztem. - Miért ölt?

-Erre nehéz kielégítő választ adni, Kay. De beszéltem egy egyetemi szobatársával, aki utalt rá, hogy Spurriert lelkiileg egészségtelen kapcsolat fuzte az anyjához, aki állandóan bírálta, ócsárolta, uralkodott rajta. Spurrier függött tőle, ugyanakkor bizonyára gyűlölte.

- Viktimológiai szempontból hogyan értékelné?

- Szerintem olyan fiatal nőkön akadt meg a szeme, akik arra emlékeztették, akiket nem kaphatott meg, a lányok, akik átnéztek rajta. Bekattant, amikor meglátott egy szép párt, mert képtelen volt normális kapcsolatot teremteni. Gyilkosságon keresztül vette őket birtokba, egyesült velük, és leigázta, amit irigyelt. - Kis szünet után hozzátette: - Ha Abby meg maga nem találkoznak akkor vele, lehet, hogy sosem kapjuk el. Különös véletlenek. Bundy egy kiégett helyzetjelző lámpa miatt bukott le. Sam fiát egy parkolócédula miatt kapcsolták le. Pusztá szerencse. Szerencsénk volt.

Én nem éreztem magam szerencsésnek. Abbynek sem volt szerencséje.

- Érdekes adalék még, hogy amióta mindez belekerült a hírekbe, újságokba, rengeteg hívást kaptunk olyanoktól, akik olyan férfiba botlottak, akinek személyleírása Spurrierre illik. Bárók előtt, benzinkutaknál, éjszaka is nyitva tartó üzletek előtt ment oda hozzájuk. Egyszer még be is ült egy párhoz. Azt mondta, lerobbant a kocsija. A fiatalok kitétek, ahol kérte. Semmi gond.

- A próbálkozások során csak fiatal fiú-lány párokat szólított meg? - kérdeztem.

- Nem mindig. Így érthető, miért állította meg magát és Abbyt azon az éjszakán, hogy útbaigazítást kérjen. Spurrier imádta a kockázatot, a fantáziálást, Kay. Bizonyos szempontból a gyilkosság előre nem látott kísérőjelensége volt a játéknak, amit játszott.

- Még most sem egészen értem a CIA aggodalmát, hogy a gyilkos esetleg Camp Pearybe való - emlékeztettem.

Wesley megállt, zakóját áttette másik karjára.

- Nem pusztán a modus operandi, a kor bubi miatt - mondta végül. - A rendőség talált egy muanyag számítógépes benzinkártyát Jim és Bonnié kocsijában, az ülés alatt, a padlón. Feltételezték, hogy a kártya véletlenül csúszott ki a gyilkos zsebéből, a dzsekijé vagy esetleg az inge zsebéből, mialatt a fiatalokat elrabolta.

-És?

- A kártyán levo cég neve Syn-Tron volt. Kinyomoztuk, hogy a számla a Viking Exports nevéen van, az pedig Camp Peary fedoszerve. A hitelkártyát Camp Pearyben dolgozóknak adják, hogy a bázis benzinkútjainál tankolhassanak.

- Érdekes - jegyeztem meg. - Abby említést tett egyik noteszében a kártyáról. Feltételeztem, hogy a kor bubira céloz. De ezek szerint tudott a hitelkártyáról, ugye, Benton?

- Gyanítom, hogy Pat Harvey mondta el neki. Mrs. Harvey egy ideje már tudott a kártyáról, és sajtókonferenciáján ezért vádaskodott, hogy a szövetségeik valamit eltussolnak.

- Ebben nyilvánvalóan nem hitt már akkor, amikor elhatározta, hogy megöli Spurriert.

-Az igazgató tájékoztatta Pat Harveyt a sajtókonferencia után, Kay. Nem maradt más választása, mint elmondani, hogy

gyanúnk szerint szándékosan hagyták a kocsiban a hitelkártyát. Kezdetlől fogva gyanakodtunk, de ez nem azt jelenti, hogy ne vehettük volna komolyan. A CIA mindenképp komolyan vette.

- És ez elnémította Pat Harveyt.

- Legalábbis töprengésre készítette. Spurrier letartóztatása után sok minden, amit az igazgatótól hallott, ésszerűvé vált számára.

- Hogy juthatott Spurrier egy Camp Peary-kártyához? - kérdeztem elgondolkodva.

- Camp Peary-ügynökök is megfordultak a boltjában.

- Úgy érte, valahogy ellopta a kártyát egy Camp Pearybe valósi vevojétől?

- Igen. Mondjuk, Camp Pearyból valaki kísétál a könyvesboltjából, és a tárcáját a pulton felejtí. Mire visszajön, hogy megkérdezze, nem hagyta-e ott, Spurrier már eldugta, és azt feleli, sosem látta. Aztán a kártyát Jim és Bonnié kocsijában hagyja, hogy a CIA-t gyanúsítsuk.

- A kártyán nem volt azonosítási szám?

- A szám ragasztós címkén van, amit lehúztak róla, így nem sikerült a tulajdonos személyazonosságát kiderítenünk.

Kezdem elfáradni, a lábam is megfájdult, mire elértük a parkolót, ahol kocsijainkat hagytuk. Már senki sem maradt azok közül, akik Abby halálátjöttek meggyászolni.

Wesley megvárta, amíg kinyitottam az ajtót, aztán megérintette a karom. - Sajnálom, hogy néha olyan...

Nem hagytam, hogy befejezze. - Én is - szakítottam félbe. -Kezdjünk új lapot, Benton. Tegyen meg, kérem, mindent, hogy Pat Harveyt ne büntessék még jobban.

- A vádesküdszék biztos megérte, mennyit szenvedett.

- Tudott a DNS-elemzés eredményéről, Benton?

- Annak ellenére, hogy mindenképp titkolni próbáltuk elotte, valahogy mégis sikerült a nyomozás fontos részleteit megtudnia, Kay. Gondolom, ezt is tudta. így mindenképp érthetővé válik, hogy miért tette, amit tett. Bizonyára úgy vélte, Spurriert sosem fogják megbüntetni a gyilkosságokért.

Beszálltam a kocsimba, és a kulcsot a gyújtásba tettem.

- De legjobban Abby halálát fájjalom - mondta Wesley.

Bólintottam, miközben becsaptam az ajtót. Könnyek gyultek a szemembe.

Végighajtottam a temető kijáratához vezető keskeny úton, áthaladtam a díszes kovácsoltvas kapun. A nap a belvárosi irodaépületeket és templomtornyokat sűtötte a távolban, a fák között fény gyult meg. Leengedtem az ablakot, és nyugat felé hajtottam. Haza.

Vége!

Nyomdai elokészítés Biró Péter, Médiaprint Kkt.

Nyomta a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelos vezető Bördos János, ügyvezető igazgató

Megjelent 21,58 (A/5) ív terjedelemben

ISBN 963 369 924 X